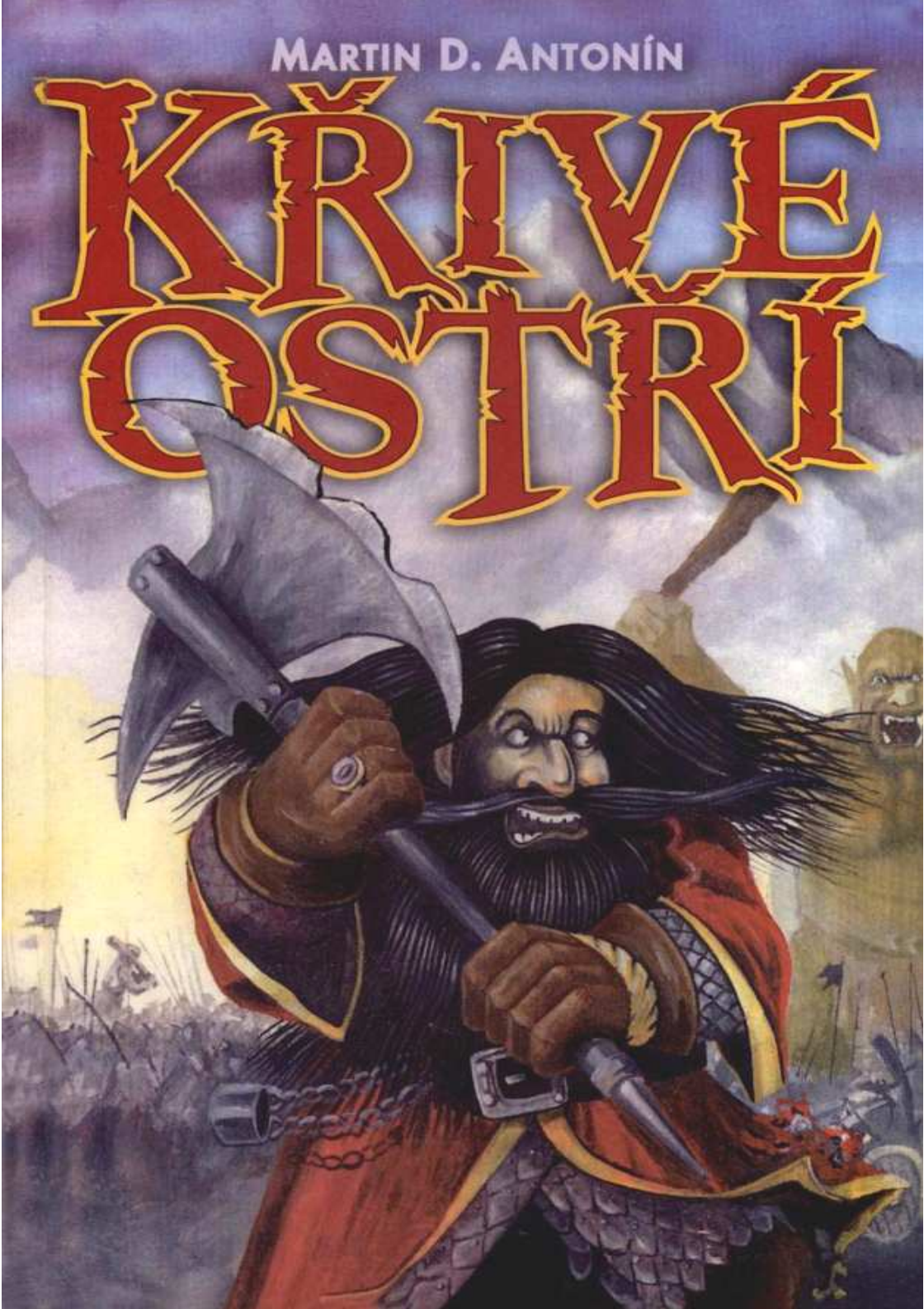
MARTIN D. ANTONÍN

KŘIVÉ OSTŘÍ

Povídky od stejného autora v knihách z naší edice:
„Mazlíček“ (Drakobijci III)
„Prchající helma“ (Kočas 2002)
„Trpasličí čest“ (Drakobijci IV)
„Klášter slasti“ (Klášter slasti)
„Proč andělé nesmí spát“ (Drakobijci VI)

Křivé ostří

MARTIN D. ANTONÍN

Straky na vrbě
PRAHA 2004

Jakákoli podobnost postav této knihy s postavami reálnými je čistě záměrná a dotyční mají plné právo cítit se poctěni.

Tuto knihu věnuji své nejmilovanější potvůrce, Kamile.

Poděkování:

Kamile Thomové za to, že mě bičovala, dokud jsem Křivé ostří nedopsal,

Danovi Helekalovi za jeho stovky a tisíce škrtů a poznámek,

Michaelu Broncovi za to, že si mě tak trpělivě pěstuje, za první odmítnutí a za přidání sta procent trpaslíků,

Ivaně Kuglerové za to, že vždy ví, co je špatně,

Janu Pekárkovi za trpělivost s mými nejasnými představami,

Mé rodině, která tiše trpí mým blázněním,

rodině Thomových za jejich zásobu čaje, jídla a klidného prostředí,

Mílovi Lincovi, Františce Vrbenské, Dagobyjovi a Zdeňce Lukovské za utrpení při četbě prvních verzí,

všem ostatním, na které jsem zapomněl a kteří mi to nezapomenou.

Poděkování také tobě, milý čtenáři.

Copyright © 2004 by Martin Antonín

Edition © 2004 by Michael Bronec

Cover Art & Illustrations © 2004 by Jan Pekárek

ISBN 80-86428-47-8

OBSAH

PRVNÍ KAPITOLA
„Útěku krok, hol vousů rok!“.....6
Druhá kapitola
„Nevytvoříš nic, čím už dávno sám nejsi.“.....12
TŘETÍ KAPITOLA
„Čest nad zlato?“.....19
ČTVRTÁ KAPITOLA
„I zlato může být bezectné!“.....35
PÁTÁ KAPITOLA
„Kdo se bojí, nesmí do dolu.“.....40
ŠESTÁ KAPITOLA
„Shnilé dřevo strop neudrží.“.....75
SEDMÁ KAPITOLA
„Dej mi napít svého piva a já ti řeknu, jaký jsi!“.....92
OSMÁ KAPITOLA
„Nechej rty své pátrat po mých v kadeřavých houštinách…“.....121
DEVÁTÁ KAPITOLA
„Darované sekeře na zuby nekoukej!“.....131
DESÁTÁ KAPITOLA
„Zub na ostří, zub na duši.“.....158
JEDENÁCTÁ KAPITOLA
„Pro zlaťák by si vousy krátil.“.....170
DVANÁCTÁ KAPITOLA
„Roste jako z piva.“.....190
TŘINÁCTÁ KAPITOLA
„Valoun nepadá daleko od dolu.“.....219
ČTRNÁCTÁ KAPITOLA
„Kdo pije málo, vidí svět černě, kdo pije příliš, nevidí ho vůbec…“.....237
PATNÁCTÁ KAPITOLA
„Kdo vítá boj úsměvem, ten se směje naposled.“.....249
ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA
„Posel chmur cestu tvou zkříží, neštěstí strašlivé očekávej!“.....272
SEDMNÁCTÁ KAPITOLA
„Skoda rány, která padne vedle!“.....284
OSMNÁCTÁ KAPITOLA
„Je pozdě plakat nad rozlitým pivem.“.....323
DEVATENÁCTÁ KAPITOLA
„Nechval žílu, dokud nenatěžíš.“.....341
DVACÁTÁ KAPITOLA
„Čím výš na horu šplháš, tím déle z ní padáš.“.....359
Dvacátá první kapitola
„Mrtvá stvůra nekouše!“.....388
Epilog
„A jestli je to nezavalilo, šťastně kutají dodnes…“.....442

I.

„Útěku krok, hol vousů rok!“

Panoš Jenik vyplivl bláto z úst. Zbytečně. Hned ho tam měl zas plno. Prošívaná vesta nasákla vodou a ztěžkla, královské barvy na jeho stejnokroji už pod nánosem bahna nešlo rozeznat. Jednou rukou si přidržoval pochvu s pěšáckým jednoručním mečem, protože se mu neustále pletla pod nohy, druhou si odhrnoval dlouhé světle hnědé vlasy z očí, aby alespoň něco viděl.

Opět vyplivl bláto z úst.

Už ráno věděl, že tenhle den nebude stát za nic – i když zpočátku vypadal nádherně. Les voněl jehličím a zněl zpěvem ptáků, do plachty stanu se opíraly zlaté sluneční paprsky. Sotva však chlapec vstal a vyšel ven, narazil na plátové rukavice svého představeného, rytíře Rolanda. Ležely v trávě, pokryté ranní rosou a skvrnkami rzi, přímo na místě, kde je předešlého večera zapomněl, když je starému veliteli princezniny osobní gardy stáhl z rukou.

Chtěl je rychle sebrat a uklidit se s nimi někam stranou; bláhově doufal, že se mu je podaří osušit a odrezit, než Roland vstane.

Samozřejmě, že v tu chvíli už velitel stál za ním.

„Tak takhle se mi staráš o zbroj, pitomče? Ty že máš být jednou rytířem? Cha! Zapomeň na to, ty budižkničemu! Víš, kolik mě ty rukavice stály? Ale ano, vlastně ano, já málem zapomněl na tvůj původ, kupčíku! Ty máš o cenách přehled, co, zbohatlíku? A na všechno máš, rodinka koupila tvrz, rodinka koupila titul, rodinka koupí i nové rukavice rytíři, co mu tě velmistr pověsil na krk!“

Všech deset vojáků gardy mělo na celé ráno o zábavu postaráno.

Jakmile se staromilský rytíř jednou rozjel na své oblíbené téma bohatých měšťanů s koupenými tituly nižší šlechty, hned tak nepřestal.

Jenik v duchu pukal vzteky, ale navenek se mu dařilo zachovávat kamennou tvář. Nechtěl, aby se k poznámkám na jeho neschopnost přidaly ještě další o jeho sebeovládání. *Možná mi v žilách koluje jen obyčejná rudá krev, ale jednou budu stokrát lepší rytíř než ty, dědku!*

Zatímco společně s kočím balil stany a ukládal je na střechu kočáru, vyhledal očima princezninu dvorní dámu Cinthiu. Měl pocit, že se jí líbí. Nemohl zapomenout, jak se na něj celý předchozí večer usmívala. Sbíral odvahu na ni promluvit už od chvíle, kdy pro princeznu přijeli na letní zámek jejího otce, krále sevarského.

A právě pro ten pocit, pro vzpomínku na úsměv krásné dívky, zapomněl Rolandovy rukavice venku…

Teď pro ni však byl vzduch. Seděla společně s princeznou Violou na rozložené dece na louce, poslouchala ji a neustále se vesele chichotala. Sotva si ale všimla, že se na ni Jenik dívá, objevil se jí na tváři výraz nejvyššího opovržení.

Nahlas, aby ji panoš určitě slyšel, princezně sdělila: „Podívejte, Jasnosti, ten kupčík je tak otravný! Už zase na mě zírá!“

Viola vyprskla smíchy.

Jenik zrudl jako rak. Sklonil hlavu k balíku a začal se usilovně zaobírat jeho přivazováním. Vzápětí přetrhl zdrhovadlo.

„Ty nemehlo, co to děláš?“ utrhl se na něj okamžitě kočí. „Než takovou pomoc, to radši nic! Padej dolů!“

Byl to hrozný den a měl být ještě horší. Sotva princeznina družina vyrazila na cestu, Jenikův starý valach si něco vrazil do kopyta a začal ošklivě kulhat. Roland panošovi okamžitě přikázal, aby koně přivázal ke kočáru a klusal vedle něj hezky po svých.

„Trocha tělocviku ještě nikomu neuškodila! Jestli chceš pohodlíčko, vrať se domů k počítání dukátů!“

A stále toho nebylo dost. Spustil se vydatný déšť, cesta se během pár minut rozbahnila. Rytíř Roland se díval, jak na Jenika stříká bláto zpod kol, a zlomyslně se šklebil.

„Jestli jednou potáhneš s vojskem do bitvy – a já o tom silně pochybuji – tak si ještě s láskou vzpomeneš, jakou ti dal starý Roland

skvělou školu!“

Jenik viděl, jak na něj Cinthia ze zadního okénka kočáru ukazuje a opět princezně něco říká. Zase se obě rozesmály.

Útok orků pro něj byl svým způsobem vysvobozením.

Tedy alespoň na ten krátký okamžik, než mu došlo, že určitě umře.

Zablesklo se a kdesi v dálce uhodil hrom. Déšť ještě zesílil.

Roland se rozmrzele protahoval, od dlouhé jízdy ho bolela záda. *Už mám toho cestování plné zuby. Musím si přestat lhát – už na to opravdu nemám věk. Hned, jak dorazíme domů, požádám velmistra o nějaké usedlejší místo. Tentokrát už opravdu ano. A on mi určitě vyhoví, hodně mi dluží…*

Podíval se na klusajícího panoše. *Půjdu na odpočinek. Ti mladí jsou sice k ničemu, ale snad je čas naučí.*

Hned se mu zlepšila nálada. Blahosklonně se chystal dovolit Jenikovi běžet před kočárem. Vtom mu cosi prudce narazilo do kyrysu. Ztratil rovnováhu a zakymácel se v sedle, div že nespadl.

„He? Co to… šíp! Útočí na nás!“

Zelenokožci byli všude. Vyřítili se z lesa, zaplavili princezninu družinu ze všech stran. Cenili zuby, ječeli jak šílení. Strhávali družiníky z koní, na zemi je ubíjeli primitivními dřevěnými kyji. Co jim chybělo na výcviku, nahradili zuřivostí a počtem.

Kočí se zhroutil na kozlíku, oči vyvalené, z krku mu trčel kostěný hrot šípu. Vyděšené dvojspřeží se chystalo vyrazit vpřed, ale ze stromu nakloněného nad cestu seskočila malá obratná postavička a zavěsila se koním za opratě těsně u hub. Kočár okamžitě zastavil.

Roland přinutil svého vraníka k otočce, aby byl ke kočáru zády, a nechtěně přitom srazil Jenika do bláta. Panoš, pobledlý hrůzou, zalezl pod kočár a přitiskl se k zemi. Rytíř tasil meč a začal křičet rozkazy: „Ke mně! Kruhová formace! Braňte princeznu!“

Hbitá postavička hodila opratě jednomu z orků, vyšvihla se na kočár a vytáhla dlouhou foukačku. Zamířila na rytíře. Tichý svist zanikl v bitevní vřavě. Roland zíral na své stehno, na úzkou mezeru mezi pláty, odkud mu trčel dlouhý tenký trn. Vytrhl ho, zoufale zařval, na víc už neměl čas. Orkové na něj zběsile dotírali. Jednoho

skopl k zemi a najel na něj, dalšímu zamířil silným sekem shora na hlavu. Ork se pokusil uhnout, ale nebyl dost rychlý. Meč mu uťal ušní boltec, s nechutným praštěním přerazil klíční kost a uvízl v hrudním koši. Ork se zřítil k zemi, Rolandovu zbraň strhl s sebou. Rytíř ji nechal být, sáhl k sedlu a chopil se palcátu. Útok dalšího protivníka zachytil na štít a okamžitě jej oplatil. Palcát se setkal s orčí lebkou a udělal z ní krvavou kaši. Máchnutí na druhou stranu a ke zbytkům mozku na zbrani se přidaly další.

Roland cítil, jak se mu od stehna do celého těla šíří podivná zemdlenost. *Jed! Tak přece zemřu v boji?*

„Ještě mě nemáte!“

Čtyři vojáci, kteří nepadli při prvním překvapivém útoku, vybojovali s drtivou orčí přesilou strašlivou bitvu. Jenik viděl, jak kopyta jejich koní klouzají v bahně kolem kočáru a dupou po mrtvých i zraněných. Svíral jílec svého meče, ale netasil. Sbíral odvahu. Ještě nikdy skutečně nebojoval, ještě nikdy nezabil. Nemohl se přinutit vylézt. „No tak! Na co čekám?“ křičel sám na sebe. „Nemáme šanci. Možná nejsem rytíř, ale alespoň tak umřu! Teď hned jdu ven!“

Nebo se ve mně Roland nemýlil?

Přímo za sebou spíše vycítil, než uslyšel plesknutí. Zděšeně se otočil, meč mu najednou vylétl z pochvy úplně sám. Napřáhl se k bodnutí, ale už ho nebylo třeba. Hlava mrtvého zelenokožce na něj třeštila oči, z přeťatého krku visely cáry masa. Byl to neskutečný pohled. Chlapec omámeně zavrtěl hlavou: *Čekal bych, že se pozvracím. Místo toho je mi jen divné, že ten ork má vousy…*

Na kotníku se mu sevřely studené prsty. Panoš to málem nevnímal. Pomalu se obrátil, nepřítomně se usmál. Rytíř Roland ho svíral rukou, která mu zbyla, z pahýlu té druhé tryskala krev. Něco se pokoušel říct. Jenik se trochu vzpamatoval, vyhrabal se zpod kočáru a přiklekl k němu.

„Zach… zachraň…“ Zdálo se, že velitel nutí svůj jazyk k poslušnosti jen s největšími obtížemi. „Princeznu!“

Stisk na kotníku povolil. Rytíř stále vnímal, ale svým tělem nevládl. Dokázal už pohnout jen očima. Měl v nich bolest, bezmoc a strach.

Jeden z orků ho vzápětí dorazil. Potom si všiml panoše klečícího ve stínu kočáru a zle se ušklíbl. Rozmáchl se kyjem. Jenikovi se rozšířily oči leknutím. Najednou se mu zdálo, že se vše odehrává neskutečně pomalu. Kyj se vypravil na dlouhou cestu k cíli. Letěl jen zvolna, uhnout stranou se zdálo tak jednoduché…

Chlapcovo tělo se však hýbalo stejně pomalu jako všechno ostatní. Jako ve zlém snu. Kyj urazil polovinu cesty a Jenik už věděl, že uhnout nedokáže. Alespoň zvedal zbraň, aby se pokusil o zoufalý kryt. Ani ten nemohl stihnout včas. Viděl vítězný škleb svého soupeře. Přestal se snažit, přijal smrt.

Příliš brzy. Do útočníka narazil skučící ork, kterému se přes celou hruď táhla rozšklebená rána od meče posledního žijícího gardisty. Vychýlený kyj se zabořil těsně vedle panošova kolena. Síla úderu, jenž nenarazil na očekávaný odpor, zelenokožce vyvedla z rovnováhy ještě víc. Chlapec nepřítomně pozvedl meč hrotem vzhůru. Čepel zajela do břicha padajícího soupeře úplně hladce.

Hroutící se tělo vykroutilo Jenikovi meč z ruky. Jak se svou zbraň snažil udržet, skoro si vymknul zápěstí. Podařilo se mu jen ránu ještě víc otevřít a strhnout orka přímo na sebe. Horká krev a vyhřezávající vnitřnosti ho zaplavily jako odporný mlaskavý vodopád.

Zůstal ležet a zíral vzhůru. Nebyl si jistý, zda přeci jen nezemřel.

Kdesi za ním, mimo jeho zorné pole, se ozval poslední zoufalý výkřik, pád těla na zem.

Na okamžik vše ztichlo.

Čas zvolna zrychloval zpět do obvyklého tempa.

Orci se vítězně rozeřvali.

Jenik ležel ve studeném blátě a pochroumaná ruka začínala bolet. Vzpomněl si na Rolandovo oblíbené rčení: „Dokud to bolí, jsi naživu!“

Ale jen do té doby, než na mě přijdou…

Malá hbitá postava skákala od jednoho vojáka k druhému a tenkou dýkou je dorážela. Panoš ji sledoval a pečlivě si hýčkal jiskřičku naděje. Doufal, že ho ork a bláto dobře skryly. *Třeba si mě nevšimne!*

Skrček prošel těsně kolem něj. Málem mu šlápl na obličej.

Milostivý Surahinde, děkuji ti za tvou pomoc! modlil se Jenik

vděčně. Vzápětí přidal prosbu: *A provázej mé kroky i nadále…*

Pak u něj zastavil jezdec zahalený v černé kápi a díval se, jak orci vytahují princeznu Violu a její dvorní dámu z kočáru. Tiše, rezavě se smál.

Jenikovi by stačilo jen trochu se pohnout, aby na neznámého viděl lépe, ale ani toho se neodvažoval. Vnímal z něj jen vysoké drahé boty s dlouhou zakroucenou špičkou, přesně dle poslední šlechtické módy.

Zablesklo se. Tentokrát na sebe hrom nenechal čekat tak dlouho.

Jezdec v černém plášti se rozhlédl po zelenokožcích. Stále se smál. „Výborně. Jen tak dál. Víte, co máte dělat.“

Pobídl koně a zmizel Jenikovi z výhledu. Violu a Cinthii orci svázali, přehodili jim přes hlavu pytel a naložili je na koně. Potom začali sbírat těla a zbraně a nakládat je do kočáru. Teď, když byl jejich pán pryč, doprovázeli to sprostým klením a nadávkami.

Úplně jako lidi…

Když zvedli mrtvolu z panoše, chlapec vyskočil jak srna a dal se na zběsilý útěk do lesa. Než se orci vzpamatovali, zmizel v houští. Pustili se za ním, ale byl příliš rychlý. Kolem ucha mu prosvištěl trn z foukačky, zabodl se do stromu.

Běžel, dokud se mu před očima nezačaly dělat mžitky z vyčerpání.

Potom běžel ještě chvíli.

Potom padl a zůstal ležet.

II.

„Nevytvoříš nic, čím už dávno sám nejsi.“

Hrad Femost, tradiční sídlo sevarských králů a nedobytný strážce Fernmaru, nejlidnatějšího města v zemi, byl dnes večer plný napětí. Snad jen v kuchyni se občas ozval vzrušený šepot kuchtiček rozebírajících poslední novinku: „Princezna se včera nevrátila!“

Ta zpráva během dne přelétla přes vysoké hradby do města a roznesla se po trhu, dílnách, obchodech i krčmách. Rozrušení fernmarští měšťané co chvíli obraceli ustarané pohledy k nejvyšší hradní věži, zda nezahlédnou stoupat černý praporec smutku.

Večer se pak mnozí sesedli v krčmách a rokovali o Violině zmizení až do zemdlení. S každým vypitým korbelem přibylo další vysvětlení.

Krátce předtím, než zvony fernmarského chrámu svolaly k večerní modlitbě, se k městské bráně dopotácel mladý chlapec v rozedraných zkrvavených šatech. Rytíř, kterého z hradu poslali vyhlížet princezninu družinu, panoše poznal. „Nosítka sem! Je zraněný? Ne? Tak poklusem na hrad, vyklopte na něj džber vody a rovnou ke králi!“

~ ~ ~

„Panoš Jenik z Polomi!“

Ceremoniářův hlas se rozlehl tichou hodovní síní. Touhle dobou zde obyčejně díky halasu a šumu celého dvora krále Sevaru nebylo rozumět vlastního slova, ale dnes si panovník přál povečeřet v klidu. Ze vší honorace strpěl jen svého rádce, prošedivělého vévodu Thalase z Dorsi, kterého za čtyřiatřicet let svého života již považoval za nedílnou součást okolí, stejně jako stráže a celé vojsko sluhů úslužně čekajících u stěn ve výklencích bok po boku se zachmuřenými bystami královských předků.

Vladař odstrčil mísu kuřecích křidýlek a otřel si mastnotu z hnědých vousů do rukávu tuniky. Na dobré způsoby dnes také neměl náladu. Zlostně na ceremoniáře vyštěkl: „Na co sakra čekáš, sem s tím klukem! Panoši, hledáme celý den! Co vás zdrželo? Kde je Viola a proč s tebou nedorazil i Roland? Tak už mluv!“

Jenik zapomněl na únavu. S obavami se díval na královu zachmuřenou tvář. Váhal, protože už jednou na vlastní oči viděl, jak si Roderich na poslovi dokáže vylít zlost. Zvlášť, když se dozví zprávy, které lze sotva označit za dobré…

Panoš si začínal přát, aby během útoku raději zemřel.

Neměl však na vybranou. Postupně vypověděl vše; alespoň se pokusil podat svůj popis událostí tak, aby nebylo pochyb, že útěk byl opravdu tím nejlepším řešením.

Roderich neustále zlostně klel. Panoš se zoufale snažil, aby se mu netřásl hlas – zvláště tehdy, když sklouzl zrakem na králova rádce a setkal se s pohledem jeho nemrkajících hadích očí. Vévoda z Dorsi si chvílemi cosi poznamenával na kus pergamenu, aniž by se díval na to, co píše – nespouštěl ze své kořisti zrak ani na okamžik.

Jenik domluvil a sklonil hlavu – očekával nejhorší.

Králův hněv však nakonec nepatřil jemu; Roderich vstal ze svého místa v čele stolu a začal rozlíceně přecházet sem a tam: „Unesli princeznu a zabili jednoho z nejzasloužilejších rytířů. Proklaté stvůry, za to mi zaplatí! Budou litovat, že z těch svých hor slezli! Vybiju je do posledního! Zavolejte mi Doriena, chci všechny rytíře ve zbroji a na koních hned za úsvitu! A…“

Než se král stačil opravdu rozlítit, rádce Thalas před něj předstoupil a prkenně se uklonil: „Pokud Veličenstvo dovolí malou poznámku…“

Vévoda z Dorsi byl jedním z mála lidí, kteří si mohli dovolit přerušit Roderichův vztek a ve zdraví to přežili. Král se zamračil a netrpělivě zamával rukou, ale s Thalasovým neústupným úsměvem ani nehnul. Zavrtěl hlavou, zkrotí a s povzdychem si sedl zpět na trůn: „Zase něco hrozně špatně. Tak sem s tím moudrem, starouši! Uklidni zbrklé a nerozvážné chování svého krále.“

Rádce se suše usmál: „Nikdy bych se Veličenstvo *neodvážil* nazvat zbrklým nebo nerozvážným. Vzniklá situace si samozřejmě žádá okamžitého řešení a všichni rytíři by měli být v pohotovosti, přesně jak bylo nařízeno.“

„Tak, a teď to přijde.“

„Nicméně musím připomenout, jak jsem Veličenstvo v ranní zprávě samozřejmě informoval, že vývoj událostí kolem rebelie trojice šlechticů na jihu země vynutil zaslání posil. V současné chvíli je třicet rytířů se svými panoši a třemi stovkami vojáků na cestě tam. Dále jak Veličenstvo *dozajista* ví, je pravidelné vojsko v síle dvou stovek rytířů a tří tisíc mužů vázáno jak na východních hranicích kvůli hrozícím útokům barbarů, tak i na západě – alespoň do doby, než se náš ctihodný soused král Wersthu uklidní z posledního, poněkud nešťastně zakončeného jednání o vzájemných obchodních smlouvách a stanovení cla.“

„Ale tak už mi to nevyčítej, Thalasi! Alfrid nás přece chtěl sprostě okrást! Jenom jsem na něj trochu pustil hrůzu, aby si takové hlouposti příště rozmyslel!“

„Jistěže, můj pane. Jsem si skutečně jistý, že takovou hloupost jako jednat s námi ještě někdy beze zbraně v ruce už určitě neudělá…“

„Přeháníš, starouši. Určitě pochopil, že jsem to nemyslel vážně.“

„Pak tedy ať Veličenstvo omluví starého muže a jeho chatrnou paměť. Ona dýka přitisknutá na nejmenované partie Alfridova těla byl zřejmě jen výplod mé bujné fantazie a hrozba, že pátý následník trůnu již nebude, byla *pochopitelně* myšlena jen jako žert. Bylo to k popukání, skutečně, Alfridova choť se mohla smíchy potrhat…“

„No dobrá, nech toho. Zacházíš moc daleko. Tak kdo mi tu vlastně zbyl?“

„Stálá posádka Fernostu čítající padesát mužů, velmistr Dorien,

šestnáct rytířů a jejich panoši, můj pane.“

„Cože?“

„A ovšemže též zde přítomný panoš Jenik.“

Mísa s kuřecími křidýlky letěla na stěnu. Král opět vstal, zuřivostí bez sebe. „Takže mi chceš říct, že nemůžu udělat nic?“

Vévoda necouvl, tváří v tvář brunátnému Roderichovi zůstal zcela klidný: „Nikoli, pane. Ihned vyšlu několik schopných mužů, aby o té hordě zjistili vše, co se dá – odkud přišla, kam míří, jejich počet a tak dále. To nám o nich hodně prozradí. Z panošova popisu toho muže, který se tam nakonec objevil, lze též leccos usuzovat. Celé to vypadá jako pečlivě připravený únos, nikoli pouze náhodný přepad.“ Soudím, že nám brzy budou doručeny podmínky, za kterých obdržíme princeznu zpět.“

„Že by tohle byla práce nějakého šlechtice? Že by některý z mých nepřátel klesl tak hluboko, aby se spřáhl s orky?“

„Veličenstvo vyslovilo to, co se i mně zdá nejpravděpodobnější. To však bude zcela jistě znamenat jeho pád – hordu orků takové velikosti nemůže ovládat dlouho. Vymknou se kontrole, vydrancují nějakou vesnici a my půjdeme najisto.“

„Ale s kým? Nemůžeme nechat hrad bez posádky! Jsme tam, kde jsme byli, Thalasi!“

Rádce se usmál. „Existuje jedno velmi elegantní řešení, pane. Mám ho v záloze již dlouho, ale zatím nebyla příležitost…“

V tu chvíli se ozval roztřesený hlas: „Kde je Viola? Kde je moje holčička?“

Alista, Roderichova žena, o jedenáct let starší než on, stála ve dveřích a vysíleně se opírala o svou komornou. Celá se třásla. Měla na sobě jen noční košili, na břiše již notně vyboulenou pokročilým těhotenstvím.

„Že je v pořádku? Roderichu, řekni, že je moje dítě v pořádku?!“

Králův vztek ihned zmizel, zaplašen obavami: „Jsi úplně bledá!“ Rozběhl se k ní, aby ji odvedl. „Nesmíš teď vstávat z postele, Alisto! Ublížíš sobě i našemu synovi!“

Vykroutila se mu. „Řekni to!“

„Viola je v pořádku. Dorazí brzy. Thalas se o to postará.“

Královna upřela tázavý zrak na starého rádce. Vévoda se usmál a

přikývl.

Alista se poněkud uklidnila. Král ji odvedl pryč – když nejprve přes rameno významně kývl na Thalase – a vojsko stráží a sluhů je těsně následovalo. Hodovní síň se náhle zdála mnohem větší.

Thalas se pohodlně opřel, pozvedl číši vína a zamyšleně si medově zbarvený mok prohlížel proti světlu. Potom pokynul Jenikovi, aby si přisedl. Panoš váhavě poslechl.

„Když je Roland po smrti, vezmu tě dočasně pod svá křídla, chlapče," oznámil mu rádce vlídně. Jenikovi přeběhl mráz po zádech, ale snažil se to nedat najevo.

„S velmistrem to zařídím," pokračoval Thalas blahosklonně. „Jistě bude souhlasit, že ti nová zkušenost jen prospěje. Řekni, chtěl ses někdy podívat k trpaslíkům?"

Jenik věděl, co se od něj čeká, a poslušně přikývl.

~ ~ ~

Ve vyhlášené kovárně Mistra Hengara bylo vedro až k zalknutí. Mladý trpaslík v kovářské zástěře šlapal měchy, naslouchal rozhádaným hlasům přicházejícím pootevřenými dveřmi z obchodu a tvářil se stále kyseleji. Nakonec zavrtěl hlavou, uchopil rozžhavený polotovar budoucí sekery do kleští a vyndal jej z výhně na kovadlinu. Rozmáchl se a začal do nevzhledného kusu oceli bušit.

Po chvilce se hádka ještě vyostřila. Učedník přestal, na okamžik přivřel oči, zhluboka se nadechl. Jen sotva se ovládal, měl chuť zahodit kladivo do kouta, strhnout ze sebe zástěru a utéct zadními dveřmi pryč. Věděl, že Hengar každou chvíli vrazí do kovárny a rozeřve se na něj. Jako by ho už slyšel: „Rhane, ty obrovské nemehlo! Nač tě tu vlastně mám? Jenom mi kazíš dobré jméno! U všech kovadlin, copak jsem tě opravdu nic nenaučil? Zase jsi to přehnal s kalením, další zlomená čepel! Musel jsem jim dát jednu ze svých prací, abych je uchlácholil – víš, kolik jsem prodělal? Nebýt tvého otce, už dávno bych tě…"

Sprška bílých jisker dopadala na kamenné dlaždice v mohutných vodopádech a zase rychle mizela. Nevzhledný polotovar zvolna

získával ten správný tvar. Ze Rhanova černého vousu odkapávaly kapičky potu. Trpaslíkovo tělo jen hrálo svaly, pracovalo jako silný, neúnavný stroj.

Silný a neúnavný stroj bez kouska kovářského citu. Rhan zíral na výsledek své poslední rány. Kousky polotovaru se válely všude po podlaze. Vzápětí si uvědomil, že hádka již skončila. Podíval se ke dveřím, které se právě otevřely.

Rhanovi, stejně jako každému v jeho rodině, chybělo jen málo do pěti stop výšky a stavbou těla připomínal statného medvěda. Vedle Mistra Hengara, nejvěhlasnějšího kováře království Tergů, však přesto vypadal takřka štíhle – kvůli šířce svých ramen se řemeslník musel natočit, aby do kovárny vůbec prošel.

Hengar se rozhlédl po rozžhavených úlomcích. Nezačal řvát. Místo toho si jen povzdychl, zavrtěl hlavou, sebral od kovadliny vědro s vodou a trochu na každý kus nalil. Kovárnu naplnila pára.

Učedník stál u kovadliny, nehýbal se. Hengarův nezvyklý klid ho znepokojoval víc, než kdyby Mistr řval. Obyčejně, když kovář přišel o peníze, zuřil celou noc. Teď však jen došel pro další polotovar, uchopil jej do kleští a vsunul do výhně. Potom se obrátil ke Rhanovi a zadíval se mu do očí – musel kvůli tomu zaklonit hlavu.

I přesto to byl učedník, kdo si z nich dvou připadal menší.

„Víš, co mi řekli?“ Mistr Hengar si znovu povzdychl. „Že prý už viděli lepší čepel u lidí…“ Zavrtěl hlavou: „Stále tomu nemohu uvěřit. Kolik let už tu spolu vlastně ztrácíme čas, synu krále? Pět nebo šest? A ty stále děláš začátečnické chyby a já na tebe stále křičím jako na úplného pitomce. Přišel čas zamyslet se, zda to celé má nějaký smysl. Nechci tě však vyhánět. To by vrhlo stín hanby i na tvého otce.

Pokud odejdeš sám, protože ses zmýlil a poznal, že tě mé řemeslo neuspokojuje, bude to v pořádku.

Byl bych rád, kdybych byl nucen hledat nového učedníka co nejdříve. Věřím, že chápeš, co tím chci říct.“

Rhan ho vyslechl a svěsil hlavu. Každý den se obával, že tohle uslyší. Připadal si jak ve zlém snu, ze kterého se nemůže probudit.

„Až půjdeš, vezmi si cokoli, co jsi sám vykoval,“ řekl mu Hengar po chvíli mlčení. „Nejspíš mě brzy začneš nenávidět a myslet si, že

jsem ti ukřivdil. Takže schválně zkus nějaký svůj výrobek také chvíli používat, abys pochopil.“

Rhan odnesl kladivo na jeho místo v polici, potom si pomalu sundal zástěru a pověsil ji hned vedle na skobu. Nakonec přistoupil k těm několika zbraním a nástrojům, které dokázal dokončit.

Dlouho váhal mezi krumpáčem a sekerou.

III.

„Čest nad zlato?“

„Podle toho, co vévoda říkal, to bude vono,“ prohodil Ryskan ke svému nemluvnému společníkovi. „Jo, rozdupaný je to tu slušně. Muselo to bejt vostrý.“

Glat Hern přikývl a zastavil koně. Aniž by sesedal, sklonil se k malé hromádce na rozbité cestě; visel ve třmenech takřka hlavou dolů. Po chvilce se opět narovnal: „Časově to odpovídá. Tři dny.“

Ryskan se ušklíbl: „Ještě že toho ty kobylince tolik napovídaj. Co by sis bez nich počal?“

„Špatná otázka. Co by sis ty počal beze mě?“

„Určitě bych nečuchal ke koňskejm hovnům!“

„Ty máš své metody, já mám své,“ nenechal se Glat vyvést z míry. „Dej mi pokoj. Začni na tamté straně, já půjdu odtamtud. Až to oba obejdeme celé, sejdeme se zase tady.“ Oba královští zvědové sesedli a začali prozkoumávat místo přepadu princezniny družiny. Po půl hodině byli hotovi.

Ryskan, menší tmavovlasý chlapík s krysím obličejem, se tvářil nadmíru spokojeně.

„Jednoduchý jak facka! Orků tak padesát, přišli z východu, přímo z lesa, hezky všichni pohromadě. Čekali na čtyřech místech po vobou stranách cesty. Nechali kočár vjet doprostředka a naskákali na něj. Svý i naše mrtvý naskládali na žebřiňák, se kterým čekali támhle za vohybem, a i s princezninym kočárem pak vodjeli směrem, kerym sme my přijeli. Dali si tu rachotu a vysbírali úplně všechno, co tu kdo

nechal.

Jedem za nima, ne?“

Glat zavrtěl hlavou. Sundal si klobouk s kulatou krempou a podrbal se v řídnoucích černých vlasech. „Už jsi někdy viděl orka, Ryskane? Nebo jeho stopy?“

„Co je to za blbou votázku?“

„To nic. Jenom je mi divné, že by se ti brutální bojechtiví šílenci tak pečlivě postarali o zakrytí stop. Ale pokud je vede člověk, jak vévoda naznačil…“

„Jasně, že jo! Nejspíš ty zelený hajzly drží pěkně zkrátka. Možná ňákejma kouzlama. Může to bejt ňákej utajenej psychickej mutant, ty prej maj v hlavách strašnou sílu! Jo, to by mohlo bejt, mezi šlechticema na ně mágové nesměj dělat čistky!“

Glat se jen ušklíbl: „Možná.“

Ryskan pokrčil rameny: „Dobře, tak teda ne. Jedem už, nebo tu čekáš na božský vnuknutí?“

„Ty jeď. Ano, skutečně mám určité tušení. Vezmu to na druhou stranu.“

„Hele – tys něco našel a neříkáš mi vo tom, co? Necháš mě ve štychu a budeš chtít vod Thalase příplatek, že jo? Zasranej hovnomile!“

Glat Hern položil ruku na jílec svého meče, kratší rychlé zbraně s mírně zahnutou jednostranně broušenou čepelí. Naklonil hlavu na stranu, díval se na svého společníka s podivným výrazem ve tváři.

„Víš co, *příteli!* Když budu chtít, dostanu i tvou část žoldu. A ne, že bych to nepotřeboval.“

Ryskan o krok ustoupil a zvedl ruce ve smířlivém gestu: „Hele, snad sem zase tolik neřek. Pardon, já zapomněl, pán je netykavka. Tak si ty prachy sežer, já se jedu poptat zpátky do tý vesničky, jesli něco neviděli.“

Vyskočil na koně. „Ale hajzl teda seš!“ Na odpověď raději nečekal, pobídl koně a rychle odcválal pryč.

Glat se smutně ušklíbl a zavrtěl hlavou. „Královští zvědové, ti nejlepší z nejlepších. Sjednoceni v boji za společnou věc, věrní koruně a jejím zájmům. Přidej se a vše je odpuštěno.

V jak vybrané společnosti se to nacházím…“

Věděl, že na jihu nic zvláštního nenajdou. Stopy k němu hovořily už po cestě sem, ani nemusel zastavovat: Oddíl útočníků z místa přepadu vyrazil směrem k vesničce, jak Ryskan říkal, ale sotva o dvě míle dál uhnul na starou lesní cestu. Pokud Glata neklamala paměť, byl tam starý zatopený lom. Únosci do něj nejspíš shodili kočár a naházeli tam i mrtvé vojáky princezniny družiny, neboť žebřiňák jel dál o poznání lehčí. Stopy příliš nemaskovali, možná dokonce chtěli, aby je někdo našel. To znamenalo, že nemělo cenu se s tím zdržovat.

Žebřiňák se vrátil na hlavní cestu a jel dál. Skupina útočníků se pomalu tenčila, zřejmě se od ní jednotlivci oddělovali a mizeli v lese. Jejich stopy už po třech dnech nemělo smysl hledat.

Ve chvíli, kdy se vůz přiblížil k vesnici a rýhy po jeho kolech zmizely mezi mnoha dalšími, nedoprovázelo jej již více než patnáct osob. Z těch se v tu chvíli většina otočila a zmizela zpátky do lesa. Pokud byl vůz krytý alespoň plachtou, vesničané si nemohli všimnout ničeho zvláštního.

Samozřejmě jen tehdy, pokud ho neřídili orci. Pár lidí mohlo čekat u zatopeného dolu a vyměnit se s nimi. Nebo ti lidé mohli být součástí útoku a ten panoš si jich nevšiml. Nebo to bylo ještě úplně jinak. Ty stopy, i když rozmočené, by tomu celkem nasvědčovaly.

Žebřiňák projel vesnicí, najel na dlážděnou královskou cestu a dokonale tak zmizel. Nejspíš se oklikou někam vrátil. Dost možná se všemi zbraněmi a zbrojemi princezniny družiny. *Kdo by odolal tak lákavé kořisti?*

Glat nasedl na koně a rozjel se na sever. Stopy vedoucí tím směrem byly nejasné, ale několik útočníků a dva koně tam po útoku zamířili. *Princezna, dvorní dáma a malá eskorta. A možná i sám původce toho všeho.*

Jel pomalu. Stopa byla téměř neviditelná.

Nejspíš z toho nic nebude. Ryskan to klidně mohl vidět. Kdyby nebyl taková špína, litoval bych, že jsem si ho popudil – jen tak pro nic za nic. Mohl jsem počkat na lepší chvíli, kdy ztratit jeho důvěru. Na druhou stranu, ještě pět minut a asi bych ho stejně zabil…

Dorazil k rozcestí. Stopa nepokračovala ani po jedné cestě.

Také bych to tak udělal. Ten někdo je dobrý. Velmi dobrý. Skvělý plán, skvělé vedení. Žádné chyby.

Až na toho panoše.

Potřásl hlavou. Věděl, že kdyby Jenik nepřežil, nejspíš by ještě dlouho hledali alespoň *místo,* kde princezna zmizela.

Na druhou stranu, nejspíš s přeživšími počítali. Proto se velitel objevil až tehdy, když bylo po všem. Jeho nikdo vidět neměl. Orky naopak ano.

Obrátil koně a jel zpět, za Ryskanem. Bojiště jen projel, nezajímalo ho, odkud orkové přišli. Byl si jist, že se scházeli po jednom, přesně tak, jako se rozešli.

Mám poslední šanci na příplatek. Jestli si ten hňup nevšimne, že vjeli do toho zatopeného lomu…

O čtvrt hodiny později se mohl jen zklamaně zašklebit. *Všiml. Kéž by ses tam udávil smradem, hajzlíku.*

Chtěl jet dál, ale pak se zarazil. *Moment…*

Ryskanovy stopy mířily jen do lomu. *Co tam dělá tak dlouho? To není samo sebou.*

Pobídl koně do cvalu a ujel po cestě skoro půl míle. Teprve potom zahnul do lesa a začal se k lomu opatrně blížit z úplně jiné strany.

Kvůli příteli by jel přímo a hned, klidně by riskoval.

Ty si ale klidně chcípni, Ryskane.

Když o hodinu později uháněl tryskem po královské cestě, měl už oba žoldy i příplatek jisté. Mohl z toho být nadšený, ale nebyl. Nejspíš si zadělal na moře problémů.

Neměl jsem tam vůbec jezdit.

Koně uvázal ke stromu a opatrně se připlížil k lomu z téměř opačné strany. Otevřel se mu pohled do malého údolíčka, kde našel přesně to, co očekával: jezírko se smrdutou vodou, zkaženou od mrtvol princezniných družiníků. Také dvě hlídky s kušemi sledující stezku a další dva chlapy válející se kousek od jezírka se zbraněmi u rukou. *Jsou to lidi. Patří k únoscům, nebo je to náhoda?*

Kromě toho slyšel i nějaké hlasy, ale neviděl, kdo mluví. Připlížil se ještě blíž.

Mezi řídnoucími stromy stál vysoký svalovec v rezavějící kroužkové košili nápadně podobné těm, které oblékali důstojníci

královského vojska. Budil dojem někoho, kdo tomu všemu velí. Skláněl se nad Ryskanem, zplihle ležícím na zemi, a vyslýchal ho. Ze zajatého zvěda crčela krev. Malý holohlavý zakrslík, člověk, ale sotva tři stopy vysoký, se na něm zdatně činil s dlouhým zahnutým nožem. Očividně si skvěle užíval.

Na kameni kousek od nich seděla mladá žena a fascinovaně mučení pozorovala. Glat se snažil na ni příliš nesoustředit, i když to nebylo jednoduché – dlouhé šaty, barvy stejně ohnivé jako její vlasy, dokonale přiléhaly na všech těch správných místech, rozparky končily takřka v půli opálených stehen, vysoké jezdecké boty podtrhovaly útlost lýtek a hluboký výstřih vystavoval na odiv plné obliny ňader. Stopař si v prvním ohromení v duchu obdivně hvízdl. Pak si dívka odhrnula neposedné vlasy z obličeje a přišel šok.

Její obličej jistě býval stejně úchvatný jako tělo, ale to už neplatilo. Místo pravé tváře měla jen starou spáleninu a oko bez víčka bylo podivně zčernalé. Vypadalo jako onyx zasazený do masité rudé huspeniny.

Glat hlasitě polkl. Najednou se soustředěním na dění v dole neměl problém.

Ryskanovi už nebylo pomoci. Glat necítil žádnou zvláštní lítost. *Na druhou stranu, kdyby sem nevjel, byl bych teď na jeho místě… Možná se za něj pomodlím k Rytíři. Možná.*

Později si přál, aby měl v té chvíli dost rozumu a rychle se zdekoval. Už od chvíle, kdy do lomu nahlédl, měl *divné tušení*. Místo toho se však pokusil dostat ještě blíž, aby slyšel, na co se jeho umírajícího společníka ptají. Pokud by si mohl být jistý, že ti muži patří k neznámým únoscům princezny, dostal by za jejich popis víc než jen obvyklý příplatek. Mnohem víc.

Určitě nezpůsobil žádný hluk. Určitě. Znetvořená dívka však zvedla hlavu a křikla: „Cizí mysl!“

Glat slyšel o magii dost na to, aby věděl, co dělat.

Bývalý důstojník královského vojska Rogan vstal od zkrvavené trosky zvědova dožívajícího těla a znechuceně si odplivl. „Kdyby tenhle chcípák něco věděl, řek by to. Ten kluk, co nám zdrhnul, asi fakt nic moc neviděl. Můžem bejt v klidu.“

Skrček Dot se na něj podíval trochu zklamaně. Potom snaživě

zagestikuloval svým nožem a naznačil další způsob mučení. Obličej se mu rozzářil: „He?“

„Ne, Dote. Už konec. Měli sme ho nechat bejt. Vůbec sme se neměli vracet… ale kdo moh tušit, že král neví *vůbec* nic? Teď budem muset najít i toho druhýho, aby nespustil poplach moc brzo.“

Skrček ještě chviličku gestikuloval, ale potom to vzdal. Obrátil se k zajatci a pomalu mu obtáhl ostřím hrdlo. V Ryskanovi už nebylo ani tolik krve, aby pořádně vystříkla. Dot se zašklebil a dal se do metodického čištění nože.

Trin Filst seděla na kameni a se zájmem sledovala poslední záškuby Ryskanova těla. Utrpení a zoufalství vyzařovaly ze zajatcovy mysli v neskutečné bolestné fontáně. Aby se magická procvičila, pokoušela se rozeznat jednotlivé pocity. Většina byla tak silná, že se jí to i celkem dařilo. Nechala toho a vrátila se k pozorování celku. Záchvěvy umírajícího vědomí byly vždycky malebné.

Vzápětí idyla skončila. Znetvořená dívka si uvědomila, co ještě na okraji vnímaní zpozorovala, vyskočila z kamene a rozrušeně vykřikla: „Cizí mysl!“

Velitel Rogan tasil meč. „Kde?“ Rozhlížel se po úbočích kolem dolu. „Kolik?“

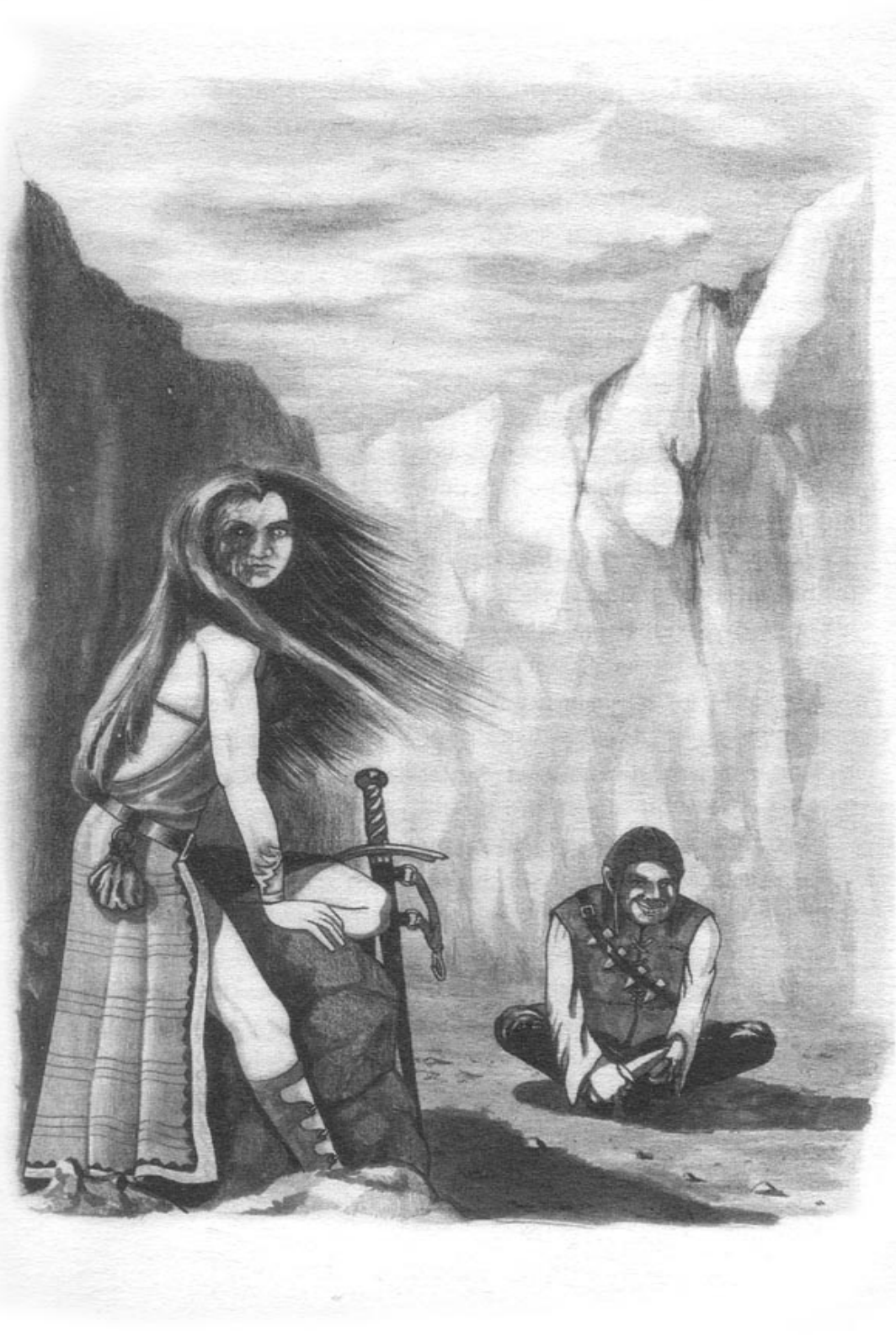
Trin si zakryla zdravé oko, aby jí zrak nekalil myšlenkové vnímání. „Jedna… a blízko! Tam!“

Její ruka sebou mrskla, jako by žila vlastním životem, a namířila najeden z keřů na kraji údolí. Křoví se vzápětí zachvělo, jak z něj vyběhla přikrčená postava a dala se na zběsilý útěk.

„Střílejte, pitomci! To je ten druhej zvěd!“ Rogan se rozběhl do kopce, dva jeho muži za ním. Druzí dva pečlivě zamířili a stiskli spouště. Minuli. Jejích vzdálený a nepříjemně pohyblivý terč zmizel za vrškem kopce.

Dot se chvíli díval za Roganem a ostatními pronásledovateli. Pokrčil rameny a ušklíbl se. Vytáhl malý brousek a začal vyčištěnou zbraň obtahovat.

Trin si sundala ruku z očí. Byla vyčerpaná, dýchala mělce a celá se třásla. Sesunula se na zem, opřela se zády o kámen. Dot se na ni tázavě podíval: „He?“

Psychická mutantka se unaveně usmála a přitakala:

„Hehehe!“

Glat ještě stále nechápal své štěstí. Dokonce i zastavil v kapličce u cesty a poděkoval Rytíři za jeho ochranu. *Šestkrát po mně vystřelili, ale jen mi to hvízdalo kolem uší… A tak rychle jsem v životě neběžel! A že si můj kůň nezlámal v tom lese nohy, to je už opravdový zázrak!*

V duchu počítal, kolik navíc si asi vydělal, a vyvažoval to s tím *podivným tušením*, které ho neopouštělo. *Ujel jsem jim, ale půjdou po mně. Ale nemůžou přece vědět, kudy jedu!*

Vzal to schválně oklikou, přímé cesty se neodvažoval. Držel se královských silnic. Nezastavoval, dokud nepadl soumrak.

Malý hostinec na kraji lesa vypadal lákavě. Když Glat pomyslel na to, že by se mohl dobře najíst a vyspat na pohodlném lůžku, padla na něj nesmírná únava. *Nemohli mě sledovat. K čertu s tím tušením. Čeho se bojím? Jsem mimo nebezpečí!*

A stejně – jestli mě přeci jenom nějak najdou, tak mě najdou kdekoli. A tady se třeba ničeho neodváží, kvůli svědkům. Venku v lese by mě zabili jak psa.

Ve chvíli, kdy pochopil, že zkrátka hledá jakýkoli důvod, jen aby v hostinci zůstal, se zasmál a zamířil dovnitř.

Seděl v rohu hostinské místnosti a s neskutečným potěšením obíral maso z pečeného kuřete. K tomu upíjel z lahve dobré bílé víno. Krčmář za tak vzácnou večeři sice požadoval nehoráznou sumu – a předem –, ale Glat měl chuť slavit. *Zase jsem přežil! A nakonec jsem se i něco dozvěděl!*

Kdesi v zapomenutém koutě jeho mysli stále hlodal ten červík pochybností, ale praskání ohně v krbu ho spolehlivě přehlušilo. Byl dokonale spokojený. Dokonce i ta holka, co mu ji krčmář sehnal, vypadala celkem k světu. Poslal ji zatím nahoru do svého pokoje, aby mu zahřála postel.

Kromě něj bylo v hostinci jen pár chudších putujících tovaryšů, kteří si dali k večeři fazole a pivo a dávno si odešli lehnout do stodoly na slámu. Krčmář, obtloustlý mužík ve špinavé zástěře, seděl

na židli před kuchyní a klimbal.

Do půlnoci už mnoho nechybělo, když Glatovo *tušení* zničehonic zesílilo. Zvěd se znepokojeně zvedl a přikradl se k oknu. Pootevřel okenici a vyhlédl ven – tak, aby jeho vidět nebylo. V duchu nevěřícně zaklel.

Skokem se vrátil k židli pro opasek s mečem a třemi vrhacími noži. Rozběhl se ke schodům nahoru. Teprve potom si uvědomil, že panikaří.

Několikrát se zhluboka nadechl, aby uklidnil své splašené srdce. Takřka obřadně si nasadil klobouk, který nechal na stole, pak se opásal, vytáhl meč z pochvy a položil jej napříč přes stůl. Dva nože si schoval v dlaních.

Posadil se. Upil vína. Poválel ho po jazyku, spokojeně polkl.

Mohl jsem mít i horší poslední večeři…

Nenechali ho čekat dlouho.

Do hostince vstoupil onen vysoký zběh královské armády. V ruce třímal masivní meč bastard, který se jen sotva dal ještě prohlásit za jedenapůlruční, a přestože ke Glatovi kráčel s nedbalou nonšalancí, určité napětí před zvědovým zkušeným zrakem skrýt nedokázal.

Takže se mě také trochu bojí? Jak uklidňující…

Krčmář se s trhnutím probral a vyskočil, aby nového hosta obsloužil. Vzápětí pochopil, co se chystá, a střelhbitě zmizel v kuchyni, což byl – při jeho postavě – výkon vskutku nadlidský. Zpoza přibouchnutých dveří se začalo ozývat hlasité bědování jeho ženy.

Glat měl ruce položené na stole; vrhací nože nechal sklouznout do rukávů, aby nebyly vidět. Sledoval příchozího a zvažoval své šance.

Zdá se, že si nejdřív chtějí promluvit. Proč ne?

Shora se ozval vysoký zoufalý výkřik. Zběha to nijak nevyvedlo z míry, jen se mu na obličeji objevil výraz nevole. Došel ke Glatovu stolu, otočil si židli opěradlem dopředu a obkročmo na ni usedl. Svůj meč položil přes zvědův. Žoviálně se usmál.

„Asi bys rád věděl, proč ještě nejsi mrtvej, co?“

„Opravdu hořím zvědavostí.“

„Zjistil si vo nás dost na to, aby všecko šlo do hajzlu. Seš dobrej,

hodně dobrej. Kdybysme neměli magičku, vůbec bysme si tě nevšimli a nejspíš tě zavedli až… však víš, ne?“

Tázavě se na zvěda podíval, ale ten jen mlčel. Zběh pokýval hlavou: „Víš, kdy držet hubu. Fajn. Tak rovnou k věci, kamaráde. Já vim, co seš zač. Královskej zvěd, Thalasův čmuchací čokl. Čokl, co snídá hůl a večeří bič. Nechal tě vodříznout z šibenice, abys pro něj makal. Slíbil ti, že až se vyplatíš, dá ti královskej pardon a svobodu.

Hele, co je k smíchu?“

„Neodříznul mě z šibenice. Já měl právo na meč.“

„Tak tys byl šlechtic? Tim hůř pro tebe, *pane*. Snad si *Urozenost* fakt nemyslí, že ten hajzl Thalas drží slovo? Já ho znám! Nedá se mu věřit!“

„Ty že ho znáš? Obyčejný zběh? Očividně se nedá věřit ani tobě.“

Zběh se rozchechtal. „Co, to se mě jako pokoušíš rozkecat, abych něco vomylem prozradil? Dej mi svátek, chlape! Ale víš co, aspoň se ti představim, znát méno svýho vraha člověku prej hrozně ulehčí na duši. Teď si říkám Rogan. Docela by mě zajímalo, jestli si už o mně slyšel?“

Odpovědi se nedočkal. Pokrčil rameny: „Takže ne? To se celkem divím. Sem dost známej, zvlášť v jistejch kruzích sevarskýho vojska. V těch kruzích, co třikrát vodmítly povýšit vobyčejnýho kmána za zásluhy v bitvách. Fakt se nemohly divit, když se nakonec rozhod, že za sebou takříkajíc spálí pár mostů – a hlavně stan toho namyšlenýho rytířskýho sráče – a vyrazí do světa…“

„O tom jsem něco zaslechl.“

„No vida! Tak ses teda něco dozvěděl. Spokojenej? Stejně je to k ničemu – i kdyby zasáh samotnej Rytíř a vysekal tě vocaď…“

Shora se opět ozval bolestný výkřik. Roganova maska dobré nálady byla tatam. Aniž by z Glata spustil oči, vztekle zařval: „Dote, ty malej blbečku, nech tu couru bejt a poď dolů!“

„Měl ti nenápadně krýt záda?“

„Jasně,“ zazubil se zběh. „Vypadáš schopně, tak sem si řek, že dostaneš plný služby. Kdybys na mě rovnou skočil, byl bys mrtvej ještě dřív, než bych se musel obtěžovat zvednout meč. Teda kdyby se to hovado zakrslý aspoň jednou ovládlo…“

„To nic. Já se nezlobím.“

Na schodech se objevil Dot, celý od krve. Tvářil se velmi ublíženě. Posadil se doprostřed schodiště a začal pečlivě čistit nůž.

„Plné služby. Jsem opravdu poctěn. Vy dva tady, dva chlapi s kušemi venku před vchodem, další dva nejspíš za domem. Kde máte tu dívku?“

„Chrní. Zahákovala tě a vedla nás až sem, zasloužila si to.“

Glatovi náhle došlo, co bylo to *divné tušení.* „Zahákovala, říkáš… Takže je vás jen šest?“

„Jo. *Jen* šest. Je ti to málo?“

„Možná.“

„Umřeš.“

„Možná.“

„Ale máš ještě naději.“

„To jsem pochopil.“

Chvíli na sebe mlčky zírali.

„Thalas tě podvede, uvidíš. Nepustí tě, dokud jednou nechcípneš. Poď radši s náma. Nic lepšího tě už nepotká.“

„Co když už potkalo? Co může nabídnout tvůj pán tak skvělého?“

„Furt vyzvídáš. Proč myslíš, že mám ňákýho pána?“

„Nazvěme to předtuchou.“

Rogan zakroutil hlavou a opět se zasmál. „Chápu, že je to pro tebe důležitej životní krok. Máš pět minut na rozmyšlenou. Pak buď vylezeš ven, nebo si pro tebe dojdu. A tentokrát navostro.“

Vstal a odcházel. Klidně vystavil Glatovi záda. Skrček si zastrčil vyčištěný nůž za opasek a také se zvedl.

Zvěd se opřel a spustil ruce podél těla. Vrhací nože mu vklouzly do dlaní.

Ve skutečnosti neměl na rozmyšlenou pět minut. Spíš pět vteřin. Bylo mu jasné, že jestli nevyužije téhle příležitosti k boji, už mu nezbude než se přidat – nebo zemřít.

Teď, nebo nikdy.

Věděl, že všechno, co Rogan o Thalasovi řekl, je pravda.

Jedna.

Už dávno Thalasovi nevěřil. Vzdal to.

Dvě.

Tisíckrát přemýšlel o životě na útěku, ale Thalasovi ohaři by ho dostihli za prvním rohem.

Tři.

Čekal jen na pomstu. Našel si spojence a pomalu na ní pracoval.

Čtyři.

Kdyby jen věděl víc o tom, kdo stojí za Roganem, možná z toho mohlo být dobré spojenectví… ale takhle je to příliš riskantní. Takže jak?

Pět!

Švihl pravačkou a malá čepel zasvištěla vzduchem. Rogan udiveně vyhekl. Střenka nože mu trčela z krku, těsně nad lemem kroužkové košile. Glat mířil do vlasů mezi krční obratle, ale bylo to o palec níž a doprava, do deltového svalu.

Nevadí, stačí.

Švihnutí levou rukou. Skrčkovi mířil na krční tepnu a byl by trefil – ale nebylo mu to k ničemu. Nikdy by nečekal, že se někdo může pohnout tak rychle jako Dot. Zakrslík odněkud vyčaroval dlouhou dřevěnou trubici a úsporným pohybem s ní švihl. Stříbrný a hnědý záblesk se střetly, nůž odletěl stranou.

Sakra!

Glat sebral meč a vrhl se ke dveřím do kuchyně. Velitel žoldáků však nebyl tak vyřazený, jak zvěd doufal. Sice se mu tvář zkřivila bolestí, jak poraněný sval odmítal sloužit, ale otočil se proti prchajícímu a napřáhl meč k úderu. Glat kolem něj proběhl ve sníženém střehu a srazil útok letmým krytem, oči upřené na skrčka, který nabíjel foukačku.

Síla střetu vyrvala Roganovi bastard ze znecitlivělých prstů, přesto se stačil uklidit z cesty před Glatovou rychlou odvetou. Zvěd na nic víc neměl čas, už byl za ním a musel se zabývat nebezpečím před sebou. Kulaté ústí foukačky se hrozivě černalo.

Byl už hodně blízko. Napadlo ho jediné: Zařval co nejstrašlivějším hlasem, aby malému zabijákovi nahnal strach. Na skrčka to však mělo opačný účinek – usmál se.

Glat to vzdal. Věděl, že se smrti nedokáže vyhnout. Už ho jen z čistě profesionálního hlediska zajímalo, jakým jedem vlastně bude odpraven. Předpokládal, že nějakým hodně, ale opravdu hodně

rychlým. Jestli ne, vezme ještě někoho s sebou.

Skrček foukl.

Glat udělal další krok. Žádná bolest, žádné křeče, žádná smrt. Trn z foukačky nevyletí. Dot vypadal, že se tím cítí velmi dotčen.

Zvěd udělal další krok a dostal se ke skrčkovi na dosah. Vzpamatoval se a zaútočil z běhu naučenou kombinací: protaženým sekem, potom z rubu, vzápětí drtivým úderem šikmo shora. Byl přesný a rychlý, na skrčka ale neměl. Dot protančil mezi útoky jako mrskající se had, nakonec takřka bez odrazu vylétl do vzduchu v saltu nazad a přistál na vrcholu schodiště mimo nebezpečí.

Královský stopař neměl čas na údiv, Rogan mu byl těsně v patách. Sice bez meče, ale o to rozzuřenější.

Proběhl do kuchyně. Krčmář se ženou se rozumně krčili pod stolem a třásli se jak osikové listy. Glat zamířil k zadním dveřím, Rogan ho dotahoval. Zvěd na poslední chvíli změnil směr a v plné rychlosti naskočil na stěnu těsně vedle dveřního rámu. Udělal po ní dva kroky vzhůru, odrazil se a protočil ve vzduchu. Překvapený Rogan proběhl pod ním, vůbec si neuvědomil, co se to vlastně děje. Začal se zastavovat, otočil hlavu. Glat měkce dopadl do pokrčených kolen, znovu se odrazil a oběma nohama zběha kopl do zad. Mohutný bojovník prorazil dveře a vylétl ven. Ozvalo se dvojí zadrnčení kuší. Glat tentokrát dopadl na lokty a na záda, ale ignoroval bolest a hned se zvedl.

Rogan ležel venku na zemi a vztekle řval. Jedna střela z kuše vězela v rámu, druhá byla důvodem zběhových kleteb.

Dot se svým dlouhým nožem se objevil ve vchodu do kuchyně. Glat vyrazil ven do tmy a doufal, že střelci venku budou nabíjet a dají mu chviličku času. Zklamal se: oba dva žoldáci odhodili kuše, tasili meče a rozběhli se mu vstříc.

Nestihl láteřícího Rogana dorazit, jen kolem něj proběhl. Ani nedoufal, že by se dostal ke svému hřebci, raději se díval po koních nepřátel. Zahnul doleva, kolem hostince, aby ho alespoň kryla zeď. Minul roh. Třetí žoldák čekal v pokleku a mířil mu přímo na hruď. Glat věděl, že nemá naději. Očekával smrtící zadrnčení a konec. Přesto se odrazil do zběsilého kotoulu.

Střelec však zaváhal. Místo aby hned stiskl spoušť, vytřeštil oči a

roztřásly se mu ruce. Byl to ještě kluk, na svou první vraždu neměl žaludek. Než však sklonil kuši, Glat už byl u něj. Vylétl zpět na nohy, sekl, běžel dál. Chlapec vzlykl, z napříč roztáté hrudi mu vytryskla krev. Tiše se sesul k zemi.

Teprve v tu chvíli Glatovi došlo, co udělal. *Bylo to ještě dítě…* Výčitky svědomí se však nedostavovaly. Místo nich přišla jiná lítostivá myšlenka: kotoul ho stál jeho šťastný klobouk.

Zahnul za druhý roh, připraven na všechno. Poslední žoldák se vynořil zpoza hostince na druhé straně, patnáct kroků daleko. Tenhle nevypadal, že by váhal; okamžitě zacílil. Králův zvěd skočil zpět za roh a chtěl vyrazit přímo od hostince, k lesu. To už ho však doběhli druzí dva zabijáci. Dot mu nadbíhal, aby jej odřízl.

Věděl, že do deseti vteřin má šipku v zádech. Oba soupeři se na něj vrhli. Už byl unavený, přestávalo mu to myslet. Místo krytu udělal krok vpřed a zkusil se prosmeknout pod svištící čepelí. Teprve tehdy si uvědomil, že si dovolil příliš. Zemře.

Místo toho ucítil jen závan rozetnutého vzduchu těsně nad hlavou. Trochu překvapeně sekl odspodu a rozpáral svého protivníka od podbřišku ke krku. Druhý útočník zděšeně couvl. Z jeho pohledu to vůbec nevypadalo jako náhoda, on viděl obranu hodnou pravého mistra meče. Glat pokročil vpřed a zařval. Tentokrát to zabralo – skrček se opatrně zastavil a žoldák dokonce zahodil zbraň a vzal nohy na ramena.

Glat tomu nějak nemohl uvěřit. *Takové štěstí…* Zrak mu padl na klobouk – zůstal stát přímo nad ním. Jako ve snách se pro něj shýbl a narazil si ho zpátky na hlavu. *Díky!*

Deset vteřin. V té poslední zbývající se stačil otočit, levačkou vytáhnout zbývající nůž a hodit. Žoldák se zřítil k zemi, malá čepel mu vězela přímo v oku – další zázrak –, ale vystřelit předtím ještě stačil.

Náraz šipky Glata otočil kolem dokola; meč mu vylétl z ruky a se zazvoněním dopadl na stěnu hostince. Zvěd netušil, jak to dokázal, ale zůstal stát na nohou. Ohromná síla kuše mu prohnala střelu pravým ramenem a zase ven, krev crčela proudem.

Ne! Teď už mě nedostanete!

Pokoušely se o něj mrákoty. Správně by měl dávno omdlít

bolestí, ale prostě to odmítal. Nehleděl už na nic, rozběhl se.

Nedostanete…

Rogan seděl na troskách dveří a čekal, až si krčmářka poradí s jeho prostřeleným stehnem. Krčmář donesl láhev pálenky a vyděšenýma očima těkal ze zběha na zakrslíka. Dot se opíral o stěnu hostince a se zamyšleným výrazem brousil svůj nůž.

„Ty tlustá náno! Buď trochu vopatrnější!“

„Promiň, pane, promiň!“

„Tohle že je ňáká kořalka? Babský pití! Sakra, nemáš nic lepšího, sádelníku?“

„Ne, pane, opravdu nemám!“

Dot vzhlédl a ukázal nožem do tmy. Když krčmář a jeho žena uviděli obličej a lesklé černé oko nově příchozí, mysleli si, že se pro ně dostavil sám ďábel.

„Tak co, Trin? Máš ho?“

Znetvořená dívka byla bledá únavou. Zachmuřeně zavrtěla hlavou. „Nezvládám. Dneska toho bylo moc.“

„Sakra, ten zkurvysyn má fakt neskutečný štěstí! Dote, co ta tvoje foukačka? Proč si ho sakra nesejmul?“

Zakrslík mu ukázal trubici. Na místě, kde s ní vykryl vrhací nůž, z ní byl dlouhý kus vyštíplý.

„Vono ti to nestřílí?“

„He!“

„A proč si ho nechal utýct?“

Skrček naznačil jednou rukou pomalý pohyb, druhou velmi rychlý.

„Aha, no jasně. Moc krátký nožičky!“

„He!“

„No tak, snad sem zas tolik neřek… Jaú! Ty blbá krávo, tohle uděláš ještě jednou a podříznu tě jak králíka! No nečum tak! A ty přines další flašku, tahle už došla!“

Magická si ztěžka sedla vedle Dota. „Co budeme dělat? Za tohle selhání nás zabije!“

Rogan zavrtěl hlavou. „Ne, to ne. Nic zas až tak strašnýho se nestalo.“

Trin pokrčila rameny. Pak se zkoumavě podívala na odcházejícího krčmáře a jeho ženu. „A tyhle dva odstranit? Viděli toho moc…“

Krčmářka vytřeštila oči a dotáhla obvaz tak prudce, že Roganovi bolestí málem vypadly oči z důlků. Zvedla se a dala se na pomalý, kolébavý útěk. Krčmář se obrátil a zděšeně na Trin zíral.

Dot vytáhl jeden z vrhacích nožů, které zůstaly po Glatovi, a oči se mu rozsvítily potěšením.

„Ať to může dodělat!“ křikl Rogan rychle.

Dot pokrčil rameny.

„He.“

„Jo, to vidim, že je pozdě… Tak sem poď ty, hospodo, a snaž se.“

Krčmář se v tu chvíli sesypal, padl na kolena a začal prosit. Rogan zvedl oči v sloup: „Takže ty, Trin. Ale něžně, ne jako posledně!“

Dot se zazubil, krčmář zbledl. Vzápětí padl tváří k zemi, vrhací nůž mu trčel z krku – zakrslíkovi se náhrada, kterou mu Glat nechal za foukačku, začínala opravdu líbit.

„Dobrý, Trin, tohle stačí. Teď se mi podívej na to rameno. A dávej bacha, sakra!“

Dot si došel pro nože, potom své nové hračky začal čistit a brousit. Nemusel se na to dívat, ruce mu pracovaly samy. Kývl k lesu, směrem, kterým Glat zmizel: „He?“

„Jasně, že ho nenecháme bejt, ale to má čas. Nevím, kam až se s tou dírou v rameni moh dostat, ale s trochou štěstí – našeho štěstí! – to nebude až k Thalasovi. Je to fakt drsnej chlap, ale sázím dukát, že leží někde v ňákým příkopě a zrovna dodělává.

Mně spíš leží v hlavě ten hajzlík, co před nim zdrhnul. Nějak se nevrací. Jestli ztratil nervy, moh by vykecat mnohem víc než jenom naše popisy. Počkáme na světlo a začnem s nim.“

„Ale co teda pán? Jak mu tohle všechno vysvětlíme?“

„Řek bych, že ten je teď duchem trošku někde jinde, ne? Splnil se mu dávnej sen, bude mít dobrou náladu. Klídek. Všechno bude v pohodě.“

IV.

„I zlato může být bezectné!“

Hrad Narnost, sídlo starobylého šlechtického rodu, který se nikdy zcela nevzdal nároku na sevarský trůn a po celá staletí o něj více či méně otevřeně usiloval, se koupal v paprscích letního slunce. Stráže na vysokých hradbách si clonily oči a ospale shlížely dolů do zalesněného údolí, v němž špičky smrků jen místy ustupovaly mýtinám kolem dřevorubeckých usedlostí.

Baron Archibald, současný pán Narnostu, stál před vysokým zrcadlem zasazeným ve zlaceném rámu a zálibně si prohlížel nový přírůstek svého šatníku. „Jak že jsi říkal, že se ta látka jmenuje?“

„Brokát, pane,“ uklonil se komorník úslužně. „Mám zadat další objednávku?“

„Jak by to asi působilo v modré… Ano, objednej mi jedny modré a bílé, nejnovější střih. A přines mi šálek toho nápoje z jihu… jak to ti divoši…“

„*Khafé*, pane?“

„Tak. Potřebuji se trochu probrat. Stačí mi jeden pohled na tu horu papírů na mém stole a pokouší se o mě mdloby!“

„Pokud je to vše, pane?“

Archibald propustil sluhu nepřítomným mávnutím ruky s pečlivě pěstěnými nehty a dál se věnoval vlastnímu odrazu. Na svém dokonalém vzhledu si zakládal – a dařilo se. Ve svých takřka padesáti letech neměl jediný šedý vlas a ani náznak břicha. Uhladil si pečlivě zastřiženou bradku, hřebínkem z perleti urovnal neposedný pramen vlasů a zářivě se na sebe usmál.

„Dost zábavy, do práce.“

V povznesené náladě zasedl za stůl a začetl se do zpráv od špehů a tajných poselství plných nenápadných náznaků.

Bylo to *mnohem* zajímavější než obvykle. Když před něj komorník po chvíli postavil zvláštní kovovou konvičku s kouřícím hnědým nápojem, málem si toho ani nevšiml – a probírat už vůbec nepotřeboval.

„Kdo by to byl řekl, jak krásně to zapadá do našich plánů…“ zamumlal si nepřítomně. „Nic nevědí. Věří, že to byli orci… budou potřebovat vojáky na hledání a zachraňování princezny. Odvolají je z jihu? Kdyby tohle vyšlo…“

Sluha si odkašlal a začal se za cosi omlouvat. Archibald nevrle vzhlédl: „Co? Ještě jednou!“

„Ten hluk z předního nádvoří, pane… Je mi to líto, ale zadřela se mříž u brány.“

„Ani jsem si toho nevšiml… opravdu pěkný rámus. Zadřela se?“

„Ano, pane. Musíme chodit ven přes postranní branku. Když ráno chtěli mříž vytáhnout, starý mechanismus scvakl.“

„Pro Rytířovu milost, jaký zase mechanismus?“

„Vynález vašeho pana otce, pane. Stačilo zatáhnout za páku a mříž nešla při obléhání nadzvednout.“

„Můj skvělý geniální tatínek,“ usmál se Archibald nevěřícně. „Jen čekám, kdy mě tu konečně nějaký jeho výtvor zabije! Ten by se nasmál, mizera, plakal by radostí, nebožtík jeden prohnilá, jak se mu ještě povedla pomsta z hrobu…“

Komorník se nešťastně kroutil: „Pane? Kapitán stráže žádá o povolení přerušit dopolední výcvik a nasadit celou posádku k tahu.“

„Žádá o povolení nasadit… k tahu?“ Archibald zahnal vzpomínky na otce, přivoněl ke *khafé* a ušklíbl se: „Když konečně přišel na to, že je vůl a patří do spřežení, tak jen do toho! Proč se na něco takového vůbec ptá? Ať se dá zapřáhnout až dopředu!

Běž už. Do oběda si nepřeji být rušen!“

Komorník se uklonil a rychle odešel. Baron zakroutil hlavou a ještě jednou si nevěřícně zopakoval: „Nasadit k tahu…“

Sklonil se zpět k papírům a rychle dočetl. Potom vstal, začal přecházet po místnosti sem a tam a zastavoval se jen, aby usrkl

trochu lahodného *khafé*.

„Kam toho kluka ale Thalas poslal? Co je na severu tak důležitého?“

Zastavil se u nástěnné mapy a nějakou dobu ji dopodrobna zkoumal. Nakonec pokýval hlavou.

„Trpaslíci z Toragu. Nic jiného to být nemůže. Bravo, Thalasi. Velmi nečekané.“

Komorník zaklepal na dveře, a ačkoli se od zamyšleného šlechtice nedočkal pozvání, vstoupil.

„Co zas chceš?“ vyštěkl Archibald netrpělivě. „Neřekl jsem to prve dost jasně?“

Sluha se tvářil tak zkormouceně, jak jen dokázal: „Pane… Kapitán vzkazuje, že zvedli mříž.“

Baron se zarazil. „No, tak to je snad v pořádku, ne?“

„Jenže ona prý… už nepůjde spustit.“

Archibald raději neměl slov.

„Tedy…“ pokračoval sluha váhavě, povzbuzený baronovým klidem, „vlastně půjde – ale zase se zadře. Kapitán s politováním vzkazuje, že dobytelnost Narnostu povážlivě stoupla, a žádá…“

„On už zase něco žádá?“ Baron toho měl právě dost. „Tak poslouchej, co mu řekneš: Dobývání, války a bitvy jsou pro mě jen politické nástroje, jinak mě nezajímají. Platím ho za to, aby to celé fungovalo a abych se o ně nemusel starat. Jestli to už konečně nepochopí, tak mi bude jedno, jak věrně a kolik desetiletí mému rodu sloužil – pošlu ho jako posilu do první linie, ať si užije!

Ať si ta zatracená brána zůstane třeba dokořán! Mám u dvora dost očí, kdyby Thalas něco chystal, věděl bych o tom! Jasné? Výborně, tak zmiz!“

Komorník rychle přikývl a odkláněl se ze dveří.

Archibald se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a potom zasedl zpět ke stolu a namočil brk do kalamáře.

„Toho kluka už nezastavím, ale všechno zlé je pro něco dobré. Jen počkej, Thalasi, ještě budeš litovat, že sis na ty trpaslíky vzpomněl!“

Spokojeně dopil své *khafé*.

~ ~ ~

Princezna Viola se probrala se strašnou bolestí hlavy.

Nejprve si vzpomněla, že ji unesli orci. Zachvátila ji panika. Otevřela oči a vzpřímila se na lůžku. Překvapeně si uvědomila, že leží v čistých prachových peřinách. Příjemné dopolední slunce vrhalo paprsky oknem do kulaté místnosti a zrcadlilo se na křišťálové karafě s vodou, položené na nočním stolku.

Viola se udiveně rozhlédla. Stěny místnosti byly z opracovaných kamenů, strop roubený, z tmavého dřeva, ven vedly jediné dveře, jež byly pobité železem a u podlahy měly malou záklopku.

Takhle si orci tábor nepředstavovala.

Na sobě měla bílou košilku, kterou si vezla v jednom ze zavazadel na střeše kočáru. Někdo ji tudíž převlékl. *Kdo si dovolil?!*

Zkusila si na to vzpomenout. Hlava ji rozbolela ještě víc.

Zničehonic si přeci jen vybavila muže v černém plášti, který jí strhl pytel z hlavy, zvedl za vlasy a vtlačil do úst lžíci s jakousi tekutinou. Upamatovala se na palčivou hořkost, z níž ji rozbrněl jazyk; bylo jí na zvracení. Pak přišla tma a hned po ní sny – noční můry, trvající celou věčnost.

Jak dlouho tu vlastně jsem? A kde *to jsem?*

Pomalu vstala. Zatočila se jí hlava; musela se opírat o postel, aby neupadla. Místnost byla – až na postel, noční stolek a velký šatník – prázdná. Princezna doklopýtala ke dveřím a zkusila kliku. Samozřejmě zamčeno, to ji nijak nepřekvapilo. Kromě toho objevila špehýrku, která se dala otevřít jen zvenku. Sklonila se k záklopce. Skoro si na ní zlámala nehty, ale ani ta nešla zevnitř otevřít.

Tudy budu nejspíš dostávat jídlo. Nebo už dostávám? Mám pocit, jako bych tu byla několik dní…

Přinutila se přemýšlet o situaci s chladnou hlavou: *Někdo mě drží kvůli výkupnému. Proč otec ještě nezaplatil? To zas někde válčíš a na rodinu zapomínáš, že, tatíčku? A matka myslí jen na svého budoucího syna… Vždyť je vlastně vůbec nezajímám!*

Chvíli přemáhala vztek. Potom ji napadlo, že jestli tu je skutečně již několik dní a neumřela hladem a žízní, někdo ji musel krmit. To pomyšlení jí však nevadilo do té míry jako následující myšlenka: *Co*

mé další… potřeby? To by si přece nedovolili, jsem královská dcera a mám svou důstojnost!

Přehlédla místnost. V rohu uviděla noční vázu, prve si jí za postelí nevšimla. Byla zpola plná.

Princezna se otřásla odporem. *Tolik k mé důstojnosti!* Měla chuť vrhnout se na dveře, bušit na ně a ječet.

Opět se jí udělalo mdlo; navíc se přidal i žaludek. Když přecházela k oknu, musela se držet stěny.

Její vězení bylo vysoko, alespoň sto dvacet stop, a okno bylo obráceno k lesnatým kopcům. Nic jiného neviděla. Neodvažovala se vyklonit, aby zjistila, jak velký vlastně hrad jejího únosce je.

Vrátila se k šatníku a otevřela jej. Byly v něm pověšeny všechny její šaty i šaty Cinthie, její dvorní dámy. Vyděsilo ji to.

Proč jsou tu i její? Copak je už… nepotřebuje?

Nechápala, proč by kdokoli zabíjel dvorní dámu. *Je to šlechtična, jen by zvýšila výkupné!*

Posadila se zpět na postel.

Ledaže by tu o žádné výkupné nešlo…

V.

„Kdo se bojí, nesmí do dolu.“

Jenik se nechával vést mezi neskutečnými stavbami podzemního města Torag a oči měl navrch hlavy.

Už odpoledne, když na konci úzkého horského průsmyku spatřil majestátní pevnost střežící vchod do trpasličího království, si myslel, že ho snad šálí zrak. Po dokonale hladké dlážděné silnici dojel až k vysoké hradbě a zastavil se před masivní kamennou bránou. Krátký okamžik se obdivoval nádherným ornamentům, lemujícím její okraje, které by i ten nejšikovnější lidský kameník vytvářel déle než sto let, ale potom se upamatoval na své poslání a pohlédl nahoru na podezřívavě se tvářící trpasličí vojáky:

„Jsem posel Rodericha III. a nesu zprávu pro vašeho krále!“ Tehdy nastal první zádrhel – nikdo mu nerozuměl. Zkoušel na ně mluvit velmi pomalu a srozumitelně, ale bylo to k ničemu. Trpaslíci mu něco rozmrzele odpovídali svým temným hrdelním jazykem a naznačovali, ať jede pryč.

Nejradši by to udělal. Ačkoli byly války lidí s trpaslíky dávnou minulostí, mezi oběma rasami nepanovalo zrovna nadšené přátelství. Železný lid fanaticky lpěl na své odlišnosti a čímkoli lidským okázale pohrdal. Jenik se během čtyř dnů cesty k podzemnímu městu starobylého rodu Tergů snažil rozpomenout na těch pár vyprávění, která o podivných trpasličích zvycích slyšel, ale bylo toho žalostně málo.

Vlastně se to dalo shrnout do dvou vět: Desítky psaných a tisíce nepsaných zákonů. Porušíš kterýkoli z nich a nejspíš umřeš.

Poslechnout stráže a odjet však nemohl. Těžko by královu rádci Thalasovi vysvětloval, proč nesplnil tak *jednoduché* poslání. Do konce života by byl jen ‚ten zbabělý panoš'. A on se chtěl stát rytířem; všechno to učení a cvičení, všechno to ponižování od Rolanda přece muselo k něčemu být! *Nejsem a nebudu kupčík!*

Bezradně stál před branou a dál se pokoušel přesvědčit pořád netrpělivější vojáky, že ho mají vpustit dovnitř. Nakonec ho napadlo vytáhnout zprávu a ukázat sevarskou pečeť. Překvapeně zjistil, že to zabralo: Trpaslíci okamžitě zmlkli a přestali ho odhánět. Změna v jejich chování byla neuvěřitelná, ten kousek vosku dokázal zázraky. Velitel stráží pozvedl velký roh a zadul na něj. Ozval se táhlý, hluboký tón, který panošovi málem splašil koně. Vzápětí se obě křídla brány zcela neslyšně rozevřela. Hladký pohyb tak ohromné kamenné masy naháněl hrůzu. Jenik čekal, až se brána rozevře úplně, a snažil se nedat najevo, že by nejradši byl alespoň tisíc mil odsud.

Dovnitř pevnosti vedla dlouhá chodba lemovaná střílnami a přehrazená dalšími třemi branami, které se otevíraly a zavíraly stejně tiše jako ta první. Teprve potom se před návštěvníky rozprostřelo široké nádvoří – na první pohled umělecký skvost, na pohled druhý smrtelná past pro každého dobyvatele. Vysoké hradby vytesané přímo ze skály, žádný kryt, jedinou cestou dál bylo podivuhodné kamenné schodiště, které se hladce zasouvalo do stěny.

Jenik sesedl a ohromeně se rozhlížel. Velitel stráží k němu sešel po schodišti. Ačkoli byl panošův kůň hucul, nízké zvíře vhodné do těžkého horského terénu, udržoval si od něj trpaslík opatrný odstup. Jen na něj ukázal, potom na veliká vrata ve stěně hory. Chlapec poslušně přikývl a hned tam s koněm zamířil.

Maštal byla prázdná a dokonale čistá, vystlaná voňavou slámou. „Tu snad musí vozit až z podhůří…" Jenik zavedl hucula ke žlabu, uvázal ho, odsedlal a začal s hřebelcováním. Vtom se ze stěny ozvalo několik podivných cvaknutí. Panoš od koně vylekaně uskočil a sáhl po jílci meče. Teprve potom si všiml, že do rozděleného žlabu se ze dvou otvorů sype oves a natéká voda.

Udiveně kroutil hlavou. Díval se, jak se jeho koník s chutí dává do jídla a je mu úplně jedno, jakým divem se k němu dostalo.

Když byl žlab plný, ozvalo se opět několik cvaknutí a otvory se

zavřely. Panoš poplácal hucula po plecích a vyšel zpět na nádvoří. Velitel na něj trpělivě čekal. Ukázal na zprávu, která chlapci vykukovala z mošny, a pečlivě prozkoumal pečeť. Nakonec kývl a beze slova vedl posla nahoru po schodech.

Jenik se nadšeně rozhlížel a žasl. Jen ze cviku přemýšlel, jaký způsob útoku by jakožto vojevůdce zvolil, aby takové místo dobyl. „Tahle pevnost by padla snad jedině díky zradě někoho zevnitř…“ pronesl nakonec obdivně.

Vzápětí si uvědomil, že jde sám. Trpaslík se zastavil a zlostně na něj zíral.

„Vy… vy mi rozumíte?“ zablekotal panoš zmateně. „Proč se na mě takhle díváte? Počkejte, já nechtěl říct, že by někdo z trpaslíků opravdu zradil, jenom jsem o tom přemýšlel…“

Strážný pomalu sundal ruku z topora krátké bojové sekery, kterou měl zastrčenou za opaskem. Znovu vykročil. Panoš ho váhavě následoval.

Snad jsem všechno nezkazil!

„Poslyšte, já to opravdu nemyslel nijak zle! Byla to poklona! A kdybych věděl, že mi rozumíte, tak…“

Trpaslík něco zlostně zamručel a odplivl si – jen kousek od Jenikovy nohy. Panoš raději zmlkl.

Vstoupili do další chodby, opět vystavěné tak, aby se dala dobře bránit. Byla dlouhá, rozhodně víc než pět set stop, a Jenik měl celou dobu pocit, že ho sledují desítky skrytých očí. Raději se moc nerozhlížel a upíral zrak přímo vpřed. Skrze otevřenou bránu se mu pomalu naskýtal pohled na trpasličí město Torag.

Stovky mostů, chodníků a schodišť, vše vytesané přímo do skály, stovky trpasličích domovů, dílen a obchodů. Nepochopitelný chaos na lanech zavěšených pohyblivých plošin, obrovských kladek a ozubených kol. Od širokého prostranství, na němž se panoš ocitl, se město táhlo daleko nahoru i dolů, celá vnitřní stěna vykutané hory byla lemována zdobenými průčelími domů. Tisíce podivuhodných, namodrale svítících luceren zaháněly z koutů tmu. V hloubce, na dně neskutečné jeskyně, se skvěl honosný palác trpasličího krále.

„Bere to dech, že?“

Neznámý hlas mluvící lidskou řečí probral Jenika z vytržení. Od

plošiny, která se právě vynořila u mezery v zábradlí, k němu přicházel nevysoký, podsaditý muž s dlouhým šedým plnovousem. Pokud by byl ještě o dvacet coulů menší, dost možná by si ho někdo spletl s trpaslíkem, takhle byl však jeho lidský původ očividný. Oblečený byl v dlouhé, tmavě modré róbě, přepásané tepaným zlatým pásem, na rukou měl mnoho zlatých prstenů. V přátelském úsměvu odhaloval blyštící se zlaté zuby.

Jenik okamžitě pochopil, s kým má tu čest, a chtěl pokleknout.

„Zadrž, chlapče," zastavil ho velvyslanec sevarského krále, markýz Hilta Siv rychle. „Jestli chceš, aby s tebou trpaslíci jednali alespoň trochu s úctou, před nikým s výjimkou krále si neklekej!"

Jenik se bezradně zarazil. Nevěděl, co má dělat.

„Lehká úklona postačí," usmál se velvyslanec přátelsky. „A možná se mi i představ."

„Jsem Jenik, pane." Trochu se vzpamatoval: „Panoš Jenik z Polomi, nesu vám pozdravení od krále a zprávu pro trpaslíky!"

„A od mé rodiny nic? Nu, to jsem mohl čekat… Je ta zpráva dobrá nebo špatná? Ne, neodpovídej, probereme to později. Musíš být unavený a hladový."

Siv se obrátil k veliteli stráže a cosi mu řekl v trpasličím jazyce. Z lidského hrdla to znělo podivně, ale trpaslík očividně porozuměl. S pobaveným úsměvem přikývl a odpověděl. Přitom se na okamžik zatvářil stejně, jako když prve Jenika vyděsil, a hned potom se rozchechtal. Siv se rozesmál s ním. Trpaslík mrkl na chlapce, pak mu zarazil loket do žeber a praštil ho do zad tak silně, že jej málem srazil na zem. Ještě něco poznamenal, načež se smíchem odcházel pryč.

Jenik se snažil popadnout vyražený dech. Siv ho vzal za paži a vedl k plošině. Stále se usmíval, když mu koutkem úst říkal: „Drž se vzpřímeně, chlapče. Nedávej slabost najevo, ať neuděláš lidem ostudu!"

Na plošině zatáhl za jednu z mnoha pák a celá konstrukce se otřásla. Vzápětí začala rychle klesat. Jenik konečně popadl dech a hned ho chtěl využít ke zděšenému křiku. Siv mu přitiskl dlaň na ústa. „To je v pořádku! Ničeho se neboj a užívej si jízdu. Hned jsme dole."

Ta poslední věta panoše příliš neuklidnila.

Plošina však dosedla na dno jeskyně pomalu a měkce. Hilta Siv vykročil směrem k bráně paláce. Jenik ho následoval a třel si pohmožděná žebra.

„Proč mě zmlátil?“

„Kdo? Ach tak, Hoger!“ Siv se rozesmál. „On tě přece nemlátil! Pobaveně mi sdělil, jak na tebe pustil trochu hrůzy a jak jsi mu na to naletěl. Potom ti dal přátelský štulec a poplácal tě po zádech, abys mu odpustil. Je to nenapravitelný šprýmař. Jestli ho večer potkáš v krčmě, pozve tě na pivo. I když být tebou, tak do trpasličí krčmy nechodím, občas to tam vypadá hůř než na bojišti…“

Panoš otevřel ústa k odpovědi, ale pak jen potřásl hlavou a zůstal zticha. Markýz se na něj podíval a kývl: „Správně. Ničemu se nediv a nejdřív to nech uležet, než se zeptáš. Tergové jsou jiní. Hodně jiní. Ale stejně jako je v té spleti cest nad námi dokonalý řád, tak existuje i dokonalý řád v trpasličích zvyklostech. A není tak těžké jej odhalit, pokud jsi připraven něco obětovat…“

Věnoval chlapci jeden ze svých zlatých úsměvů a vedl jej dál.

Zblízka byl palác mnohem větší, než se zdálo shora. Přísně hranatá stavba působila stroze, ale panoš musel obdivovat umění, s jakým byla postavena. Nenalezl na zdech jedinou spáru, jediný uvolněný kámen, ba ani jediný škrábanec. *O tom se může lidem jen snít…*

Brána paláce byla otevřená, hlídali ji dva strážní ve zdobených pancířích. Siva pustili dovnitř, ale Jenika zastavili. Cosi na něj vyštěkli. Okamžitě se objevili další čtyři strážní s kušemi připravenými ke střelbě. Panoš málem zpanikařil.

„Co… co po mně chtějí?“

„To samé, co ti venku, chlapče!“ pousmál se Siv. „Ukaž jim sevarskou pečeť.“

Zkoumali ji dlouho, dokonce odlomili trochu vosku a ochutnali. Teprve potom ji uznali za pravou a pustili Jenika dál.

Prošli několika dalšími hlídanými místnostmi a potom uhnuli z hlavní chodby stranou. Stěny i strop byly zdobeny jednoduchým, ale důmyslným vzorem, a podlaha byla složena z mramorových dlaždic. Osvětlení poskytovaly opět lucerny, v nichž hořely modré plamínky. Co chvíli potkali stráž nebo honosně oděné trpaslíky. Ti první chtěli

vidět sevarskou pečeť, ti druzí letmo pozdravili Siva a panoše vůbec nebrali na vědomí.

„Vedu tě k sobě, chlapče," odpověděl markýz na nevyslovenou otázku. „Král už o tobě ví, ale bude chvíli trvat, než nám poskytne audienci. Dávají si záležet, aby čekání přesně odpovídalo důležitosti návštěvy. Zatím se alespoň trochu najíš a odpočineš si."

Panošovi nešlo z hlavy jednání stráží. „To takhle zkoumají všechno?"

„Buď rád, že tu jsem s tebou. Kdybych se za tebe nezaručil, celého by tě prohledali."

„Milostivý Rytíř s námi, proč?"

„Protože bys mohl být úkladný vrah, který pravého posla zabil a zaujal jeho místo."

„Úkladný vrah?" Jenik zakroutil hlavou. „A co kdybych jím opravdu byl?"

Siv se na něj podíval a rozesmál se: „Nebuď směšný! Takový cucák jako ty? Vždyť ti ještě teče mléko po bradě!"

„Já nejsem žádný cucák!"

Markýz se smál dál: „Ale jsi, chlapče, ale jsi… Alespoň pro každého trpaslíka ano. Zvykni si. Nebo je přesvědč o opaku."

„A jak je mám přesvědčit?"

„Nejdřív se sám sebe zeptej, jestli ti to stojí za to. Já se o to pokouším už patnáct let."

Jenik na něj vytřeštil oči. „Patnáct let?"

„Patnáct let. Kdybych s nimi chodil do bitev a někomu z nich zachránil život, bylo by to hned, ale na to já nejsem. Jednají se mnou sice uctivě, jak se k velvyslanci sluší a patří, ale k přátelství nikdy nedošlo.

Je to jedna z mých největších proher… trpaslíci vnímají nás lidi jako malé děti, které se trapně pokoušejí napodobit jejich umění, kovářství, pochytit něco z jejich tisícileté moudrosti… Stát se tak jejich Přítelem, jako tehdy král Siegfrid, to si přeju ze všeho nejvíc. Jakmile tě jednou přijmou, jako bys přestal být člověkem a stal se jedním z nich; ve všech ohledech s tebou jednají jako se sobě rovným.

Ale zapomeň na to. Už dlouho jsem si s žádným člověkem

nepromluvil, pusa mi jede jak nezavřená. Omlouvám se.“

„Nemáte se za co omlouvat, pane markýzi!“

Siv se rychle rozhlédl, zda panoše nikdo neslyšel. Chodba byla prázdná. „Žádný markýz, chlapče. Už mi tak neříkej! Od této chvíle zapomeň na tituly. Chovej se ke mně jako rovný k rovnému. Trpaslíci jsou na tyhle věci hrozně vysazení – jakmile bych byl přítomen, vůbec by tě neposlouchali. Musel bych mluvit za tebe.“

„Pokud to opravdu chcete…“

„Chci. Jediná výjimka bude audience u krále, všude jinde jsem pro tebe jen pan Siv. Neříkej to nijak zvlášť uctivě.

Dávej si na to pozor. A vůbec si dávej pozor na úplně všechno, co říkáš. Nejlepší je nemluvit vůbec, jen poslouchat. Když už musíš něco říct, třikrát zvaž, jestli se tvá slova nedají vyložit nějak nevhodně. Příště by z toho nemuselo být jen pár pochroumaných žeber a vyražený dech.“

Zastavili se u velkých dveří. Siv zazvonil na mosazný zvonec, který visel na řetězu hned vedle. Zpoza dveří se okamžitě ozvalo skřípění namáhaných lan.

„Chviličku, než sem dojede. Zatím mi alespoň řekni, co vlastně o trpaslících víš, ať tě pak nepoučuji zbytečně.“

„Žijí déle než dvě století, zakládají si na své cti a milují zlato. Jsou to skvělí kováři a stavitelé, také nebezpeční bojovníci. Nemají rádi koně. A… už nevím.“

„Hm. Takže nic. Asi bych chtěl moc, kdybych doufal, že se budoucí rytíř zajímá o jiné rasy. Váš Řád upadá, zapomínáte na vzdělání. Nebude trvat dlouho a snad se přestanete i modlit! Kam jen ten Sevar spěje…“

Panoš se pokusil sobě i Řádu zlepšit reputaci: „Četl jsem knihu o elfech…“

„Ticho! Máš rozum, zmínit je v srdci trpasličí říše? Očividně jsi toho přečetl málo!“

Panoš zahanbeně zmlkl.

Vtom se veliké dveře otevřely dokořán. Za nimi byl jen výklenek s dřevěnou podlahou s kovaným kruhem uprostřed, od kterého vzhůru do dlouhé šachty stoupalo lano. Vzadu u páky stál jeden z trpasličích palácových strážných.

„Říkají tomu zdviž,“ usmál se Siv panošovu údivu. „Je to to samé, jako venku, jen ještě trochu složitější. Obvykle se to využívá jen pro přepravu těžších nákladů, ale mým starým kloubům těch deset pater nesvědčí.“

Vstoupil na dřevěnou plošinu. Trochu se s ním pohnula. Jenik ho váhavě následoval. Siv řekl trpaslíkovi pár slov v jeho jazyku a strážný přikývl. Potom si ještě nechal ukázat sevarskou pečeť. Teprve pak pohnul pákou a zdviž začala pomalu sestupovat.

Panoš to ještě nevzdával. Náhle si vzpomněl: „Ještě něco vím!“

Markýz se usmál a kývnutím ho vybídl, ať mluví. Jenik tedy vyhrkl: „Když trpaslík spáchá nějaký zločin, oholí si vlasy a vousy!“

Hilta Siv potřásl hlavou a obrátil oči v sloup. Panoš ucítil, že se zdviž s trhnutím zastavila. Vzápětí ho jedna veliká ruka chytila za rameno a otočila, druhá, sevřená v pěst, mu vyplnila celé zorné pole.

Pak už byla všude jen tma.

Když se probral, ležel na tvrdém lůžku a Hilta Siv ho popleskával po tvářích. „Jsi v pořádku, chlapče?“

V hlavě mu hučelo jako ve včelíně, ústa měl plná krvavých slin. Polkl a skoro se udusil. Nadzvedl se a vyplivl do dlaně něco bílého. „Můj fub! Můj fub!“

Velvyslanec ho zatlačil zpět na lůžko. „Takže z jídla asi nic nebude. Alespoň si odpočiň, audience bude brzy. Zatím můžeš přemýšlet o své první lekci z diplomacie: Trpaslíci o Bezectných nemluví, neznají je, nevědí o nich. A nesnáší, když jim je někdo připomíná. I když je to v lidské řeči, o které tvrdí, že se ji neučí.“

„Pferafil mi fub…“

„Neboj, chlapče,“ usmál se na něj markýz Siv a jeho zlatý chrup prozářil celou místnost. „První ti zaplatím.“

~ ~ ~

„Šup tam s nim!“ zařval Hoger a obrátil do sebe plný korbel na jediný zátah. Praštil pěstí do stolu a zařval: „Další pivo pro nás dva a prázdnej kýbl pro toho chudinku pod stolem! Ten první mu už

přetejká!“

Rhan odložil korbel a otřel si vousy. Krčmář se na něj podíval, aby se ujistil, že objednávka platí. Bývalý kovářský učedník kývl a položil na stůl tři měděné mince.

„Máš to u mě, *bojovníku!“* zašklebil se Hoger a s velkým potěšením zdůraznil oslovení. „Teď mám do kapsy hluboko, ale zase bude líp a pak tě budu hostit celou noc! A nebuď už tak zamlklej, přece toho nelituješ? Kovařina je moc pěkná, ale ty seš syn krále, hrome! Udělals dobře, žes toho nechal! Jednou, až se něco naučíš, nás povedeš v bitvách za věčnou slávou!“

Rhan rozmrzele zíral na sekeru, která teď měla být jeho budoucností. Chopil se plného korbele, sotva ho před něj krčmář postavil. Vypil dnes už hodně, ale vzteku se nezbavil.

Zato Hogerovo nadšení jen stoupalo. Také se napil a spokojeně si odříhl. „Na mou čest, ty k nám pasuješ jak sekera do orčí lebky! Hej ty tam, pod stolem, víš vůbec, kdo tě dneska přepil? Syn samotnýho Drauga Bělovousýho, našeho krále! Co? Hele, jestli mi pobliješ boty, tak tě kopnu do ksichtu tak, že ti zuby vyletěj z prdele!“

„Přestaň už s tím synem krále, ksakru!“ zavrčel na něj Rhan zlostně. „Jsem nejmladší. Gohran i Dethor jsou už připraveni ujmout se svých povinností. Já nic z toho nechci!“

„Dej pokoj, však ti to taky necpu! Ale platíš za mě pivo a přepils dneska kořena, co se na tebe kasal, tak zasloužíš trochu tý chvály! Na tvý zdraví!“ Pořádně si přihnul, pak se skutečně rozohnil: „A vůbec, vždyť mám pravdu! Jseš dobrej, Rhane. Měls mě poslechnout už tehdy a vůbec k Hengarovi nechodit. Dřív nebo pozdějc tě to muselo přestat bavit – ty nemáš zbraně dělat, ty je máš používat! Tví bratři jsou možná machři a vyhráli nám už spoustu bitev, ale ty je brzo strčíš do kapsy, vzpomeň si na moje slova! Budeš jak tvůj děd, Braleg Hora. Když ten máchnul sekerou, hlavy jen padaly!“

Rhan mávnul na krčmáře, korbele byly zase prázdné. Hoger zamžoural na zbraň, kterou měl jeho přítel položenou před sebou na stole.

„Jo, Horova sekera, to byla nějaká zbraň. Tahle se jí celkem podobá, že jo? Teda aspoň se o to snaží… Můžu?“

Rhan lhostejně pokrčil rameny. Hoger vzal jeho sekeru do ruky a

potěžkal ji, prohlédl ostří, pak s ní několikrát zkusmo mávl. „Těžká, špatně vyvážená, ostří křivý, rukojeť klouže v ruce… dost hrozná. Proč se s ní taháš? Vždyť sis moh kdykoli vykovat lepší, ne?“

Jeho přítel se dál pokoušel tvářit lhostejně, ale na to jej Hoger znal příliš dlouho. „Jo tak…“

„Jo, tak!“ zavrčel Rhan. „A koukej se už konečně zpít do němoty, Hogere, mám tvýho tlachání plný zuby!“

„To tě ale přijde pěkně draho, kamaráde!“ nenechal se bojovník jeho výbuchem zastrašit. „Dneska mám slinu!“

„Tak ať! Drž hubu a pij.“

„Sázka? Kdo vydrží dýl?“

„Řekl jsem drž hubu.“

~ ~ ~

Trůnní sál se jen blyštěl zlatem a odlesky drahého kamení. Jenik už si za těch několik hodin svého pobytu v Toragu na neskutečnou hojnost drahé výzdoby trochu zvykl, ale nyní opět jen stěží potlačoval údiv. Výzbroj osobní stráže krále Drauga Bělovousého zastiňovala i to nejnádhernější, co kdy na sevarském dvoře zahlédl. A to, co měl na sobě trpasličí panovník…

Na první pohled to byla sice pěkná, ale nijak zvlášť honosně zdobená černá zbroj. Na pohled druhý již panoš pochopil, že se dívá na hodnotu alespoň poloviny Sevaru, pokud ne celého. *To musí být sionel!*

Už o této podivuhodné trpasličí slitině hodně slyšel, jen nevěděl, zda to není jen přehnaná pohádka. Prý se z ní daly vykovat neprorazitelné a neprohnutelné zbroje, které i přes tyto vlastnosti byly mnohem lehčí než ocelové. Prý požírala magii a mágové v její přítomnosti vůbec nedokázali kouzlit. Prý stačilo jediné škrábnutí, aby sionelová zbraň vypudila z posedlého těla démona. Do této chvíle Jenik žádnému z těch ‚prý’ příliš nevěřil – ale nyní, když viděl, jak vysoce si trpaslíci svého vynálezu cení, zvolna měnil názor.

Ale i samotný Draug Bělovousý vzbuzoval údiv. Na trpaslíka byl

mohutný, takřka o hlavu vyšší než jeho osobní strážci, a i když se mu tvář ztrácela pod neskutečným množstvím vrásek, jeho oči sledovaly oba lidi se znepokojivou pronikavostí. Jeho bílý vous byl tak dlouhý, že by sahal až na schody vedoucí k trůnu, ale král jej měl rozdělený do dvou pramenů, které se stáčely dozadu za trůn, kde spočívaly na zlatých vidlicích.

V místnosti byl ještě jeden prastaře vyhlížející trpaslík. Stál u podstavce, na němž ležela ohromná kniha, dlouhý psací brk a skleněný kalamář. Neměl na sobě zbroj, oděný byl v dlouhé splývavé róbě zdobené zlatými ornamenty. Příchozí lidi pozoroval skrze tlustá sklíčka, jež měl přichycena před očima spletenými zlatými drátky. Jenik od markýze Siva věděl, že to je Kronikář, zaznamenávající vše důležité, co rod Tergů potkalo.

Velvyslanec i panoš již několik minut trpělivě čekali, až Draug uzná za vhodné promluvit. Konečně se tak stalo:

„Já, Draug Bělovousý, syn Bralega Hory, syna Grolima Drtohlava, vítám velvyslance krále sevarského, Rodericha III., syna Rodericha II., syna Rodericha I., synovce Ulricha IV., syna Ulricha III., bratra Přítele rodu Tergů Siegfrieda I.“

Hilta Siv poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. Jenik byl již předem poučen a hned to po něm zopakoval.

„Já, markýz Hilta Siv, syn vévody Gerarda z Lindenu, syna knížete Georga z Borminu, přináším pozdravy od krále Rodericha III.“

Draug přikývl a jeho pohled se přesunul na klečícího mladíka. Markýz vstal a ustoupil o krok dozadu. „Představuji králi budoucího rytíře Řádu Safírového meče, panoše Jenika z Polomi, syna zemana Daniela z Polomi, syna Bernarda Zakudly.“

Jenik se za svůj nearistokratický původ ještě nikdy nestyděl tolik. Doufal, že celý nezrudl. Postavil se a ustoupil o dva kroky, aby stál až za Sivem. Teprve potom se odvážil vzhlédnout a opět se na krále podívat. Setkal se s jeho zkoumavým zrakem. Stálo ho veškeré sebeovládání, aby neuhnul pohledem. Tentokrát zrudl určitě.

„Já, Draug Bělovousý, syn Bralega Hory, syna Grolima Drtohlava, vítám i královského posla. Jaké zprávy nám přináší?“

Otázku už nesměřoval na panoše, ale na Siva. Přesně jak markýz

řekl – od chvíle, kdy se král dozvěděl, jaké má Jenik mezi lidmi postavení, přestal si ho všímat.

Velvyslanec pozvedl stočený svitek. „Zpráva je určena pro tebe, králi Draugu Bělovousý. Předávám ti ji s neporušenou pečetí."

Draug pokynul veliteli své osobní stráže, šedovousému bojovníkovi s velmi přísnou tváří, aby mu zprávu donesl. Ten nejprve pečlivě zkontroloval sevarskou pečeť, teprve poté ji převzal. Toporně se přitom Sivovi uklonil a krátce loupl očima po Jenikovi, jako by stále očekával, že to celé je nějaký podvod a maskovaný úklad proti jeho králi. Pomalým krokem vystoupal po schodech ke královu trůnu a s mnohem obřadnější úklonou zprávu odevzdal. Potom se obrátil zpět k oběma lidem a dál je ostražitě sledoval.

Král dlouho studoval pečeť, než vzhlédl.

„Děkuji ti za doručení zprávy, markýzi Hilto Sivé, synu vévody Gerarda z Lindenu, syna knížete Georga z Borminu, a loučím se s tebou i s tvým doprovodem."

Velvyslanec i panoš poklekli, potom vstali a obrátili se ke dveřím. Počkali, než jim jeden ze strážných otevře dveře, a vyšli ven na chodbu.

„Nu, jak se ti líbila audience u nejstaršího krále známého světa?"

Vraceli se zpět do velvyslancova obydlí, aby tam vyčkali, než se král seznámí s obsahem poselství a rozhodne, jak se zachová, a Hilta Siv očividně překypoval dobrou náladou. Panoš ji s ním však nesdílel. „Co jsi tak zamračený, chlapče?"

Jenik už si na díru mezi zuby celkem zvykl, přestal šišlat. Rozhodil rukama: „Já… já vím, že jste mě varoval, ale stejně… nejsem pro ně nic víc než doprovod… a ten strážce na nás koukal jak na úkladné vrahy!"

Siv se rozesmál: „No to se povedlo! Draug nás oba poctí tím, že jednání vede v lidské řeči, tebe dokonce vyznamená tím, že tě zmíní v rozloučení – i když jen jako doprovod –, a ty to bereš jako urážku! A Serpigův kukuč? Tak se tváří i na většinu trpaslíků. Ne, chlapče, vidíš to úplně špatně, je to naopak! Udělal jsi na ně dojem." Ztlumil hlas do spikleneckého šepotu: „Měl jsi vidět, jak Draug před pár lety odpálil jednoho knížete, co přijel vyjednat několik obchodních

smluv. Nechal ho vyhodit z Toragu a oznámil mi, že tento muž zde již není žádoucí, ani nikdo z jeho rodiny – už nikdy!“

Jenik se také usmál, hned pookřál. „A proč ho vyhodil?“

„Protože s ním kníže chtěl smlouvat.“

„Co je na tom špatného?“

„Trpaslík vždy nabídne cenu, jakou dle jeho mínění prodávaná věc skutečně má. Když mu řekneš, že jeho zboží koupíš za méně, urazíš jeho práci.“

„Opravdu? Myslel jsem…“

„No? Myslel sis, že jsou trpaslíci chamtiví a pro zlato udělají cokoli? Tak to přesně si myslel i ten kníže. Do té doby se setkával pouze s Mladšími rody a nedokázal pochopit, že Tergové jsou jiní. Tehdy jsem se musel hodně otáčet, aby Draug nezanevřel na *všechny* lidi…

Vskutku, chlapče, Kronikář sice nenapsal ani čárku, ale ještě jsme tu neskončili!“

Jenik pokrčil rameny a ulehčené přikývl. Až ke zdviži došli mlčky. Tam se rozdělili a panoš šel dolů po schodech, neboť strážný, který mu přerazil zub, jej tvrdošíjně odmítal svézt.

~ ~ ~

Brzy toho bylo plné město. Hoger to zaslechl, zatímco držel stráž a snažil se na sobě nedávat znát strašlivou kocovinu. Sotva mu skončila služba, vydal se za Rhanem. Výcvik nováčků měl trvat ještě hodinu, takže se bojovník usadil na schodech nad širokým prostranstvím cvičiště a sledoval, jak si jeho přítel vede.

Mistr boje se bývalému kovářskému učedníkovi příliš nevěnoval, neboť Rhan nastoupil do výcviku až rok po začátku a chyběly mu základy. Pokud by mu měl opravovat všechny chyby, nedělal by nic jiného. Kdyby bylo po jeho, nechal by Rhana půl roku čekat na začátek dalšího výcvikového období, ale syn krále prošel testem – porazil nejlepšího žáka v souboji dřevěnými kyji. Schytal sice třikrát tolik ran co jeho protivník, ale na konci zůstal stát a odnést museli soupeře.

Teď se zachmuřeně pokoušel něco odkoukat od ostatních. Příliš mu to nešlo.

Když dnešní výcvik skončil, Rhan zahodil dřevěnou sekeru do kouta – svou kovovou ještě nesměl používat – posbíral si věci a vyrazil přímo do krčmy. Hoger rozhodně nic nenamítal, potřeboval vyproštováka jako sůl. A možná víc. To, co chtěl navrhnout, nebylo nic pro střízlivou, jasně uvažující mysl.

„Dovolíš zase pár rad, synu krále?“ Nečekal, až Rhan přitaká, protože nic takového se nikdy nestalo. „Trochu tu svou bejčí sílu utlum, ať nepřepadáváš za sekem. Nechoď do útoku dřív tělem než zbraní, jinak tě každej s mečem nebo bodcem na toporu prošpikuje dřív, než vůbec začnete. A nerozpřahuj se tolik, stačí míň – o moc víc síly do toho už stejně nedáš, jenom ztrácíš čas, a navíc takhle v bitvě zraníš jednoho z našich, až ti bude krejt bok nebo záda.“

Rhan se na něj ani nepodíval, dál šel mlčky. Hoger se usmál: „Zatím to stačí, ať nemáš moc zamotanou palici. A musím tě pochválit – už se nemrskáš jak větrník při každým kroku, je na tebe mnohem lepší pohled než před tejdnem.“

Tentokrát Rhan něco nesrozumitelně zavrčel.

„Není zač, kamaráde, není zač,“ zazubil se Hoger. „Platíš.“

~ ~ ~

Trpaslík Vatrag, přes své mládí již ctihodný Důlmistr, se vynořil z šachty a s krumpáčem přes rameno kráčel domů. Vesele si pohvizdoval; měl dobrou náladu a věděl, že mu ji hned tak něco nezkazí. Zlatý výnos jeho dolu, o němž všichni tvrdili, že míří do samé hlušiny, dnes opět stoupl. Vatrag si s úsměvem představoval, jak si jeho rivalové zlostí rvou vousy, a zasnil se dokonce tolik, že zapomněl jít obvyklou oklikou.

Když si to uvědomil, bylo už pozdě. Kráčel přímo ke Garelinu krámku. Ještě chvíli marně doufal, že třeba jako ostatní noví bojovníci odešla do krčmy, ale byla tam. Jako vždy seděla přímo před svou bývalou živností, zírala směrem k jeho dolu a čekala. Připravil se na její mlčenlivý vyčítavý pohled, který ho

pronásledoval i ve snech, a kráčel dál.

Jsem jí vděčný, opravdu jsem, ale dal bych všechno svoje zlato, aby mi už konečně zmizela ze života…

Vstala a zastoupila mu cestu. Hrklo v něm. *Ne, to ne, ono ji to snad zase chytlo!*

„Vatragu! Musím s tebou mluvit!“

Neměl na vybranou. Zastavil se a pokusil se o přívětivý úsměv. Oplatila mu ho pokusem o podobný.

„Dobrá, Garelo. Půjdeme dovnitř?“

„Ne, bude to jen pár vět.“

Vatragovi spadl kámen ze srdce. *Alespoň tak!*

Garela se zhluboka nadechla: „Odcházím, *příteli.*“ Důlmistr si dobře všiml, jak se trpaslice při každém slově přemáhá, aby ani trocha citu nevyšla na povrch, ale slovo přítel jí opravdu nešlo přes rty. „Chci se rozloučit.“

Chviličku trvalo, než Vatragovi obsah těch vět zaklepal na ta správná vrátka. „Ty… odcházíš?“

„Ano. Jdu bojovat za krále.“

„To je…“ Jen sotva se ovládl, aby polkl slůvko ‚skvělé’. Nasadil obřadný výraz: „To je jistě nesmírná čest!“

Garela se kysele ušklíbla a ztlumila hlas do šepotu: „Jen si na nic nehraj, Vatragu. Dobře víš, že jdu pryč jenom kvůli tobě. Už se na ty tvoje provinilý ksichty nevydržím dívat!“

„Co? Ty… na moje?“

„Běž už. Musím se připravit na cestu.“

Vatrag zkoprněle přikývl a kráčel dál. Teprve přede dveřmi domu jejich starobylého rodu mu to celé opravdu došlo.

Pryč! Bude pryč! Konec výčitek, jsem opravdu volný!

Se spokojeným úsměvem vešel do předsíně.

Když se den zadaří…

V domě bylo podivné, takřka posvátné ticho, ale příliš si toho nevšímal. Zatímco ze sebe svlékal svůj hornický oděv, opět si začal vesele pohvizdovat. Potom však zničehonic z otcovy pracovny vyšel jeho mladší bratr, povinnou *úctu* utrousil jen na půl úst a se zachmuřeným obličejem vyrazil z domu.

Vatrag se zarazil a znepokojeně zavrtěl hlavou, ale pak to pustil z

hlavy. Nehodlal si nechat zkazit tak nádherný den. Dokončil očistu a zaklepal u otce, aby mu popřál dobrého večera.

Zůstal překvapeně zírat. Jeho otec, slavný Uregar Roztínač, klečel před oltářem předků v plné zbroji.

„Co… co se děje?“

Uregar se k němu otočil se slavnostním výrazem na tváři: „Vyrážím do boje, synu. Do svého posledního boje. A ty mi prokážeš velkou čest, když budeš Svědkem mé smrti!“

Vatrag nevěřícně zavrtěl hlavou, ale neodvážil se jakkoli odporovat. Zmohl se jen na otázku: „Proč ne bratr, otče? Je to skvělý bojovník, byl by ti mnohem důstojnějším Svědkem…“

„Ne!“ odmítl Uregar rázně. „Před tváří předků si volím tebe, Vatragu, svého nejstaršího syna, a ustanovuji tě dědicem největšího bohatství našeho rodu. Leya a Reya budou patřit tobě.“

„Jak… jak si přeješ, otče.“

Vatrag sklesle zavřel dveře a bezmyšlenkovitě se opět oblékl do hornického. Měl možná poslední příležitost rozloučit se s největší láskou svého života a nechtěl se připravit ani o jedinou minutu.

Jeho důl ho uvítal přívětivou tmou a celou noc trpělivě a moudře naslouchal.

~ ~ ~

Po prvním pětipivu se Hoger vytasil se svým plánem. Rhan na něj chvíli beze slova zíral, pak zavrtěl hlavou.

„Tobě přeskočilo.“

Bojovník se rozchechtal: „Skvělý! Neřekl jsi ne, takže jdeš se mnou! Jen počkej, hned zítra budou naše jména zapsaný do Kroniky! Konec nudy, už žádný tvrdnutí na stráži! A orčích hlav na rozkřápnutí, co jenom hrdlo ráčí!“

Rhan znovu zavrtěl hlavou. „Orci v Sevaru? Kde by se tam vzali?“

„Určitě proklouzli Nargům!“ vykřikl kdosi od vedlejšího stolu dřív, než stačil odpovědět Hoger. „Na Mladší rody není spolehnutí, dělají našemu lidu ostudu! Ještěže tu jsme my, abychom to

napravili!“

Oba přátelé se otočili, aby se podívali, kdo jim skočil do řeči. U vedlejšího stolu seděli dva trpaslíci. Ten, který byl otočen zády, si co do mohutnosti nezadal se Rhanem, ačkoli byl o trochu nižší, a na sobě měl zbrusu novou zbroj z ocelových destiček. Ramena druhého z nich byla také úctyhodně široká, ale co do výšky k němu příroda laskavá nebyla.

To on vykřikl a nyní se díval na Rhana s výrazem spravedlivého rozhořčení na takřka bezvousých tvářích.

Hoger se na něj posměšně ušklíbl: „Takovej capouch nám tu káže o Mladších? Přestaň skákat dospělým do řeči, dopij svý mlíko a zalez zpátky pod máminu postel, mrně!“

Rozohněný trpaslík měl k dospělosti opravdu daleko, ale odvaha mu nechyběla. Vstal a pevně se rozkročil: „Jsem Ferghan, syn Darnogův, a půjdu zabíjet orky, protože mi tak velí čest. Slíbil jsem položit dvacet orčích hlav na hrob svých rodičů, které mi ti zelení ďáblové zabili. Jakmile s tím budu hotov, vyzvu tě na souboj! Uvidíme, kdo je tady capouch!“

Hoger chtěl také vstát a odpovědět, ale Ferghanův společník natáhl ruku a ohromnou dlaní stlačil chlapce zpět na lavici. „Sednout, bratříčku. Capouch jsi a Hogera vyzývat nebudeš. Nehodlám ti na hrob tesat: ‚Příliš hrdý na to, aby žil.‘“

„No to mě podrž!“ kroutil Hoger nevěřícně hlavou. „Targheno? Jsi to ty?“

Mohutná trpasličí bojovnice se zvolna postavila a přistoupila k němu. Pozdravili se ranou do hrudi, jak se na bojovníky slušelo. S obrovitou Targhenou to ani nehnulo, Hoger se trochu zapotácel, ale jen se tomu usmál: „Pořád jak skála… Takže zpátky z cest? Muselo se ti vést dobře, ta nová zbroj vypadá skvěle! Málem jsem tě v ní ani nepoznal… a ta sekera je taky pěknej kousek!“

Targhena se pousmála koutkem úst: „Práce Mistra Hengara.“ V tu chvíli poznala Rhana, pamatovala si ho z kovárny. Mírně se mu uklonila. „Opravdu jste se překonali. Je ještě lepší, než vypadá, díky. Měla bych tě pozvat na soudek.“

Rhan pomalu zavrtěl hlavou a s kamennou tváří odvětil: „Na tvé zbrani pracoval jen sám Mistr. Pozvi jeho.“

Bojovnice pokrčila rameny. „Jak chceš.“

„Takže vy jdete taky?“ navázal Hoger na předchozí nit hovoru. „Orci v Sevaru, zachraňování cti rodu, a tak vůbec?“

„Ano, přidáme se k družině velkého bojovníka Hogera,“ odpověděl mu Ferghan ledovým tónem. „Pokud nám to dovolí.“

Hoger se rozchechtal: „To skvrně se mi líbí! Má kuráž, to se musí nechat! Poslouchej, dítě: Až skončíme s orky, klidně s tebou budu bojovat, ale jsi moc mladej na ostrý zbraně. Dáme to dřevem, jako při cvičení a abys to nevzal za výsměch, klidně si mě umlať až k smrti. Jestli na to máš.“

„Mám, Hogere, mám,“ odtušil mladík zlověstně a opět vstal.

„Ani ve snu, bratříčku.“ Targhena ho nemilosrdně usadila zpět. „Pamatuj si, že tě beru s sebou jen proto, že jsi tak hloupě přísahal. Nemáš na to věk. Mlč, když se baví dospělí.“

„Ale nech ho, jen ať mi to vrací – mladá krev vpřed! Akorát by se neměl brát tak vážně. Jinak skončí jako tady Rhan, zklamanej a věčně nenaloženej!“

Rozchechtal se na celé kolo. Targhena i Ferghan však zachovali zaražené ticho. Dívali se střídavě na něj a na Rhana a čekali, jak to bude pochopeno – jako žert nebo jako smrtelná urážka?

Rhan zvedl korbel, celý ho vypil a mávl si o další. Jakoby Hoger nic neřekl.

Napětí opadlo.

Targhena zvedla husté obočí: „Rhan? Povede nás sám syn Draugův?“

„Syn krále?“ Ferghan si nadšeně poposedl. „Je mi ctí! Netušil jsem…“

„Ještě neřekl, jestli jde.“ Hoger se pěkně rozjížděl: „Místo boje tu totiž má mnoho neodkladných královských povinností!“

Oči obou sourozenců se opět upřely na Rhana. Bývalý učedník si toho nevšímal. Přiložil ke rtům plný korbel a prudce se zaklonil, pivo v něm zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Narovnal se a praštil prázdným korbelem o stůl. Hned poté ještě o Hogerova ústa, která se právě otevírala k další poznámce. Bojovník překvapeně zařval a spadl z lavice.

Rhan si otřel kapky z vousů, vstal a hodil na stůl tři stříbrné

mince. „Pijte na mě. A jestli Hogerovi nenateče huba dost, prašťte ho znovu. Jdu se neodkladně královsky vyspat.“

Ferghan i Targhena byli tak překvapení, že se nezmohli ani na slovo. Teprve když za Rhanem zaklaply dveře, obrátili pohled na ležícího Hogera.

Bojovník si olízl krev z rozbitých rtů a vycenil zuby ve zrudlém úsměvu: „Co se tváříte tak pohřebně? Pořád neřek ne, takže jde s náma – a to se musí zapít!“

~ ~ ~

Markýz Siv poplácal Jenika po zádech. „Tak jen statečně, chlapče, ať uděláš na Mistra Rongara dobrý dojem!“

Panoš měl chuť zavřít oči a jít poslepu. Vlastně by nejradši omdlel a probral se až někde jinde, třeba i pryč z Toragu, zpátky doma!

Vešel do spoře osvětlené místnosti a trpaslík opásaný bílou zástěrou pokrytou zahnědlými skvrnami za ním zavřel dveře. Jenik se usilovně snažil zahnat myšlenku na to, od čeho ty skvrny jsou. Také se pokoušel nerozhlížet, protože namodralé světlo lucerny se odráželo na desítkách podivných nástrojů rozvěšených po stěnách místnosti, z nichž ani jeden nevypadal jako něco, co by člověk čekal v ordinaci věhlasného doktora.

Rongar se na něj zeširoka usmál. Chrup se mu zablyštěl snad všemi barvami duhy. Jenik zalapal po dechu, ani na královské koruně neviděl tolik drahokamů pohromadě.

Ten úsměv ho měl asi uklidnit, říci mu, že je v rukou opravdového odborníka. Jenik si však jen představil, jaký asi šílenec dokáže dělat zubaře sám sobě, a trochu mu podklesla kolena.

Trpasličí zubař ukázal na nízké křeslo, které ordinaci vévodilo. Jenik si nemohl nevšimnout pevných okovů a kanálků na odvod krve.

Musím utéct, a rychle!

Místo toho se mu udělalo mdlo. Mistr dentista se chápavě zašklebil, jednou silnou dlaní ho nasměroval na křeslo a druhou mu

ze stolku s malým soudkem podal plechový hrnek s jakousi průzračnou tekutinou.

Jenik jako ve snách zvedl hrnek ke rtům a upil. Vzápětí se mu zatmělo před očima a hrdlem mu projel rozžhavený plamen. Než se vzpamatoval, uslyšel několikeré kovové cvaknutí.

Polekaně sebou trhnul; chybělo málo a obsah hrnku skončil rozlitý v jeho klíně. Rongar mu zaklapl okovy na krku, kolem pasu, kolem kotníků nohou i kolem zápěstí levé ruky. Jenik pomalu propadal hysterii, současně se mu svět někam vzdaloval. Jako ve snách znovu trochu upil. Zase tma a plameny. Zaklaplo další železo, jež mu za čelo přitáhlo hlavu k opěrátku křesla. Mistr dentista mu opět věnoval duhový úsměv a poodešel ke stěně. Několikrát se zkoumavě zahleděl na své nástroje a zpět na chlapcova ústa, potom moudře pokýval hlavou a sundal z háčků podivnou spleť kovu a řemení. Jenik už radši nic nesledoval, jen doufal, že brzy omdlí.

Rongar nahlédl do hrnku, který zůstal skoro plný. Tázavě nadzvedl obočí, naznačil pití, ale panoš už na alkohol neměl ani pomyšlení a odmítavě mávl rukou. Mistr dentista překvapeně zavrtěl hlavou, ale potom s úsměvem pokrčil rameny, jemně přitlačil chlapcovo zápěstí na opěradlo a také je připoutal. Panoš se ani nesnažil bránit, neměl šanci. Trpaslík se na něj povzbudivě usmál, Jenik mu úsměv ze sobě nepochopitelných důvodů vrátil. Vzápětí toho trpce litoval, neboť se mu mezi rozevřenými zuby ocitla zubařova železa a roztáhla mu pusu dokořán. Mistr dentista zahákl svůj podivný nástroj kdesi za chlapcovou hlavou a upravil délku řemení. Jenik měl pocit, že mu to ulomí čelist. Trpaslík si začal notovat veselou, skočnou písničku, navlékl si na hlavu kulaté zrcadlo a upravil polohu lucerny. Zběžně nahlédl do chlapcova rozevřeného chřtánu a poodešel si ke stěně pro kleště. Měl jich tam pěknou sbírku. Chvíli váhal a zkoumavě se na svého pacienta ohlížel, načež se s širokým úsměvem rozhodl pro jedny z největších.

Jenik se pokusil ječet, ale s tak rozevřenou pusou to nešlo.

Rongar se při pohledu na jeho neklid zamyslel, položil kleště na stolek vedle sudu a ještě jednou odešel ke stěně. Ukázal na velkou dřevěnou palici a s tázavým výrazem naznačil ránu do Jenikova čela.

Panoš rozhodně zavrtěl hlavou. Tedy alespoň co to šlo.

Mistr zubař opět pokrčil rameny, uznale se zašklebil a vrátil se k němu. Upravil si zástěru, uvázal si přes obličej neméně zahnědlou roušku, na ruce natáhl kožené rukavice a vzal do ruky kleště.

Teprve tehdy Jenik pochopil, na co měla být palice použita. To už se však kleště sevřely na pahýlu přeraženého zubu a mistr dentista poprvé trhl.

Kleště sjely, tak to zkusil podruhé. Pak potřetí.

Zavrtěl hlavou. Něco zamumlal, zachechtal se na svého pobledlého pacienta, zapřel se nohou o jeho hruď a zkusil to ještě počtvrté a popáté.

Když nasadil kladívko a majzlík, panoš konečně omdlel.

Dveře ordinace se otevřely a panoš se vypotácel ven. V jedné ruce svíral cukrátko, ale nejspíš o tom ani nevěděl. Markýz ho zachytil a usadil na židli, poté se obrátil k mistru dentistovi. Ten opět ukazoval svůj duhový chrup a zářil spokojeností. Pronesl k Jenikovi několik vět, potom se obrátil k těm několika dalším čekajícím pacientům a s prstem namířeným na panoše zopakoval něco podobného. Nakonec se s velvyslancem i panošem uctivě rozloučil a pokynul dalšímu pobledlému trpaslíkovi, aby vstoupil.

Když se Jenik po chvíli sebral a byl schopen odejít, všiml si, jak ho ostatní trpaslíci uznale pozorují. Nechápavě se otočil k Sivovi.

„Chlapče, prý jsi odmítl kořalku i palici. Mistr Rongar ti poděkoval za úctu k jeho řemeslu, jen málokdo si to takhle vychutnává…“

Jenik málem zase omdlel.

~ ~ ~

„Markýzi Hilto Sivé, synu vévody Gerarda z Lindenu, syna knížete Georga z Borminu, mám otázku.“

Nutné uvítání na začátku druhé audience už měli za sebou. Nyní přišlo to, co velvyslanec předpověděl: „Draug bude chtít slyšet, zda opravdu věříme tomu, že je zpráva pravdivá.“

Na tváři trpasličího krále se objevil letmý úsměv: „Celý kmen

orků v Sevaru, to není obvyklé. Za jiných okolností by se tomu každý Terg smál. Není možné, že se očitý svědek, o němž je ve zprávě řeč, mýlil?“

Jenik v duchu kroutil hlavou: *Přesně, jak markýz Siv řekl. Úplně přesně. A teď tedy smím promluvit – protože mě urazili –*

„Králi Draugu Bělovousý, synu Bralega Hory, syna Grolima Drtohlava, pochybuješ o mých slovech a já se musím bránit.“

Jediné překvapení, které dal král najevo, byl lehký pohyb bílých obočí. „Panoši Jeniku z Polonii, synu zemana Daniela z Polomi, syna Bernarda Zakudly, mluv a poskytni nám své svědectví.“

Jenik pohlédl stranou na velvyslance Siva, který povzbudivě kývl. Chlapec se nadechl a odvyprávěl vše, co se stalo od chvíle, kdy orci zaútočili, až po vlastní útěk. Kvůli novému zlatému zubu a zoufale rozbolavělým ústům mu mluvení zpočátku dělalo potíže, ale brzy si zvykl. Musel. Král Draug pozorně poslouchal a vážně přikyvoval. Ve chvíli, kdy Jenik zmínil, jak sám jednoho z orků zabil, panovník udiveně zakroutil hlavou, ale nic neříkal.

„…byla jich obrovská přesila a já neměl jinou možnost – musel jsem utéci. Nevím jak, ale podařilo se mi to. Nakonec jsem vyčerpáním omdlel. Teprve o dva dny později jsem se dostal až na hrad Fernost a podal hlášení. Hned poté jsem byl vyslán sem.“

Jenik skončil své vyprávění a ulehčené si oddychl. Doufal, že teď už vše vyřídí velvyslanec. Jestli si mu včera stěžoval na nedostatek pozornosti, dnes jí měl až nad hlavu.

Draug však chtěl vědět víc: „Říkáš, že jsi zabil orka, panoši Jeniku z Polomi. Zdravého, dospělého orka, který na tebe právě útočil. A zabil jsi jej jediným bodnutím do břicha.

To je čin hodný velkého hrdiny. Jen málo bojovníků dokáže zabít orka jedinou ranou.“

Král si nevšímal, jak panoš zrudl. Dal jednomu ze strážných rychlý rozkaz ve svém jazyce, potom se obrátil zpět k panošovi: „Prosím, podívej se na tento výjev a porovnej jej s tím, co jsi viděl.“

Panoš se obrátil ke stěně, kde voják rozhrnoval dlouhý závěs. Zvolna se objevovalo nádherné umělecké dílo, scéna z jakési bitvy. Nad chaosem střetu dvou vojsk se bil trpaslík v černé zbroji s

ohromným zeleným netvorem v nevydělaných kůžích nejrůznějších šelem. Netvor byl přibližně stejně široký v ramenou jako podsaditý král, ale nejméně dvakrát vyšší. V rukou třímal zubatý rezavý meč neskutečné velikosti.

Jenik ucítil, jak mu Siv zarývá prsty do ramene. „Taková nádhera!“ šeptal velvyslanec nadšeně. „Tenhle jsem ještě neviděl! Podívej, je celý sestavený z miniaturních odštěpků různobarevných drahokamů!“

Chlapec si toho předtím na tu dálku nevšiml, ale nyní užasl. *Jestli jsou trpaslíci stejně dobří bojovníci, jako umělci, pak těm orkům nezávidím!*

Nikdo nepromluvil, všichni trpělivě čekali, až se panoš vyjádří. Když si to uvědomil, zajíkl se: „Já… já si nejsem… ten obr má být ork?“ Siv mu dloubl do zad a chlapec rychle doplnil: „Králi Draugu Bělovousý?“

Král Draug vážně přikývl. „Byli tví orkové menší, panoši Jeniku z Polomí?“

„Ten můj určitě! Byl jen asi o patnáct palců vyšší než já. A nebyl tak mohutný jako ten na obrázku. Ale oblečený byl podobně, a jako zbraň používal kyj!

A jak jste říkal, králi Draugu Bělovousý, že zabít orka jednou ranou je hrdinský čin – rytíř Roland jich pobil asi osm, než ho srazili z koně!“

Král tentokrát zavrtěl hlavou zcela nepokrytě. „Člověk, který by zabil osm orků najednou? Jistě chápeš, že mám určité pochybnosti o tom, zda tě nešálil zrak, panoši Jeniku z Polomi. Ten netvor, kterého na výjevu zabíjí Braleg Hora, byl sice jeden z největších orků, jací kdy po světě chodili, nicméně tak malí orci, jaké jsi popsal, nejsou. To, co jsi zabil, mohlo být nanejvýš orčí mládě.

I přesto ti vyslovuji uznání. Je jen na tobě, aby sis ospravedlnil svůj útěk, ale je pravdou, že vaší princezně bys sám nepomohl a přesila byla příliš veliká. Pokud bys tu nebyl, nedozvěděli bychom se nic o tom, kdo orky vedl. Jezdec v černé kápi a drahých botách – a zřejmě ne ork. Proč si myslíš, že to také nebyl ork? Ještě nikdy jsem neslyšel o kmeni, který by se nechal vést někým jiným než vlastními bojovníky!“

„Věřím, že ork by nemluvil lidskou řečí s dvorským přízvukem, králi Draugu Bělovousý. Ti ostatní na sebe pokřikovali úplně jinak.“

„Ale také lidským jazykem, panoši Jeniku z Polomi?“

„Ano, králi Draugu Bělovousý. Lidským jazykem. Také mi to přišlo trochu divné, ale rádce Thalas řekl…“

Markýz Siv ho opět dloubl do zad a chlapec zmlkl – i když si nebyl jistý, co je špatně.

Trpasličí panovník se poprvé opravdu zeširoka usmál, jeho vrásčitý obličej vypadal takřka radostně. „Mluvili lidsky! Pak již nemám žádných pochyb o tom, že čest rodu Tergů zůstala bez poskvrny. Děkuji ti za tvá slova, panoši Jeniku z Polomi!“

Obrátil se k velvyslanci. „Markýzi Hilto Sivé, poslyš zprávu, kterou ti předávám pro tvého krále, Rodericha III.

Rod Tergů bude vždy neúnavně střežit Černé hory, severní hranici království sevarského, tak, jak bylo určeno slibem Bralega Hory daným králi Siegfriedovi I., Příteli rodu Tergů. Ve své povinnosti neselháváme; ani my, ani žádný z Mladších rodů v našem království. Únosci, které panoš Jenik z Polomi popsal, nemohou být orkové, neboť ti nejsou lidského vzrůstu, nejsou schopni se naučit lidský jazyk a nikdy by se nenechali vést člověkem. Je naší domněnkou, že původce svých potíží naleznete blíže, než byste pokládali za možné.

To je vše.“

Velvyslanec se uklonil. „Zpráva bude doručena neprodleně, králi Draugu Bělovousý. Jsem rád, že čest tvého rodu neutrpěla.“

Když to říkal, tvářil se pohrdavě; jasně dal najevo, že něco jiného říká a něco jiného si myslí. Jenik si toho všiml a viděl, že král také. *Ne! Proč se Siv neovládl, teď nás Draug vyhodí stejně jako toho knížete!*

Král skutečně na kratičký okamžik zbrunátněl a už už se nadechoval, aby dal strážím rozkaz odstranit mu oba lidi z očí.

Potom se však zničehonic uklidnil. Opět se usmál: „Markýzi Hilto Sivé, naučil ses toho o našich zvycích hodně, a ač to přiznávám nerad, i já jsem se o vás lidech hodně dozvěděl. Když tě teď dám vyhnat z města, mezi lidmi se rozšíří, že Tergové odmítli kdysi slíbenou pomoc – a o tom, že žádní orkové v Sevaru nejsou, se nikdo

nezmíní. Ne, já udělám to, co bys nečekal: Já tvému králi své bojovníky pošlu. Bude to zbytečná cesta, všichni tím jen ztratíme čas, ale my svou povinnost splníme.

Tak tedy ustupte stranou, markýzi Hilto Sivé a panoši Jeniku z Polomi, a poznejte hrdiny našeho rodu.“

Oba lidé poodešli ke stěně. Panoš se na markýze Siva díval s nechápavým výrazem na tváři. Velvyslanec se pobaveně usmál a koutkem úst zašeptal: „Tahle šachová partie probíhá přesně, jak jsem očekával, ale vítězíme příliš snadno. To jsem zvědav, kterou figuru jsem přehlédl!“

Mohutné vstupní dveře se otevřely a do trůnního sálu vešel první bojovník. Nebyl příliš vysoký a jeho hnědý vous byl sotva něco víc než chmýří na bradě, ale nesl se hrdě, hruď se mu dmula pýchou. Jeho zbroj byla skrovná, jen kroužková košile, jednoduchá helma a rukavice s hustě našitými ocelovými kroužky. Zbraň také nevypadala nijak zvláštně, obyčejná jednobřitá bojová sekera. Na kulatém štítu měl nepříliš věrně namalovanou rozpolcenou orci hlavu.

Poklekl před králem a vykřikl několik vět v trpasličím jazyce. Král mu přívětivě pokynul a odpověděl, poté se obrátil ke Kronikáři a slavnostním hlasem zopakoval jméno mladého bojovníka. Kronikář vážně přikývl a psací brk zaskřípal na pergamenu.

„Jmenuje se Ferghan,“ pošeptal Siv Jenikovi.

„Ale vždyť je to ještě dítě!“

„Máš pravdu. Také bych řekl, že mu ještě nebylo ani padesát.“

„K čemu nám budou děti?“

„Říkáš ty? Ale vydrž. Před krále se předstupuje podle věku a zasloužilosti. Uvidíme, kdo přijde další.“

Ferghan ustoupil trochu stranou. Dveře se opět otevřely.

Druhý trpaslík už Jenikovy představy splňoval lépe. Slámově žluté vousy mu sahaly do půli hrudi, kterou měl chráněnou pečlivě vyleštěným pancířem. Zpod rohaté helmy mu vyčuhovaly dlouhé vlasy, v nichž měl zapletených několik copů. V rukou třímal ohromné bojové kladivo s toporem z oceli, na jedné straně hlavice ploché, na druhé zakončené ostrým bodcem. Pod pancířem měl dlouhou kroužkovou košili, sahající až pod kolena, ruce byly chráněny plátovými rukavicemi.

Procházel síní k trůnu a pobaveně se usmíval, jako by mu na tom všem připadalo něco vtipné. Když si všiml Jenika, mrkl na něj. Chlapec to nechápal a udiveně se podíval na Siva. Markýz se zasmál.

„To je tvůj starý známý od brány, Hoger. Nepoznals ho? Ani se nedivím. Taky mi ze začátku připadali všichni stejní…“

Panoš si promnul žebra, která ho od strážcova přátelského štulce ještě stále nepřestala bolet, a útrpně se zašklebil.

„Buď rád, že jde s sebou, Jeniku,“ šeptal velvyslanec spokojeně. „Málo dbá na tradice a rád žertuje – i když trochu drsněji. Když se budeš smát a trochu se s ním napiješ, určitě se spřátelíte.“

Brk opět zaskřípal, Hoger se připojil k Ferghanovi. Panošovi neuniklo, s jakou nevolí se mladší trpaslík na svého spolubojovníka podíval.

Dveře se otevřely potřetí.

Tento trpaslík byl vcelku hubený. K trůnu kráčel pomalu, jako by mu na ničem příliš nezáleželo, a tvářil se kysele. Své rezavé vousy i vlasy měl spletené do copánků sepjatých stříbrnými kroužky. Zbroj měl jen lehkou, hrudní plát a suknici z tvrdé hověziny, k tomu nátepníky a helmu. V rukou třímal jednoruční bojové kladivo, na levé ruce měl navlečený malý dřevěný štít.

„Něco ji trápí…“ zašeptal markýz Siv.

„Cože? To je… ona?“

„Jistě, co se diví? To jsi ještě neslyšel, že i trpaslice mají vousy?“

„Slyšel… ale nedovedl jsem si to představit.“

Trpaslice poklekla před králem a vykřikla své jméno. Kronikář ji zapsal. Když si stoupala po bok prvních dvou bojovníků, ani se na ně pořádně nepodívala.

„Tohle byla Garela. Teď, když nad tím přemýšlím, si na ni matně vzpomínám. Pravidelně jsem od ní kupoval výtečné bledoryby z podzemních jezer, ale před nedávném svůj krámek zavřela a dala se na dráhu bojovnice… Co ji asi přimělo k odchodu z Toragu?“

Dveře se opět otevřely. Tentokrát vstoupila postava skutečně impozantního vzhledu. S výjimkou krále a jeho osobní stráže ještě Jenik nikde tak mohutného trpaslíka neviděl. Nový bojovník si přes rameno nesl nádhernou dvoubřitou sekeru, oděný byl v blyštící se

destičkové zbroji sahající až pod kolena. Černé vousy a vlasy neměl spletené do copů, ale Jenik si byl přesto jistý – nedokázal odtrhnout zrak z vyboulené hrudi: „Tohle je také trpaslice, že?“

Siv přikývl a pobaveně se uchechtl: „Jistě. Ani pod tou zbrojí se to nedá přehlédnout, viď? Vidíš před sebou naprostý ideál trpasličí krásy. Čím větší, tím lepší.“

Panoš úplně zrudl. Markýz měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál.

Trpaslice předstoupila před krále, poklekla a hrdě vykřikla své jméno. Král tentokrát mluvil déle a mnohem obdivněji.

„Jmenuje se Targhena a v minulosti již pro rod Tergů vykonala několik záslužných činů,“ šeptal velvyslanec. „Začínají se nám tu objevovat opravdoví hrdinové. Příliš brzy, na můj vkus. Bude jich málo… napadá tě nějaký dobrý způsob, jak před králem vyjádřit nespokojenost a neurazit ty bojovníky?“

Jenik se na něj podíval tak vyplašeně, že se markýz opět uchechtl. „Klid, chlapče. Zvládnu to i sám, nemusíš za mě dělat mou práci.“

Targhena vyčkala, až Kronikář dopíše, a potom se odešla postavit k ostatním. Garela při pohledu na ni vypadala ještě sklíčeněji, ale druzí dva trpaslíci ji uvítali úsměvem. Postavila se mezi ně a položila ruku na Ferghanovo rameno v ochranitelském gestu.

„Musejí být příbuzní,“ odpověděl Siv na Jenikovu nevyslovenou otázku. „Jinak by si to nikdy nedovolila, ani k nedospělému – byl by to důvod k souboji. Na matku je ale příliš mladá. Nejspíš je za něj jen zodpovědná.“

Opět se dívali ke dveřím, ty však k jejich překvapení tentokrát zůstaly zavřené. Před krále sestoupil od trůnu velitel jeho osobních strážců, ten s velmi přísným obličejem. Šedivý vous mu sahal až k pasu, čelo měl zkrabacené vráskami. Než se ke králi otočil čelem, věnoval lidem varovný pohled.

Jenik tajně obrátil oči v sloup. *Tenhle morous nám tedy chyběl…*

„Skvělé. Roderich by si nemohl přát lepšího bojovníka, než je Serpig,“ poznamenal Siv. „Je v nejlepších letech a dle trpasličího chápání věci je to něco jako náš šlechtic. Jen takoví smí být králi nablízku. Je to nesmírná čest, že nám ho Draug posílá. Vyslovit jakoukoli námitku teď bude těžké... ale nikoli nemožné.“

Serpigova zlacená plátová zbroj musela vážit ke stovce liber a jeho těžkou sekeru na dlouhém toporu by si Jenik netroufal ani zvednout, ale králův osobní strážce se pohyboval křepče a s jistotou. Na pavéze, kterou nesl v levé ruce, měl vytepanou hlavu draka. Pokud to znamenalo to, co si Jenik myslel, pak to řádně zatočilo s panošovým vnímáním toho, co patří do pohádek a co ne.

„On zabil draka?“

K chlapcově úlevě velvyslanec zavrtěl hlavou: „Kdepak!“ Hned však dodal: „Ale některý z jeho předků ano. A ten štít mu přitom zřejmě zachránil život – nyní se v jeho linii dědí jako to nejvzácnější, co mají.“

„Cožpak draci skutečně byli?“

„Tak tohle je další otázka, kterou trpaslíkům nepokládej,“ usmál se markýz pobaveně. „Války s draky patří k nejslavnějším kapitolám jejich minulosti. V opisech Kroniky jsem nalezl zmínky alespoň o šesti – a to byli jen ti, se kterými mají Tergové vyřízené či nevyřízené účty. Z náznaků soudím, že zbylí draci zmizeli neznámo kam – ale stále žijí.“ Když uviděl panošův málem panický výraz, dodal: „Žádný strach. Poslední z těch zápisů je starší než dva a půl tisíce let! Když se nevrátili po takové době, už se nevrátí vůbec.“

Výčet Serpigových činů byl opravdu dlouhý. Když Kronikář konečně dopsal, králův osobní strážce se přidal k ostatním. Všichni do jednoho mu vyjádřili úctu skloněním hlavy.

„Jsem zvědavý, koho přivedou teď. Je jich málo, ale dostáváme se pěkně vysoko… Počkat, král mluví!“

Draug pronesl několik vět, na jejichž konci vstal. Dveře sálu se otevřely. Než se v nich vítaný hrdina objevil, stačil ještě markýz panošovi sdělit: „Přichází někdo starší, než je sám král! Opravdová legenda! Sevaru se dostává cti, o jaké by se mu nemělo ani snít!

Škoda, že to Roderich nikdy nepochopí…“

Jenika vyvedlo z míry, že před ním velvyslanec mluví o králi Sevaru tak nezdvořile, ale nic namítnout se neodvážil. Raději se díval ke dveřím, do nichž právě bok po boku vstupovala dvojice trpaslíků. Ten menší z nich vypadal zcela obyčejně, neměl na sobě zbroj, neměl ani zbraň – pokud se nepočítal krumpáč, který nesl na rameni. Oblečený byl v havířském pracovním oděvu, na hlavě měl

jednoduchou kovovou helmu, jež se hodila spíše na ochranu před odletujícím kamením než před útoky nepřátel. Tmavě hnědé vlasy i vousy měl zastrčené pod koženou hazukou, aby si je v dole neumazal. Byl to zřejmě jen zvyk, který horníci dodržovali, protože trpaslíkův havířský oděv byl kvůli audienci pečlivě vyčištěn.

Králova úcta nepatřila horníkovi, to bylo zřejmé. Přicházející trpaslík se tvářil, jako by se octl na místě, kam nepatří a kde nikdy nechtěl být.

Když procházel kolem Jenika, chlapec si všiml, že oba konce krumpáče jsou nově nabroušené.

Král Draug se díval do očí druhému trpaslíkovi, prastarému bojovníkovi s bělostným vousem, rozděleným na dva proudy připnuté k bohatě zlacenému pancíři ve výši pasu ozdobnými sponami a vedené zpět nahoru přes ramena na záda. I tak dosahovaly sněhobílé prameny starci téměř na paty. V rukou držel dvojici krátkých seker se dvěma břity, s hlavicemi vykládanými drahokamy. Jejich ostří byla popsána temně rudými runami.

„Leya a Reya…“ vzdychl Siv obdivně. „Úchvatné, skutečně úchvatné!“

Jenik jen kroutil hlavou: „Kolik mu může být?“

„Uregarovi? Přes dvě stě sedmdesát, hádám…“

Starý bojovník se na ně nesouhlasně ohlédl. Panoš i velvyslanec zmlkli – dílem ze zahanbení, že je slyšel, a dílem ze šoku z trpaslíkova strnulého pohledu.

Jeho oči jsou skleněné! Panoš tomu nemohl uvěřit. *Je slepý!*

Zkroušený horník i starý bojovník došli před krále a oba poklekli. Když pronášeli svá jména, markýz chápavě přikývl. Dával si pozor, aby šeptal obzvlášť tiše: „Jsou to otec a syn. Syn se jmenuje Vatrag, otec je Uregar zvaný Roztínač. Syn ho zřejmě bude doprovázet, aby mu pomohl kvůli slepotě. Kdyby Uregarovi poskytnul pomoc kdokoli mimo rodinný kruh, byla by to urážka.“

„Vatrag nevypadá, že by tím byl dvakrát nadšen.“

„I mezi trpaslíky jsou tací, kteří boj nemají zrovna v lásce…“

„Uregar je bojovník, a tak nesmí zemřít v posteli, i když je slepý? Ztratil by čest, zhanobil rod?“

„Výborně, chlapče. Začínáš to chápat.“

Král oba trpaslíky přivítal a usedl. Vatragův zápis do Kroniky se omezil na jedinou větu, ale Uregarův trval několik dlouhých minut. Když Kronikář dopsal, ještě stále nebyl konec. Draug cosi slavnostně prohlásil a odkudsi zpoza trůnu vyšel neskutečně širokoramenný trpaslík v kovářské zástěře, který na napřažených rukou nesl zdobenou truhlici. S hlubokou úklonou ji položil před Uregara a poodstoupil.

„To je Hengar, slavný kovářský mistr tohoto rodu. Hrdina bude před svou smrtí obdarován něčím nesmírně cenným."

Uregar přejel dlaněmi po truhlici a cosi pochvalně zamručel. Hengar se opět uklonil a uctivě pronesl díky. Stařec se usmál a zvolna truhlici otevřel.

Sotva se jejího obsahu dotkl, potěšeně vykřikl.

„Co to je?" Jenik si stoupal na špičky. „Nevidím…"

„Pro Rytířovu milost, chlapče… to je neskutečné. Plátové rukavice ze sionelu! Draug nám právě předvedl, že do Sevaru posílá toho nejlepšího z nejlepších!"

„Ale… vždyť je slepý! K čemu bude?"

„Ještěže jsi to jen zašeptal, Jeniku, jinak by nás tentokrát opravdu vyhodili!"

Když se Uregar se svým synem připojovali k ostatním, byli pozdraveni skutečně hlubokou úklonou. Jenikovi neušlo, jak podivně na sebe Vatrag a Garela pohlédli a jak hned poté upřeli zrak do země.

Markýz se chystal vyjít zpět před krále, ale zachytil jeho pohled a zastavil se. „Cože? On chystá ještě něco? Koho důležitějšího by ještě mohl poslat? Ten jeho úsměv se mi nelíbí…"

Dveře se otevřely. Jenik si mohl vykroutit krk, aby Draugovo překvapení zahlédl co nejdříve.

Obrovitá postava, která vyplnila vstup, ho na první pohled nezklamala. Vstoupil pravý obr mezi trpaslíky, černovousý zachmuřený kolos, k němuž i mohutná Targhena musela vzhlížet. Dokonce i sám král Draug se zdál být menší.

„Neříkal jste, že chodí podle věku? Tenhle vypadá docela mladě!"

„Výjimka z pravidla, hochu…" povzdychl si velvyslanec. „Vidíš tu podobu? Je to králův syn, ten nejmladší. Jmenuje se Rhan.

Nechápu, že ho král poslal, ale rozhodně mě tím dokonale uzemnil! Teď už mohu jen poděkovat za čest, kterou králi Roderichovi prokázal.“

„No, ale…“ zamračil se Jenik při druhém pohledu, „…je velký, ale nevypadá zrovna královsky! Nemá zbroj, tváří se naštvaně a ta jeho sekera vypadá, jako by ji vyrobil nějaký pračlověk… nebo vlastně pratrpaslík!“

Markýz se pobaveně zasmál. „Není všechno zlato, co se třpytí, chlapče, a platí to i obráceně. Kdoví, co se v té zbrani skrývá?“

Rhan byl jediný, kdo nepoklekl, jen sklonil hlavu. Kromě toho se také nemusel představovat. Jeho zápis do Kroniky byl stejně krátký jako zápisy prvních několika členů výpravy. Když se však zařadil mezi ostatní, i Uregar se trochu uklonil. Stařec přitom vypadal velmi šťastně.

„Je pro něj ctí, že člen královské rodiny bude přítomen jeho smrti.“

Další bojovníci už nepřicházeli. Draug začal mluvit a Kronikář psal. Všichni uctivě poslouchali. Když skončil, Kronikář začal celý zápis předčítat. Na mladém Ferghanovi bylo vidět, jak si užívá každou vteřinku slávy. Kdyby mu ruka jeho sestry nesvírala rameno, snad by ani nevydržel stát v klidu.

„Teď už se s námi král jen rozloučí a pošle nás pryč, chlapče. Máš jich osm. Když zvážím, že orci v Sevaru skutečně být nemohou, je to přesně o osm víc, než jsem čekal.“

Oba lidé odešli, výprava též, král Draug poslal pryč i Kronikáře, Mistra Hengara a svou osobní stráž. Rhan zůstal se svým otcem o samotě.

Dlouho mlčeli. Nakonec první promluvil král.

„Překvapils mě, synu.“

„Překvapil jsem i sám sebe, otče.“

„Je to velká zodpovědnost, synu.“

„O jaké zodpovědnosti mluvíš, otče?“

„Původně je měl vést Serpig, ale ta čest je nyní tvá, synu.“

„Byl bych rád, kdyby tomu tak nebylo, otče.“

„To však není možné, synu.“

„Neznám způsoby králů, otče.“

„Serpigovy zkušenosti ti budou ku pomoci, synu.“

„A když mu nepopřeji sluchu, otče?“

„Ty víš, co by mi Tradice velela, synu.“

„Jsme otroky tradic, otče.“

„Jsme jejich strážci, synu.“

Na dlouhou chvíli opět zavládlo ticho. Král se díval na Rhanovu zbraň.

„Mnohokrát jsem ti říkal, že mezi královským rodem Tergů nikdy nebyl dobrý řemeslník, synu.“

„Toho jsem si vědom, otče.“

„Mohl bych ti zapůjčit jednu ze svých starších seker, synu.“

„Snažím se něco dokázat, otče.“

„Jen ohledně té sekery, nebo ohledně mě, synu?“

„Neodpovím, otče.“

„To je tvé právo, synu.“

Tentokrát bylo ticho mnohem delší. Draug si nepřítomně pohrával se svým vousem, Rhan stál zcela nehybně. Nakonec to byl opět král, kdo ticho prolomil. Mluvil pomalu a mezi slovy se odmlčoval; zdálo se, že má potíže najít ta správná.

„Ačkoli máš dva starší bratry, bylo by smutné, kdybys předčasně odešel, synu.“

„Nejdu zemřít, otče.“

„Já však musím vyjádřit své obavy o… zachování následnictví. Chtěl bych, abys toto měl na paměti, synu.“

„Budu, otče.“

„Jdi tedy do Sevaru a přines slávu našemu rodu, synu.“

Rhan se otočil a odcházel. Kdyby se ohlédl, uviděl by v koutcích očí svého otce dvě maličké slzy.

~ ~ ~

Jenik si balil jídlo, které mu Siv přichystal, a hotovil se k odjezdu. Před rozloučením si však ještě dovolil trochu kousavou poznámku:

„Draug vás pěkně doběhl, že?“

Velvyslanec se pousmál: „Myslíš? Nu, já nevím. Neznáš

trpaslíky, chlapče – ve skutečnosti s tebou jde celkem silné vojsko. A jestli narážíš na to, jak nám dokázal, že to nebyli orci…

Už se chystal, že králi Roderichovi nepošle jediného bojovníka. Věřil, že mu to projde. Tak jsem ho naštval a ukázal mu, že jedná s hloupými, nečestnými lidmi. A najednou ty bojovníky máme. Kdo koho doběhl?“

„Jak jste věděl, že nás nevyhodí?“

„Nu, tušil jsem to. Král Draug je dobrý panovník a zvolil to nejlepší pro svůj rod. Od začátku tušil, že by nám měl vyhovět, jen mu to bylo proti mysli. Nesměl ztratit tvář a být před svým lidem za hlupáka; musel ukázat, že *ví*, že v Sevaru žádní orci nejsou, a přesto najít *důvod*, proč pomoc přeci jen poslat – a za ten si zvolil lidské pomluvy a záchranu cti rodu. Já jsem mu v tom jen trochu pomohl svým nespokojeným obličejem.

Když se naučíš trpaslíky znát, stanou se pro tebe poměrně předvídatelnými. Všiml sis, že jeho syn a ostatní museli být o výpravě do Sevaru zpraveni mnohem dřív, než král oficiálně souhlasil? Vše bylo jasné už včera, když si Draug přečetl poselství.

Ale už dost zbytečných úvah. Máš nejvyšší čas jet; čím dřív dovedeš trpaslíky na Fernost, tím líp. Věřím Draugovu podezření, že zradil přímo některý ze šlechticů, takže buď opatrný, chlapče. Napsal jsem králi, že jsi se svého úkolu zhostil se ctí a že jsi na krále Drauga velmi zapůsobil. Určitě ti to pomůže.

Nahoru už s tebou nepůjdu, však trefíš. V kolenou mě loupe jak čert. Ale až si jednou vysloužíš ostruhy, chci být u tvého pasování, slyšíš, Jeniku? Mám něco ušetřeno, uspořádám ti na oslavu takovou hostinu, žes to ještě neviděl!“

„Děkuji, pane Sivé. Děkuji za všechno.“

Když Jenik vyšel z Toragu zpět na sluneční světlo, chvíli neviděl. Vyzvedl svého hucula z maštale – koník přitom smutně zařehtal, očividně se mu neustále plný žlab velmi zamlouval – a připojil se k již čekající družině trpaslíků. Poučen velvyslancem se zařadil na úplný konec a vyčkal, až syn krále vydá rozkaz k odchodu.

Byl rád, že odjíždí, z podivného světa trpaslíků mu přecházela hlava kolem. Těšil se, až si bude moci oddychnout a přestat si dávat pozor na každé slovo.

Trpaslíci byli fascinující národ, ale kdyby je do konce svého života už neviděl, vůbec by mu to nevadilo.

VI.

„Shnilé dřevo strop neudrží.“

Majestátní siluetu hradu Narnost oblévaly paprsky zapadajícího slunce, barvící červánky do těch nejkouzelnějších odstínů. Rudý kotouč klesal přesně mezi dva nejvyšší kopce, jako by vstupoval do klenuté brány podsvětí. Nad malebnými lesy v hlubokých údolích se v přesně určených nepravidelných rozestupech kroutily tenké pramínky kouře z dřevorubeckých ohňů. Večerní vzduch svěže voněl právě odeznělým deštíkem a baron Archibald, kochající se tou nádherou z ochozu hradební zdi, se požitkářsky nadychoval plnými doušky.

„Výborné, skvělé, magnificentní! Takový západ slunce mi stál za dlouhé čekání!“

Správce Narnostu, pohublý mužíček hrbící se vedle barona a čekající na jeho verdikt, viditelně pookřál: „Ano, pane, dělal jsem všechno pro to, abyste…“

Archibald jej však neposlouchal. Spokojeně klouzal pohledem po jemných liniích kopců obklopujících Namost a… a vtom se zarazil na jednom místě. Úsměv mu zmrzl na rtech. Hůlkou z leštěného *thibisi*, exotického dřeva dovezeného z tropických ostrovů nalezitelných jen na neméně exotických mapách, zlostně mávl směrem k nejvyššímu stromu na hřebenu nejsevernějšího vrchu. „No to snad ne! Ne a ne!“ Obrátil se ke správci a začal ho zuřivě tlouct hůlkou: „Ty zločince! Zrůdo bezcitná! Jak jsi mi to mohl udělat?!“

„Milost, pane, milost! Přehlédl jsem ho!“

„Udělal jsi to schválně! To přece nelze přehlédnout, vždyť nad

ostatními činí o dobrých pět metrů! Zkazil jsi mi okamžik, na který jsem se těšil celý rok!“

„Ale vždyť je tak bokem…“

„Ano, ty pitomče! Mizero! Je tak bokem, že mi zkazí nejen dnešní západ, ale i zítřejší východ slunce!“

Archibald najednou přestal správce bít, přitiskl si ruku na hruď a celý zbledl. Chviličku nehnutě stál, jen ztěžka dýchal a rty se mu bezhlesně pohybovaly. V jeho poddaném by se v tu chvíli krve nedořezal – už si byl jist, že barona sklátí infarkt. Šlechtic však vzápětí zrudl jak pivoňka a vybuchl ještě víc: „Vrahu! Úkladný zabijáku! Srdce mi z té rány tepe jako zběsilé, vždyť ty mě připravuješ o zdraví! Kradeš mi mé mládí!“

„Odpusť, pane, snažně tě prosím! Hned zrána tam pošlu…“

„Hned teď tam vyrazíš sám! A jestli nebude do rána pěkně zarovnaný s ostatními, nechám zarovnat tebe! Východ slunce – tvá poslední šance!“ Hůlka opět dopadla. „Na co čekáš? Zmiz!“

Poslední rána hůlkou srazila správce na zem. Mužíček se překotně překulil ke schodům z hradeb a po čtyřech seběhl dolů. Aniž se odvažoval narovnat, zamířil na zadní nádvoří ke kůlnám s nářadím.

Archibald si ho už ani v nejmenším nevšímal. Několikrát se zhluboka nadechl, pečlivě si uhladil účes a zamyšleně sešel na nádvoří. Čekal tam na něho jeho komorník s dvaceti muži z různých osad baronova léna. Kmáni se ucházeli o práci na hradě. Přestože byli seřazeni podle velikosti, pohled na jejich zoufale neupravené zevnějšky šlechtice doslova zabolel.

„Strašný den, prostě strašný! Jakým útrapám mě vládnutí ještě vystaví?“

Než se k čekajícím přiblížil, vytáhl navoněný batistový kapesníček a přitiskl si ho k nosu. Potom zadržel dech a rychle kolem řady mužů prošel. Díval se na ně jen po očku, ale přesto se mu udělalo špatně.

Bez ohlédnutí spěchal dál. Komorník se k němu připojil a držel s ním krok. Baron pečlivě složil kapesníček a zastrčil ho zpět do kapsy. Přitom se zamyšleně rozhodoval: „Třetího, sedmého, osmého a snad i toho patnáctého umýt, ostříhat, navonět a znovu předvést.

Devatenáctého umýt dvakrát. Nechci ho, ale nemohu uvěřit, že z něj po odstranění špíny vůbec něco zbude. Jestli ano, pošlete ho i s ostatními pryč – ale počkejte, až se utiší vítr, ať mi ten strašný smrad nenavane do oken.“ Zatočil hůlkou a dodal: „A až budeme najímat další, ať se předem umyjí sami!“

Komorník pokrčil rameny: „Už se umyli, pane. Nejlépe, jak dokázali.“

Archibald to neuznal za hodné odpovědi. Vstoupil do narnostské citadely a rychle spěchal do útulného přepychu svých komnat. Aby se alespoň trochu uklidnil, vrátil se v myšlenkách ke zprávám špehů od královského dvora, o nichž přemítal, než ho správce vyrušil hrdým hlášením o dokončení výhledu.

Podle všeho se Thalasovi nevrátil žádný ze zvědů, které na místo princeznina únosu vyslal, a královský rádce do jejich hledání zapojil mnohé další. Bezvýsledně. Po orcích také nenalezl ani stopu. Královna ze stesku po zmizelé dceři onemocněla, král tiše a bezmocně zuřil.

„Kéž by to šlo tak hladce i na jihu…“ posteskl si Archibald polohlasně. „Jak já ty války nesnáším…“

Rytířské posily, které Thalas poslal proti rebelům, zvolna převažovaly misky válečných vah ve prospěch krále. „Ještě chvíli jim nechám volnou ruku a je po nás. Už aby tu ti trpaslíci byli. Proč to tomu panoši trvá tak dlouho? A kam zmizeli ti zvědové? Jak mám řídit divadlo, když mi chybí herci?“

Starosti s rebelií spolehlivě přebily rozčarování z pokaženého západu slunce. Archibald zvolna rozmýšlel, jak přeci jen uskutečnit své záměry. Když mu komorník otevíral dveře jeho komnat, konečně se rozhodl.

„Thalas se spolehl na trpaslíky, tak proč ho nenapodobit? Ti mí jsou sice ta nejhorší lůza, ale přísahali rebelii věrnost… a koneckonců, kdo by se ve věcech trpasličí cti vyznal lépe než oni? Měl jsem je nasadit rovnou.“

Okamžitě usedl ke svému stolu a chopil se psacího brku.

Komorník, na kterého úplně zapomněl, si uctivě odkašlal. Archibald netrpělivě mávl rukou a poslal ho pryč.

Na poslední chvíli se však ještě rozmyslel: „Moment! Zítra, těsně

před úsvitem, zkontroluješ výhled. Jestli to nebude *absolutně* dokonalé, včas mě varuješ! A pro jistotu mi i zabedníš okenice, abych se nepodíval omylem! Raději rok čekat, než se zklamat podruhé!

To už by mé citlivé srdce opravdu neuneslo.“

~ ~ ~

Princezna Viola stála u okna a smutně hleděla na pohasínající nebe. Pozorovala dravce, který kroužil vysoko nad vrcholky stromů, a zarudlé oči se jí opět plnily slzami.

„Co se to jen se mnou děje…“

Devátý den hrůzné noční můry zvolna přecházel v noc.

Za dveřmi se ozvaly kroky, vzápětí zarachotila špehýrka. Oči únosce lačně ulpěly na princezně a jeho jemný, kultivovaný hlas takřka nábožně zašeptal: „Připravena, má lásko?“

Zavřela oči a sklonila hlavu, bojovala s pocitem bezmocného zoufalství. Potom si však osušila slzy, uhladila si bělostné šaty a hrdě vzpřímená přistoupila ke dveřím.

Zámek zacvakal a dveře se otevřely.

Její únosce, opět zahalený ve svém oblíbeném černém plášti, si ji zamilovaně prohlédl a nabídl jí rámě.

„Dnes to prý bude obzvlášť pikantní.“

~ ~ ~

Glat Hern se zmítal na tvrdé slaměné posteli, ovčí houně byly rozházené po celé místnosti. Vytřeštěnýma očima kmital sem a tam, ale neviděl – blouznil. Křičel a spílal lidem, kteří zde vůbec nebyli – některé z nich vlastnoručně zabil, jiní se teď chystali zabít jeho.

Do místnosti přiběhla štíhlá blonďatá dívka a rychle ho zase přikrývala. Mluvila na něj klidným, přívětivým hlasem, a po chvíli se jí podařilo ho uklidnit. Přisedla k němu, navlhčila mu rty a otřela zpocenou tvář.

Vzápětí si všimla, že obvazy prosakuje krev.

Obrátila se ke dveřím, kterými dovnitř nakukovalo pár dětských obličejů.

„Skočte pro ranhojiče! Zas se mu to votevřelo!“

~ ~ ~

„Nechutná ti, lásko? Jíš tak málo… dělá mi to trochu starosti.“

Princezna odložila stříbrnou vidličku, kterou posledních několik minut jen přerovnávala jídlo na talíři, a tiše špitla: „Jsem unavená. Mohli bychom už…“

Seděli naproti sobě u dlouhé hodovní tabule, jako vždy slavnostně prostřené; místnost osvětlovalo jen několik svící a tiše plápolající krb. Kromě nich zde byla pouze shrbená postava zahalená v šedivých hadrech – krčila se v koutě co nejdál od nich.

„Unavená…“ Violin únosce upřel na dívku ustaraný pohled: „Opravdu, jsi velmi bledá. Cítíš nějaké bolesti?“

„Teď ne,“ odpověděla dívka, „ale ráno, vždy po probuzení… točí se mi hlava a není mi dobře…“

„To je jistě nepříjemné,“ přikývl Černoplášť. Mávl rukou na shrbenou postavu, aby šla sklízet ze stolu, a na okamžik se zamyslel. Potom se zatvářil velmi lítostivě: „Zdá se, že lék má nečekané vedlejší účinky. Raději tě dnes nechám odpočívat, lásko. Nechci, aby sis myslela, že ti ubližuji.“

Viola rychle vzhlédla: „Takže v noci nepřijdeš?“

„Dnes ne…“ povzdychl si smutně. „Nesmíš mi onemocnět. Ale… zdá se mi to, nebo opravdu vidím ve tvých očích rozčarování?“

Princezna pozorovala, jak Černoplášť celý pookřál a napjatě čeká na její odpověď: „Ano, můj pane. Chci, abys mě navštívil… i dnes.“

Shrbená postava sebou trhla, jako by dostala políček, ale hned se opět věnovala uklízení. Viola se snažila ji nevnímat, ale měla slzy v očích. *Promiň, Cinthio… ale já musím.*

Černoplášť se radostně usmíval: „Violo, má lásko, činíš mě tím nejšťastnějším mužem na světě! Myslel jsem…“

„Chci, abys přišel – i s lékem.“

Trochu se zarazil, zamračil se. „I s lékem? I když ti možná

uškodí?“

Zubožená dvorní dáma uchopila tác s nedojedenými zbytky a odnášela jej pryč z místnosti. Nevěnovali jí pozornost.

Viola se zhluboka nadechla a pokusila se o úsměv: „Ano, můj pane. Já… však víš… nikdy jsem… bez něj bych se styděla, nemohla bych se ti tak otevřít!“

Černoplášť se přestal mračit a chápavě přikývl. Na tvář se mu vrátil radostný výraz: „Má milovaná, přinášíš mi takovou oběť!“

Princezna se dál neupřímně usmívala.

Ozval se třesk rozbíjeného nádobí – to Cinthia pustila tác na zem. S jídelním nožem v ruce se vrhla Černoplášťovi do zad.

„Ty zvrhlé prase! Už ti to nedovolím!“

Viola v sobě nenašla sílu ji zastavit.

~ ~ ~

Ranhojič si omyl krev z rukou a unaveně se posadil. „Udělal jsem, co se dalo. Nechápu, že ještě žije. Celý týden…“

„Už by se moh konečně rozhodnout,“ zabručel zamračený hospodář. „Potřebuju Bětku na poli, ne aby mi tu kolem něj furt běhala! Kdyby neměl ten podělanej papír…“

„Ještěže ho má!“ křikla na něj světlovláska od Glatovy postele. „Ty bys ho jinak nechal chcípnout, co? Sebral bys mu prachy, vodkop ho vod našich dveří a šel chlastat!“

„Ticho buď!“

Bětka si pohrdavě odfrkla, ale poslechla.

„Královský zmocněnec,“ zamyslel se ranhojič. „Radši ať nám tu neumře. Vesnici by to mohlo přinést jen potíže, Lechu. Poslal jsi už někoho do Fernmaru, aby to oznámil, jak jsem ti radil?“

„Potřebuju kluky na poli!“

„Radši to udělej. Mohl bys taky na pěkně dlouho skončit v žaláři.“

„Kašlu na to, kašlu na něj, kašlu na tebe! Je dobrej rok, nenechám to všechno shnít!“

„Jak myslíš… nebo spíš nemyslíš. Už půjdu. Kdyby se s ním

něco změnilo, zase pro mě pošlete. Kdykoli.“

Hospodář ho vyprovodil ke dveřím. Potom došel k Bětce a vyťal jí pořádný políček. „To máš za tu svojí hubu nevymáchanou, krávo. Řek sem ti jasně, že o prachách ani muk! Mohli sme si slušně pomoct, sakra, a teď mu to budu muset vrátit, abych se nedostal do řečí!“

Bětka si třela zrudlou tvář a v duchu si mumlala nenávistné odpovědi. Nahlas žádnou. Vlastně z toho vyšla ještě celkem lacino. Otčím býval i mnohem drsnější. Mnohem.

Glat sebou zamlel a něco zamumlal. Bětka se k němu sklonila blíž, aby rozuměla. Už toho slyšela dost, aby pochopila, že má co dělat se šlechticem zbaveným titulu pro nějaký zločin. Ale neměla ho za zločince, to by přece nemohl dál sloužit králi?

Neměl obličej vraha, ani násilníka. Věřila mu. Určitě ho odsoudili neprávem.

Musíš přežít, Glate z Hernova. Zachráním tě a ty mě z vděčnosti vezmeš vocaď, já to vim!

~ ~ ~

Rukojeť zabodnutého nože se zachvívala jemnými vibracemi. Ze stolu zvolna kanuly na zem rudé krůpěje.

„Cinthio…“ zašeptala Viola do nastalého ticha, „neměla jsi to dělat…“

Jejich únosce si upravil plášť, který mu během krátké beznadějné potyčky spadl z ramen, a nepřítomně zavrtěl hlavou: „Překročila hranici, lásko. Ty víš, že jsem ji varoval.“

Zubožená dvorní dáma se nekontrolovatelně třásla. Oči se jí šíleně leskly – snažila se ze stolu vstát bez ohledu na nůž, jenž ji k němu pevně poutal. Padla zpět; bolestně zasténala. Její ušpiněnou tvář různila směs zoufalství a nenávisti.

„Jasnosti…“ vypravila ze sebe s obtížemi, „nepoddávejte se tomu démonovi!“

Viola hleděla před sebe na stůl a neodvažovala se své důvěrnici pohlédnout do očí. *Co je to se mnou? Proč jsem jí nepomohla?*

Společně bychom ho mohly přemoci…

Na Černoplášťovi bylo znát, jak ho Cinthiin nenadálý útok vyvedl z míry. „Proč jsi to musela udělat? Hloupá, tak hloupá…“ Sklonil se nad trpící dvorní dámu a sledoval, jak se jí na rtech tvoří krvavé bublinky. Zlostně zasyčel: „Raději umři, protože jestli budeš žít, až se vrátím, tak si tě vyléčím a…“

Vzhlédl k pobledlé princezně a zničehonic se opět usmíval: „Omlouvám se ti, má lásko. Rozzuřila mě –jistě chápeš. Pojď, doprovodím tě zpět do tvé komnaty.“

Přešel k ní a nabídl jí rámě – celý rukáv měl nasáklý Cinthiinou krví; zřejmě to nevnímal.

Princezna poslušně vstala. Dýchala mělce, z těžkého pachu krve ji jímaly mdloby.

Slyšela dívčino chroptění, ale ohlédnout se za ní nedokázala.

~ ~ ~

Procital zvolna.

Uvědomoval si dívčí hlas, který k němu konejšivě promlouval, uvědomoval si obklad, který mu položila na čelo. Sám sobě smrděl potem.

Vzpomněl si na poslední okamžiky boje, na běh temným lesem, který chvílemi přecházel v noční můru, na pár světel vesnice a dveře prvního domku, u kterých se zhroutil. Měl pocit, že už to muselo být strašně dávno, ale nevěděl, co se s ním mezitím dělo.

Nechtělo se mu otevírat oči. Bál se, že bude muset běžet dál.

Nakonec to přeci jen udělal.

Bětka si dřevěným hřebínkem rozčesávala vlasy a s napjatým očekáváním zírala na Glatova chvějící se víčka. *Tak přece se probírá, můj rytíř na bílým koni, můj zachránce…*

Sklonila se nad něj, aby byla to první, co uvidí. Napjatě čekala, jak se zatváří. *Budu se mu líbit?*

Zaostřil na ni a usmál se. Srdce jí radostně poskočilo.

„Vítej! Je ti líp? Jseš tu už sedm dní, mysleli jsme, že umřeš!“

„Kde… kde jsem?“

„Prej nemáš mluvit. Odpočívej. Já jsem Alžběta, jseš u nás doma, v bezpečí. Pane.“

Glat zlehka zavrtěl hlavou. Jestli opravdu ležel na jednom místě celý týden, nechápal, jak ještě může být naživu.

„Neptal… se po mně…“

„Ptal, pane. Bylo tu pár divnejch lidí, ale protože jsme u tebe našli ty královský lejstra a voni moc královsky nevypadali, neprozradili jsme tě!“

„Dí… díky.“

„To nic. Jseš vopravdu vod krále, pane? Nebo jsi ty papíry někde…“

Raději zmlkla, aby neurazila. Zase se usmál. Měla z toho radost.

„Neukradl… Jmenuji… Glat Hern. Musím… na Fernost!“

„Ještě jseš moc slabej, pane! Počkej, udělám ti polívku. Ale jenom zelňačku, maso nemáme, snad tě to neurazí… A dojdu pro ranhojiče, ať se na tebe ještě podívá!“

Odspěchala pryč. Přitom pořádně vrtěla boky a po očku sledovala, jestli si všiml.

Už odtud prostě musela pryč!

~ ~ ~

Viola se zoufale snažila na svou zradu nemyslet.

Ona se pro mne obětovala a já… já jsem ani…

Opět propukla v pláč.

Choulila se na svém loži, roztřesený uzlíček neštěstí. Snažila se pochopit, proč nechala svou nejlepší přítelkyni jen tak umřít. Nebyl v tom strach, tím si byla jistá. *Tak co tedy?*

Na jazyku jí vytanula sladká chuť elixíru, který její únosce tvrdošíjně nazýval *lékem.*

To si nedokázala připustit. Nemohla přece svou důvěrnici zradit jen pro další chvíli… *čeho vlastně?*

Pokoušela se vzepřít své slabosti, připomínala si Cinthiinu sílu a zkoušela ji vyvolat i v sobě.

Vždyť jsem to zpočátku dokázala!

S nevěřícným úsměvem si vzpomínala na druhý den, kdy k ní Černoplášť ještě nevstupoval – přicházel ji jen na dlouhé chvíle pozorovat skrz špehýrku. Na otázky neodpovídal, jen ji tiše sledoval. Nakonec toho tehdy měla dost – a se vzteklým zaječením mu vychrstla celý obsah noční vázy do očí…

Čekala kletby a výhrůžky; byla smířena s tím, že její únosce vletí dovnitř a zmlátí ji – nebo dokonce znásilní. Cokoli bylo lepší, než být neustále pozorována jako zvíře v kleci královského zvěřince.

Špehýrka však jen zaklapla a Viola opět osaměla. O chvíli později poprvé slyšela Cinthiin zmučený křik.

Trpěla jsi za mě, za každou mou neposlušnost. A teď jsi zemřela… a já na tvou záchranu neřekla ani slovo.

Do ticha chodeb se zařízl strašlivý řev.

Ještě žiješ!

Radost, kterou zpočátku pocítila, se rychle změnila v ještě hlubší zoufalství.

Věděla, že pokud dostane druhou šanci k Cinthiině záchraně, zachová se stejně.

Začínala sama sebe nenávidět.

~ ~ ~

Bětčin otčím dorazil domů a tvářil se spokojeně.

„Přej už je vzhůru? Vodjíždí?“

Ranhojič právě vyšel z Glatovy místnosti. „Ještě ne. Zítra. Trvá na tom, že musí na královský hrad, že to je důležité. Měls tam kluka poslat, Lechu, může nám nadělat problémy. Zdá se mi, že jde o něco hodně vážného…“

„Moh sis tam jít sám, když ti na tom tak záleží. Mě zajímá akorát, jestli stihnu sklidit. Králové přicházej a vodcházej, hlad zůstává. Mám tu pět línejch hladovejch krků.

„Máš tu pět chudáčků, co se na tebe dřou vod soumraku do úsvitu!“ zaječela Bětka od plotny.

„Drž hubu, ty couro!“

„A nebudu! Mám toho dost, slyšíš? Narval ses sem mámě, hned jak táta umřel, a utrápils ji! A teď…“

„Řek sem hubu držet! Mám tě zas učit poslouchat?“

Lech si odepnul pásek a vykročil k Bětce. Utekla mu ke Glatovi a postavila se před postel.

„Já radši půjdu…“ pronesl ranhojič tiše a vytratil se.

Bětka sebrala všechnu odvahu, teď se musela ukázat. Poháněl ji vztek, který se v ní za léta od otcovy smrti nahromadil.

„Tak jenom do toho, ty vochlasto! Budeš mě mlátit před rytířem? Chtěl tě vokrást, pane! Radši si pořádně přepočítej peníze, možná nevrátil všechno!“

Lech ji už měl přehnutou přes koleno a napřahoval se k prvnímu úderu. Teď se nejistě podíval na Glata: „Vymejšlí si, vašnosti…“

Glat na posteli seděl, záda opřená o pelest, v rukou dřevěnou misku s polévkou. Tiše zavrtěl hlavou: „Nic nechybělo.“

„Tak vidite!“ rozzářil se Lech.

„Nezůstanu nic dlužen, hospodáři. Za tvou poctivost ti zaplatím, neboj se.“

Lechův názor na nezvaného hosta se valem zlepšil. Spokojeně se usmál a zase se napřáhl.

„Jděte s tím vedle, prosím.“

„Prominou, vašnosti, už du.“

Glat tiše jedl a zpoza zavřených dveří se ozýval dívčin bolestivý jekot.

Králův zvěd si dobře všiml, jak se na něj Alžběta dívá. Možná byla celkem pěkná, ale neměl zájem.

Snad mi teď ta poběhlice dá pokoj.

~ ~ ~

Vysoko nad oknem vězení se třpytily hvězdy.

Cinthiin chraptivý křik byl stále slabší, až zmlkl docela. Viola myslela na nejhorší a nevěděla, jestli se toho bojí, nebo v ně doufá. Střídavě bezmocně plakala a vztekle křižovala místnost. Nakonec se vrhla na postel a po chvíli vyčerpaně usnula.

Dveře se pomalu otevřely.

„Má lásko…?“

Princezna se s trhnutím probrala; vůbec Černopláště neslyšela přicházet. Stál nad ní a zamilovaně si ji prohlížel.

„Tys plakala,“ zašeptal s obdivem. „Jsi tak soucitná… To jsem na tobě vždy obdivoval nejvíc, Violo.“

„Ale odkud…“ zkusila snad již posté, „odkud mě znáš?“

Jen se smutně usmál.

Když se ho ptala prvně, tehdy třetího dne, když k ní poprvé vstoupil a ona se vyděšeně tiskla zády ke zdi, také se jen smutně usmál: „Jsem ti nablízku už mnoho let, má lásko. Tys o mně však nevěděla, byl jsem pro tebe jen vzduch – i když jsme se vídali každý den. Tehdy jsem byl flákač, budižkničemu, jen další z mnoha dvorských floutků, kteří tráví život hýřením a pitkami… Zpočátku jsem ti věnoval právě tak málo pozornosti, jako ty mně, bylas malé uřvané skvrně… ale potom z poupěte zničehonic rozkvetla nádherná růže. Já, rozmazlený spratek, jsem najednou zjistil, že můj prázdný život získal smysl – a ten smysl jsi ty.

Stáhl jsem se od dvora, začal jsem se studiem a s plánováním naší budoucnosti. Změnila jsi mě tak, že by mě vlastní otec nepoznal – a já teď na oplátku pomohu dospět tobě. Odpouštím ti tvou nevšímavost. Vykoupíš ji svou láskou.“

Tváří v tvář tak zaslepenému šílenci se málem zhroutila, ale tehdy ještě měla svou královskou pýchu. Přivolala si ji proti svému strachu na pomoc: „A jak mě přinutíš? Nezajímáš mě! Jsi ubohý, nemocný chudák! Proč se nezmůžeš na nic víc, než mě jen pozorovat? Co ode mě chceš? Mám se ti snad předvádět, čumile? Mám ti hrát děvku?“

Zatvářil se, jako by mu její slova způsobila bolest. „Nemluv tak vulgárně, Violo. Prosím. To přeci nejsi ty. Nepřetvařuj se pořád, tak se mi nelíbíš. Buď hodná.“

Princezna zprudka vstala: „Mám být čisťounká a hodná? Jako cukrová panenka? Na takovou Violu se chceš dívat?“

Ustupoval před ní, zatlačila jej až ke dveřím. V duchu to tehdy přijímala s nevěřícností: *Naháním mu snad strach?*

Zavrtěl hlavou: „Nechci ti ubližovat.“

„Tak mě pusť domů, ty šílence!“

„Odpusť.“

Ani si nevšimla, jak se rozmáchl. Udeřil ji hřbetem ruky přes obličej. Místnost se s ní zatočila a princezna padla na břicho. Její věznitel ji neurvale otočil, potom z kapsy pláště vytáhl malou lahvičku.

„Přinutilas mě k tomu, lásko.“

Tehdy poprvé dostala *lék.*

Stiskl jí tváře a donutil otevřít ústa. Vrazil jí ústí lahvičky mezi zuby. Několik kapek olejnaté tekutiny jí skáplo do krku. Snažila se vykroutit, málem se jí to podařilo. Lahvička spadla na podlahu a rozbila se na tisíc střepů. Černoplášť se pokoušel přitisknout princeznu k zemi a znehybnit ji. Přitom jí omylem zavadil o ňadra. Zrudl a okamžitě odskočil.

„Omlouvám se!“

Viola ho však již nevnímala, zůstala klidně ležet. Místnost se s ní začala zvolna otáčet. Černý plášť jejího únosce náhle změnil barvu na svítivě zelenou, pak na oranžovou. Jeho nos se protáhl, pak zase smrštil, pak zase protáhl a odpadl. Odletěl ke stropu a chvíli po něm hopsal. Vzápětí se změnil ve vrabce a poskakoval dál. Dohopsal po stěně až k oknu a spadl do růžového nebe.

Viola se začala chichotat vysokým hláskem. Všechno jí najednou připadalo hrozně zábavné. Místnost se otáčela stále rychleji, současně měla princezna pocit, že se propadá do podlahy a dřevěné trámy ji obrůstají.

Cosi se přiblížilo k jejímu obličeji. Byl to obličej jejího dobrodince, který jí dal ty skvělé kapky na radost. Vztáhla ruku, aby ho pohladila, ale její prsty se změnily v dlouhé drápy. Tak jimi sekla. Slyšela jeho překvapený výkřik a svůj spokojený smích. Pár kapiček krve spadlo na zem a ohlušilo ji zvukem svého dopadu.

Potom se toho stalo ještě mnoho, ale moc ji to nezajímalo.

Smutně se usmál.

V ruce držel elixír a bylo na něm poznat, jak rád by jí ho dal – ale váhal.

„Violo… opravdu ti to škodí. Dnes si odpočiň…“

„NE!“

Její výkřik překvapil i ji samotnou. Výčitky svědomí, strach,

nenávist – to všechno bylo zapomenuto: „Neodcházej, prosím!“

Díval se na ni překvapeně: „Lásko, to přece…“

Do té chvíle se jí trochu třásly ruce, ale to teď přestalo. S rázností, které u sebe nevěřila, mu vzala lahvičku z ruky a polkla obsah.

S úlevným povzdychnutím ulehla a nechala se unášet přílivem opojných pocitů.

Její únosce nešťastně vrtěl hlavou, ale potom neodolal.

Viola na pokraji vědomí cítila, že je z ní zase panenka na hraní, ale už byla ochotná platit i mnohem vyšší cenu.

~ ~ ~

Zvenku do malé místnůstky doléhalo kokrhání prvních kohoutů.

Glat se zachmuřeně díval na prázdnou pochvu po svém ztraceném meči. Přišel i o své oblíbené vrhací nože. Klobouk mu však zůstal – štěstí ho tedy neopouštělo.

Zkusil se protáhnout. V rameni ucítil pnutí a tupou bolest, ale celkem to šlo. *Cestu už přežiju. Snad. V těch šatech, co mi Lech prodal, vypadám dost chudě – lapkové mě nechají na pokoji. Snad.*

Sbalil pochvu, prázdný opasek a své staré šaty do pokrývky, přehodil si vzniklý balík přes rameno a pomalu vyšel před dům. Měšec měl lehký jak pírko, nechal hospodáři a ranhojiči dohromady skoro čtvrt dukátu. Za záchranu života to nebylo zas až tak málo.

Zbylo mu dost na koně, ale nikdo mu nechtěl žádného prodat – bylo jich třeba při sklizni. A ztracené zbraně také nedokázal nahradit – vesničané je vlastnit nesměli a místní kovář dokázal vykovat nanejvýš tak slušný pohrabáč. Glat si musel vystačit s krátkým nožem.

Nevadí, zůstanu u převleku chudého tovaryše. Do nejbližšího města je to půl dne ostré chůze, tam už s královským glejtem něco nadělám. Do večera se hlásím Thalasovi.

Co se asi zatím stalo?

Alžběta vyšla za ním. Už se před ním nevrtěla, jako by se z něj každou chvíli chystala strhat šaty, což shledával příjemným. Z jejích

ublížených pohledů si moc nedělal. Hodlal jí teď poděkovat a už ji nikdy v životě nespatřit.

Možná mu to uviděla na očích, protože se zničehonic obrátila a zmizela zpátky v domě.

~ ~ ~

Viola se jako vždy probrala na posteli, byla čistá, oblečená ve svých nejhezčích bílých šatech a venku svítilo ranní slunce. Strašně ji bolela hlava a zvedal se jí žaludek. A jako vždy i dnes to bylo horší než včera.

Přetáhla si polštář přes hlavu a snažila se znovu usnout.

Přála si, aby už byl večer.

Potřebovala toho léku víc.

~ ~ ~

Bětka ho dohonila kousek za vesnicí. Povzdychl si. Byla oblečená na cestu, přes rameno podobný balík jako on. A v ruce naditý měšec.

„Ten mizera si tvý prachy nezaslouží, ošetřovala jsem tě já. A všechno ti to vrátím.“

„A co za to?“

„Už to tu nevydržím! Pomoz mi!“

„To si tě mám vzít za ženu? Proto sis zase tak povolila šněrování na výstřihu?“

Zrudla rozpaky. „Ne… jo. Ale já to tak nemyslím! Nebo… Ach jo, asi se chovám jak hloupá husa…“

„To taky jsi.“

Neřekl to ani trochu v žertu. Zůstala stát, zatvářila se jako opařená. Glatovi to bylo jedno. Možná ho zachránila, ale za to zaplatil a ne málo. Neměl na ni náladu. Potřeboval si po cestě rozmyslet, co že to vlastně v té hospodě před týdnem udělal, koho si popudil, komu že to zachoval věrnost.

Rogan Thalase opravdu znal. Lhal mi? Který mocný člověk za tím zběhem stojí? Kdyby to byl někdo z rebelů, tak bych to přece věděl!

Začínám mít pocit, že patřili k Thalasovi a zkoušeli mou věrnost – přišel na to? Jednou to přijít muselo!

Promnul si čelo: *Začínám trpět stihomamem…*

Dívka ho zase dohnala a tvářila se pěkně rozzuřeně: „Poslouchej, ty nevděčnej parchante, tak když ti někdo, kdo ti zachránil život, neni dost dobrej ani jako kamarád, ani jako sukna, tak mě prostě doveď do královskýho města. Za to ti klidně zaplatím – ale jen čtvrtinu, zapomeň na to, že bych ti ty prachy teď vrátila všechny. Jak budem tam, už se vo sebe postarám…“

„Jestli se nechceš stát děvkou nebo mrtvolou, nelez tam.“

„Ó, vašnosta se najednou stará? Dej mi pokoj. Já tam chci. V životě jsem nevystrčila z tyhle díry ani nos, vim akorát to, co mi vyprávěl můj pravej táta. A chci to všechno vidět. Nehodlám už bejt otčímova noční kratochvíle…“

Zarazila se, ani nevěděla, jak to z ní vlastně vylétlo.

Glat se na ni konečně podíval, ale nic neříkal.

Bětka zrudla, ale zdálo se jí, že konečně vzbudila jeho zájem. „Jo, je to tak… a ve vesnici se mě nikdo nezastane. Ten chlívák si dělá, co se mu zachce. Musim pryč. Bratříčci už sou dost starý, postaraj se vo sebe, takže mě tu nic nedrží.“

Královský stopař zase upřel zrak na cestu před sebou: „Tvoje osobní problémy mě vůbec nezajímají.“

„Hele…“ nadechla se, aby se na něj pořádně rozječela – ale pak se uklidnila. „Víš co? Kašlu na tebe. Prostě mě tam vem. Neříkej, že tě ty prachy ani trochu nezajímaj.“

Pokrčil rameny: „Jestli vydržíš být zticha, klidně se mě drž. Ale je to tvůj pohřeb. Zvlášť s takovým měšcem.“

„Umim se o sebe postarat.“

„Spíš by ti mělo dělat starosti, jak se tam o tebe rychle postarají jiní.“

Po chvilce došli na kraj lesa. Alžběta se krátce zastavila, tohle bylo poslední místo, odkud ještě mohla vidět na svůj bývalý domov.

Odplivla si a radostně vykročila pryč.

Možná to nebyl odchod úplně podle jejích představ, ale lepší něco než nic.

Tak to vidíš, tati, nakonec se do světa přece jenom podivám.

VII.

„Dej mi napít svého piva
a já ti řeknu, jaký jsi!“

Když si Jenik vzpomněl na pocity, které k trpaslíkům choval po odjezdu z Toragu, a srovnal je s těmi, které k nim choval nyní, těsně před příjezdem na Fernost, vyšly mu určité rozdíly.

Tehdy je například ještě netoužil všechny do jednoho zabít.

Třeba to, co se stalo hned první večer, když se zastavili na nocleh v poměrně poklidně vypadajícím městečku a usedli k večeři…

~ ~ ~

Hostinský přišel s rukama plnýma napěněných korbelů a se strojeným úsměvem je položil doprostřed stolu. Trpaslíci na ně zůstali tiše zírat.

„Ale my jsme chtěli pivo!“ vyjádřil pak Hoger rozladěně názory všech ostatních.

Lidský jazyk uměla většina trpaslíků a používali ho s takřka učeneckými přízvuky. Znělo to podivně – ale rozhodně ne směšně. To se jim do očí nikdo říct neodvážil.

Jediní Uregar a Serpig, nejstarší členové výpravy, vždy mluvili jen po svém – a i když očividně rozuměli, nechávali si od některého z ostatních všechno tlumočit oběma směry. Jenik předpokládal, že to bude chtít nejméně krále Rodericha, aby promluvili alespoň slůvko po lidsku. A možná ani k němu nebudou mít tolik úcty.

Krčmář se nechápavě otočil k Jenikovi. Panoš ho mávnutím ruky poslal pryč.

Hoger se ptal nespokojeně dál: „A proč je to v tak malých

nádobách? Je to snad nějaký pokus o vtip na trpaslíky?“ dodal hrozivě.

Jenik s úsměvem zavrtěl hlavou a ukázal na svůj korbel, stejně veliký: „Tohle *je* pivo a je zcela v pořádku. Zkuste ho.“

„Cože? Tato bílá pěna?“

„Pivo je pod ní.“

„A proč, smím-li se ptát?“

Jenik měl opravdu co dělat, aby se Hogerovu přízvuku a volbě slov nezačal smát. „Prostě to pění.“

„V tom případě se nejedná o pivo. A ta pěna nám zamaže plnovousy!“

Mladý Ferghan už mezitím korbel vzal a přičichl. Potom ho naklonil. „Pod pěna pivo,“ prohlásil spokojeně. On a Vatrag, Uregarův syn, mluvili jen lámaně. „Já pěna fuč.“

Natočil se stranou a nadechl se z plných plic. Vzápětí se mu na ústech sevřela obrovitá dlaň jeho sestry.

„Počkej, bratříčku, chováš se neslušně. Ta pěna opadne.“

Jestli to Jenik pochopil dobře, Targhena mezi lidmi nebyla poprvé. Rozhodně se učenecké lidštině ostatních také občas zasmála.

Ferghan nerad postavil pivo zpět. Všichni trpaslíci začali hypnotizovat své korbele a čekali, až ta nepříjemná bílá věc konečně odhalí své plody. Serpig si cosi zamumlal pod vousy a všichni zachmuřeně přikývli.

Garela, která do té chvíle o čemsi přemýšlela a vůbec si nevšímala okolí, vzala korbel, sfoukla pěnu a pořádně si přihnula. Zavrtěla hlavou a na další zátah dopila. Prázdný korbel mrskla směrem k hostinskému: „Další!“

Žádný z trpaslíků si jí nevšímal, ignorovali ji. Jen Ferghan se podíval na svou sestru ublíženým pohledem: *Jak to, že ona může a já ne?* Targhena mu sevřela rameno a zavrtěla hlavou.

Jenik to nějak nemohl pochopit, ale raději si s tím nelámal hlavu.

Po pár minutách byla pěna konečně pryč, Garela mezitím dopíjela třetí pivo. Trpaslíci se chopili svých korbelů a velmi opatrně usrkli. Jediná Targhena do sebe pivo obrátila najednou. Hoger zkoumavě zamlaskal a souhlasně přitakal, načež jejího příkladu následoval.

„Ano, teprve teď je chuť cítit. Musí se to pít na jeden lok.“

Vatrag cosi zavrčel v trpasličtině.

Targhena přikývla: „Jasně, trvá to dlouho. A také to nemá účinek. Proto se musí myslet dopředu.“

Načež se obrátila k hostinskému: „Přines nám to samé třikrát! A jestli do toho nepřestaneš přidávat vodu, tak si nás nepřej, šejdíři!“

Krčmář se zatvářil ublíženě a rozhlédl se po šenku, aby našel zastání u těch několika přítomných lidí. Jenik si toho pohledu dobře všiml a jen děkoval Rytíři, že je trpaslíků přesila. Všichni hosté jen zastrčili hlavu mezi ramena a tiše si hleděli svého pití.

Hostinský pochopil, že má smůlu, a dotčeně začal čepovat. Když však přišel s druhou rundou, rozhodil rukama: „Mám málo korbelů! A nevejdou se vám na stůl!“

„Tak nám té břečky přines celý sud, budeme si točit přímo tady!“ uchechtl se Hoger. „Stejně jsi pomalý, břicháči!“

„To nejde!“

„A proč by to nešlo? Tak si ho doneseme sami!“

Než se krčmář zmohl na odpověď, Hoger vstal a odkráčel po schodech do sklepa. Hostinský běžel za ním a hlasitě protestoval, trpaslíci se chechtali, lidé dál dělali, že radši nic nevidí.

Rozčílené ječení ignorovaného krčmáře najednou utichlo. Hoger se vynořil ze sklepa a nesl na každém rameni jeden sud. „Targheno, vidíš? Už také myslím dopředu!“

Hospodský se za ním vypotácel, na pravém oku se mu začínala krásně vybarvovat veliká modřina.

„Má tam dole vlhko,“ okomentoval to Hoger. „Uklouzl.“

Nenávistný pohled, který mu krčmář věnoval, si vysloužil další řehot.

Jenikovi už bylo jasné, že budou problémy. Když si o chvíli později všiml, jak krčmář něco šeptá nějakému klukovi a posílá ho ven, změnil názor: Budou *velké* problémy.

A když se po půl hodince začaly do krčmy nenápadně trousit trojice a čtveřice ramenatých mužů, kteří nejspíš ještě před chvilkou chodili po ulicích ve varkočích městské stráže, začínal zvažovat, jak stále hlasitěji řvoucí bandu trpaslíků co nejrychleji přesvědčit, že spát dnes na voňavém jehličí v lese za hradbami je mnohem lákavější než si ustlat na smradlavé slámě cely městského žaláře.

Druhý sud byl skoro prázdný, a i když by to pěnivému řídkému pivu žádný z trpaslíků nepřiznal, začínaly se dostavovat účinky. S lidským jazykem už se nikdo neobtěžoval. Hoger právě předzpívával nějakou píseň a většina se přidávala. Rhan nezpíval, ale občas do rytmu práskl korbelem o stůl. Uregar se také nezapojil, jen poslouchal a tvářil se velebně a spokojeně. Jenik měl pocit, že mezi slovy v trpasličím jazyce několikrát zaslechl starcovo jméno.

Panoš se obrátil k lidským hostům a odhadoval, za jak dlouho přijdou potíže. Hostinský se na něj pomstychtivě usmál a přejel si palcem přes krk. Jenik se vyděšeně obrátil a dělal, co mohl, aby trpaslíky přinutil přestat se zpěvem a odejít, dokud to ještě alespoň trochu šlo.

Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Sakra.

Členů stráže bylo v krčmě alespoň patnáct a seděli na jedné straně hostince. Na té druhé sedělo dalších patnáct lidí poněkud hrubějšího vzezření – očividně výkvět místních rváčů a zabijáků.

Jenik před sebou viděl jasné potvrzení jedné z lekcí diplomacie: Společný nepřítel sjednocuje. Zákon a zločin se tu chystaly jít ruku v ruce proti opovrženíhodným vetřelcům.

Diplomatický incident byl na spadnutí.

Jenik věděl, že musí něco udělat. Vstal a vykročil ke stolu, kde tušil velitele stráží.

S tím se určitě domluvím, bude to rozumný muž na svém místě!

Zhluboka se nadechl a popřál dobrého večera.

Pěst toho rozumného muže mu zlomila nos.

„Hej, sejmuli nám kluka!“ zařvala Targhena.

„Že si ale dali na čas, co?“ prohlásil Hoger pobaveně a otřel si pěnu z úst.

„Pamatujte!“ vykřikl Serpig autoritativně. „Jsme vyslanci! Žádné mrtvé!“

Ozval se hluk desítek odstrkovaných židlí, lidé se s řevem hrnuli na trpaslíky.

Začal chaos.

Targhena zavýskla, vyskočila na stůl a vrhla se z výšky přímo do

nejhustšího klubka útočníků. Tři muži při pohledu na její obrovitou blížící se siluetu ztuhli hrůzou. Vzápětí zapraštěly kosti.

Ferghan nadšeně vyběhl za ní. Skrčil se pod pěstí prvního soupeře a vší silou mu vrazil hlavu do břicha. S jeho rohatou helmou to stálo za to.

Soupeř se válel na zemi, Ferghan se zapotácel, ale zůstal stát. Než se rozkoukal, někdo ho nakopl do obličeje. Helma odlétla, mladý trpaslík za ní.

Zastavila ho Serpigova pevná ruka. „První bitka, chlapče?“ zazubil se králův osobní strážce. „Tak jen se bav!“

Postrčil Ferghana zpět a se založenýma rukama sledoval, jak si mladík i ostatní vedou. Vzápětí mu kdosi přerazil o hlavu židli. Rozladěně se otočil.

Voják z městské stráže na něj tupě zíral. Podle jeho dosavadních zkušeností se měl soupeř skácet k zemi. Nechápal ani tehdy, když ho trpaslíkova pěst zvící jeho hlavy poslala na vyhlídkový let hostincem.

Na druhém konci místnosti se velitel městské stráže, ten rozumný muž na svém místě, shýbl, zvedl Jenika ze země a rozmáchl se k dalšímu úderu. Najednou ucítil, jak mu sevřenou pěst něco chytlo a začalo ji drtit. Obrátil se a shlédl dolů do tváře šklebícího se Hogera. Pustil panoše a vší silou udeřil trpaslíka levačkou. Nějak to však nemělo účinek, který čekal.

„Jen směle do toho, zkus to znovu!“ pobídl ho Hoger přátelsky. Velitel nezaváhal. Vzápětí mu trpaslík drtil i druhou pěst. Potom s ním zamával jako s hadrem a vyčistil kolem sebe široký prostor. Nakonec s ním přerazil tlustou desku dubového stolu.

„Příště si nedovoluj na slabší, příteli!“

Pomohl Jenikovi na nohy. „No tak, panoši, vstávat, uteče ti všechna zábava!“

Obrátil se a vrhl se zpět do zuřící mely.

Jenik zíral na spoušť, kterou trpaslíci vyráběli. Zahlédl Garelu, jak se sveřepým výrazem používá ulomenou nohu od židle k dočasné kastraci kohokoli, kdo se k ní přiblížil. Viděl slepého Uregara, jak se zasněným výrazem křižuje hostinec, nevšímá si spršky ran a odhazuje lidi na stěny nehledě na jejich velikost. Vatrag se naopak

tvářil vztekle, stál u dveří a obrácenou násadou svého krumpáče rozmlouval rváčům útěk. Jediný, kdo se do bitky nezapojoval, byl zachmuřený Rhan – ten si právě točil další pivo.

Panoš se to zdráhal pochopit, ale sedm trpaslíků mělo proti třiceti lidem očividnou přesilu.

Potom Rhan zjistil, že je sud prázdný, rozlíceně ho zvedl do výšky a hodil ho přes celý lokál na tři chlapy bušící do mladého Ferghana.

Bitka skončila.

Jenik si držel kapesník u krvácejícího nosu a díval se, jak Hoger vytahuje krčícího se krčmáře zpoza pultu.

„Děkujeme za skvělý večer!“ zahlaholil trpaslík přátelsky. Ostatní se mezitím rozsadili kolem dalších dvou čerstvě přinesených sudů. „Budeme si pamatovat vřelou lidskou pohostinnost!“

Vzápětí na pult položil tři velké zlaťáky.

„Věříme, že je to za utrpěné škody dosti? A bylo by teď třeba i něco k zakousnutí? Trochu nám po tom tělocviku vyhládlo.“

Krčmářovi se při pohledu na mince rozšířily oči údivem. Byly alespoň dvojnásob silnější než sevarské dukáty – a rozhodně neokrajované. Tolik by vydělal možná za půl roku. Dobrého roku.

Když do všech mincí kousl, uctivě přitakal.

Další trpasličí zlaťák uchlácholil probírajícího se velitele stráží. Ten zkopal své muže, nechal okamžitě zatknout všechny lidské rváče a pak se dokonce připojil k zábavě.

Spát se šlo až k ránu.

A nějak tak podobně vypadal každý den cesty. Jenik by rád věděl, jestli si na to nakonec nezvykne – občas už dokázal i rozdat pár ran. Ostatně, daleko horší než to, co se dělo po večerech, byly každoranní trpasličí kocoviny.

Ačkoli mluvit o nich jako o trpasličích věru nebylo případné.

~ ~ ~

Konečně projížděli Fernmarskou kotlinou, podél líné, široké řeky, jež

pramenila v Černých horách na severu, protékala Fernmarem a ústila až do Moře Stínů na jihu. Hrad Fernost byl na dohled.

Jenik se ulehčené usmál, jeho mise byla takřka u konce. Při pohledu na majestátní stavbu ho píchlo u srdce – zas byl *doma*. Fernost, král hradů, nedobytný a skálopevný symbol sevarské nezdolnosti. Ve své úloze strážce města Fernmaru a ochránce jeho míru a prosperity ještě nikdy nezklamal, zůstával bijícím srdcem celého království.

Tergská výprava prošla branou do rušného města. Kapitán stráže byl na jejich příjezd zřejmě upozorněn, neboť je nezastavoval, vzdal jim čest a vyslal s nimi oddíl, aby jim rušnou hlavní ulicí klestil cestu.

Trpaslíci procházeli hlavní fernmarskou ulicí a nevšímali si zvolna rostoucího davu zvědavců. Nedívali se napravo ani nalevo; ignorovali, jak si na ně všichni ukazují a obdivují jejich nádherné zbraně a zbroje. Jenik se ustaraně rozhlížel a jen doufal, že nikoho nenapadne pokřikovat nějaké posměšky. Do této chvíle dokázal zabránit krveprolití – rád by tak svůj úkol i dokončil.

Lidé naštěstí zůstali u udiveného mumlání. Mohutnost a očividné bohatství tergských trpaslíků je vyvedly z míry, svým způsobem jim změnily celý pohled na svět mimo Sevar. Do této chvíle vídali jen trpaslíky Mladších rodů, kteří do království běžně přicházeli za obchodem a čas od času se tu usazovali i nastálo. Lidé si na ně zvykli – Mladší byli tiší, uzavření a nanejvýš tři a půl stopy vysocí, takže nad nimi každý člověk cítil převahu, což dávalo prostor i blahosklonnosti. Sice se o nich říkalo, že pokud se jim v očích zaleskne dost zlata, jsou schopní bez mrknutí vraždit – ale to většina lidí také.

Buď jak buď, rozdíl mezi nimi a Staršími byl propastný.

Dav se zarazil až u hradní brány. Zvědavci ještě chvíli zírali za výpravou, pak se zvolna rozešli zpět po svých záležitostech.

Byl mezi nimi i jeden z místních Mladších. Nevypadal překvapeně, že královskou výpravu vidí.

Oči se mu leskly chtivostí.

Rádce Thalas se objevil na schodech vedoucích z nádvoří k bočnímu

vchodu do hradu právě ve chvíli, kdy Jenik sesedal. Starý vévoda pohlédl na nepočetnou trpasličí výpravu a zachoval dokonale korektní úsměv.

„Vítejte na Fernostu, přátelé!“

Trpaslíci si ho nevšímali. Kritickými pohledy přehlíželi Roderichovo sídlo a pobaveně se šklebili. Vatrag něco prohodil ke svému otci, ten položil ruku na zeď vedle sebe, několikrát ji přejel sem a tam a pohrdavě přikývl.

Jenik viděl, jak rádcův úsměv zvolna tuhne. Vévoda rozhodně nebyl zvyklý na to, aby si jej někdo nevšímal.

Panoš hodil uzdu svého hucula podkonímu a rychle k Thalasovi došel. Zatím se snažil rozpomenout na všechno, co mu velvyslanec Hilta Siv kladl na srdce.

„Zdravím tě, Milosti. Prosím, ničemu se nediv!“ řekl nejprve tiše a hluboce se uklonil. Rádce nadzvedl obočí a otevřel ústa k otázce, ale to už panoš hlasitě vykřikoval:

„Já, panoš Jenik z Polomi, syn zemana Daniela z Polomi, syna Bernarda Zakudly, jsem splnil svůj úkol, předal zprávu od krále Rodericha III. králi Draugu Bělovousému a vrátil se zpět s pomocí.“ Tiším hlasem pak dodal: „A teď ty, pane. Měl bych tě asi představit já, ale neznám jména tvého otce a děda…“

Rádce se zamračil, ale vtom si všiml, že se k němu všichni trpaslíci otočili a bedlivě poslouchají; po jejich nevšímavosti nezbyla ani stopa.

Vévoda z Dorsi neměl hlavní slovo v sevarské diplomacii pro nic za nic. Jakoby mávnutím kouzelného proutku obnovil svůj korektní úsměv, odkašlal si a slavnostním tónem pronesl: „Já, vévoda Thalas z Dorsi, syn vévody Michela z Dorsi, syna vévody Rozenthala z Dorsi, tě vítám, panoši, a s tebou vítám i přátele z rodu Tergů, kteří vyslyšeli naši prosbu o pomoc!“

Vrhl postranní pohled na Jenika. Ten trochu váhavě přikývl a zašeptal: „To by mělo stačit, pane.“

Trpaslíci okamžik mlčeli a nehýbali se. Potom se Rhan naklonil k Serpigovi a cosi mu pošeptal. Králův osobní strážce se však jen usmál a zavrtěl hlavou. Položil ruku na Rhanovo rameno a jemně jej postrčil vpřed.

Bývalý kovářův učedník se zatvářil rozmrzele, ale nakonec vykročil a zastavil se před úpatím schodů.

„Já, Rhan, syn Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory, přicházím na prosbu krále Rodericha III. a přivádím s sebou bojovníky z rodu Tergů. Více na tomto místě není nutno sdělovat. Kdy budu hovořit s králem?“

Z trpaslíkova tónu jasně zaznívala netrpělivost. Vévoda z Dorsi opět dotčeně nadzvedl obočí, ovládl však svou zlost a rozhodl se být velmi vstřícný a zařadit audienci hned na zítřek ráno. Jednal koneckonců se synem krále.

Nadechl se k odpovědi. Jenik mu však opět naléhavě šeptal: „Jestli tu král je, tak ještě dnes, pane! Jinak je urazíš!“

„Cože, to přece…“

Všiml si Rhanova ostrého pohledu. Rychle se odvrátil od Jenika, znovu si odkašlal, aby získal čas, a do třetice nasadil svůj pečlivě nacvičený úsměv.

„Král vás přijme ještě dnes, přátelé. Postarám se o to. Zatím jsou vám k dispozici komnaty pro hosty a hodovní síň. Dám pro vás brzy poslat.“

Pokynul sluhům, aby trpaslíky doprovodili. Tergští bojovníci se však nehýbali z místa a stále na něj vyčkávavě hleděli. Thalas se znepokojeně podíval na Jenika. Panoš si zoufale snažil vzpomenout – pak se v duchu s úsměvem plácl do čela: „Já, panoš Jenik z Polomi, syn zemana Daniela z Polomi, syna Bernarda Zakudly, se s vámi loučím, vévodo Thalasi z Dorsi!“

Vévoda potlačil nevěřícný výraz a rozloučil se s trpaslíky stejným způsobem. Rhan přikývl a vrátil se k ostatním. Vyčkávavě se zahleděl na panoše.

Jenik se uklonil vévodovi a zašeptal: „Raději půjdu s nimi a dohlédnu na ně.“

„Jen do toho, panoši…“ kroutil Thalas hlavou a na rty se mu začal drát pobavený úsměv. „A jestli si ve svém nabitém odpoledni najdeš chvilku, přijď mně a velmistru Dorienovi podat hlášení.“

„Pane, já tím nemyslel nic…“

„Běž, panoši. To je v pořádku.“

Jenik se uvnitř málem třásl. To, jak se na okamžik zapomněl a prostě jen *oznámil* vévodovi, co udělá, místo aby jej požádal… Divil se, že nad tím rádce jen tak mávl rukou.

Trpaslíci se nechali odvést rovnou do hodovní síně. Teď, když byli na sevarském královském hradě, začali se chovat úplně jinak než po cestě. Rhan, ač nerad, se ujal vůdčí role a všichni se k němu chovali s úzkostlivou úctou. Dokonce i Hoger se tvářil nesmírně vážně. Žádný z Tergů už nemluvil jinak, než ve svém jazyce, s výjimkou Ferghana, který jakožto nejmladší a nejméně vážený sděloval Jenikovi vše, co bylo třeba. To, že jeho lidštině bylo stěží rozumět, nehrálo roli – důležitý zde byl jen věk.

Žádné pivo, žádný řev, žádná rvačka. Panoš by se nedivil, kdyby ho trpaslíci požádali o příbory.

Po cestě měl hlad jako vlk, ale nechtěl nechat Thalase příliš dlouho čekat. Ulomil si stehno ze studené pečené, napil se z karafy červeného vína, omluvil se a spěchal za rádcem.

S trochou štěstí je teď hodí na krk někomu jinému… třeba panoši Keronovi! Tomu bych to přál, mizerovi!

Nejkratší cesta vedla opět přes nádvoří.

Glat Hern prošel na Fernost postranní brankou. Alžbětu vzal prozatím s sebou, nehodlal se čímkoli zdržovat; své zprávy chtěl předat co nejdřív. Dovedl ji do kuchyně a svěřil do péče jedné z kuchařek.

Jedna z kuchtiček se k němu přitočila: „Pane Glate, jsi v pořádku! To je dobře, moc jsme se o tebe báli…“

Takřka neznatelně nadzvedla obočí, aby naznačila, že *těmi*, kdo se o Glata obávali, nemyslí jen osazenstvo kuchyně. Potom se stydlivě zapýřila a dál hrála prostinké zvědavé děvče.

Glat jí oplatil úsměv: „Žádný strach. O mě se bát nemusíte, jsem v pořádku.“ *Příště mě neodepisujte tak rychle.* „Co je tady nového?“

„Tolik věcí! Panoš Jenik přivedl na hrad spoustu trpaslíků, aby bojovali s těmi orky, pane Glate!“ sdělovala mu kuchtička spiklenecky.

Královský stopař potlačil všechny pocity, které se mu draly na tvář. „Trpaslíky, říkáš?“

Tak to byl ten tajný úkol, co mu Thalas zadal…

„Ano, přesně tak!“ přeháněla kuchtička své nadšení – a nenápadně mu vsunula do dlaně zprávu. „Počkej, až je uvidíš, jsou hrozně fousatí!“

Glat se zasmál a schoval složený lístek do kapsy.

Když o chvíli později zachmuřeně přecházel nádvoří, uviděl spěchajícího Jenika.

„Počkej, panoši! Je to pravda s tím trpasličím vojskem?“

Panoš vypadal, že by nejraději hned běžel dál, ale Glata se ignorovat neodvažoval. Zastavil se a kousek se vrátil. Přitom s lítostivým výrazem hodil nedojedené kuřecí stehno psům. „Ano, pane. Tedy… vlastně je jich jen osm. Ale je s nimi syn krále!“

Glata trochu pobavilo, že mu panoš říká pane, když by správně měl on říkat pane jemu. Ale neprotestoval. Tenhle malý pozůstatek minulosti mu dělal celkem dobře.

„Takže osm trpaslíků má porazit hordu orků?“

„Vlastně to prý nejsou orci, alespoň trpaslíci jsou si tím jisti.“

To já celkem také, usmál se Glat v duchu. Panoš zatím pokračoval:

„Jestli tady neuslyší nějaký důkaz, že to jsou opravdu orci, nejspíš odejdou, pane. Vyčkají tak dva, nanejvýš tři dny – ze slušnosti. A teď, pane, mohl bych už jít? Vévoda Thalas na mě čeká. Ještě dnes král poskytne trpaslíkům audienci. Musíme vymyslet, jak je tu udržet.“

„Jen běž. Vyřiď vévodovi, že jsem tu a že se dostavím později. Musím si po cestě trochu odpočinout, ta rána mě zmáhá.“

„Tys byl zraněn, pane?! Těmi orky? Tedy vlastně…“

„Všechno se dozvíš na audienci, panoši. Teď běž – a nezapomeň to vyřídit.“

Obrátil se a zamířil zpět do kuchyně. *Musím si moc dobře rozmyslet, co vlastně řeknu…*

Znovu si v duchu opakoval rozkaz, který mu kuchtička předala; pomalu se vracel do kuchyně a převaloval v hlavě všechny možné myšlenky.

Rozpoutat válku mezi trpaslíky a lidmi. Napsal to jen tak, jako by

se nechumelilo, bastard… Ale dává to smysl. Místo posil dostane Sevar nové nepřátele.

To se bude Thalas divit…

Spokojeně se ušklíbl. Konečně mohl přejít od paběrkování k opravdové pomstě.

Pět let. Sloužím Thalasovi pět mizerných let. Teď mu to splatím i s úroky.

Vzpomněl si na Rogana a zamračil se. Tohle byla neznámá, kterou si stále nebyl jistý.

Tvrdil, že rádce zná. Odkud? Sloužil pod ním? Na to je moc mladý, Thalas velel vojsku naposled před dvaceti lety…

Došel do kuchyně a sesunul se na židli. Alžběta se k němu naklonila a na něco se ho šeptem ptala, ale vůbec ji nevnímal.

Budu muset riskovat a nechat zatím Rogana být.

Alžběta ho dál obtěžovala stále naštvanějšími otázkami, ale nevnímal ji. V duchu se bavil tím, co králi, trpaslíkům a Thalasovi na audienci odvypráví.

Dva dny mi na to nestačí. Musím tu trpaslíky udržet déle – takže tu orci přeci jenom jsou!

~ ~ ~

Jenik se nechal uvést do vévodovy pracovny. S Thalasem tam na něj čekali i velmistr Dorien a rytíř Herman.

Ach ne, ten mi tu chyběl…

Opanoval se a rychle spustil: „Mám ti, Milosti, vyřídit pozdrav od markýze Hilty ze Sivu. Posílá tento dopis, je tam všechno, co je důležité. Promiň, pane, že jsem jej nepředal už předtím, ale trpaslíci by to vnímali jako neodpustitelné porušení protokolu."

Vévoda smotaný a zapečetěný pergamen přijal a přívětivě se usmál. „Vida vida, Doriene. Zdá se, že nám Hilta za dva dny vyškolil odborníka na věci trpasličí."

Velmistr Dorien, nejvyšší představený rytířského Řádu Safírového meče v Sevaru, seděl v křesle u okna a v ruce držel číši vína. Táhlo mu už na šedesát, ale stále to byl hřmotný muž v plné

síle. Na vévodova slova odpověděl jen nepřítomným kývnutím – zato rytíř Herman, který seděl naproti, se tvářil stroze a vážně, jako vždy. Vstal, přikročil k panošovi a prohlédl si ho od hlavy až k patě.

„Co ten nos? A sedřená kůže na kloubech rukou? A zlatý zub… Ty ses někde rval, Jeniku, a nejednou!“

„Neměl jsem na vybranou, pane…“

„Vždy máš na vybranou! Cožpak jsem ti nekladl na srdce, že rytíř se snaží bojům předejít?“

Právě proto mi ten nos zlomili, pane!

Jenik to opravdu toužil vykřiknout nahlas. Neodvážil se. Herman byl v Řádu druhý hned po Dorienovi. Se zesnulým rytířem Rolandem, svým bratrancem, plně sdílel názory na čistotu rytířstva a při jakékoli zámince ukládal panošům nedostatečně urozeného původu tresty, které jim přinášely posměch celého Fernostu. Jenik, jakožto syn nejopovrhovanějšího měšťanstva, to odnášel snad ze všech nejčastěji.

Chlapec tedy kajícně sklonil hlavu: „Kladl, pane. Mnohokrát.“ Raději si ani nezkoušel představit, co zase bude muset dělat.

Herman se už nadechl, když tu se ozval Dorien: „K denním modlitbám navíc třicetkrát Pane náš a hodina rozjímání o pokoře.“

Jenik se v duchu vděčně usmál – odtud pomoc nečekal. O velmistrovi se říkalo, že vnímá své okolí jen ve chvíli, kdy vede vojsko do další vítězné bitvy. „Ano, pane! Děkuji, pane!“

„Ale velmistře,“ vzpamatoval se Herman, „takový prohřešek přece…“

Dorien jen zavrtěl hlavou. Herman se zamračil, ale znovu protestovat se neodvážil. Dorien trochu upil z číše, opět se obrátil k oknu a pozoroval západ slunce.

Jenik ještě vyřídil Glatův vzkaz. Herman na něj přitom zíral takřka nenávistně. Panoš se potil jako kůň a nic si nepřál tolik, než aby ho konečně propustili.

Vévoda zvedl oči od dopisu.

„Na tom nádvoří jsi mi byl velmi platným pomocníkem, Jeniku. Doufám, že to tak bude i nadále. Král se zrovna účastní honu, ale audienci uspořádáme hned, jak se vrátí.

„Co teď, jsou už naši hosté spokojeni?“

„Vlastně jsou trochu uražení, pane, že nemluvíme jejich jazykem… ale pan Siv… ehm, tedy markýz ze Sivu říkal, že s tím víceméně počítali a jejich mínění o lidech to nezhorší.“

Rádce nadzvedl obočí. „Jejich mínění o nás tedy není valné?“

Jenik přemýšlel nad nějakou diplomatickou odpovědí. Nakonec se zmohl jen na: „Myslím, že ne, pane.“

Thalas se zasmál a mávl nad tím rukou.

„To stejně není důležité. Hlavně, že jsou připraveni bojovat. Můžeš jít, panoši. Vrať se k našim hostům a zůstaň s nimi. Tímto se stáváš mým poradcem pro věci trpasličí.“

„Já, pane?“

„Jsi jediný člen dvora, který se alespoň trochu vyzná v jejich zvycích.“

„Ale vždyť…“

„Odchod!“ zahřímal Herman nesmlouvavě.

Jenik se postavil do pozoru, prkenně se uklonil a odkráčel. Dal si pozor, aby se začal tvářit nešťastně až venku.

Já se jich nezbavím.…

„Jsi na něj tvrdý, Hermane,“ usmál se Thalas smířlivě. „Zhostil se svého úkolu naprosto perfektně – i Hilta s ním byl spokojen.“

„Přivedl jich jen osm!“

„Ale je mezi nimi nejmladší syn krále Drauga, Rhan… Tentokrát nás v diplomacii přechytračili. Prý je to pro Sevar velká čest, že se výpravy účastní někdo z tergské královské rodiny.

A navíc – Hilta prý sice doufal v patnáct, ale i tento počet trpaslíků již *považuje* za vojsko.“

„Osm je vojsko? To si z nás dělá blázny?“

„Spíš ne, Hermane. Mé uši v městech, kterými těch osm projíždělo, zaslechly opravdu zajímavé zkazky.“

Herman se zamračil: „Tvé uši mohly slyšet, co chtěly, ale osm nemá proti hordě orků žádnou šanci.“

„Rozhodně z ní však slušný kus ukousnou, že?“

„Možná.“

Velmistr Dorien je poslouchal jen na půl ucha a dál sledoval tmavnoucí oblohu. Jen pro sebe si však s letmým úsměvem řekl:

„Určitě.“

~ ~ ~

Bětka měla chuť Glatovi jednu vrazit.

„Posloucháš mě vůbec? Ptala jsem se, jak dlouho mě tu ještě necháš sedět! Chtěla jsem do města, ne na hrad!“

Podíval se na ni stále dost nepřítomným pohledem. „Myslel jsem, že bys tu třeba chtěla práci…“

„Vod plotny k plotně? Nádhera. A směla bych ti taky posílat tajný zamilovaný psaníčka?“

Glat se v duchu rozmrzele zašklebil: *Všimla si… ještěže je to taková husa. Zamilovaná psaníčka! Pche!*

Bětka zatím rozohněně pokračovala: „Už nemám zájem, všiváku! Chci vidět město, pak další město, pak zase jiný – a jiný země! Chci to vidět všechno! Když jsem ti tak na vobtíž, tak mě prostě pusť vocaď ven a už mě nikdy neuvidíš!“

„Už je večer. Venku nebude bezpečno.“

„Už jsem ti řekla: umim se vo sebe postarat!“

„Pro mě za mě…“

„Koupím si nějakou zbraň a jenom ať si někdo něco zkusí!“

„Jestli budeš mít zbraň, někdo tě zabije.“

„A když nebudu?“

„Tak tě jenom okradou a znásilní. A přinutí pracovat v bordelu.“

„Hahaha. Mě nevystrašíš!“

„Tvoje smůla.“

„Proč bych měla někoho zajímat? Nevypadám ani bohatá, ani moc hezká!“

„V tom druhém se celkem mýlíš – ale to je jedno. Tady se zabíjí i pro zábavu.“

Bětka si při pohledu na jeho netečnou tvář pomyslela, že jí možná i nelže. Potom se však jen znovu zasmála, protože to, co říkal, byl prostě nesmysl. U nich na vesnici by nikdo nikoho nezabil – vždyť by ho pak chytli, zmlátili a předali arbitrům k popravě. A v královském městě musela přece spravedlnost pracovat ještě rychleji a

lépe!

Glat na ni určitě jenom pouštěl hrůzu. Opravdu tomu věřila.

„Jseš pěkně nevděčnej neřád!“

Stopař ji vyvedl z Fernostu a ukázal cestu k tržišti. „Tam si můžeš koupit dobré cestovní šaty i nějakou tu zbraň. Ale říkám ti naposledy: Jestli máš v té své blonďaté hlavince špetku rozumu, půjdeš rovnou k městské bráně a přespíš někde venku v lese. Tamější šelmy jsou mírumilovnější než ty, na které narazíš ve městě.

Nebo alespoň zůstaň tam v tom hostinci, co odsud vidíš, U královy milosti – je drahý, ale chodí tam hradní stráž, takže tam je bezpečněji než jinde.

A jestli se ti to přes noc rozleží, vrať se ráno sem a já ti obstarám tu práci v kuchyni. Být na tvém místě, bral bych to všemi deseti.“

„Naštěstí nejseš! Přestaň se už starat. Sbohem!“

„Kéž nad tebou Rytíř bdí…“

A když náhodou nebude, také dobře.

O chvíli později se Glat nechal ohlásit u vévody Thalase.

Rádce ho přijal ve své pracovně. Jako vždy pečlivě zkontroloval, zda jim někdo potají nenaslouchá, a krátkou chvíli se zabýval zvláštním medailonem, který vyňal z truhličky na stole. Nakonec se strojeně usmál.

„Nevracel ses dlouho, Glate Herne, a nikdo po tobě nenašel ani stopu. Abych řekl pravdu, podezříval jsem tě ze zrady. Zmizel jsi příliš dokonale.“

Glat mu úsměv vrátil se stejnou upřímností. „Nejspíš mě tví lidé nehledali dost důkladně. Ležel jsem celou dobu v jedné vesnici den cesty odsud, u nějakého Lecha. Měl jsem na kahánku. Klidně si to ověř.“

„Ale no tak, já o tvých slovech přece nepochybuji!“ ujistil jej Thalas, zatímco si na okraj pergamenu zapsal malou poznámku. „Jsem velmi rád, že jsi přežil. Věř mi, že si s těmi, kteří tě nedokázali zachránit, důrazně promluvím. Velmi důrazně.“ Další poznámka. „Nerad bych přišel o tak skvělého zvěda – předpokládám, že tvůj stav má co dělat s únosem princezny? Setkal ses s únosci?“

„Samozřejmě.“

„Pak jsi jediný, kdo na něco narazil, a skutečně můj nejlepší. Mimochodem, Ryskánovo tělo bylo nalezeno v tom zatopeném dole. Pokud jsou tvé informace tak dobré, jak říkáš, samozřejmě tě odměním jako obvykle – za oba."

„Jsi opravdu velmi laskav."

„A když už jsme u peněz, Glate… neuniklo mi, že jsi pečlivě spořil. S touto odměnou už budeš mít dost, není-liž pravda? Hříchy mládí zapomenuty, daň z krve splacena…"

Stopař v duchu zalapal po dechu: *To není možné! Že by mě opravdu* chtěl *propustit? Že by na stará kolena změkl?*

S největším úsilím zachoval klid: „Je to tak, pane."

Rádce pokýval hlavou: „Dle vůle královského soudu ti za splacení dluhu za zavražděné příslušníky rodu Krestovů náleží omilostnění. Mohu ti jej vystavit ještě dnes."

Glat měl co dělat, aby se mu napětím neroztřásla kolena: *Thalasi, jestli to opravdu uděláš, jestli se ukáže, že jsem se v tobě celou dobu mýlil, tak ti podám takové hlášení, že mi tu začneš tancovat radostí!*

Napjatě čekal, jak bude vévoda pokračovat.

Starý rádce se pohodlně opřel a upřel na bývalého šlechtice zamyšlený pohled. Dlouho bylo ticho. Potom krátké zavrtění hlavou.

„Vím, že tě to rozladí, ale teď to nejde. Dokud nebude princezna zpět na Fernostu, potřebuji tě. Už jsem řekl, jsi nejlepší. Přežils v mých službách pět let, to se podařilo málokomu. Jsi hrdina, Glate, i když o tvých činech nikdo neví. Já to však změním! Jednou, až se zapomene na důvod tvého odsouzení, na všechny ty mrtvé a celou tu nesmyslnou krevní mstu Hernů a Krestovů… Slibuji. Teď nesmíš utéct a všechno si pokazit! Vydrž dál a získáš nejen královský pardon – vrátím ti i titul a léno!"

Glat zachoval klidnou tvář. Kdyby nebyl na podobný proslov připravený, možná by nevydržel a provedl něco nepředloženého. Takhle jen nasadil nevěřícný výraz: „To bys opravdu mohl? Opravdu? Jestli ano, zůstanu rád!"

Budeš toho litovat, Thalasi. Trpce litovat.

Rádce jeho rychlý souhlas trochu překvapil, byl připravený na dlouhé přemlouvání, možná i použití hrozeb. Zamhouřil oči, jako by na svého stopaře zaostřoval – potom se však vstřícně usmál: „Jsem

rád, že to vidíš stejně jako já, Glate. Uvidíš, vyplatí se ti to. A abys věděl, že to myslím vážně, tady ber. V tom měšci je víc než trojnásobek obvyklé odměny.

A teď… řekni, co jsi zjistil? Za chvíli musíme předstoupit před krále!“

Glat mu odvyprávěl připravenou historku. V duchu se chmurně usmíval.

~ ~ ~

Král vstoupil do trůnního sálu a šum šlechty utichl.

Početný dvůr krále Rodericha se shromáždil, aby uvítal trpasličí vyslance. Na tvářích některých šlechticů byla ještě vidět únava z divokého honu, který skončil sotva před hodinou, a mnozí ještě nyní dopínali knoflíky svých pestrobarevných oděvů, snažili se skrýt udýchanost a potají vrhali vražedné pohledy na králova rádce, že se něco takového opovážil spískat.

Jenik to nevnímal. Stál po boku vévody z Dorsi a nemohl se nabažit slavnostnosti této chvíle. On, syn kupce, teď stojí u králova trůnu a bude vládci radit, jak postupovat při audienci…

Vrhl postranní pohled na velmistra Doriena, muže, na něhož ze všech nejvíc potřeboval udělat dojem, aby jeho další představený nebyl někdo podobný Rolandovi.

Stárnoucí válečník si ho naneštěstí nevšímal – zato Herman, který stál hned vedle, ano. Mladík si byl jistý, že ho Dorienova pravá ruka schválně sráží, že jím pohrdá stejně jako zesnulý Roland. *Možná si ze mě na veřejnosti netropí žerty, možná dokáže každý udělený trest zamaskovat jako spravedlivý… ale nemá mě rád. Synkové starých šlechtických rodů nikdy nedostávají tak nebezpečné či otravné úkoly jako já! Jako by nebylo dost na tom, že se se mnou ti nabubřelí panáci odmítají přátelit, ještě za ně slíznu všechnu špinavou práci…*

Herman se na něj výhružně zamračil. Jenik si zděšeně uvědomil, že se nechal unést a vpustil pocity na svou tvář. *Sakra, sakra, sakra…*

Kromě Hermana to však nikdo neviděl – a i ten si toho hned

přestal všímat, neboť trpasličí výprava právě v semknutém šiku vpochodovala do dveří sálu.

Syn krále Drauga šel opět vpředu, mezi ním a ostatními zůstával odstup. Tři kroky před trůnem se zastavil a pevně se rozkročil. Svou zbraň opřel toporem o zem a čekal.

Přítomná šlechta udiveně zahučela. Většina z nich se s trpaslíky Starších rodů nikdy nesetkala a nečekala takový rozdíl.

„Kdo by to byl řekl!“ ozývalo se mezi nimi tlumeně. „Já je vždy měl za takové ty zábavné figurky s krumpáči, co jsou věčně zavrtané v dolech, kde sedí na vacích zlata a zavile kují plány, jak získat další…“

„No to ano, samozřejmě… a rozhodně mají být, tak nějak… menší, že?“

Král Roderich, ještě stále trochu rozladěný honem, který se příliš nevydařil, se tázavě obrátil na rádce. Ten mrkl na Jenika. Panoš se málem udusil zodpovědností, když zašeptal: „Představit a uvítat, pane!“

Rádce se nenápadně naklonil ke králi a začal mu šeptat uvítání, které Jenik předem připravil. Král neznatelně kývl, takhle to už během audiencí probíhalo mnohokrát. Slavnostním hlasem zahřímal: „Já, král Roderich III., syn krále Rodericha II., syna krále Rodericha I., synovce Ulricha IV., syna Ulricha III., bratra Přítele rodu Tergů Siegfrieda I., vítám u sevarského dvora syna krále rodu Tergů.“

Rhan se obřadně uklonil. Poté zaburácel hlasem, vedle kterého Roderichova řeč zněla jako kojenecké kňourání: „Já, Rhan, syn krále Drauga Bělovousého, syna krále Bralega Hory, přináším pozdravy od svého otce.“

Na závěr své řeči udeřil koncem topora o zem. Dlaždice pukla. Rhan si toho nevšímal.

Když Jenik viděl, jak členové dvora stojící u syna trpasličího krále nejblíž vyděšeně couvají a snaží se vypadat velmi, velmi nenápadně, musel skrýt úsměv ve dlani. Vzápětí si uvědomil, že král takové skrupule nemívá.

„Nesmát se, pane!“ zašeptal naléhavě jen sotva včas, aby zastavil králův řehot. „Trpaslíci si to vezmou osobně!“

Roderichův pobavený obličej zbrunátněl. Zlostně se na panoše

obrátil: „Ty drzé štěně…“

Jenik zbledl strachem, ale vtom mezi něj a krále vstoupil usměvavý rádce. Šeptal rychle, uctivě, avšak velmi rozhodně: „Veličenstvo se nesmí zlobit, panoš Jenik jedná z mého pověření. A hosté čekají.“

Roderich na něj kratičký okamžik zíral, než jeho hněv opadl. Potom se obrátil zpět ke Rhanovi.

Rhan prokázal víc trpělivosti, než by do něj Jenik kdy řekl. S neproniknutelnou tváří ustoupil o krok a postupně představoval jednotlivé členy výpravy. Roderich je vítal slovy, která mu rádce našeptával. Ke konci už vypadal velmi netrpělivě: „Začínám být opravdu rád, že jich nedorazilo víc…“

Když Rhan představil i nejmladšího Ferghana, opět postoupil před trůn: „Přináším ti dopis od svého otce, krále Roderichu III. Předávám ti jej s neporušenou pečetí.“

Roderich kývl na Jenika: „Přines mi to, panoši.“

Jenik se tentokrát protestovat neodvážil, i když věděl, že čest přinést králi zprávu od trpasličího poselstva by náležela spíš velmistru Dorienovi. Vykročil ke Rhanovi. Nemohl si nevšimnout, že se na něj všichni trpaslíci dívají velmi udiveně.

Aspoň u nich trochu stoupnu…

Zatímco obřadně předával Draugovu zprávu králi, využíval toho, že je k trpaslíkům zády: „Ať to Veličenstvo ještě neotvírá, prosím. Nejdřív ať se s nimi rozloučí a pošle je pryč. Za půl hodiny je potom přivolá zpět.“

Roderich se rozladěně ohlédl na rádce: „Co? To ještě není konec? Mám toho pro dnešek dost, Thalasi…“

„Je to důležité, pane. Jak jsem ti již sdělil, zatímco ses koupal a převlékal, v sázce je obrana celé severní hranice. Jestli si Tergy popudíme, můžeš na rozšiřování Sevaru zapomenout.“

Král si znechuceně odfrkl, ale vzápětí nasadil státnický výraz a odříkal vše, co mu rádce našeptal. Trpaslíci se uklonili a odešli.

Roderich vstal a zamířil do poradní síně, menší místnosti, kde společně s rádcem většinou promýšlel rozsudky i směry sevarské diplomacie. Thalas šel těsně za ním, velmistr Dorien a rytíř Herman je následovali. Jenik zůstal stát – král se však ve dveřích obrátil a

netrpělivě mu naznačil, že má jít také.

Když panoš vstupoval do přepychově zařízené síně, srdce měl až v krku. *Teď mě potrestá za mou opovážlivost…*

Král se rozvalil do měkkého křesla a spokojeně zavřel oči. „Musím si nechat na trůnu vyměnit čalounění… po celodenní jízdě mě zadek nebolel, ale jedna krátká audience a málem bych řval…“

Jenik měl pocit, že ho klame sluch. *Král řekl, že ho bolí… sedací část těla?*

Dorien zamířil rovnou ke stolku vzadu u stěny, na němž byla připravena karafa s vínem a čtyři sklenice. Rozvážně nalil a podal číše králi, rádci i Hermanovi. Sluha, který stál u dveří vedoucích dál do nitra hradu, se tázavě díval na sklenice a na Jenika. Velmistr zavrtěl hlavou a poslal ho pryč mávnutím ruky.

Král rozlomil pečeť na Draugově dopisu a začal číst. Vzápětí otočil oči v sloup: „A já myslel, že to, co jsem zrovna přetrpěl, bylo zdlouhavé… Rodokmen toho trpaslíka by z trpělivosti prozkoušel i samotného Rytíře!“

„Nemyslím,“ utrousil velmistr poklidně. „Surahindova trpělivost je bezbřehá.“

Roderich se na něj pobaveně podíval. „Tvůj nesmlouvavý odpor k humoru mě vždycky pozvedne na duchu, Doriene. Co bych si bez tebe počal?“

„Vím, že je tvá víra pevná, pane. Jen proto máš mou podporu a podporu Řádu.“

„Dnes se opravdu překonáváš!“

„Prosím, neber mou oddanost a povinnost k Jedinému na lehkou váhu. Není to dobrým příkladem pro tohoto chlapce.“

„No dobrá, už mlčím. Dneska mě pořád všichni okřikují... Panoši, přestaň se třást, už jsem klidný. Tvá poprava nebude.“ Odmlčel se a zamyšleně dodal: „Aspoň zatím ne.“

Když uviděl záblesk paniky v Jenikových očích, rozchechtal se. „Ale no tak, ty jeden trpaslíkozpytče, klid! To byl vtip!“

Jenik se snažil alespoň předstírat, že poslechl a je klidný. Bylo to těžké, když si uvědomoval, jak lehce se Roderich rozčílí.

Král si ho konečně přestal všímat a hodil dopis Thalasovi: „Přečti

mi z toho to důležité. Dneska na to nemám hlavu.“

„Zajisté… nicméně smím Veličenstvo nejprve požádat…“

„Ach ano, promiň, samozřejmě se smíte posadit, pánové.“

„Děkuji.“

Rádce se s úlevou zabořil do měkkého křesla a začal studovat dopis. Dorien zůstal u karafy a dolil si. Herman usedl vzpřímeně a vrhl varovný pohled na Jenika, aby náhodou králova pozvání také nevyužil.

Panoše to ani nenapadlo.

„Ve skutečnosti je tam zopakováno to, co již vím od markýze ze Sivu, pane. Král Draug je přesvědčen, že se nejedná o orky, a dokládá to mnoha různými detaily, na které se Jenika vyptal. Abych řekl pravdu, máme Hiltovi za co děkovat, že se mu vůbec podařilo Drauga přesvědčit, aby nám poslal alespoň těch osm bojovníků. A řekl bych, že většina našich hostí se chystá hned zítra vyrazit zpět domů. Rhan zřejmě při první příležitosti prohlásí, že není důvod, aby se do toho Tergové zaplétali.“

Král zavrtěl hlavou a vypil celou číši najednou. Zagestikuloval na panoše, aby mu dolil. Jenik mu vyhověl; s vypětím vší vůle se mu podařilo uklidnit třas rukou a krále nepolít. Roderich ho mávnutím poslal zpět ke vchodu, po celou dobu se na něj ani nepodíval.

„Tak to ti ten tvůj skvělý plán moc nevyšel, Thalasi. Viola někde shnije a Alista mě za to bude proklínat do konce života.“

„Veličenstvo se nemusí obávat, věřím, že královnu i dnes uchlácholíme. Uznávám, že je podivné, že se nám dosud neozval nikdo s žádostí o výkupné a že se po té orčí hordě dokonale slehla zem, ale nejlepší z mých zvědů se konečně vrátil a přinesl dobré zprávy.“

„Tak to jsem zvědav. Proč mu to trvalo tak dlouho?“

„Protože našel, co hledal, pane, a kvůli plnění svých povinností zašel až příliš daleko.“

„Chceš říct, že strkal nos, kam neměl, a někdo mu ho usekl?“

„Svým způsobem, pane, ano.“

Rádce se obrátil k panošovi. „Jeniku, jsi tu z jednoho prostého důvodu. Potřebuji, abys nám řekl, zda svědectví mého zvěda bude stačit, aby tu trpaslíci zůstali a pomohli nám, popřípadě jak by takové

svědectví mělo znít, aby ho přijali.“

Na panoše se obrátily vyčkávavé zraky čtyř nejmocnějších mužů Sevaru. Jenik spolkl knedlík, který mu stoupl do krku, a přinutil se promluvit: „A… co přesně tvůj zvěd zjistil… pane?“

„Na to teď není čas. Glat Hern zkrátka prohlásí, že tu jsou orci. Bude muset nějak přísahat nebo jinak prokazovat pravdivost svých slov?“

„Já…“

„Odpověz na otázku, mladíku,“ zavrčel rytíř Herman, „to je to tak těžké?“

Jenik zakroutil hlavou. „Ne, pane!“ *Zase mi podráží nohy…* „Trpaslíci by nikoho nenařkli ze lži, pokud by ho záměrně nechtěli urazit.“ *Doufám, že je to tak dobře.* „Budou mít nanejvýš… otázky.“

„A ty jim Glat Hern jistě zodpoví ke všeobecné spokojenosti,“ usmál se vévoda z Dorsi. „Výborně, všechno je tedy v pořádku.“

„Odchod!“ vyštěkl Herman na panoše okamžitě. „Vyčkej venku!“

Jenik potlačil rozmrzelý výraz a otočil se k odchodu. *Jen se mnou zametejte, jen do toho…*

„Moment, panoši, ještě neodcházej,“ zastavil jej však Thalas. „Vlastně ti teď v přítomnosti krále musím sdělit něco zcela důvěrného. Doriene, Hermane, byli byste tak laskaví a vzdálili se?“

Herman jen sotva skryl své překvapení. „Cože, my?“

„My a nikdo jiný, příteli,“ usmál se Dorien a vstal. „Až po tobě.“

Jenik se díval, jak se Herman zvedá a s nevrlým výrazem odchází, a usilovně se snažil potlačit škodolibý výraz zadostiučinění. *I když mi to při nejbližším výcviku stonásobně vrátí, tahle chvíle za to stojí!*

Když osaměli, rádce pozval panoše blíž.

„Mladý muži, poslal jsem naše rytíře pryč hlavně proto, že jim slib Řádu zakazuje podílet se na… nazvěme to kupříkladu politicky choulostivými praktikami. Tebe dost možná podobný slib v budoucnosti čeká, ale zatím jím vázán nejsi – a pan ze Sivu tě označil za diplomaticky velmi korektního, což je dle mého názoru dostatečným doporučením.

Rozumíme si?“

Panoš si nebyl vůbec jist tím, že rozumí, ale přikývl a doufal, že

se rádce vyjádří jasněji.

„Také tě ustavuji naším dvorním… ‚trpaslíkozpytec' bylo to slovo, pane? Na to, že se jednalo o žert, je to nanejvýš případné označení. Od nynějška jsi naším dvorním trpaslíkozpytcem, Jeniku. Hosté tě již znají a zřejmě ti i poměrně důvěřují – soudě dle Hiltova dopisu.

Takže mě poslouchej. Je třeba, aby v Sevaru *byli* orci, panoši. Je ti to jasné? Vím, co ti řekl král Draug a že už nejspíš sám pochybuješ o tom, co jsi vlastně viděl – ale oni to orci přeci jen *byli*. Nesmíš se nechat zviklat.

Glat to dnes potvrdí, klidně to i odpřísáhne a vydá se znovu pátrat po jejich skrýši. Ty trpaslíkům na jejich otázky odpovíš, že Glat je můj nejlepší zvěd a člověk, jehož slovo je pevné jako zákon. Jestli budou chtít odjet, rozmluvíš jim to. Připomeneš jim dohodu se Siegfridem. Přinutíš je zůstat.

Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?"

Jenik věděl, že pokud v této chvíli řekne cokoli jiného než: „Ano, pane!", jeho šance na získání rytířských ostruh zmizí v nenávratnu.

„Ano, pane!"

„Nutíš jednoho z mých budoucích rytířů lhát, Thalasi?" Král se tvářil nevrle. Jenika už poslali ven a zůstali sami dva.

„Budoucích rytířů, pane? Nezdá se mi, že by byl v Řádu zrovna oblíbený. Ve svém věku už by měl cvičit jízdní boj v plné zbroji, možná být čekatelem… ale nic z toho mu Dorien nepovolil."

„Že ne? Tak to je na něj skoro tak přísný jako tehdy na mě. Nejspíš s ním má velké plány. Aby také ne, představení si k synům kmánů můžou při výcviku dovolit mnohem víc, než k těm hejskům z vlivných šlechtických rodin, co jim platí renty, aby se Řád k jejich synáčkům choval pěkně!"

„Hm… zajímavé. Budu si to tedy muset rozmyslet. Myslel jsem, že Jenika přeberu k sobě, když o něj Dorien nestojí. Je to chytrý chlapec, nejspíš od otce v obchodu hodně pochytil. Opravdu by se mi hodil."

„Takže jsi to se synem konečně vzdal?"

„Ano. Je to skutečná úleva. Teď, když jsem se smířil s jeho

naprostým nezájmem o cokoli, vidím všechno růžověji. Jakmile ti za sebe vycvičím náhradu, bude tu jedna adopce a jedno vydědění.“

Král udiveně zakroutil hlavou. „Opravdu ho vydědíš?“

„Ne. Zřejmě ne,“ zasmál se rádce v odpověď. „Mám toho mizeru přeci jen rád, nic jiného mi po ženě nezůstalo. Kdybych ho vyhodil na ulici, otočila by se v hrobě, chuděra.

Ale nějaký titul bych pro svého nástupce rád.“

„O to neměj starost. Každopádně na takové řeči máme ještě čas, ne? Aspoň deset let.“

Vévoda z Dorsi se uchechtl a trochu usrkl z číše, které se do této chvíle ani nedotkl. „To tě tvůj osobní kostlivec ještě neomrzel, pane?“

„Ale, dej pokoj. Vděčím ti za tolik, Thalasi, že bych si na to všechno už ani nevzpomněl… A že bych, u Rytířovy milosti, měl!“

„Dělám jen svou povinnost, pane.“

„Jestli každý rádce musí obstarávat svému králi syna, tak ti vaše povinnosti věru nezávidím!“

„Zabíháme do věcí, které bychom neměli jen tak zmiňovat, pane. I stěny mají uši.“

Král si promnul čelo. „Promiň, já vím. Jsem už unavený. Měli bychom jít a konečně to s těmi trpaslíky dovyřídit, začíná se mi zjevovat duch mé postele.“

„Jak si Veličenstvo přeje.“

„Ne, počkat, ještě jsi mi neodpověděl: Proč tu ti orci jsou? Nemysli si, že se ti to podařilo zamluvit!“

Vévoda se usmál. „To jsem nepředpokládal ani na chvilku, pane. Ostatně, je to prosté. Orkové tu *skutečně* jsou. Glat si tím je zcela jist. Sice jich není mnoho a většinu hordy, která přepadla kočár, tvořili převlečení lidé – nicméně tu jsou. Já však nechci riskovat, že mi trpaslíci řeknou, že deset orků není ohrožením pro Sevar a tudíž se na ně smlouva s Tergy nevztahuje. Počet zelenokožců zamlčíme. Na tom není nic špatného. Ostatně sem přece odněkud ze severu přijít museli, že?“

„Jen deset? A zbytek lidé? Takže to vede skutečně někdo z našich šlechticů?“

„Pravděpodobně, pane. Jen si nejsem jistý, proč ještě

nepožadoval výkupné. Možná tuší, jak moc tvé ženě na Viole záleží, a schválně ji nechává v nejistotě, aby tě později přinutila zaplatit, cokoli si únosce řekne. Druhou možností je, že Violu unesl jeden z rebelských vůdců jako pojistku pro případ své porážky.“

„Mám chuť všeobecně vyhlásit, že to vůbec není moje dcera…“

„Ale Veličenstvo! Prosím, tato místnost skutečně není bezpečná!“

„Proto taky šeptám!“

„Proti magii nás šepot neochrání, pane.“

„Magie, magie…! Císař se musel zbláznit, když mágům tak povolil uzdu, už takhle strkají nos úplně do všeho! Vyšší lidské zájmy, nadřazené zájmům jednotlivých království – k smíchu! Zbořit jim tu jejich Věž… škoda, že je nemám tady, v Sevaru!

Ale jistě, už mlčím. Když se tak bojíš, proč mi vůbec říkáš to o těch orcích?“

„Jsou tajemství a tajemství, pane. To mé musí přetrvat nanejvýš pár týdnů, to tvé celý tvůj rod!“

Král chtěl ještě něco odpovědět, ale rádce ho gestem zastavil. Vytáhl onen amulet, který používal při rozmluvě s Glatem, a kratičkou chvíli si s ním hrál.

„Tak! Teď už můžeme mluvit o čemkoli, pane. Než se mě na cokoli zeptáš, prosím, měj na paměti, že jakmile vyjde najevo, že Viola není tvou dcerou, budou tví nepřátelé nutně zpochybňovat i původ tvého dosud nenarozeného syna. Věř mi, nebylo lehké to všechno zařídit, aniž by si dokonce i tvá vlastní žena něčeho všimla – prosím, nezhať veškeré mé úsilí neopatrným prořeknutím!“

Král netrpělivě mávl rukou. „No dobrá. Tak dál. Najdeš toho zrádce a pošleš trpaslíky, ať Violu zachrání?“

„Tak nějak si to představuji, pane. V ideálním případě.“

„Stejně už je nejspíš mrtvá…“

„To by tvou choť jistě velmi rozrušilo. Možná až příliš. V jejím stavu by se mohly vyskytnout vážné komplikace.“

„Já vím. Proto taky doufám, že ti tví trpaslíci Violu přivedou živou a… hlavně, ať je alespoň živá. Ať má Alista dál koho milovat, než se narodí můj syn.“

„Věřím, že tuto zapeklitou záležitost vyřeším k tvé spokojenosti, pane. Jsem rád, že našim hostům důvěřuješ. Rytíř Herman se nechal

slyšet, že nechápe, na co nám bude banda skrčků, z nichž jeden je dokonce slepý.“

„Jeden je slepý? Opravdu? Vzhledem k tomu, že jsem si toho ani nevšiml, tak to asi nebude zas až tak vážné. Spíš by mě zajímalo, proč má syn trpasličího krále, při vší té nádheře, v níž jsou někteří z nich zakutí, v ruce sekeru, se kterou by nejspíš ani nenaštípal dříví?“

„Kdo ví, pane? Možná se jedná o nějaký prastarý artefakt z propadlišť věků, který se v královské rodině dědí z otce na syna? Vzhled té zbraně může mýlit.“

Společně se vrátili do trůnního sálu.

Jenik provedl krále veškerými náležitostmi opětovného přivítání. Trpaslíci ustoupili stranou a rádce nechal přivolat Glata.

Zvěd předstoupil před krále, poklekl a opět vstal. Poněkud překvapeně si potom vyslechl, jak jej Jenik představuje trpaslíkům. Pro jistotu se mírně uklonil i jim. Poté ho král vybídl, aby všem vyprávěl o orcích, kteří jej zranili.

Připravil si svou historku do nejmenších podrobností, ale ty si schovával až na případné otázky. Rádce Thalas po něm chtěl jen shrnutí: „Sledoval jsem nedokonale skryté stopy jedné skupiny útočníků až do jejich dočasného úkrytu. Viděl jsem skutečné orky i za orky převlečené lidi, spolčili se. Lidé se odmaskovali a schovali orky na kryté vozy, se kterými potom odjeli. Chtěl jsem je sledovat dál, ale orkové mezi sebou měli šamana, který mě odhalil kouzly. Jen stěží jsem zachránil holý život. Snažil jsem se dojet až na Fernost, ale v jedné malé vesnici jsem spadl z koně. Vesničané se o mě postarali, ale ze strachu raději nikomu nic neříkali. Proto se toto vše dozvídáš až nyní, pane.“

Král Roderich spokojeně přikývl: „Za své služby koruně budeš po zásluze odměněn, Glate Herně. Doufám, že alespoň tušíš, kam byla má dcera odvezena?“

„Pane, ležel jsem týden v horečkách, stopa již mezitím vychladla. S tvým svolením se však hned zítra vydám znovu hledat –jsem si jist, že princezniny únosce dokážu najít!“

„Svolení ti dávám, Glate Herne. Zanechávám tuto záležitost v rukou svého rádce. Co na toto říkají mí ctění hosté?“

Mezi trpaslíky to zahučelo. Uregar cosi řekl Rhanovi, po něm

Serpig. Syn krále přikývl a předstoupil. „Králi Roderichu III., synu Rodericha II., syna Rodericha I., mám na tvého stopaře otázku.“

Roderich přikývl. Rhan se obrátil ke Glatovi a postupně se ho vyptal na nejrůznější věci ohledně orků, jejich popis, velikost, používané zbraně, jazyk, vůdce… otázky nebraly konce, ale Glat trpělivě odpovídal a nepřipouštěl žádné pochyby. Rhanovi nakonec nezbylo, než se opět obrátit ke králi a oznámit: „V Sevaru skutečně jsou orkové, králi Roderichu. Bojovníci rodu Tergů jsou ti k dispozici.“

Vévoda Thalas si dopřál úsměv od ucha k uchu. Jenik v duchu vrtěl hlavou. Glatovo svědectví znělo přesvědčivě, ale panoš si skutečně nepamatoval, že by na princezninu družinu útočil kdokoli orčí síly a vzrůstu. Ani těch deset, o nichž Thalas v soukromí poradní místnosti mluvil.

Na druhou stranu, strávil jsem polovinu bitvy pod kočárem a druhou pod mrtvým chlapem… mohu se mýlit.

Audience již skončila rychle. Trpaslíci zůstanou na Fernostu a budou dnem i nocí připraveni zasáhnout proti únoscům. Glat Hern obdržel poštovního holuba a brzy ráno vyrazí po chladnoucích stopách.

A panoš Jenik z Polomi, králův trpaslíkozpytec, se ujme svého staronového poslání se ctí a pílí.

VIII.

„Nechej rty své pátrat po mých
v kadeřavých houštinách…“

Do města Fernmar se zvolna vkrádala noc.

Trhovci již sklízeli své stánky a spěchali domů, široké ulice obchodní čtvrti se vyprazdňovaly, úzké uličky v chudinské čtvrti se naopak plnily. Osamělé dívčí postavy, která se uprostřed rynku nahýbala přes kamennou zídku kolem kašny, si zatím nikdo příliš nevšímal.

Bětka se dívala na svůj odraz v rozvlněné hladině a nemohla uvěřit, jak se jí podařilo samu sebe změnit. Místo staré sukně a jupky po matce mužské kalhoty z kůže a dlouhá bílá tunika přepásaná černým opaskem s velkou přezkou; k tomu zbrusu nové sandály a dlouhá dýka v dřevěné pochvě. Část vlasů si vzadu sepnula bronzovou ozdobnou sponou do dlouhého ohonu, zbytek nechala rozpuštěný.

Vypadám nebezpečně! Nemohla se své proměny nabažit, pomalu se jí plnil životní sen. *Jsem to vůbec já?*

Šťastně se rozesmála. Potom si zničehonic uvědomila, že jí kručí v břiše. Celý večer se na trhu zaobírala nákupem svého nového života a přízemní věci jako hlad či žízeň jí vůbec nepřišly na mysl.

No co, zbylo mi ještě docela dost…

Zamířila z náměstí směrem zpět k hradu. Teď, když už se stmívalo, na ni začalo Glatovo varování přeci jen doléhat; nechtěla zůstat v nočním městě sama. Zastavila se před hostincem U královy milosti, který jí zvěd doporučil. Zevnitř se ozýval opilecký řev a

rozjívená hudba; chřípí jí naplnil pach zvětralého piva.

Nějak si nedovedla představit, že tohle je podnik, kam chodí ti slušní.

Ještě chvíli váhala, ale nakonec vešla.

~ ~ ~

Jenik střídmě upíjel z korbele a trpaslíci do sebe obraceli ty své.

Vážnost, kterou u dvora po celý den zachovávali, zmizela beze stopy. Přišli do Královy milosti sotva před deseti minutami a už se rozehřívali. Panoš jen doufal, že se tentokrát nic nestrhne. Ti muži, kteří seděli u stolů kolem, byli z větší části členové elitní hradní stráže – robustní mlčenliví zabijáci.

To by nebyla hospodská rvačka, ale malá válka…

Nedovedl si představit, jak by to rádci vysvětloval.

Naštěstí pro něj se nezdálo, že by někdo z trpaslíků toužil po boji. Pili, řvali a zpívali, ale do obvyklého řádění to nepřerůstalo. Jenik věřil, že zná důvod.

Jsou si jistí, že jim lidi lžou a žádní orci tu nejsou, ale nemůžou to říct nahlas. Docela rád bych jim to potvrdil, poslal je zpět do Toragu… Oni by měli po starostech, já bych měl po starostech, všichni bychom byli šťastní…

Pomalu dopíjel své druhé pivo a sledoval, jak jeho svěřenci načínají druhý sud. Přecházeli ke zpěvu tesknějších písní. Krčma se pomalu vyprazdňovala, hudebníci sbalili své nástroje a odešli – proti síle trpasličích hlasů stejně neměli šanci.

Úslužná hostinská už měla na starost jen trpaslíky a nějakou mladou, poměrně pohlednou dívku v mužských šatech, která seděla za stolkem u stěny. Před sebou měla korbel, ze kterého co chvíli upila. Každý doušek jí zkřivil obličej, pivo jí očividně vůbec nechutnalo. Snažila se to skrýt a řekla si už o třetí. Mělo to své výsledky. Začínal se jí pěkně plést jazyk a nenápadné pohledy, které vrhala na zpívající trpaslíky, byly čím dál tím méně kradmé a čím dál tím více zvědavé.

Co tu tak pěkná dívka dělá? Hraje si na drsňačku? Asi přišla k

penězům, všechno na ní jenom září novotou… Má štěstí, že zapadla zrovna sem.

Hoger a Ferghan se už snad posté začali o cosi hádat, když neznámá najednou celá zezelenala a vrhla se ke dveřím. Targhena to ohodnotila pobaveným uchechtnutím. Jenik se také jen usmál, ale současně v něm zahořela zvědavost. *Co je ta holka zač?*

V tu chvíli se k němu naklonila Garela. Vypadala snad nejopileji za tu dobu, co ji znal. Na tváři měla výraz, který s trochou představivosti šlo označit za tajuplný úsměv.

„Víš…“ zavrčela mu do ucha hlasem, který snad považovala za šepot. „Víš, Jeniku, já ti musím něco říct. Něco, co bych nikdy nemohla říct nějakému *muži.*“ Vrhla letmý pohled po Vatragovi, který ji okázale ignoroval. „Jeniku, jsem ráda, že s námi jsi, protože jinak bych to v sobě musela dál dusit!“

Jenik na ni zíral jako na zjevení. Ryšavá trpaslice toho teď řekla víc, než za celou dobu cesty na Fernost. Nevěřícně zavrtěl hlavou: „Ale… Garelo, já přece *jsem* muž!“

Naklonila hlavu na stranu a zamračila se: „Žertuješ? Vždyť ti nerostou vousy! U vás mají všichni muži vousy. Možná nejsi žena, ale muž taky ne. Tak drž hubu a poslouchej, nebo to do tebe vtluču, jasné?“

Jenik jen zaraženě mlčel. Gareliny závěry byly podepřeny příliš silnými argumenty.

„Všichni muži jsou zrádci a láska je past na hloupé, nevinné dívky. Jako jsem já. Ten mizera mi tvrdil, že mě miluje, víš? A že mi bude nadosmrti věrný… Skočila jsem mu na to. Za peníze z mého obchodu jsme si koupili důl na místě, kterému nikdo nevěřil, a celý rok bezvýsledně kopali. A postupně to přestalo být ‚ty a já‘, už jen samý ‚výnos‘, ‚ruda‘ a jednou to přijde‘. A jen jsem se ho dotkla, už mě odstrkoval, že prý musí přemýšlet, kudy vést další šachtu…“

Jenik poslouchal s otevřenou pusou, nevěřil svým uším. Ta představa, že zarputilá vousatá trpaslice trpí zlomeným srdcem, byla zkrátka neuvěřitelná.

Garela se ohlédla po ostatních trpaslících – zvláště po Vatragovi –, ale ti byli zrovna uprostřed další teskné písně. Šeptala dál: „To si to *nadosmrti* představoval divně, co? Došla mi trpělivost a řekla

jsem, že jestli se mnou zůstává jen proto, že ten důl je vlastně můj, tak mu ho raději dám a půjdu.

A ten mizera vděčně souhlasil!“

Trpaslici se zlomil hlas. Aby se uklidnila, otočila do sebe své pivo. Nestačilo to, takže přidala ještě Ferghanovo. Když se mladý trpaslík nadechl k protestu, zpražila ho takovým pohledem, že se raději dál věnoval zpěvu.

„Tehdy chybělo málo, abych ho na místě zabila… Pověsila jsem obchod na hřebík, začala cvičit boj a snažila se to v sobě všechno nějak udusit. Ale nešlo to. Tak jsem raději odešla, abych na cestách vychladla, abych zkusila zapomenout – jenže ten bídák je tu s námi, vidím ho každý den! A on dělá, že mě nevidí…“

Jenik na ni vytřeštil oči, pak se udiveně rozhlédl: „A který?“

Garela mu zarazila loket do břicha takovou silou, že se málem pozvracel.

„Ticho!“ zasyčela na něj rozzlobeně. „Jestli to někomu prozradíš, zakroutím ti krkem! Copak mě nechápeš? Ne, to jsem si mohla myslet! Nech si narůst vousy, sednou ti, ty jeden… malý muži!“

Ostatní se k nim udiveně otáčeli, takže se od panoše rychle odvrátila. Jenik tomu byl rád; raději vstal a odpotácel se ven na vzduch. Ani se nepokoušel přemýšlet o tom, co řekl špatně. *Aspoň, že jsem tentokrát nepřišel o zub…*

Ulice byla tichá, noc klidná. Jenik se několikrát zhluboka nadechl, aby si pročistil plíce – v blízkosti královského paláce bylo zakázáno vylévat močůvku na ulici, takže to bylo opravdu příjemné.

Žaludek se mu konečně usadil zpět na místo, takže se chystal k návratu. Vtom si uvědomil, že se neznámá dívka za celou dobu jeho rozhovoru s Garelou nevrátila.

Nikde ji tu nevidím… kam se mohla zatoulat? Nebyla zrovna v nejlepším stavu.

S rukou na jílci meče se ostražitě vydal směrem pryč od hradu, k náměstí. Cokoli bylo lepší než se vracet ke stolu a ke Garele.

Město se točilo všude kolem.

Bětka hmatala snad už po třicáté stěně a pořád nemohla najít dveře zpátky do hostince. „Sákryš!“ rozdurdila se a vydala se napříč

ulicí hledat jinou stěnu. „Kdehe… kdehehe… sákryš!“

Udělala několik moc rychlých kroků a skoro vrazila do zdi. „Né, to né, já umim chodihit…“

Vyhnula se té zdi tak spolehlivě, že narazila do protější a svezla se podél ní na zem. „Tak sem tu!“ oznámila širokému okolí vítězně. „Ležim! Zaplatím… platim ráno, jo?“

Její úsilí bylo odměněno uznalým smíchem právě přibyvšího trojčlenného obecenstva.

Obecenstva vyzbrojeného dlouhými noži.

Nemohla se dostat daleko, vždyť sotva šla!

Jenik došel ke kašně uprostřed náměstí a bezradně se rozhlížel. Na konci jedné dlouhé ulice viděl procházet hlídku, zbylé tři byly prázdné.

Ne, počkat! Tam mizí za rohem něco bílého… její tunika!

Když si uvědomil, že dívku někdo odnáší, dal se do běhu.

Hlupačka! Nechám se tu kvůli ní zabít…

Dorazil na křižovatku, kde neznámou zahlédl naposledy. Nebylo po ní ani vidu, ani slechu. Jen pro jistotu se i krátce ohlédl – a uviděl potichounku přibíhat Garelu. Měla v ruce své lehké bojové kladivo, jinak nic.

„Co tu děláš?“

„Teď už to samé, co ty, malý muži. Kde je?“

Jenik bezradně pokrčil rameny. Trpaslice se ušklíbla a ukázala mu, aby byl úplně zticha. Najednou už nevypadala ani zdaleka tak opilá, jako před chvílí. Zaposlouchala se do zvuků nočního města.

Vzápětí běželi k další odbočce. Jenik Garelu následoval v těsném závěsu. Opět se zastavili, další naslouchání. Tentokrát zamířili přímo k hradbám. Pomalu se blížili k nejchudší části města.

Jestli nám s ní zmizí tam, je po ní. A nejspíš i po nás.

Opět se zastavili. Jenik ztěžka oddychoval, Garela se na něj mračila. „Ticho! Jsou někde tady…“

Vzápětí se ze stínů vylouply tři postavy – dvě před nimi, jedna za nimi.

„Měls pravdu, sou jenom dva!“ ozvala se jedna z nich.

Jenik ztuhnul hrůzou. Když se za tou dívkou rozbíhal, viděl sám

sebe jako statečného rytíře. V současné chvíli o sobě smýšlel jako o naprostém pitomci.

Garela mu uštědřila ránu loktem do žeber. „Co takhle tasit, malý muži?“

Jeden z banditů se zasmál: „Hej, slyšíte ji? To je trpasličí ženská! Fakt maj fousy! To je vodporný…“

Trpaslici se zablýsklo v očích: „Tak odporný? Ten je můj, malý muži! Kryj mi záda!“

Vzápětí se na ně lapkové sesypali.

Jenik pochopil, že na třes rukou a strach nemá čas. Vytrhl meč z pochvy jen tak tak; ocel se střetla s ocelí prudce, vylétly jiskry. Jejich tři soupeři nebyli žádní nezkušení holobrádci, kroužili kolem nich jako supi a snažili se je od sebe oddělit. V každé ruce jeden nůž; rychlý výpad a stažení, změna pozice a znovu. Garela kolem sebe mávala kladivem jako šílená, ale zasahovala jen prázdný vzduch. Jenik se zatím na útok nezmohl. Byl rád, že se v té tmě vůbec dokáže ubránit.

„Pomoc!“ Panoš se vzpamatoval alespoň natolik, aby zkusil přivolat hlídku. „Přepadli nás, pomoc!“

„Výborně,“ ušklíbla se Garela přes rameno. „To jsem zvědavá, komu dorazí posily dřív. Tvá chytrost nezná hranic, malý mu…“

Pohár Jenikovy trpělivosti přetekl. Rozeřval se a vrhl se vpřed. Jeho meč vyťal oblouk a předloktí prvního soupeře zbrotila krev, úhyb stranou, odstranění zbraně levačkou, úsporný šikmý sek zespodu a druhý nepřítel klesl k zemi s roztátou hrudí. Otočka k poslednímu, nápřah.

Bylo by to pozdě.

„Příště pozor na záda, malý muži.“ Garela vyprostila kladivo z lebky třetího bandity a kývla k blízké postranní uličce. „Slyším odtamtud chrápání a cítím zvratky. Nejspíš ona. Dojdu pro ni, zatím je doraz.“

Jenik jako ve snách zíral na své sténající soupeře. Na rty se mu dral přihlouplý úsměv.

Já… žiju! Vyhrál jsem! A proti dvěma!

Garela se vrátila, opilou dívku nesla přes rameno. „Svůj měšec měla. Proč jsou ti dva ještě naživu?“

Jenik se trochu vzpamatoval. „Přece je jen tak nezamorduju!“

„Ne? A proč ne, malý muži?“

„Přestaň mi tak říkat!“

„Tak se tak přestaň chovat!“

Na druhém konci ulice se objevilo několik postav. Nenesly pochodně, takže hlídka to nejspíš nebyla. Jenik i Garela už na nic nečekali a dali se do běhu.

Jenik se snažil nevnímat, že si to trpaslice namířila přes hlavy obou banditů.

Pořádně přidupla.

O pár minut později se zastavili zpátky před hostincem. Jenik sotva popadal dech, ale Garela i přes svůj náklad vypadala dokonale svěží. Vyčkávavě se na panoše zahleděla.

„Dostala jsem tě z toho, malý muži.“

Nezbylo mu než přikývnout. Na jinou odpověď ještě nenabral dost dechu.

„Bylo to vítané rozptýlení, ale původně jsem za tebou vyšla kvůli něčemu jinému.“

Než pokračovala, zkontrolovala si, zda zachráněná dívka stále spí.

Panoš se na ni podezřívavě zadíval: „Proč?“

Garela se na něj chvíli zachmuřeně dívala. Potom se zničehonic rozesmála. Jenika to šokovalo. Teď už nechápal vůbec nic.

„Nejspíš jsem na to už zase příliš střízlivá, malý muži!“

„Co?“

„A ty sis navíc zachránil malou ženu… nejspíš se k sobě hodíte lépe.“

„Cože?!?“

„Ale pokud ti tahle vyrůst nepomůže, tak se třeba ještě uvidí.“

Jenik zíral na rozchechtanou trpaslici a začínal se bát, že mu to dochází.

Zpěv linoucí se z hospody na chviličku utichl. Garela se okamžitě přestala smát, na tvář se jí vrátil obvyklý kyselý výraz. „A jestli si myslíš, že jsi dnes vybojoval nějaké skvělé vítězství, malý muži, tak se mýlíš. Tys měl meč, oni jen nože. Nevím, na co jsi tak dlouho

čekal – až ti některý z nich ukáže tvá vlastní střeva?“

Obrátila se a s dívkou na rameni vešla do hostince.

Jenik ji zahanbeně následoval.

Neznámá měla v měšci na zaplacení noclehu víc než dost a hostinská se jí na Jenikovu prosbu ujala. Trpaslíci přestali se zpěvem a upřeli na Garelu tázavé pohledy. Krvavé skvrny na jejích i Jenikových šatech nikomu neunikly.

Garela si přisedla a nevrle vyštěkla pár vět v trpasličtině. Chvíli bylo ticho. Trpaslíci pohlédli na Jenika. Panoš nevěděl, co to znamená, byl z toho celý nesvůj. Nakonec otevřel ústa, aniž by přesně věděl, co řekne, ale v tu chvíli se už bojovníci opět chopili korbelů a pokračovali v přerušeném pití.

Jenik ztěžka dosedl na židli a na jeden zátah dopil pivo, které prve zanechal rozpité.

Chviličku ještě seděl. Zvolna mu docházelo, co všechno se mohlo stát.

Vyběhl ven zvracet.

~ ~ ~

V jednom z lesů na úbočí Fernmarské kotliny, sotva několik mil od Fernostu, hořel malý táborák.

Dot zkoušel opravenou foukačku, Trin se zaujatým výrazem upalovala nad plamenem můru. V jednu chvíli pokynula skrčkovi, oba ostražitě vstali a pro jistotu se vzdálili ze světla plamenů. Za okamžik uslyšeli na blízké cestě dusot kopyt, který zahnul přímo k nim.

„Ten bastard Glat nám proklouzl“ zasyčel Rogan ještě dříve, než seskočil z koně. Zapomněl přitom na zraněnou nohu, bolestně zasykl. „Náš špeh na Fernostu ho dneska na králově audienci slyšel povídat vo našem útoku. A ještě hůř – maj na nás komando vod trpaslíků!“

Znetvořenou tváří mladé magicky přelétly obavy: „Trpaslíci? Tak to se mnou nepočítej, proti těm jsem skoro k ničemu!“

Na Dota zpráva takový dojem neudělala. Mlčel a čekal, co Rogan

poví dál.

Velitel se zvolna posadil, odzátkoval čutoru s pálenkou a pořádně si přihnul. Chvíli mlčel a přemýšlel.

„Ale je to celý ňáký divný. Glatovi z tý nakládačky asi ruplo v bedně, protože tvrdil, že sme vopravdu měli s sebou orky.“

„He?“

„No tak to je pro nás dobrý, ne?“

Rogan mlčky přikývl. „Jo, to je. A ještě tohle: Ani slovo vo nás, žádný ména, nic vo bitce v hospodě. Možná to řek jenom Thalasovi, možná si to fakt nechal pro sebe. Divný. Že by dostal takovou do hlavy, že si to nepamatuje?“

„Hehehe!“

„Drž hubu, Dote!“ okřikla zakrslíka Trin. „Rogane, já si spíš myslim, že na nás něco šijou. Co když Thalas nechal Glata říkat jenom samý nesmysly, aby nás voklamal?“

Rogan o tom chvíli přemýšlel, pak to zamítl: „Ne, to je taky blbost. Kdyby Thalas něco tušil, moh by si na nás přece došlápnout rovnou. Už by nás hledali…“

„Třeba se Glat rozhodnul, že se k nám přece jenom přidá?“

„Dej s tím už pokoj, Trin! Ty máš v hlavě fakt větší sajrajt než na ksichtě, co? Proč by to asi tak dělal? Ten magor je Thalasovi věrnej jak pes, vždyť radši málem chcíp, než aby ho zradil! Ty a pán ste se v něm pěkně spletli…“

Magická mu chtěla něco odseknout, ale pak se jen s přezíravým pohledem odvrátila. Dot vytáhl vrhací nože a začal je přebrušovat. Rogan si znovu přihnul z čutory a vrtěl hlavou.

„Hele, Trin,“ prohlásil pak trochu smířlivějším tónem, „jestli je to vopravdu nějaká past, tak s tím už nic nenaděláme a budem se muset zdejchnout, protože touhle dobou už maj naše popisy ve všech vokolních městech. Jestli se ale Glat fakticky zbláznil a nikomu vo nás neřek… Buď mužem jet zpátky a nahlásit, že sme to totálně zvorali, nebo to zejtra doděláme a budem doufat.

Už to zvládnu. Noha je celkem v pořádku, jenom trochu bolí, a v ruce už mi skoro necuká…“

Trin váhavě potřásla hlavou: „A nebylo by lepší nechat ho bejt? Bereš si to moc osobně…“

„Jo, to máš teda zatracenou pravdu, že si to beru vosobně! *Chci* toho zkurvysyna dostat! Ale jestli chceš zdrhnout, tak jenom do toho! Ne? Dobře. Tak poslouchejte: Glat tvrdil, že ví, kde čmuchat dál. Nejspíš kecá, ale to je jedno. Jak někam zejtra vyrazí, pověsíme se za něj a při první příležitosti ho sejmem. Nejhorší je, že ho potřebujem živýho, protože jestli nezjistíme, co všechno vykecal, sme tam, kde sme byli… Ale když tak vo tom přemejšlim, mít ho živýho taky nebude k zahození…

Všechno jasný? Tak děte vokamžitě spát, ať ste na to čerstvý."

Rozkaz byl neprodleně splněn.

Žoldnéř dopil obsah čutory a ještě dlouho zíral do plamenů.

~ ~ ~

K ránu býval v královském zvěřinci nádherný klid.

Jeden z čeledínů mezi klecemi tlačil trakař s hnojem a snažil se, aby své monstrózní svěřence nevyrušil ani tím nejmenším hlukem. Čím déle zůstanou spát, tím lépe. Kolem masivní klece s mantikórou, královým miláčkem, projížděl obzvlášť opatrně – ta potvora byla poslední dobou den ode dne vzteklejší.

Postavy stojící ve stínu klece si málem nevšiml. S překvapeným výrazem se zastavil: „Pane Glate? Co tu dělaj tak brzo?"

Stopař se k němu zachmuřeně otočil a s lítostivým výrazem ho udeřil krátkým obuchem.

Čeledín se tiše zhroutil k zemi.

IX.

„Darované sekeře na zuby nekoukej!“

Bětka se probrala brzy.

Napřímila se na posteli v místnosti, kterou nepoznávala. Všechno se zatočilo, okamžitě se jí zvedl žaludek. Jen s největším úsilím potlačila nutkání zvracet. Hlava jí třeštila, do pusy jí někdo musel nacpat shnilý hadr a pořádně vyždímat. Plný močový měchýř vysílal naléhavé prosby o vyprázdnění. Uviděla vedle postele malý plechový nočník a bez váhání ho využila.

Na sobě měla jen tuniku. Kalhoty a opasek s dýkou a měšcem visely přes opěradlo židle. Všechno to bylo špinavé, jako by se vyválela v ohništi, ale nepamatovala si, kde k té špíně přišla. Vlastně si nepamatovala vůbec nic. Poslední, čím si byla jistá, byl ten bláznivý nápad vyzkoušet, co všichni bojovníci na tom pivu vidí.

Nejasně si vzpomněla, že jí ten pocit přišel opravdu zábavný. V jednu chvíli dokonce nabrala tolik odvahy, že chtěla požádat tu družinu trpaslíků, aby ji vzali s sebou. Ať už jdou kamkoli. Potom už nevěděla o ničem.

Asi sem to nakonec neudělala. Ještěže tak. Nebo škoda?

Už se rozednilo. Bětka si uvědomovala šedé svítání s bolestivou ostrostí. Zvolna došla k závěru, že se nakonec asi nějak dostala do místnosti, kterou si pronajala – měla pocit, že si na to matně vzpomíná. *Takže všechno* v *pořádku. A tys měl jenom plnou hubu keců, Glate!*

Začala se oblékat. Když si utahovala opasek, bolestně zasykla. *Co je to?* Nadzvedla tuniku a s údivem zjistila, že má břicho samou

modřinu. *Na co jsem to spadla?* Hlavou jí probleskla kratičká vzpomínka – někdo ji nesl městem!

Co? Co sem to dělala? A kde to teďka vlastně sem?

Roztřesenými prsty zápolila s řemínky sandálů, potom po špičkách přešla ke dveřím. Zkusila kliku a oddychla si – nebylo zamčeno. Pomalu se vyplížila na chodbu a oddychla si podruhé. Byla stále v tom samém hostinci.

Ale stejně radši pryč!

Kradla se šenkem ke dveřím. Ruku svírala na jílci dýky, nervy napjaté k prasknutí. Už sahala po klice.

„Kampak jdou, slečinko?“

Leknutím málem vyskočila z kůže. Obrátila se, dýku tasenou.

Hostinská stála ve dveřích kuchyně a udiveně kroutila hlavou. „No, já jich tu nedržím, ale snídani maj v ceně. Jestli nechtěj, hodim to psovi.“

Bětka zahanbeně zasunula dýku zpět do pochvy a omluvila se. Hostinská se přívětivě zasmála: „Asi si toho moc nepamatujou, co? Ani se nedivím. Ale panošovi by poděkovat měli, život pro ně nasadil…“

„Ten kluk, co seděl s těma trpaslíkama?“

„Ano ano, panoš Jenik. Posaděj se, já jim všechno povím, slečinko. Ale nejdřív donesu tu snídani, potřebujou něco teplýho do žaludku. Jsou celá zelená…“

Pivo už nikdy! Nikdy!

Později ráno se vyčasilo a okny se do hradu draly zlaté sluneční paprsky.

Rhan, Serpig a Uregar seděli během snídaně stranou od ostatních a rokovali o tom, jak dlouho bude třeba v Sevaru zůstat. Nikdo z nich nebyl ochoten uvěřit, že by do Roderichova království skutečně pronikla podstatná síla orků, a žádný přesvědčivý důkaz neobdrželi. Nahlas to nebylo řečeno, ale Glatovu hlášení opravdu nikdo z nich nevěřil. Nyní bylo třeba rozhodnout, kolik dní trpasličí trpělivosti lidem nestoudná lež zajistila.

Serpig stroze navrhoval tři dny, Uregar blahosklonně prosazoval týden. Rhan se dosud nevyjádřil.

Ostatní trpaslíci trpěli ranní kocovinou a zachovávali pokud možno ticho. I cinknutí nože o talíř znamenalo bolestné zasyknutí většiny přítomných. Zvláště Garela, která v noci po návratu do hostince chytila druhou slinu, proklínala všechny a všechno.

Jenik se k nim připojil po ranních modlitbách a vše vnímal jen zpola, myšlenkami byl u neznámé zachráněné dívky.

Doufám, že…

Vtom se ozval cinkot rozbitého skla a jedno z mozaikových oken v hodovní síni se rozlétlo na desítky barevných střepů. Černá postava prolétla dovnitř a s řevem dopadla na stůl. Z trpaslíků nezaváhal ani jediný – neznámý ještě ani nedopadl a všichni do jednoho už svírali své zbraně a stáli v ostražitém střehu alespoň na tři kroky od stolu.

Bylo to zbytečné. Domnělý útočník zůstal bezvládně ležet, očividně mrtev. Jenik poznal pomocníka z královského zvěřince. Nebožákova ramena nesla stopy po obrovských spárech.

Za oknem se mihl stín majestátního zvířete, blanitá křídla mocně bila do vzduchu. Zvenku do síně pronikl hrůzný řev démonického lvího hrdla, slunce se zalesklo na rudých šupinách.

Jenik takřka ihned pochopil, co se stalo. Uregar ho však předešel: *„Mantichori“*

Slepý bojovník se otáčel za hlasem odlétajícího monstra a nadšeně křičel výzvy ve své mateřštině. Ostatní trpaslíci zůstávali potichu, tvářili se překvapeně.

Hoger to řekl za ně za všechny: „Jeniku, co dělá… po vašem mantikóra, že? Kde se vzala mantikóra v Sevaru?“

„Musela uprchnout ze své klece! Král si vydržuje zvěřinec s nejrůznějšími nestvůrami. Nejspíš se tam něco přihodilo…“

Uregar dál nadšeně řval, ostatní se však tvářili smrtelně vážně. „Nejrůznější nestvůry?“ zamyslel se Hoger. „Co ještě mohlo utéct?“

„Opravdu nebezpečná je jen ta mantikóra, nebojte…“

„Neměj obavy, malý muži, my se nebojíme,“ odfrkla si Garela pohrdlivě. „Jen nás zajímá, nakolik jste vy lidé hloupí.“

Uregar se obrátil ke svému synovi a cosi mu nadšeně sděloval. Ustarané tváře trpaslíků se postupně rozjasňovaly. Oči všech se obrátily ke Rhanovi, který vážně přikývl.

„Jeniku, my vyrážíme. Zapamatuj si, co řekneš svému králi…“

„…a slibují, že nás zbaví této hrozby, pane.“ Thalas se zamračil. „Vyjeli za ní? Zabít ji? To ne, král by zuřil! Naštěstí už jsem vyslal dvacet čeledínů s kyji a sítěmi, dostanou ji hned, jak přistane. Doufám, že pokud bude svázaná, naši hosté ji nechají na pokoji?“

„Věřím, že jim jde hlavně o slavný boj, pane.“

„Výborně. Panoši, pro všechny případy si nech přidělit další sítě a kyje. A pokud chceš, můžeš si ze zbrojnice půjčit i kroužkovou košili –jestli ti nějaká padne. Ano, vím, že ti to Dorien ještě nepovolil, ale to už nech na mně.

Vyjeď za nimi, pokud možno je sveď ze stopy, udělejte si hezký výlet po okolí. Chci tu mít večer mantikóru i všech osm trpaslíků naživu, jasné?

Vím, že mě nezklameš. Jeď.“

~ ~ ~

„Kam letěla?“

Obě stráže u brány Fernostu mávly stejným směrem: „Vidíte ten zalesněný vrch v dálce, pane? Zmizela v údolí za ním. Je tam malá vesnice…“

Jenik spolkl kletbu. „A trpaslíci?“

„Ten jejich maličký se nás na ni ptal asi před čtvrt hodinou. Vyrazili pěkně zostra, pane. Vidíte tu skupinku támhle dole, asi míli od města? To jsou oni.“

Tentokrát panoš zaklel nahlas. *Neměl jsem se zdržovat s tou kroužkovkou! Stejně je těžká jak…*

„Předpokládám, že u sebe neměli žádné sítě?“

„Nerozumím, pane?“

„To nic. Co těch dvacet mužů, které vyslal rádce?“

„Před chvíli nám zmizeli v lese na úpatí toho vrchu, pane.“

Alespoň že tak. Snad je trpaslíci nedoženou.

Pobídl svého hucula, za uzdu vedl druhého koníka s kyji a sítěmi.

Ještě nikdy se k Rytíři nemodlil za život mantikóry.

„Počkej… pane Jeniku! Prosím, počkej!“

Bětka zrovna šla od hostince k hradní bráně, aby se zkusila dostat

dovnitř nebo alespoň poslala panošovi děkovný vzkaz. A velmi vážně přemýšlela o nabídce, kterou dostala od Glata, na zaměstnání v hradní kuchyni. *Měl pravdu, hned první den už sem mohla bejt tuhá… Co sem si myslela?*

Vtom uviděla panoše, jak se prodírá davem na koni a za sebou má dalšího, naloženého. Úplně by ji přehlédl, díval se přímo před sebe a vypadal zamyšleně. *Těžko bude mít čas na poslouchání díků od hloupý husy…*

Přesto se odhodlala a zavolala na něj.

Ohlédl se za hlasem, chvíli ji v davu hledal. Protlačila se k němu. Nevěděla, co dál, a tak se pokusila se o uctivé pukrle, které na vesnici všechny dívky a ženy dělávaly vždy, když skrz ves projížděla vrchnost ve svých kočárech.

Viděla na něm, že ji poznal. Zčervenal jako rak a naprázdno otevřel pusu, pak se zakoktal. Bětka se rázem ocitla pevně v kramflecích. Už před ní nestál příslušník nižší šlechty, ale jen kluk jako ti u nich na vesnici, kteří ztratí hlavu, kdykoli jim holka projeví trochu přízně. Hned jí bylo lépe.

„Pane Jeniku, hostinská mi povídala, jak jsi mě včera v noci zachránil.“ Ze všech sil se snažila mluvit jako dáma. „Chtěla jsem ti poděkovat.“

Panoš zčervenal ještě víc. Nakonec trochu trhaně kývl hlavou a vyhrkl: „Potěšení na mé straně!“ Víc ze sebe nedostal.

„Jmenuju se Alžběta, pane. Jsem…“ Zarazila se. Potom hrdě dokončila: „Jsem cestovatelka!“

Jenik začínal vypadat zoufale. Pohlédl někam dopředu, pak zase na ní. „Paní Alžběto, já bych tu s tebou strašně rád zůstal a mluvil dál, ale volá mě povinnost.“ Pobídl koně. Přes rameno ještě zavolal: „Neuraz se, prosím!“

Bětka k tomu neměla daleko. *Odbyl mě jak… jako bych byla nějaká…* Teprve potom si uvědomila, že ji nazval *paní* Alžbětou. *No ne! Jako bych byla nějaká dáma! A nejspíš jede vyřídit něco strašně důležitého.*

Přemohla ji zvědavost – a stejně nevěděla, co by jinak dělala. *Práce v kuchyni počká.* Rozběhla se za ním.

Dohonila ho ve chvíli, kdy před ním jeden forman nedopatřením

zatarasil ulici svým krytým vozem. Jenik se na něj rozeřval, jako by ho za to chtěl zabít.

Forman se polekaně omlouval a urychleně cestu uvolňoval. Jenik se tvářil chladně a nepřístupně. Bětka couvla a neodvážila se na něj promluvit – po tom zmateném klukovi nebylo ani stopy. *Musí jet splnit nějakej vopravdu důležitej úkol… asi sem měla štěstí, když takhle neřval i na mě!*

Vůz uvolnil dostatečný prostor a Jenik pokračoval dál. Tentokrát už řval na každého a lidé se mu rychle klidili z cesty. Jel mnohem rychleji. Bětka běžela za ním, ale neodvažovala se na něj znovu zavolat.

Co mám dělat?

„Zmiz mi z cesty, chlape! Pro tebe to platí taky, babo! Tak bude to?“

Jenik nechápal, jak je to možné, ale ti všichni lidé před ním doslova prchali. A omluvně se klaněli. Na toho vozku zařval ze zoufalství; věděl, že náskok trpaslíků se s každým takovým zdržením zvyšuje, a povolily mu nervy.

A ono to fungovalo.

Proč mě tak poslouchají? To není tím, že bych měl na sobě královské barvy, ty mám přece vždycky… V té kroužkovce vypadám ramenatý, větší… ale tím to také nebude. Včera jsem přemohl dva zabijáky, ale Garela má pravdu – vlastně to nebylo těžké. Ani z toho na sobě žádnou změnu nepozoruji…

Sám pro sebe se ušklíbl. *Není to náhodou prostě a jednoduše tím, že tohle je poprvé, kdy jsem to vůbec zkusil? Kdy jsem se toho odvážil?*

Dojel k bráně vedoucí ven z Fernmaru. Mladý strážný, který pozoroval jeho průjezd ulicí, mu uctivě zasalutoval.

Jenik se podíval směrem ke kopci, za nímž mantikóra zmizela. Tergy už nikde neviděl.

„Jak je to dlouho, co ta skupina trpaslíků vešla do lesa? Sledoval jsi je?“

„Ano, pane! Je to jen chvilička!“

„Zpozorovali jste tu něco jiného? Zůstala mantikóra na zemi, neodletěla dál?“

„Z věže nic nehlásili, pane! Pořád bude v té vesnici!“

„Dobře. Ne, ještě něco – kdo vedl tu skupinu lidí, která se za netvorem vydala jako první? Byl to někdo ze zvěřince? Někdo, kdo mantikóru zná?“

„Měli s sebou nějakého malého kluka, který prý byl odtamtud. Ale rozhodně je nevedl, pane. Vypadal, že se každou chvilku rozbrečí.“

„A kdo je tedy vede?“

„Pan podkoní Lendo. Ale nevypadal moc nadšeně. Prohlašoval něco jako: ‚To by mě zajímalo, co tu sakra dělám!‘“

„Jo, to mě taky…“ pronesl panoš potichu.

Chystal se vyjet, ale vtom si všiml Bětky, která stála kousek od nich a poslouchala s otevřenou pusou.

Prve, když ji potkal u hradu a ona se tvářila mile a vděčně, ho polilo takové horko, že se nemohl ani nadechnout. V tu chvíli proklínal mantikóru a trpaslíky a přál si tam s ní zůstat. Celou noc a celé ráno si nejrůznějšími způsoby maloval, jak za ní co nejdřív zajde do hostince a… a… Neodvažoval se ani pomyslet, co přesně by se mohlo stát potom. Už jen letmý polibek by pro něj byl něco tak neskutečného!

Věděl, že už ji možná nikdy neuvidí, ale musel jet dál. Bylo mu jasné, že kdyby takhle odbyl kteroukoli dívku od dvora – a ne, že by si synka kupčíka nějaká všímala –, už by s ním nikdy nepromluvila.

Nevěděl, co přesně se změnilo, ale tentokrát vypadala ona, že neví, co má říct.

„Co si přeješ, paní Alžběto?“

„Já… ty jedeš zabít mantikóru, pane?“

Kdo koho zabije, se ještě uvidí…

„Ne, jedu ji chytit živou.“ Snažil se, aby ta odpověď nezněla nějak namyšleně. Přesto si vychutnal, jaký to na ni udělalo dojem. „A naneštěstí opravdu velmi spěchám, paní. Omluv mě.“ Nevěděl, kde se to v něm vzalo, ale nonšalantně dodal: „Ale později bych se s tebou velice rád sešel. Počkáš v hostinci?“

Zapýřila se a s úsměvem přikývla. Skryl své ohromení, pobídl koně a odcválal.

Mladý strážný mu opět zasalutoval a závistivě se za ním díval.

„Být tak na jeho místě…“ povzdychl si směrem k Bětce.

Dívka o něčem chviličku přemýšlela, oči jí svítily. Potom se rychle zeptala: „Kde tu najdu koňskýho handlíře?“

Voják jí ukázal cestu.

~ ~ ~

Glat uvázal koně ke stromu a z jeho hřbetu vyšplhal nahoru do větví.

Vybral si dobré místo – blízko kraje lesa, trochu vyvýšené, sotva sto kroků od nejbližšího domku vesnice směrem pryč od Fernmaru. Koruna břízy, ze které si udělal pozorovatelnu, byla hustá, nikdo ho nemohl zahlédnout. Napnul luk a zavěsil ho na větev, aby jej měl po ruce, toulec se šípy hned vedle. Potom z brašny opatrně vyňal podlouhlý předmět a vybalil ho z několika ochranných vrstev látky. Spokojeně se usmál: Byl to výborný nápad, využít Thalasovy dobré nálady a nechat si tenhle elfí mosazný zázrak přidělit. Přiložil dalekohled k oku a rázem měl vesnici jako na dlani.

Pořád ještě trochu udiveně kroutil hlavou, ale mohl být spokojený. Původně čekal, že mantikóra zpustoší hrad a on že využije zmatek k několika rychlým vraždám – ale že netvor ulétne sem a trpaslíci se za ním sami nadšeně pohrnou, to bylo příjemné překvapení.

Vděčně pohladil krempu svého klobouku a také jej pověsil na větev, aby mu později nevadil při míření: *Štěstí přeje připraveným.*

Měl své nepřátele přesně tam, kde potřeboval. Doufal, že podkoní bude s útokem váhat a trpaslíci ho předejdou. Potom, jakmile se na mantikóru vrhnou, je začne ostřelovat. Vystřelí tak šestkrát a rychle zmizí. Možná na tu dálku nikoho nezabije, ale určitě si toho všimnou. Nastane chaos, nebudou vědět, kam dřív, a ta potvora je roztrhá na cucky.

Ideální by bylo, aby dva tři přežili a zjistili, že jejich přátelům do hrobu někdo pomohl. Šípy i luk tajně vzal z královské zbrojnice, podkovy jeho koně byly práce hradního kováře. Sice nepředpokládal, že si přeživší trpaslíci nebo někdo ze zbylých Thalasových zvědů bude schopen dát dvě a dvě dohromady, ale pokud ano, stopy budou

mířit zpět na Fernost.

Možná je to přehnané. Jako provokace by trpaslíkům mohlo stačit už jenom to, že jejich bratři zemřou v Sevaru, mezi lidmi a rukama lidí, i když jsou tu proto, aby jim pomohli... ale ne, neuškodí to.

A až potom zabiju Thalase po trpaslicku, budu mít hotovo.

Podkoní Lendo obrátil oči v sloup. Pak se snažil trochu zklidnit vřavu kolem sebe.

„Ticho! Ticho! Tichóoó!“

Příliš se mu to nedařilo. Pokrčil rameny. Při pohledu do vesnice se ani moc nedivil.

Vesničané a kusy těl vesničanů se váleli po celé návsi. Někteří ještě žili, zvedali zkrvavené ruce směrem ke skupině svých rádobyzachránců a zoufale volali o pomoc. Nikdo se však už do vesnice neodvažoval; všichni si pamatovali, co rozlícená mantikóra udělala s posledním, kdo se o něco pokusil.

Teď si netvor uprostřed návsi stavěl cosi jako hnízdo. Tahal tam dřevo z rozbitých vozů, rozvalených plotů zahrádek i došky z pobořených střech. Začínalo to vypadat jako obranný val.

Mantikóra čas od času mávla křídly a zaletěla si pro některého z umírajících vesničanů. Ty schraňovala přímo uprostřed svého ohraničeného území. Vždy se tam potom na chvíli zdržela.

Lendo nabral vzduch do plic. „Řek sem tichóóó!“

Ječící směs čeledínů z hradu a vesničanů, kterým se podařilo včas utéct, ho konečně vzala na vědomí. Povzdychl si. Neměl tu co dělat; vyznal se dobře v koních, ale na mantikóru se jen párkrát zašel podívat. Měl tu smůlu, že se ocitl ve špatný čas na špatném místě, když rádce sháněl někoho, kdo tuhle vyděšenou bandu povede.

Proč neposlal nějakýho vojáka? Že prej moje zkušenosti budou k nezaplacení… Copak tohle je nějakej divokej plnokrevník? Jasně, pudu, naskočím na něj a za chvilku z něj udělám krotkýho beránka, děkuju za důvěru, pane rádce!

A ten chudák kluk, co mi ho dal k ruce…

Položil plačícímu chlapci ruku na rameno. „Utři si nos a běž někam stranou. Tady nám nejseš k ničemu.“

Zrovna přišel o tátu i o dědu. Rádce musí mít srdce z kamene, že ho s náma poslal…

Všichni se na něj mlčky dívali a čekali, co jim přikáže. „Z těch, co sou vocaď, ňáký dobrovolníci? Ne? Tak běžte taky dál.“

Znovu si povzdychl. Ze své návštěvy zvěřince před pár měsíci si pamatoval jedno: „Bacha na ten štíří vocas, jasný? Prej jí ho zmrzačili, aby z něj už nemohla vystřelovat trny, a vodstranili váčky s jedem, ale pořád s nim ještě dokáže ubalit pěknou ťafku!

Uděláme to takhle: Vobklíčíme to hnízdo, dojdem k ní, pomalu, abysme ji nevyprovokovali, a potom hezky na můj povel hodíme ty sítě, všechny čtyři najednou! Pak už tu bestii jenom umlátíme skoro do mrtva, jasný?“

Odmlčel se, potom se ušklíbl: „A víte co, klidně tu mrchu zabijem! Lepší vona než my!“

Obličeje jeho mužů byly do jednoho pobledlé, ale většina se ušklíbla stejně jako on a přikývla. Rozdělil je na čtyři skupinky, poslal na místa a sám si vzal do ruky jednu ze sítí.

Než zařval první povel, pomodlil se k Rytíři.

Za spásu své duše a peklo pro Thalase.

Glat zaklel.

Lendo! Ten povinnosti dbalý pitomec! Vždyť oni na ni opravdu jdou! A v takové síle to nejspíš dokážou…

Vrazil dalekohled zpátky do brašny a hmátl po luku. Založil šíp a zamířil přímo na Lenda. Potom luk spustil.

Ne, to je taky nesmysl! Vzbudil bych podezření moc brzo. A k čemu mi bude, když ta bestie pobije nevinné lidi? Hrome, kde se ti trpaslíci courají? Takovou příležitost už mít nebudu…

Jako by si z něj náhoda chtěla vystřelit, přesně v té chvíli se na druhé straně údolí tergská družina vynořila z lesa. Klusali stejnoměrným tempem, zbraně v rukou.

Ať si jich Lendo všimne, ať ten útok odvolá!

Vtom však Glata zaujalo něco úplně jiného. Na kratičký okamžik se mu zatmělo před očima, ucítil hroznou bolest ve spáncích. Podivná, neviditelná síla ho ochromila: *Nemůžu se hýbat!* Vzápětí se z křoví dole pod stromem ozvalo kratičké zasyknutí. Glat měl pocit, že ho do krku kousl komár.

Zvolna, pomaličku, se mu tělem rozlévalo zvláštní teplo. Bolest

ve spáncích odeznívala, ale hýbat se stejně nemohl, teď mu v tom bránilo to teplo. Nemusel si sahat na krk – věděl, co by tam našel. S děsivou nevyhnutelností se začal kácet pryč od kmene. Trvalo to tak dlouho, že ještě stihl popřemýšlet o tom, jestli může pád z výšky třiceti stop přežít.

Nezdálo se mu to pravděpodobné.

Potom se už řítil dolů, narážel do větví a otáčel se ve vzduchu jako hadrový panák. Luk, který stále křečovitě svíral, mu patrně zachránil život, když se zhruba v půli cesty na okamžik zachytil v jedné rozsoše. Vzápětí se zlomil a pád pokračoval, ale patnáct stop už neznělo tak strašně jako třicet.

Přežil. Dokonce po dopadu i zůstal při smyslech.

Při pohledu na Dotův poťouchlý škleb to však přestal považovat za přízeň osudu.

Ferghan nedokázal své zklamání skrýt tak jako ostatní.

„Jdeme pozdě! Lidé už na ni útočí!“

Uregar, který tentokrát klusal vpředu s rukou na Vatragově rameni, se na něj káravě ohlédl: „Věř mi, chlapče, že mě to mrzí více než tebe. Prosím, nezvyšuj mé zklamání.“

Sotva se otočil zpět dopředu, Targhena svému bratrovi rozzlobeně pošeptala: „Přestaň dělat ostudu! Ještě jedno slovo a okamžitě tě pošlu domů!“

Ferghan se zatvářil vzdorně, ale mlčel.

„Můžeme zvolnit,“ prohlásil Uregar vzápětí. „Dojděme na kraj vesnice. *Zatím* mi popisujte, jak lidé bojují. Podle řevu musí ten netvor být při plné síle, že?“

Do hlasu se mu začínalo prodírat vzrušení, možná i dojetí. Jemu to však nikdo nevytýkal – Roztínač na to měl právo.

„Nepřeji lidem nic zlého… ale vím, že neměli útočit. Toto vítězství není určeno pro ně. Smrt ano, vítězství ne.“

Kráčeli k vesnici a Vatrag začal svému otci popisovat, co lidé dělají.

Lendo udělal další krok vpřed. Jeho muži ho váhavě následovali.

Snažil se jít příkladem, vypadat rozhodně a sebevědomě. Vypadat, jako by mu to strašlivé monstrum nenahánělo ani trochu strachu.

Mantikóra se stáhla do svého hnízda, přecházela tam ze strany na stranu a zlověstně vrčela.

Lendo opět postoupil. Síť nesl roztaženou před sebou. Ostatní skupiny zaostávaly, nebyly tak blízko jako ta jeho. *Ale lepší to asi nebude.* Chystal se zavelet k útoku.

Netvor se náhle vztyčil na zadních, rozepjal křídla a strašně zařval. Čeledíni přímo naproti Lendovi uskočili dozadu, už už se obraceli na útěk. Podkoní rychle vykřikl: „Teď, chlapi, na ni! Vpřed! Sítě, sítě!“

Vrhl se k dřevěnému valu. Mantikóra dopadla na všechny čtyři, otočila se k němu. V tom kratičkém okamžiku si stačil uvědomit, jak jsou stvůřiny oči neskutečně modré. Rozmáchl se sítí, aby ji vrhl obloukem přes val.

Dostaneme ji, my ji dostanem!

Neviděl, jak sebou mantikóřin ocas mrskl. Prudký náraz podkoního odhodil zpět. Lendo ztěžka dopadl na záda, na prsou ucítil tupou bolest. Chtěl se rychle zvednout, ale nemohl. Ztěžka zvedl ruku, dotkl se hrudi. Nahmatal tam něco tenkého, dlouhého… a spoustu své krve.

Trn z ocasu… uzdravila se. Kdo by to byl řekl?

Zíral přímo vzhůru, na blankytně modré nebe. Ten odstín byl podobný barvě mantikóřiných očí.

Nebe mu na okamžik zakrylo ohromné křídlo. Potom lidské tělo letící na opačnou stranu. Mrtvý čeledín ještě stále svíral kyj.

Mantikóřin jed podkonímu rychle zamlžoval mysl. Měl pocit, že se vznáší, že opouští své tělo a dívá se na obraz zkázy, kterou mantikóra páchala mezi panikařícími lidmi.

Než všechno odplulo kamsi pryč, zahlédl i to, co nestvůra skrývala uprostřed hnízda.

„Je po všem,“ oznámil Vatrag suše. „Nikdo ji ani nezranil.“

„Kolik jich zabila?“

„Sedm. Teď se opět stáhla do hnízda. Skoro, jako by tam něco chránila.“

„Ano, to odpovídá," pokýval Uregar hlavou. „Vypadá štíhle?"

„Ano."

„Tedy již porodila. Tam uvnitř naleznete její mládě. Pozdržela svou březost, dokud se jí nepodařilo znovu získat svobodu."

Většina trpaslíků udiveně zakroutila hlavou, ale nikdo – ani Ferghan – se na nic nezeptal.

„Co dělají lidé?"

„Utekli ke kraji lesa. Čekají tam další. Zřejmě zdejší obyvatelé. Něco na nás křičí, ale není jim rozumět. Nezdá se, že by nám chtěli v něčem bránit."

„To jsem rád. Už tak jich zemřelo víc než dost." Uregar se k Vatragovi obrátil čelem. „Takže je čas."

Ostatní trpaslíci ihned poodstoupili z doslechu.

„Pomohls mi k dobré smrti, synu. Jsem ti velmi vděčný."

Horník si dal záležet, aby na jeho tváři nebylo vidět nic, co zaznívalo z jeho odpovědi – kvůli ostatním: „Ty víš, že tohle všechno pokládám za hloupost, otče."

Uregar mlčel.

Vatrag chvíli počkal, pak mluvil dál: „Proč sis jako Svědka vybral mě a ne bratra? Toužil po tom! Byl by ti lepší oporou než já!"

Uregar dlouho váhal s odpovědí. Nakonec k Vatragovi napřáhl obě své sekery, jen se blyštící zdobným tepáním a vsazenými drahokamy. Runy lemující čepele zářily rudým svitem.

„Tímto ti předávám své zbraně. Leyu i Reyu. Jsou tvé. Nechť s nimi pobiješ mnoho nepřátel rodu Tergů."

Horník na okamžik přivřel oči. Potom se neovládl a musel se obrátit směrem od ostatních trpaslíků, aby nebyli svědky jeho zlostného výbuchu: „Ty blázne! Věděl jsem, že to nevzdáš! Proč už se s tím konečně nesmíříš? Tvůj nejstarší syn není bojovník! Není a nebude, slyšíš? Jsem Důlmistr, v tom není žádná hanba! Nikdo kromě tebe ji v tom nevidí!"

Roztínač se ani nehnul, stále své sekery nabízel.

Vatrag zavrtěl hlavou: „Jestli je vezmu, bude to pro bratra. Jedině tak. Nepřinutíš mě."

Starcovy rty se najednou roztřásly. Mezi sevřenými zuby procedil: „Jsem rád, že už nemám oči. Bojím se, že bych pošpinil

svou smrt slzami.“

„Přísahám, že jestli si ty zbraně vezmu, rozmlátím je na kousky a uložím je s tebou do hrobu. Přísahám, slyšíš? Jestli mi je vnutíš, už s nimi nikdo nikdy nikoho nezabije! Leya nikoho nezabije, Reya nikoho nezabije! Tisíciletá legenda našich předků skončí u tebe, protože musíš bojovat a zvítězit i nad vlastním synem!“

Vatrag již ke konci řval a bylo mu jedno, že ho ostatní slyší. Potom mnohem tišeji, zato však naléhavěji dodal: „Pošli je bratrovi. Prosím.“

Uregarovy ruce zvolna klesly. Hlas mu zchladl: „Složil jsi přísahu. Vybral sis. Já si též vybírám. Běž a požádej králova syna, zda by mou smrt nepoctil svým Svědectvím.“

Vatrag ztěžka přikývl. Potom odvětil stejně chladně: „Přeji ti, abys nad svou smrtí zvítězil stejně, jako teď nad svou rodinou.“

Bez ohlédnutí odešel k ostatním trpaslíkům a předstoupil před Rhana: „Rhane, synu Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory! Protože zde není nikdo z jeho rodiny, Uregar Roztínač tě žádá, abys byl Svědkem jeho smrti.“

Potom se Vatrag Vyděděný otočil zády k vesnici a zůstal tak stát.

Garela k němu váhavě vykročila, ale potom se zarazila a s bolestivým výrazem se odvrátila.

Ostatní bojovníci chvíli stáli mlčky, se skloněnými hlavami.

Bylo smutné, že se před tak slavnou chvílí odehrálo něco tak tragického.

Skrčkovo nadšené hýkání znělo dosti zlověstně.

„Řekla bych, že Dot je rád, že sis nezlámal žádný kosti, špicle,“ ušklíbla se tomu znetvořená dívka. „Vydržíš mu mnohem dýl.“

Svázali bezmocnému zvědovi ruce i nohy, narvali mu do úst roubík a teď ho táhli dál do lesa. Trin za jednu nohu, Rogan za druhou, Dot skupinku uzavíral a hlídal, zda je od vesnice nikdo nezahlédl.

Glatovi po těch slovech vytanula na mysli vzpomínka na Ryskana; na tu zmučenou trosku, kterou Dot tehdy v zatopeném lomu vyrobil.

A to teď čeká mě. Nádherné vyhlídky.

Vzpomněl si na svůj klobouk, který zůstal zavěšený na stromě.

Sakra…

Rogan ho pustil na zem, zametl jehličí z širokého pařezu a posadil se. „Tak k věci. Ještě ráno bych tě nejradši rovnou zabil, ale nechal ses chytit tak snadno, že si mi spravil náladu. Mám pár votázek. Bude stačit prostý ano nebo ne. Upozorňuju tě, že ti Trin vidí do hlavy a pozná lež. Vodpovídej pravdivě a vysloužíš si rychlou a bezbolestnou smrt. Zkus mě podrazit a dám tě Dotovi."

„He!"

„Drž hubu, Dote! Běž hlídat. Jestli bude hrát na rovinu, máš smůlu. Sme tu moc na ráně, nemůžem ztrácet čas kvůli tvýmu úchylačení!"

„He… He?"

„Jo, pak tě zavolám, aby sis ho zabil sám, neboj. A už zmiz. Trin, sedni si našemu špiclovi za hlavu a ukazuj. A ty, můj milej Glate, začni zpívat: Řek si přímo vo nás třech Thalasovi?"

Glat neměl čas si urovnat myšlenky. *Všechno to jde moc rychle, moc rychle! Musím je nějak přesvědčit, nějak, jakkoli! Kdybych alespoň mohl mluvit… Co třeba: jestli mě zabijí, Thalas dostane mou závěť?*

To možná půjde i bez mluvení: Přikývl.

Trin za ním zvedla ruku a něco ukázala. Rogan se zatvářil zle.

„Rovnou při první votázce lžeš? Myslel sem si, že seš chytřejší… Nebo nás zkoušíš? Chceš si z nás dělat srandu? Ty zasranej Thalasův čokle, já tě…"

„Počkej!" ozvala se psychická mutantka rychle. „To přece nedává smysl! Lhal nám, ale to znamená, že o nás Thalas neví! Takže jemu lhal taky!"

Glat rychle přikývl. Trin zagestikulovala a prohlásila: „Pravda! Opravdu podvedl i rádce!"

Rogan rozhodil rukama a zatvářil se útrpně: „Co se to tu sakra děje? Tak znova, špicle – a tentokrát už žádný hlouposti! A ty, Trin, dělej svou práci – a potichu, jasný? Špicle, ví vod tebe Thalas něco víc, než si řek včera při audienci?"

Glat zavrtěl hlavou. Rogan si počkal na Trinino znamení, potom se nevěřícně zasmál: „Tak ty si je fakt zradil… Proč si teda sakra

nevzal tu naší nabídku? Proč si s náma musel bojovat, kurva? Ledaže… Děláš pro někoho třetího?“

Stopař dlouho váhal – pak raději přikývl.

„No to mě podrž!“ užasl Rogan. „Kdo by to byl řek… Je to Thalasův nepřítel? Povstalec?“

Glatovi nezbylo než dvakrát kývnout.

„Ví, kdo má princeznu?“

Zvěd opět odpověděl po pravdě – pokrčil rameny.

„Takhle už se moc nedozvíme,“ prohlásila Trin netrpělivě. „Co takhle mu vyndat ten roubík, ať to vysvětlí?“

Ano, ano, ano!

„Ticho, Trin, přemejšlim!“ Rogan si mnul čelo. „Jsou tu trpaslíci kvůli nám?“

Přikývnutí.

„Ale myslej si, že kvůli orkům?“

Pokrčení ramen.

„Řek bys, že si to myslej?“

Přikývnutí.

„Plánovals nás hledat, jak si řek na audienci?“

Zavrtění hlavou.

„Tak co si sakra chtěl provádět? Proč seš tady, kvůli tý mantikóře? Chtěls ji zkusit zastřelit?“

Zavrtění hlavou.

„Tak někoho z těch lidí?“

Zavrtění hlavou.

„Trpaslíky?“

Přikývnutí.

„Cože? Trin, fakt celou dobu mluví pravdu? To přece neni možný! Nějak tě voblafnul!“

Znetvořená pohrdavě zkřivila rty: „To by teda musel bejt sakra dobrej!“

„A nebo ty seš pěkně na nic, co?“

Trin neodpověděla. Glat jí neviděl do obličeje, ale tušil, co se tam nyní objevilo. Rogan totiž zbledl jako stěna, vyskočil na nohy a sáhl po meči.

Že by příslovečný pohár trpělivosti právě přetekl? U Rytíře, to mi

přeje takové štěstí? Oni se mi tu pozabíjejí navzájem!

Rogan nehybně stál před pařezem, meč napůl vytažený z pochvy.

Bylo ticho. Potom se od kraje lesa ozvalo tiché a naléhavé: „He!“

Trin promluvila, zvolna, zlověstně: „Cítíš to, *veliteli?* Cítíš, jak tě držím? Už chápeš, *veliteli*, proč mě náš chlebodárce sundal z tý hranice? Proč zaplatil celé jmění, abych měla co číst?

Proč ten meč nevytáhneš, proč mi zase neřekneš, abych držela hubu?

Že by to nešlo, *veliteli?“*

Rogan se stále nehýbal. Na spáncích mu vyrazily krůpěje potu.

Od kraje lesa se opět ozvalo Dotovo tlumené hýkání.

Trin znovu promluvila, tentokrát však naprosto klidně, málem přátelsky. Jako někdo, kdo právě zvítězil a rozhodl se dát poraženému milost: *„On* tě určil za velitele a já to respektuju. Teď tě pustím, protože tohle byla jenom pitomá hádka, ke který vůbec nemělo dojít. Navíc se v tvý mysli vyznám mnohem líp než ty sám, vím přesně, co kde přetrhnout – takže *doufám*, že si od tyhle chvíle budeš mejch názorů vážit trochu víc.“

Glat se snažil zachovat klidný výraz a potlačit zklamání. *Skoro, skoro! Chybělo tak málo!*

Od kraje lesa přiběhl nasupený Dot. Když však uviděl, jak z Rogana leje pot a magická se potutelně usmívá, zazubil se. V rukou se mu objevily vrhací nože. Nic víc zatím nedělal. Opřel se o strom a čekal.

Trin se na něj ani nepodívala. „Teď špiclovi vyndám roubík, protože on bude rozumnej a nebude řvát. A tebe propustím. Budem se Glata klidně ptát a dozvíme se, co má proti trpaslíkům a jestli jsou jeho plány dostatečně podobný našim. Potom, jestli budem spokojený, zapomeneme na drobné neshody a uděláme z jeho plánů naše a z našich jeho – jak to *on* od začátku chtěl. A jestli ne, tak si Dot přece jenom užije.

Takže, co ty na to, *veliteli!* Je můj *návrh* přijatelnej, nebo mám zase jenom *držet hubu?“*

Rogan zastrčil meč zpátky do pochvy. Potom si pomalu utřel zpocený obličej do rukávu. Třikrát se zhluboka nadechl – uklidnil se.

„Nejdřív se mrknem, co nám chtěl ukázat Dot.“

Rhan mlčky přistoupil k Uregarovi. Slepý stařec stál nehybně, zachmuřenou tvář otočenou směrem k mantikóřině hnízdu.

„Mé srdce přetéká pýchou a radostí," pronesl ponuře. „Po dlouhém životě zasvěceném cti a boji za větší slávu rodu Tergů nadchází okamžik mé smrti. Kéž mě mí předkové vezmou mezi sebe. Kéž můj syn hrdě kráčí v mých šlépějích."

„Jsem zde a podám Svědectví, Uregare."

Legendární bojovník potřásl hlavou. „Nemohl bych si přát lepšího Svědka, Rhane. Snad jen svého syna. Škoda, že zde není."

Slepý trpaslík nedokázal potlačit své pohnutí, hlas se mu zlomil. Rhanovi bylo jasné, o kterém synovi bojovník ve skutečnosti mluví. Přesto řekl: „O tvém vítězství a smrti se dozví. Postarám se, aby o nich byl do Kroniky pořízen zápis, který se bude předčítat ještě celá tisíciletí."

„Vynasnažím se, aby bylo o čem psát. A budu ti vděčný." Stařec překonal slabou chvilku a nabídl Svědkovi své zbraně. „Ujmeš se mých věrných společnic, abys je odnesl zpět do Toragu a předal mému synovi?"

„Bude mi ctí, Uregare."

Stařec se vděčně usmál a poté své sekery naposled pozvedl. „Loučím se s vámi, Leyo a Reyo! Jsem šťastný, že se můj osud propletl s vaším!" Poté je obřadně předal. „Zapůjčíš mi svou zbraň, abych neodcházel zemřít neozbrojen?"

Rhanův zachmuřený klid byl ten tam. „Mou zbraň?" Podíval se na mantikóru, v duchu ohodnotil tloušťku jejích šupin, potom pohlédl na svou sekeru. Sám pro sebe se nešťastně ušklíbl. „Opravdu na tom trváš?"

„Ano, synu krále! Prý jsi ji vykoval sám – bude pro mě ctí, zemřít s ní v rukou! Pokud jsem toho ovšem hoden."

Mladý trpaslík neměl na vybranou.

Uregar přijal zbraň a několikrát s ní zkusmo mávl. Rhan se snažil zachovat kamennou tvář. Stařec se zatvářil překvapeně, poté zavrtěl hlavou.

„Je opravdu… zvláštně… vyvážená."

Chvíli bylo trapné ticho.

Potom se však Uregar omluvně usmál, jako by pochopil něco

zcela jasného: „Ale jistě, vykovals ji tak, aby odpovídala tvému stylu boje, že?“

Rhana ta otázka zmátla, zůstal zticha.

„Naneštěstí se tedy musím této cti vzdát, Rhane. Omlouvám se tvé zbrani i tobě, ale tvůj styl boje mi je neznámý, zahanbil bych vás.“

Stále se usmíval. Začalo to vypadat křečovitě. Jeho výmluva byla průhledná, dobře to věděl. Čekal, že ji syn krále vezme jako urážku.

Když však od něj Rhan vzal svou zbraň zpět a nic neříkal, stařec si viditelně oddychl. „Prosím, dovol mi půjčit si Leyu a Reyu, aby mě vyprovodily ony. Věřím, že by to mému synovi nevadilo.“

Mladý trpaslík mu zbraně beze slova podal. Uregar je nahmatal a mírně se Rhanovi uklonil.

„Slyším svou smrt řvát, ale nevím, zda je cesta k ní volná.“

„Ve dvou třetinách cesty je dřevěný val. Tři kroky doprava je nejnižší.“

„Děkuji ti, synu krále.“

„Bylo mi ctí, Uregare.“

Jenik štval hucula vpřed, málem jej schvátil.

Už byl blízko, sjížděl do údolí. Lidi ani trpaslíky nedohonil, ale mantikóřin řev stále otřásal okolními lesy. *To by mohlo znamenat… že tu byli lidé první a chytili ji živou!*

Ta naděje mu kratičký okamžik vydržela. Dokud nepomyslel na druhou možnost: *Pobila je všechny… Proč vlastně tak spěchám? Abych tam umřel s nimi?*

To už se mu však konečně otevřel výhled na vesnici.

Mantikóřino hnízdo, skupinka nehybně stojících trpaslíků, vesničané a čeledíni krčící se na kraji lesa a…

Tolik mrtvých!

Ačkoli byl ještě daleko, pohled na utrhané končetiny, válející se všude po návsi, na krví pocákané zdi a hromadu mrtvol uprostřed hnízda mu ihned obrátil žaludek. Nutkání zvracet potlačil jen s největším úsilím.

Všiml si, že Rhan a Uregar stojí deset kroků před ostatními. Starý trpaslík si nechal podat své sekery a vykročil k hnízdu.

On na ni jde sám? To je sebevražda… Thalas nebude rád!

„Počkat!“ začal na trpaslíky křičet. „Vévoda z Dorsi tento boj zakazuje! Slyšíte?“

Skupina trpaslíků se k němu otočila, vzápětí mu zahradila cestu. Serpig zvedl sekeru a neústupně prohlásil: „Boj již začal!“

Jenik zaklel, pustil uzdu nákladního koně a hnal hucula stranou. Trpaslíci se ho snažili obklopit, ale mrštné zvíře z obklíčení vyklouzlo. Panoš si nevšímal rozzlobených výkřiků v trpasličím jazyce a zamířil přímo k Uregarovi.

Rhan stál zády k blížícímu se jezdci a nehybně sledoval, jak Uregar kráčí vpřed. Až v poslední chvíli se otočil, zůstal bokem. Sekeru držel skloněnou k zemi.

Jenik z toho gesta usoudil, že ho trpaslík nechá projet. *Rhan opravdu ty jejich tradice zrovna nemiluje…* Kopl hucula do slabin a znovu vykřikl: „Tento boj je zaká –“

Huculovi cosi prudce trhlo hlavou. Zmohl se jen na hysterické zaržání. Vzápětí to s ním smýklo stranou, pak strhlo k zemi. Jenik vylétl ze třmenů a pokračoval stále stejným směrem. Zděšeně mával rukama a řval. Na okamžik uviděl i dozadu.

Rhan stál, pevně rozkročený, a držel otřeseného koně za uzdu u země.

Let nebyl dlouhý, kroužková košile táhla k zemi rychle a neodvratně. Panoš dopadl do bláta smíšeného s krví a hrnul ho před sebou. Náraz mu vyrazil dech. Dvakrát naprázdno zasípal, pak ho zachvátila panika. Zvedl se na nohy, začal se potácet kolem dokola, úplně zapomněl, kde vlastně je.

Strašná rána do zad ho probrala.

Najednou zas mohl dýchat. Současně mu něco začalo drtit rameno – Rhanův stisk. Vytřel si bláto z očí a pochopil, že to trpaslík ho uhodil do zad a nyní jej vede pryč od hnízda. Panoš se už nevzpíral.

Rhan ho hodil do bláta vedle koně, vyděšeného k smrti. „Boj již začal,“ zopakoval syn krále Serpigova slova. „Svědek má právo zabít. Dlužíš mi svůj život.“

Potom si ho přestal všímat a obrátil se zpět k hnízdu.

Uregar právě zaútočil.

Runy magických zbraní se rozzářily oslnivou červení. Uregar se rozběhl vpřed a z plných plic řval bojový pokřik Tergů. Netvorova odpověď otřásla chatrnými zdmi domků.

Stařec třemi kroky překonal slabé místo ve valu. Těžké boty, pobité pláty zlacené oceli, si klestily cestu samy. Mantikóra se zvedla na zadní a rozepjala křídla, ale slepého trpaslíka hrůzný pohled neohromil. Řítil se vpřed, už tiše, a zasněně se usmíval.

Netvor klesl na všechny čtyři a přikrčil se. Švihl ocasem, trn vydal při letu ostrý, pištivý zvuk. Ozvalo se zazvonění, jak narazil na Uregarův hrudní plát a neškodně odskočil.

„Terg!“ vykřikl Serpig hrdě a ostatní trpaslíci se k němu přidávali. „Terg! Terg!“

Jenik ohromeně přihlížel a vrtěl hlavou. „To je šílenství…“

Ohromné zvíře se už už odráželo ke skoku. Reya blýskla vzduchem. Netvor na poslední chvíli ucukl, runové ostří ho připravilo o několik pramenů lví hřívy. Leya následovala svou sestru, mantikóra ustoupila o další krok. Temně zavrčela. To před ní vypadalo jako kořist, ale nechovalo se tak.

Mátlo ji to.

Uregar se rozjařeně chechtal. Vířící čepele jeho seker tlačily mantikóru na ústup. „Terg!“ Křik ostatních bojovníků sílil. „Terg! Terg!“

Jenik nevěřícně zíral. „On nad ní má převahu!“

Uregar neustával v útočení, postupoval vpřed, nenechal mantikóru ani na okamžik v klidu. Netvor na jeho zběsilost nenacházel odpověď. Pokoušel se útoky oplácet, ale svištící sekery ho vždy znovu zatlačily zpět. Magické ostří se mu už třikrát zakouslo do šupin; na hlavě, na krku a na jedné z tlap. Žádný ze zásahů však nebyl hluboký, slepý trpaslík nemířil a rány dopadaly ve špatných úhlech.

Panošovi to celé připadalo, jako by na kočku zaútočila myš a zuřivě ji kousala. Kroutil hlavou. Dovedl si představit, že by kočka něco takového prostě nedokázala pochopit a dala se na útěk. „Prosím, ať se to stane! Ať ji zažene, ať nikdo nezemře…“

„Terg! Terg! Te…“

Mantikóra zoufale zařvala. Její štíří ocas vystřelil kupředu jako

obrněná pěst. Prolétl smrští čepelí přímo k trpaslíkovu obličeji. Uregar snad útok nějak vytušil a trhl hlavou na stranu. Přijal drtivou ránu na ocel rohaté helmy, to jej zachránilo. Přesto se zapotácel, ustoupil o pár kroků zpět. Do sněhobílého vousu mu stekl pramínek krve.

Netvor byl nenadálým úspěchem tak překvapen, že své výhody ani nevyužil. Roztínač se na něj hned zase rozběhl, ale bylo vidět, že ho strašlivá rána napůl omráčila. Jeho pohyby ztratily na rychlosti i síle. Mantikóra oproti tomu získala ztracenou rovnováhu. Uhnula Reye a máchla tlapou. Drápy přejely po zlacené oceli s uširvoucím skřípěním. Síla úderu promáčkla hrudní plát a odhodila Uregara zpět. Udržel se na nohou. Máchnutí ocasem, svištivý zvuk letícího trnu, zazvonění oceli. Stařec překvapeně vyhekl a hmátl si na hruď.

Trn prorazil plát a zarazil se Uregarovi hluboko mezi žebra. Roztínač cítil, jak se mu jed šíří tělem. Klesl na jedno koleno.

Mantikóra vítězně zařvala. Mávla křídly a odrazila se k poslednímu skoku.

Uregar bojoval s jedem. Viditelně se roztřásl.

„Dobrá smrt!“ vykřikl Rhan. „Terg!“

Ostatní trpaslíci zachovávali hrobové ticho.

„To je… málo…“ zašeptal si Uregar jen sám pro sebe. „Ještě ne!“ zařval a vzepřel se jedu, odmítl se poddat jeho omamným účinkům. „Terg!“

Bylo to na poslední chvíli. Už cítil netvorův smrdutý dech na své líci. Zařval a vztyčil se. Všechnu zbylou sílu vložil do rozmachu. Sekl Reyou odspodu a Leyou shora. Vychutnal si kratičký zvuk drcených kostí. Sionelové rukavice se potřísnily krví.

Potom ho váha ohromného těla přimáčkla na zem a zbavila dechu.

Jako ve snách ještě zaslechl Rhanův obdivný výkřik, ke kterému se postupně přidávali i všichni ostatní trpaslíci: „Dobrá smrt! Dobré vítězství!“

Spokojeně se usmál.

Ano, teď už ano.

Z mantikóřina zoufalého řevu Jenikovi tuhla krev v žilách.

Panoš nechápal, co ještě netvora drží při životě. Jedna z

Roztínačových seker mu stále vězela v lebce, zaseknutá až po topor; druhou si už ze strašlivé rány zespoda na chřtánu vytrhl. Nyní se vlekl zpět k hromadě mrtvol, kterou navršil uprostřed hnízda, a skrápěl celou náves krví.

Uregar to dokázal…

Starý bojovník zůstal ležet na místě, kde ho mantikóra srazila. Vykašlával krev.

Rhan se ohlédl na Serpiga, ten nenápadně přikývl. Syn krále pozvedl svou podivně obyčejnou sekeru a zařval cosi v trpasličtině. Ostatní mu odpověděli a rozběhli se k hnízdu.

„Terg! Terg! Terg!“

Jen Vatrag zůstal stát, stále otočený k hnízdu zády. Jenik si toho všiml jen koutkem oka, protože v tu chvíli se nechal strhnout všeobecným bojovým nadšením.

Uregar mrtev, mantikóra v posledním tažení… Rádce si mě dá k večeři, tak proč to neurychlit?

Tasil meč a vrhl se vpřed s ostatními.

„Viděli ste to? Pro Rytířovu milost, ten starej na tu stvůru stačil sám! A to tu jsou kvůli nám…“

„He…“

Rogan si zachoval chladný výraz. Dělalo mu dobře, že Trin ztratila nervy a on ne. *Možná umíš magii, ale stejně seš jenom ustrašená ženská…* „Je mrtvej, to je hlavní. A ty vostatní nevypadaj tak drsně. Mrknem se, jak tu mrchu dobijou, a pak uvidíme. Nevědí vo nás, tak jakýpak strachy?“

Trin jeho jistota trochu uklidnila. Zírala na boj, který se v hnízdu strhl. „Ten chlap v královskejch barvách, co je s nima… možná bysme se na něj měli zeptat Glata. Co je zač a vůbec.“

Skrček začal zuřivě gestikulovat.

Rogan se ušklíbl. „Jasně, máš pravdu, Dote. A ty drž… přemejšlej, Trin. To se na něj nepamatuješ? Náš starej známej z únosu!“

Magická nevěřícně zavrtěla hlavou: „Máš pravdu!“

„Jo. Pěkně se nám to tu slejzá… Ale má docela kuráž, že de s nima. S trochou štěstí ho teď ta potvora sejme a my máme vo starost

míň.“

„Ten přece neví nic důležitýho, ne?“

„To ne. Ale nechat ho utýct byla chyba. Já svý chyby rád napravuju.“

„Hehehe!“

„A přitáhněte sem Glata. Ať to taky vidí.“

Trpaslíci neútočili bezhlavě, nejprve obstoupili nestvůru ze všech stran.

Mantikóru oslepovala krev, která se jí hrnula z roztáté lebky. Přecházela kolem kupy mrtvých těl, občas se jí podlomily nohy. Budila dojem šelmy zatlačené do kouta. Možná by ještě dokázala odletět, alespoň kus, ale neudělala to. Čím víc se útočníci blížili, tím zlověstněji vrčela.

Jenik to už pochopil. Zblízka si všiml, že nestvůra vypadá mnohem štíhleji, než kdy předtím. „Chrání své mládě!“

Trpaslíci se na něj podívali útrpnými pohledy někoho, komu je sdělována zcela očividná věc. Zrudl jako pivoňka. Byl to tak strašný pocit, že raději zařval: „Sevar!“ a vrhl se na mantikóru.

Ihned mu došlo, že to vůbec nebyl dobrý nápad. Bylo však pozdě přestat.

Sekl vší silou, ale jeho meč od nestvůřina hřbetu neškodně odskočil – sotva odloupl pár šupinek. Mantikóra se ztěžka obrátila a mávla tlapou. Panoš zděšeně vnímal, že z něj drápy trhají kroužkovou košili jako pergamen a barví se jeho krví. Úder ho strhl na zem. Dopadl na mrtvolu starého muže, které chyběla půlka hlavy, rameno a ruka. Málem už nedokázal vstát. Ztěžka se odplazil pryč.

„Terg! Terg!“

Serpig byl u netvora druhý. Švihající ocas zdánlivě bez námahy odtlačil pavézou, vzápětí rozjařeně zařval a jedinou ranou své těžké sekery jej uťal. Uvolnil místo Garele, která zkusila kladivem přerazit jednu z netvorových zadních nohou. Lehká zbraň jen odskočila zpět. Trpaslice se zatvářila kyseleji než obvykle.

Ferghanovi se vedlo podobně jako Jenikovi. Svou lehkou sekerkou sekl mantikóře za krk, ale nepronikl skrz. Nestvůra řvala bolestí způsobenou utnutím ocasu a bila kolem sebe křídly. Mladý

trpaslík se snažil chránit svým kulatým dřevěným štítem, ale bylo to, jako by chtěl přehradit rozbourácenou řeku. Odlétl stranou, narazil na strom a omráčen klesl na zem.

„Bratříčku!“ zařvala Targhena ochranitelsky a její obrovitá zbraň se rozlétla v děsivém oblouku. Útočila přímo zepředu a mantikóra ji viděla. Mrskla sebou a vyhnula se. Dvoubřitá sekera nenarazila na odpor a škrtla o zem, trpaslice však neztratila rovnováhu a roztočila zbraň v novém rozmachu.

Mantikóra ucítila štípnutí, jak se jí do lebky z boku děsivou silou zasekla Rhanova sekera. Takřka současně jí na hřbet drtivě dopadlo Hogerovo kladivo. V páteři jí cosi prasklo, zadní nohy pod ní podklesly. Jen ztěžka se vyhnula další Targhenině ráně. Z posledních sil mávla křídly a vrhla se vpřed, přímo na svou soupeřku.

Trpaslici zasvítily oči. Pustila sekeru, stála pevně. Přijala náraz ohromného těla na hruď, objala šupinatý krk v drtivém stisku. Hleděla do netvorových blankytných očí a smála se.

Kratičkou chvíli se spolu válely po zemi. Targhena vyškubla z netvorovy lebky Leyu a zběsile s ní sekala kolem. Potom nastoupil Hoger se svým kladivem a rozjařeně zahalekal: „Podrž mi ji chvilku v klidu!“

Targhena zasupěla a na zlomek sekundy mu vyhověla. Ozval se zvuk drcených kostí a Hogerovo kladivo se pokrylo obsahem mantikóřiny lebky.

Najednou bylo ticho.

Rogan, Dot a Trin se na sebe podívali.

Při pohledu na bojující trpaslíky všichni značně pobledli.

„Navrhuju zůstat tady a bejt hodně, ale hodně nenápadný…“ pronesl Rogan tiše.

Jeho společníci bez váhání přikývli. Glat měl stále roubík a jeho rozmrzelého výrazu si nikdo nevšímal.

Kdybyste mi nezlámali luk…

Bojové vzrušení zvolna opadlo.

Rhan se smutně díval na svou sekeru. Po ráně, kterou zasadil

mantikóře přímo do lebky, se uprostřed ostří vylomil velký zub.

Hoger k němu přistoupil a zeširoka se usmál: „Ta rána sedla, ale příště si vyber trochu měkčí místo. Měl si štěstí, že si ke všemu ještě nezlomil topor…“

Syn krále se na něj podíval tak nevraživě, že se Hoger raději zase otočil a odešel k ostatním, kteří se shromažďovali kolem Uregara.

Ještě uslyšel, jak Rhan napůl šeptem pronesl jméno, které své zbrani po jejím prvním boji dal:

„Kleyraig.“

Hoger se usmál podruhé a sám pro sebe přikývl. *To taky sedlo. Křivé ostří.*

X.

„Zub na ostří, zub na duši.“

Bětčin ryzák se polekal divného klacku v trávě a odskočil stranou. Dívka se málem neudržela v sedle: „Nech toho, ty janku! S tebou bude ještě práce jak na kostele…“

Přestala láteřit a začala k němu mluvit klidněji; nakonec ho opět pobídla do rychlosti. „No, to je lepší. Ukaž, žes za ty peníze stál!“

Bavila se vzpomínkou na to, jak koňského handlíře ani nepustila ke slovu. Byl úplně paf z toho, jak se mladé děvče vyzná a jak umí být přesvědčivé. Za koně, postroj i sedlo nabídla jen o trochu víc, než dvě třetiny obvyklé ceny, a uhádala to. Předvedla, že je ryzák necvičeny, jankovitý, poukázala na jeho bílé punčošky a špatnou hlavu – a měla to. Handlíř jen kroutil hlavou a nabídl jí práci. Se smíchem odmítla a odcválala.

Přej umím smlouvat, ha! Prostě jsem už víc neměla!

Zasněně vzpomínala, jak její pravý otec přijížděl domů vždy na jiném nádherném zvířeti, jak ji učil na nich jezdit a správně se o ně starat.

A jak své dceři vždycky sliboval, že až trochu povyroste, vezme ji do světa s sebou.

Máma se vždycky tak hrozně mračila, když to říkal… ale pak jí dal pusu a zas se smála.

Ale teď jsem tu, ve světě, a mám i svýho koně. Sice jsem bez peněz, ale co… Třeba mě panoš Jenik vezme do svý družiny?

Cválala lesem už celkem dlouho, byla čím dál netrpělivější. *Každou chvíli už tam musim bejt, ne? Přece o to všechno nepřijdu?*

Konečně uviděla vesnici, o které Jenik se strážným mluvil.

Byla to spoušť. Zastavila koně a odvrátila zrak, udělalo se jí mdlo.

Stejně už je po všem…

Jenik a trpaslíci, které znala od vidění z hostince, stáli uprostřed návsi před hromadou mrtvol a mantikóřinou mršinou. Vesničané pomalu vylézali z lesa a vraceli se do vesnice. Po tvářích se jim koulely bezmocné slzy.

Polkla žluč, dodala si odvahy a rozjela se k Jenikovi.

Trpasličí bojovníci stáli kolem jednoho ze svých, starého bělovousého, a ten největší z nich, černovousý kolos, si vedle něj právě klekal na jedno koleno. Stařec měl doširoka rozevřené oči a ještě dýchal, ale očividně to už nemohl vydržet dlouho.

Jenik stál kousek od nich a snažil se ze sebe svléci rozedranou kroužkovou košili. Bětka chtěla dojet až k němu, ale její ryzák odmítl na náves s mantikóřinou mršinou vjet. Uvázala jej tedy ke stromu a zbytek cesty došla.

„Smím pomoct, pane?“

„Co? Kdo…“ Panoš ze sebe zbytky kroužkovky rychle strhl a přišel o pěkných pár vlasů. „Aha, ty, paní Alžběto. Ne, díky, nepotřebuji…“

Při pohledu na jeho zkrvavenou hruď ho přestala poslouchat. „Že ne? Vždyť tu vykrvácíš! Rychle s tou prošívanicí a košilí dolů!“ Obrátila se na jednoho z vesničanů, který s otevřenou pusou zíral na netvorovo rozmlácené tělo. „Ty, dělej! Přines pro pana Jenika nějaký čistý plátno! Rychle!“

Jenik stiskl zuby a nic neříkal. Hluboké škrábance po mantikóřiných drápech nebyly vážné. Sice bolely jako čert, ale zatím se mu to před trpaslíky dařilo skrývat. Teď ale ztratí tvář kvůli nějaké holce…

Vyměnil si pohled s Ferghanem. Mladý trpaslík sotva stál, mantikóřino křídlo ho narazilo na strom tak prudce, že si málem zlámal všechna žebra. Jeho sestra se k němu hned po boji vrhla a celého ho kontrolovala. Nedovolila mu vstát, dokud ji nepřesvědčil, že mu nic není.

Oba chlapci se na sebe teď podívali s úplně stejným útrpným

výrazem ve tváři. Potom se tomu zasmáli.

Bětka si jejich obličejů nevšímala. Vesničan jí už přinesl, to co chtěla, a tak se pustila do ošetřování.

Letmo se ohlédla na trpaslíky. Ten s krumpáčem stál stranou, jako by se ho umírání jednoho z nich netýkalo. Ten mohutný, co u starce klečel, sklonil hlavu, vstal a cosi pronesl. Ostatní vážně přitakali.

Bětka pochopila, že starý trpaslík zemřel. Pokrčila rameny a dál se věnovala Jenikovým ránám.

Jeden z přeživších čeledínů z hradu přistoupil k Jenikovi a uklonil se mu: „Co máme dělat teď, pane?“

Chlapec se na něj podíval trochu zmateně. *To vám jako mám velet?* Chystal se pokrčit rameny a odpovědět nějak vyhýbavě, ale potom si všiml, s jakým obdivem se na něj Alžběta dívá. Důležitě se nadechl a mávl rukou k hromadě mrtvých, kolem níž už bzučela mračna neodbytných much.

„Ty běž podat zprávu na hrad, ostatní pomozte s kopáním hrobů! Nechceme tu mor!“

V tu chvíli si nebyl vůbec jistý, jestli by od rozkládajících se mrtvol hrozil zrovna mor, ale nějaká nemoc určitě. Ostatně, nikdo nic nenamítal, čeledín se opět jen uctivě uklonil a odspěchal.

Jenik v duchu vrtěl hlavou. *Jestli mě nezabije Thalas za smrt králova mazlíčka, udělá to Herman za to, jak si tu hraju na pána…*

Ale Alžbětino ohromení a úcta za to stály!

Většina vesničanů se pustila do neveselé práce. Chodili kolem jako těla bez duše, schraňovali roztrhané kusy svých blízkých k sobě a odnášeli je na nedaleký hřbitůvek. Do této chvíle to byl jen kousek louky obehnaný nízkou zídkou.

Jenik hádal, že po dnešku bude trojnásobný.

Trpaslíci stáli kolem Uregarova těla a mlčeli. Už se k nim připojil i Vatrag. Pokoušel se tvářit chladně a nepřístupně, ale svůj smutek a zklamání nedokázal zcela skrýt.

Když se po chvíli ve zmenšující se hromadě mrtvol cosi pohnulo

a vesničané začali zděšeně utíkat, Rhan vstal a zachmuřeně tím směrem vykročil. „Dodělám to.“

Jenik sledoval malou, jakoby kočičí hlavičku, která se dralа zpod zkrvaveného lidského stehna, a najednou mu došlo, že když to správně navlékne…

Vyškubl se Bětce a skočil mezi Rhana a mládě. „Tohle už ne!“

Trpaslík se na něj podíval a zakroutil hlavou. „Tobě to předtím nestačilo?“

Jenik při vzpomínce na zběsilý let z koňského hřbetu pobledl, ale neustoupil. „Máte, co jste chtěli, Uregar získal svou hrdinskou smrt. Proč zabíjet to mládě? Jaké je v tom hrdinství?“

„Když ho zabiju teď, nebude za pár let žádný hrdina potřeba,“ odtušil Rhan pochmurně a odstrčil Jenika stranou. „Nebo chceš, aby další z vašich vesnic dopadla takhle?“

Ta představa Jenikem otřásla, ale nevzdával se. Opět Rhana předhonil a zastoupil mu cestu: „To mládě patří králi. Jestli mu ublížíte, urazíte samotného Rodericha!“

Tohle zapůsobilo. Rhan se zarazil a krátce se ohlédl na Serpiga, který rozmrzele přikývl.

Jenik kul železo, dokud bylo žhavé: „Už zabití matky nám jen sotva projde, ale přivezením mláděte to snad napravíme. A když bude vychováno v zajetí a zvyklé na lidi… snad nebude tak krvelačné!“

Syn krále sevřel pěsti, až zbělely, a rozlíceně zavrčel několik trpasličích slov.

Jenik nevěděl, kde se to v něm vzalo, ale zničehonic se slyšel chladně říkat: „Pokud jsi mě právě urazil, Rhane, řekni to v lidském jazyce, ať ti rozumím a mohu odpovědět!“

Rhan přestal klít a dlouze se na něj zadíval. Potom jen krátce řekl: „Ne, *tebe* jsem neurazil.“ Vzápětí se k panošovi obrátil zády a odkráčel zpět k mrtvému Uregarovi.

Ostatní trpaslíci po celou dobu zachovávali mlčení a vše napjatě pozorovali.

Jenik na sobě cítil pohledy všech přítomných a věděl, že jestli má s trpaslíky ještě někdy jednat jako s přáteli, musí tohle nějak napravit – a rychle.

Zrak mu padl na chlapce, kterého si pamatoval ze zvěřince a který teď stál na kraji návsi a nevěděl, co má dělat.

„Pojď sem! Vyrazíš na hrad se zprávou. Nemusíš říkat, co se tu stalo, to už budou vědět, ale postarej se, aby sem poslali vůz s klecí pro to mládě a královský pohřební kočár pro Uregara, toho padlého trpaslíka. Jasné? Královský pohřební kočár, nic menšího!“ S uspokojením zaznamenal, jak vážnými tvářemi trpaslíků na kratičký okamžik probleskly spokojené úsměvy. „A jestli ti s tím někdo bude dělat potíže, najdi vévodu z Dorsi a řekni mu, že je to bezpodmínečně nutné. Zopakuj mi to! V pořádku, jdi.“

Tak, to bychom měli. Teď co zatím s tím mládětem?

Obrátil se a jen sotva se ubránil překvapení. „Paní Alžběto, neměla bys…“

Bětka chovala malou mantikóru na klíně a drbala ji mezi tenkými, sotva suchými křídly. „Vždyť je to jen trochu větší kočka!“ zasmála se bezstarostně. „Poslouchej, jak přede!“

„Zdá se mi, že spíš pěkně hlasitě vrčí!“

„Ale ne, koťata vždycky předou takhle nahlas!“

„Ale pozor na ten ocas!“

„Tebe ještě nikdy neštípla vosa, pane Jeniku?“

Ona se mi snad vysmívá! Tak ji trochu zchladím!

Ztišil hlas: „Prosím, přestaň s žerty. Matka toho koťátka povraždila půlku vesnice.“

Zatvářila se vyděšeně, provinile se rozhlédla. „Já… to tak přece nemyslela… já vím…“

Jenik ji nechal, ať se v tom pocitu viny chvíli topí. Potom navrhl: „Možná bychom se mohli pomalu vydat zpět na Fernost, naproti vozům? Tohle není místo, na němž bychom museli zůstávat.“

Bětka vděčně přikývla.

Kromě Rhana a Vatraga, kteří zůstali u mrtvého, se k nim přidala i většina trpaslíků – i když Garela hodně váhala, zda také nezůstat.

Hoger se ještě na okamžik přitočil k Jenikovi a poklepal mu na rameno: „Dobrý boj, panoši!“

Mladík zavrtěl hlavou: „Díky, ale bylo nás na ni tolik.,.“

„Kdo mluvil o mantikóře?“ zasmál se Hoger pobaveně. „Mluvím o tom, jak jsi přežil Rhana! Už jsem ho viděl zabít pro míň!“

Jenikovi se udělalo trochu mdlo, ale ovládl se. Raději mlčel.

„Ale ten boj s mantikórou také nebyl špatný. Příště však nech první ránu Serpigovi. Trochu jsi ho rozzlobil," dodal ještě trpaslík a vrátil se k ostatním.

Panoš si povzdychl.

Porozumím jim někdy?

„He! He!" Dot přiběhl od kraje lesa a vzrušeně ukazoval směrem k vesnici. „He!"

Rogan a Trin před chvílí odtáhli svázaného Glata hlouběji do lesa, vyndali mu roubík a teď s ním mluvili. To, co jim říkal, bylo šílené, ale dávalo to smysl. Trin si navíc byla jistá, že jim zvěd nelže.

Velitel se na skrčka útrpně podíval: „Je to fakt důležitý?"

„He!!"

„Dobře. Trin, jdi s nim a zjisti, co a jak. Přijdu hned."

Magická a skrček odběhli. Rogan se sklonil nad Glatem.

„Tak podívej, špicle. Dostaneš šanci. Já tě teď rozvážu, pudeš s náma. Ale dej si bacha – jestli je v tom ňáká zrada, Trin s tebou udělá to samý, co předtím se mnou, a já si tě pak vychutnám."

Glat přikývl, zachmuřeně se usmál: „Máme společné nepřátele. Nezradím vás." S trpkým úšklebkem dodal: „Čestné slovo šlechtice."

Rogan se zašklebil a uznale ho poplácal po zádech: „Tak dem!"

Připlížili se ke kraji lesa. Trin se k nim otočila a přidušeně jim sdělovala: „Vodcházej! Zůstali tam jenom dva trpaslíci, hlídaj toho mrtvýho!"

Glat nevěřícně zavrtěl hlavou, ale sotva se přesvědčil na vlastní oči, hned se obrátil k Roganovi: „Tihle nejsou ve zbroji! Čtyři na dva! Co vy na to?"

Velitel překvapeně zavrtěl hlavou: „To jako je zkusit sejmout hned teď?"

„Taková šance se nám už nenaskytne!"

„Je tam spousta vidláků…"

„Nezasáhnou! Jsou ještě pořád vystrašení!"

Rogan to chviličku zvažoval. Potom se zatvářil podezřívavě: „Víš, jak mi to celý připadá? Jako že nás chceš vlákat do pasti!"

Glat se nevěřícně zasmál: „Cože? A jak bych to asi tak udělal?"

„Nedělej ze sebe zase hlupáka, Rogane!“ vložila se do toho Trin. „Hele, dává to smysl. To trpasličí komando je tu kvůli nám, vo jednoho už přišli, když jim sejmem další dva, bude jenom dobře.“

„Ale viděli ste, jak bojujou!“

„Ten s krumpáčem na bojovníka nevypadá a ten veliký má jenom sílu, nic jiného,“ prohlásil s jistotou Glat. „Ti opravdu nebezpeční jsou už pryč.“

„He! He!“ vložil se do rozhovoru Dot.

„Co to ukazuješ, skrčku?“ obrátil se k němu Rogan netrpělivě, „zbraň, sekera, dvě sekery… Jo jasně! Voni u toho mrtvýho nechali ty nádherný sekery?“

„He!“

Roganovi zasvítily oči. Glat chviličku mlčel, potom navrhl: „Dojdu si ke koni pro meč, ne?“

A pro svůj klobouk!

Velitel nepřítomně přikývl. V duchu už spřádal plán útoku.

Rhan položil Leyu a Reyu Uregarovi křížem přes hruď a upravil mrtvému ruce tak, aby své zbraně držel.

Serpig mu před odchodem řekl, že sionelové rukavice, které Draug Bělovousý nechal pro tergského hrdinu vyrobit, byly pouze propůjčeny a stále patří královskému rodu – tudíž i Rhanovi. Bylo jeho právem i povinností je převzít, opatrovat a navrátit do Toragu.

Zatím je však stahovat mrtvému z rukou nehodlal.

Ušklíbl se. Musel toho zpět do Toragu dopravit opravdu spoustu: rukavice pro otce, sekery pro Uregarova syna a ostatky Uregara samotného, protože byl Svědkem jeho skonu.

A to všechno jenom proto, že jsem se od Hogera nechal přesvědčit!

Proklínal tu chvíli, kdy se rozhodl putovat do Sevaru. Zdálo se mu, že když odejde z Toragu, nalezne svobodu, ale místo toho byl synem krále více než kdy předtím.

Nesmím ani zabít pitomce, který chrání mantikóru…

Vatrag Vyděděný stál několik kroků od mrtvého i jeho Svědka. Už překonal slzy i pocit bezmoci. Nyní chladně zvažoval, zda rovnou vyrazit směrem domů do Toragu, nebo zůstat s ostatními.

Poprvé v životě v sobě dusil tolik vzteku, že bojoval s touhou

ublížit či zabít. V Toragu tu možnost mít nebude, ale v Sevaru by si svou zlost vybít mohl…

Ukažte mi ty své vymyšlené orky, no tak, sem s nimi!

Něco ho štíplo na krku. Nepřítomně si tam plácl rukou.

Sáhl do mošny pro balzamovací krém a vykročil k mrtvému. Neměl by, už nebyl jeho synem, ale přeci jen chtěl tohle udělat sám.

Uviděl, jak se Rhan plácl po krku.

Ta hromada mrtvol nejspíš nepřilákala jen mouchy…

Syn krále zíral do dlaně, na které mu ležel malý dutý trn.

Pohlédli na sebe, oba se ponuře usmáli. Potom se postavili zády k sobě.

„Terg!“

Tváře i vlasy si zakryli šátky a natrhanými kusy oděvu a svlékli cokoli, co je mohlo prozradit – Trin skryla rudé šaty pod ošuntělým pláštěm a Glat se s těžkým srdcem opět rozloučil s kloboukem.

Rogan a Dot se k vesnici připlížili z jedné strany, Glat a Trin z druhé. Magická si byla takřka jistá, že na legendární trpasličí odolnost vůči magickým silám bude krátká, ale Rogan jí po straně zašeptal, že ji tam chce spíš kvůli Glatovi.

„Jedinej náznak zrady – a sejmeš ho, jasný?“

Plán byl jednoduchý: Dot oba dva trpaslíky otráví, všichni čtyři chvíli počkají, potom ochrnuté dorazí, seberou sekery a zmizí. Celé to bude vypadat jako útok lapků, kteří využili příležitosti ve vesnici zdecimované netvorem.

Až po tu otravu to vyšlo.

„Sakra, Dote, tys tam zapomněl dát jed, nebo co?“ zašeptal Rogan vztekle. „Proč pořád stojej?“

„He! He?“ gestikuloval skrček zuřivě a vrtěl hlavou. „He! He…“

„Drž hubu. Nemůžem tu čekat! Na ně!“

Zpoza jednoho domu přímo před Rhanem vyběhl vysoký rozložitý muž se zahalenou tváří a dlouhým mečem, který držel obouruč. Hned za ním z úkrytu vyklouzla malá postavička – na trpaslíka z Mladšího rodu příliš útlá.

Tak malý člověk?

Draugův syn riskoval krátké ohlédnutí. Z druhé strany se vynořil druhý muž s mečem, za ním štíhlá žena s prázdnýma rukama.

O jejich úmyslech nebylo pochyb. Vesničané se zoufalým křikem prchali do domků a zabouchávali za sebou dveře. Rhan o útěku neuvažoval, Vatrag ano – ale viděl, že to nedokáže.

Syn krále ze všech sil vzdoroval účinkům omamného jedu. „Vydržíš?“ křikl na Vatraga přes rameno.

„Jen chvilku,“ zasípal zbrunátnělý horník. „Vidím trojmo. Tedy pokud jsou proti mně jen dva!“

„Do útoku! Terg!“

„Dobrá… tak tedy: Terg.“

Rogan uslyšel syknutí foukačky a všiml si, že trn zasáhl černovousého kolose přímo do tváře. Trpaslíkovi se nepříčetně rozšířily oči, rozeřval se a vrhl se proti veliteli s napřaženou sekerou, jako šílenec. Rozběhnutý Rogan se chtěl krýt a odpovědět vlastním útokem, ale na poslední chvíli si to raději rozmyslel a zachránil se skokem stranou. *Přerazil by mě vejpůl, i s krytem a kroužkovkou!*

Trpaslík se kolem něj prořídl, neovladatelně tažen silou vlastního útoku. Žoldák získal zpět ztracenou rovnováhu a zkusil se po něm ještě ohnat, ale už nedosáhl.

Černovous chtěl běžet dál proti Dotovi, ale nejspíš si v tu chvíli uvědomil, že nechal záda svého přítele nekrytá. Zatímco se obracel zpět, zabodl se mu do krku další trn. Nevšímal si toho.

Rogan mrkl na druhého trpaslíka, který stál pevně rozkročený, rozháněl se krumpáčem a držel si Glata od těla. Koutkem oka si všiml i Trin, která nehybně stála opodál s přivřenýma očima. *Přeci jenom to zkouší! Dobře!*

Vzápětí se už musel bránit dalšímu zuřivému útoku rozložitého kolose. Ten na něj opět běžel jako velká voda se zubatou sekerou nad hlavou. Rogan se v duchu ušklíbl. *Opravdu nic neumí… Co takhle jeden školní trik?*

Trpaslík dal do svého seku všechnu sílu. Velitel předstíral kryt, povolil, postoupil stranou a vpřed až za soupeře a s širokým rozmachem jej sekl šikmo přes záda. Černovous zařval jako raněný

býk, jeho běh se změnil v potácivý krok, potom klesl na kolena. Rogan se začal smát. *A tohohle jsem se bál?*

Otočil se k druhému trpaslíkovi, aby ho dorazil zezadu. Smích mu zmrzl v hrdle.

Ten krumpáč se blížil ďábelsky rychle.

Vatrag už neviděl skoro nic, před očima se mu stmívalo. Bylo mu jasné, že jeho soupeř to na něm poznal. Ten lidský bastard neriskoval útok, jen čekal, až jed udělá práci za něj.

A ten vnitřní hlas, co mi tak panovačně rozkazuje usnout, nejspíš patří té ženě…

Ještě v sobě nacházel sílu se vzepřít. Uslyšel Rhanův řev, to mu dodalo.

Na okamžik všechno zčernalo. *Tak vidíš, Uregare, také zemřu slepý…*

Ustoupil o krok zpět a rozmáchl se k co nejsilnějšímu, poslednímu úderu. K jeho překvapení zbraň narazila na odpor. Vší silou svých svalů, zocelených těžkou dřinou v dolech, trhl dopředu.

Glat přes hlavu svého soupeře viděl, jak se Rogan elegantně zbavil svého protivníka. Spokojeně se usmál. *Tak ten nejdůležitější je náš!*

Přichystal se proklouznout pod sekem stále zmámenějšího trpaslíka a také to skončit.

Předtím si uvědomil, že se Rogan dostal moc blízko. „Hej…“

Horník se rozmáchl se strašlivým zápřahem. Topůrko krumpáče dopadlo na Roganův krk, nabroušená špička se naštěstí zaklesla až za ním. Veliteli se i přesto z šoku podlomila kolena. Než však spadl, trpaslík s řevem zabral a přehodil mohutného muže dopředu.

Glat měl sotva zlomek sekundy na uskočení, avšak celý ho spotřeboval na nevěřícné otevření úst a heknutí. Roganova úctyhodná hmotnost podpořená kroužkovou košilí jej srazila k zemi a pohřbila pod sebou.

A jsme mrtví!

O Rhana se pokoušely mdloby. Bolest z rozťatých zad a jed z tří trnů

dělaly vše pro to, aby už nevstal. Zaťal zuby, zapřel se o Kleyraig a pomalu se vytáhl na nohy. Stále se o svou zbraň opíral, aby zas nespadl, kýval se jako kácený strom.

Zrak se mu rozostřoval, ale v jednu chvíli zahlédl Vatraga, jak stojí nad oběma útočníky a rozpřahuje se, aby je dorazil… a jak Důlmistr ztrácí rovnováhu, zasekává krumpáč naslepo a padá vedle nich.

„Ksakru… Terg!“

Nebyl to už pokřik, jen slabé zachrčení. Rhan cítil, jak mu ze zad crčí krev.

„Terg…“

Ucítil cosi vzadu na krku. Mrákotně si tam sáhl a nahmatal další tři nebo čtyři jedové trny.

Tehdy se rozesmál.

Trin byla úplně zpocená. Trpasličí odolnost nebyla ani zdaleka tak nepřekonatelná, jak se proslýchalo, ale zpočátku se do horníkovy mysli skoro nedostala. Trvalo nesmírně dlouho, než ten šílenec s krumpáčem konečně začal podléhat… *Ale už to chápu, to tímhle jste jiní! Mám tě!* Otevřela oči a dívala se, jak se poražený trpaslík kymácí nad oběma ležícími muži a krumpáč mu klouže z povolujících prstů. *Bylo načase. Ještě chviličku a připíchnul by je jak brouky.*

No tak, hezky spi! Dělej! Spi! Ne, co to…

Zaklela. Mysl její oběti sáhla do zásob rezistence, o kterých Trin do té chvíle neměla ani tušení. Nestačily jí síly, přeci jen legendární trpasličí odolnost podcenila. Horník se vzchopil, sevřel topor pevněji a sekl.

Teprve potom opravdu usnul.

Glat uslyšel nechutně mlaskavý zvuk, vzápětí mu špička krumpáče škrtla o bok, rozedrala kůži a šaty a zajela do země. Jemu nic víc nebylo.

Zato Rogan začal řvát, nepříčetně se zmítat a zběsile kolem sebe bít lokty i pěstmi. Krumpáč mu prošel kroužkovou košilí a přibodl ho

k zemi někde v podbřišku. Glat se pokoušel vyprostit a současně si chránit obličej před údery žoldáka, šílejícího bolestí. Jako by toho nebylo dost, na okamžik zahlédl druhého trpaslíka, který se k nim zvolna blížil se sekerou v ruce, nechával za sebou krvavou cestu a smál se jako šílenec.

Chcípnem tu! Chcípnem tu!

Najednou ucítil, jak mu kdosi pomáhá, vytahuje ho zpod velitele za ramena – úplně bledá Trin.

„Z Rogana stříká krev, musíme ho dostat pryč!“

„Jo, pryč, rychle pryč!“

„Vytrhni z něj ten krumpáč! Dělej!“

Glat chytil krumpáč oběma rukama za hlavicí, zapřel se nohou o žoldákovu pánev a táhl.

Něco utrhl.

Roganovi se obrátily oči v sloup. Omdlel.

„Vezmi ho na rameno!“ Příkazu psychické mutantky se nedalo odolat, i kdyby na to Glat v tu chvíli pomyslel. „Tak, zdrháme! Pryč! Dote, kde seš? Pryč!“

„He!“ ozvalo se od těla mrtvého trpaslíka. „Hehehe…“

Dot utíkal z vesnice s oběma sekerami v náručí.

Rhan se nemohl přestat smát.

Stál nad ležícím Vatragem, sekeru držel v obou rukou nad hlavou. Nepřátelé zmizeli. Vlastně si ani nevšiml kam. Rozhlížel se a selhávajícím zrakem je hledal.

Z domků začali vykukovat první vesničané.

Teď se smál jim: „Zbabělci! Terg! Terg! Terg!“

Lidé zas rychle zmizeli.

Draugův syn se naposledy uchechtl, pak přepadl dopředu a všude byla tma.

XI.

„Pro zlaťák by si vousy krátil.“

Odpolední ruch na fernmarském tržišti dostupoval svého vrcholu a cesta odkudkoli kamkoli vedla skrz tlačenici. Dvojice jezdců, zvolna se blížící k hostinci U královy milosti, to však ani nevnímala.

„Paní Alžběto, zřejmě jsi již doma. Uvidíme se večer?“

„Budu tady, pane Jeniku.“

Panoš se díval, jak ta zvláštní dívka sesedá z koně a odvádí jej do stáje hostince, a trochu si oddychl. Už opravdu nevěděl, o čem dalším mluvit. Během cesty jí pověděl o boji s mantikórou, potom o své cestě k trpaslíkům i o tom, jak princezninu družinu přepadli orci a maskovaní lidé. Poslouchala ho s rozzářenýma očima, hltala každé jeho slovo. Byl to skvělý pocit.

Sice mu jej kazila skutečnost, že na svém malém huculovi musel k dívce neustále vzhlížet, což jeho převahu poněkud sráželo, ale jí to zřejmě tak komické nepřišlo. Naštěstí.

Ale co jí budu povídat dál? Jak jsem čistil Rolandovi zbroj? Nebo si začnu vymýšlet? Má mě za hrdinu, ale jsem jen obyčejný syn kupce…

Trpasličí družině trochu ujeli, takže teď přijížděl na Fernost sám. Předtím po cestě z napadené vesnice potkali královský pohřební kočár, žebřiňák na mrtvolu mantikóry i menší vůz s klecí, do které uložili mládě. Alžběta se s malým roztomilým netvorem ani nechtěla rozloučit, ale nakonec ho s povzdychem odevzdala. Předtím ho však ještě chtěla pojmenovat. Jenikovi dalo hodně práce jí ten nápad vymluvit.

Nedovedl si představit, jak by králi vysvětloval, že se jeho nový postrach zvěřince jmenuje ‚Ňuník' nebo ‚Beruška'.

Alžběta se chvíli tvářila uraženě, ale potom ho zas zasypala otázkami. Někdy mezi řečí mu také dobře poradila, aby si opět oblékl potrhaný oděv i kroužkovou košili. *Třeba to udělá dojem.…*

Když však uviděl rádce Thalase čekat na nádvoří a zle se na něj mračit, už v to nedoufal.

Rádce si Jenika odvedl z nádvoří přímo do své pracovny, do té chvíle neřekl ani slovo. Když si panoš všiml, že v jednom z křesel sedí rytíř Herman, bylo mu jasné, proč.

Přece by ho o to neochudil.…

Nechyběl ani Dorien, který opět upíjel své víno a mlčky se díval z okna. Když vstoupil Jenik, věnoval mu nezvykle vážný pohled.

„Nemusíš se zdržovat nějakým sáhodlouhým vyprávěním, panoši," pronesl vévoda z Dorsi a v očích se mu zlověstně blýskalo. „Už jsem vyslechl toho čeledína, nad nímž jsi převzal velení, i toho kluka ze zvěřince. Stačí, když mi sdělíš, odkdy mají panošové právo měnit a rušit mé rozkazy!"

Panoši začínalo být jasné, že po dnešku jeho vyhlídky na získání rytířských ostruh s konečnou platností mizí.

Na druhou stranu… syn trpasličího krále mě protáhl bahnem, rozpárala mě mantikóra, potom to po ní Rhan chtěl zopakovat, viděl jsem vesnici plnou mrtvých a jejich plačících pozůstalých, všechno úplně nevinných lidí…

Zavrtěl hlavou. „Jsem unavený, pane. Dělal jsem, co jsem mohl. Pokud to bylo tak špatně, prostě mě potrestej."

Rytíř Herman prudce vstal a zabodl do něj rozzlobený pohled. Už to však nemělo ten účinek, co ještě včera. Jenik si vzpomněl na blankytné oči mantikóry a v duchu se usmál.

Rádce se zamračil: „Tak ty se ani neomluvíš? Rozkázal jsem ti přivést mantikóru živou!"

„Bránila mládě. Jít na ni s kyjem či sítí byla sebevražda."

„Jeden z trpaslíků je také mrtvý!"

„On sem *přišel* zemřít. Snažil jsem se tomu zabránit. Sám jsem na to nestačil."

„Ale vést útok na mantikóru jsi mohl?“

„Vést útok? Já ho nevedl!“

„Svědkové vypovídali shodně, panoši! Rozběhl ses na ni jako první a křičel jsi ‚Sevar!‘“

„To ano, pane. Ale vedením útoku bych to nenazval. Pokud to dobře chápu, trpaslíci to vzali málem jako urážku. Nevědomky jsem předběhl toho, který si tuto poctu zasloužil nejvíc.“

„To sem teď nezatahuj. Hlavní je, že jsi v rozporu s mým rozkazem pomáhal zabít královo zamilované zvíře!“

„Mládě přežilo. Brzy tu bude.“

„Prý jsi ho musel před trpaslíky ubránit. Alespoň něco! Ale co ten pohřební kočár? Po celém Fernmaru teď jdou zvěsti, že snad zemřel nějaký králův příbuzný!“

Jenik se na rádce pozorně zadíval. *Něco tu nesedí…* „Tohle mi také vytýkáš, pane? To je divné. Dělalo mi to starosti, a tak jsem se raději zeptal jeho kočího, zda o tom víš. Ten mi sdělil, žes mu můj rozkaz osobně potvrdil!“

Rádce se pousmál. „To… je pravda.“ Obrátil se k Dorienovi. „Velmistře?“

Starý rytíř přikývl a pokynul Hermanovi. Ten vypadal, že už na to netrpělivě čekal. Přistoupil k panošovi a zatvářil se hodně, hodně zle. „Jsi drzé, nevycválané štěně, Jeniku,“ procedil mezi zuby. „Útočíš bez mozku! Jestli to dobře chápu, nebýt zbroje, byl bys mrtev?“

Mladík překonal nutkání odseknout něco neslušného. „Takřka určitě.“

„Takže ses ještě pořád nic nenaučil! Odevzdej tu zbroj k opravě, potom zajdi za ranhojičem. A radím ti, dobře se vyspi, kluku, protože zítra, hned po ranních modlitbách, si tě vezmu do parády. Osobně. A budu z tebe dřít kůži tak dlouho, dokud nechcípneš! Odchod!“

Jenik se beze slova otočil a odešel.

Drzé, nevycválané štěně. No dobrá. Tohle drzé, nevycválané štěně teď půjde a bude celou noc pít.

A kdoví, co ještě.

„Začínám mít pocit, že se o něj s tebou chci přetahovat, Doriene,“

zasmál se rádce, když i za Hermanem zaklaply dveře. „Odvedl skvělou práci. Myslel jsem, že ho posílám za celkem krotkou příšerkou, a ona to zatím byla rozzuřená matka. Nikdy se tak nechovala… To nebyla práce pro podkoního a čeledíny, ale pro tvé rytíře!“

„Postarám se, aby Řád vyplatil pozůstalým slušné úmrtné. Mrzí mě, že nemůžeme udělat víc.“

„To ano, to je samozřejmě nemilé. Opravdu mi toho chlapce nepřenecháš? Myslí mu to politicky. Ten nápad s kočárem na mě udělal dojem. Nevím, jestli bych v takové chvíli přišel s něčím podobným. Trpaslíci jsou v sedmém nebi a nás to vůbec nic nestálo! Proč jsi mi ho nedovolil pochválit?“

„Zpychnul by. Takový rytíř by nebyl k ničemu.“

„Vy se s nimi opravdu nemazlíte…“

„Omluv mě, vévodo. Mistr Ceremoniář čeká.“

„Abys mu řekl, jak bude vypadat Jenikův nový erb? Myslíš, že s takovým štítem ten chlapec nezpychne?“

„Jestli ano, nebude k ničemu.“

„Dovedeš být hrozný suchar, Doriene, víš to?“

„Po takovém dni nemám náladu na žerty,“ pronesl velmistr chladně. Zastavil se ve dveřích. „A to, že ty ano, o něčem vypovídá, Thalasi.“

„O čem?“

„Například o důvodu, proč Jenik raději zůstane u mě.“

~ ~ ~

Jenik vyrazil od ranhojiče ostrým krokem a zamířil přímo k bráně. Potkal Hogera, který mířil stejným směrem.

„Dnes tě přepiju!“ oznámil Tergovi nesmlouvavě. „A pak tě strašně zmlátím.“

Trpaslík se na něj překvapeně podíval, pak se rozchechtal: „Přijímám výzvu!“ a plácl panoše po zádech svým obvyklým drtivým způsobem.

Když se Jenik udržel na nohou, vzal ho kolem ramen – při jejich

výškovém rozdílu to vypadalo skutečně podivuhodně – a chechtal se dál.

„Já věděl, že ty jsi správný chlap! Jenom abys mi od poctivého pití zase neutekl za nějakou dívkou v nesnázích!“

Na nádvoří je smích přešel.

Vatrag, úplně bledý a s napůl šíleným výrazem ve tváři, stál vedle černého a zlatého pohřebního kočáru a krumpáč měl od krve. Žádný z čeledínů se neodvážil přiblížit.

„Pane!“ vrhl se k Jenikovi jeden z nich, „už jsme pro tebe poslali! Nevíme, co s ním! Kočí říká, že ve voze je jeden mrtvý a jeden těžce raněný, ale ten s krumpáčem nás tam nechce pustit!“

„Pro Rytířovu milost…“ sevřel panoš pěsti. „Rhan!“ *Tenhle den snad nikdy neskončí!*

Než však stačil vymyslet, co teď dělat, Hoger to udělal za něj: „Zmlátíš mě jindy, bojovníku, platí?“ Nečekal na odpověď a rozběhl se ke kočáru. Otevřel dvířka tak prudce, že utrhl panty, a nahlédl dovnitř. Vzápětí si vyměnil s Vatragem několik rychlých vět v trpasličtině, horník přikývl a trochu potácivým krokem se rozběhl směrem k hostinským pokojům za ostatními trpaslíky. Hoger se úzkým vchodem vměstnal do kočáru.

Jenikovi došlo, jaká by to byla tragédie, kdyby syn krále trpaslíků zemřel. Rozběhl se ke kočáru, musel vidět, co se stalo.

Uregar spočíval na zádech, ve velebné poloze. Jeho sekery chyběly.

Rhan ležel na břiše, dýchal jen přerývavě, tuniku měl zčernalou uschlou krví. Hoger právě rozřezával provizorní obvazy, které měl jeho přítel obmotané kolem celé hrudi. Všiml si Jenika: „Světlo! Rychle!“

V černém kočáře byla skoro tma, ale venku ještě svítilo slunce. Jenik se rozhlédl po nádvoří. *Pochodeň bych teď sháněl dlouho!*

Pohřební kočár měl střechu z konstrukce potažené černým sametem, která se dala odepnout pro případ, že by zemřelý člen královské rodiny měl být během pohřebního průvodu vezen v otevřené rakvi. *Ale i odepínání by trvalo moc dlouho.* Jenik vytáhl dýku, vyskočil za Hogerem a rozřízl střechu křížem krážem. Měl z

toho zvláštní potěšení, neboť přitom úplně slyšel Thalase: „A odkdy mají panošové právo ničit pohřební kočáry?“

Kdyby nebyla situace tak vážná, spokojeně by se zasmál.

Střecha se odchlípla, Hoger vděčně kývl. Rozhalil obvazy a zakroutil hlavou: „Dlouhý, rovný sek, docela hluboký.“ Mrknul na Rhanovu sekeru, která ležela na podlaze vedle. „A jeho zbraň čistá. Buď se mu někdo připlížil až za záda, nebo…“ Ohlédl se na Jenika a dokončil v trpasličtině: „Nebo se máš ještě hodně co učit, Rhane. A nedělej, že spíš. Zas tak strašný to není.“

Syn krále na okamžik otevřel oči a ochablými rty zavrčel takřka nesrozumitelnou odpověď.

Hoger mu nadzvedl vlasy, prozkoumal zarudlý krk a šest stop po trnech, přičichl. „Ale? No dobrá, beru zpět. Tohle by porazilo i většího vola.“

„Zas potřebuješ… roztřískat hubu…“

Panoš překvapeně sledoval, jak se Hoger vesele rozchechtal. Raději se trpaslíka zeptal: „Nemám zavolat ranhojiče?“

„Na takové škrábnutí? Přece nebudeme syna krále rozmazlovat! Hej, Rhane, až se tu dost vyválíš, přijď za námi do hostince. Budeš mně a Jenikovi soudcovat!“

~ ~ ~

Oproti Hogerovu původnímu záměru se tentokrát v hostinci U královy milosti dlouho pilo jen střídmě, vládla vážná nálada.

Bětka se neodvažovala přisednout, zůstávala u svého stolu u stěny, usrkávala zředěné víno – hodně zředěné – a jen pozorně naslouchala. Když hostinská potřebovala, pomohla s roznášením nebo v kuchyni. Peníze došly a tohle nebylo špatné místo na přivydělání. *Jen přechodně, samozřejmě. Určitě jen přechodně.*

Nezaslechla toho moc, ale pochopila, že trpaslíkům někdo ukradl nějaké sekery, na kterých strašně záleželo. Také že někdo unesl princeznu a že to mohli být ti samí – Jenik alespoň tvrdil, že i při útoku na kočár byl nějaký malý skrček s foukačkou.

Když se unaveného Rhana a Vatraga ptali, jak přesně vypadali

ostatní útočníci, nebyli schopní toho mnoho říct. „Dva muži s meči, jedna žena s kouzly,“ odpovídali rozmrzele. „A i kdyby neměli šátky, lidi jsou všichni stejní…“

„Nicméně,“ vzal si slovo Jenik, „tohle všechno dost možná znamená, že nás neustále sledují a mohou kdykoli zaútočit znovu. Musíme být opatrní. A lidí se obávat víc než orků.“

Trpaslíci vážně přitakali. Panoš si dobře všiml změny v jejich chování, co se jeho týkalo. Vzpomněl si na slova velvyslance Hilty Siva: „Uznávají mě, ale to je vše. Nikdy jsem nebojoval po jejich boku…“

Já už ano. I proti nim…

Ne, že by se k němu kdokoli kromě Hogera choval nějak přátelsky – ale ti mladší z nich k němu mluvili přímo a všichni naslouchali, když mluvil on.

Dlouhou chvíli bylo ticho.

Do dveří vstoupila malá, podsaditá postava – Jenik se letmo ohlédl a překvapeně zalapal po dechu: *Další trpaslík? Dorazil za námi z Toragu?*

Tergové si však nově příchozího vůbec nevšímali – naopak, okázale jej ignorovali. Panoš se podíval trochu lépe, pochopil a rychle se také odvrátil.

Tenhle je místní. Mladší rod.

Světlý plnovous neznámého byl trochu zacuchaný, přezka na širokém opasku zarezlá. Dlouhý zahnutý nůž vypadal, jako by se měl každou chvíli rozpadnout.

Ošuntělý trpaslík nepůsobil překvapeně, že zde Tergy vidí. Usadil se blízko vchodu a mávl na hostinskou. Lačnýma očima šmejdil po jejich blyštivé výzbroji.

Ferghan začal popuzeně vstávat: „Ten špinavec! On nevzdávat čest Starší! Nepoklonit! Já vrazit on…“

„Seď!“ zasykla však Targhena tak nesmlouvavě, že se celý hned skrčil. „Tady nejsme v Toragu!“

„Jiný kraj, jiný mrav…“ zavrčel Serpig na souhlas, ale sám vypadal, že by nejraději vstal a osobně Mladšího zabil. „Nenechte se ošálit jeho plnovousem. Tohle je člověk.“

Jenik se při těch slovech cítil opravdu nesvůj.

Na dlouhou chvíli opět zavládlo ticho.

Rhan zničehonic zařval a praštil korbelem do stolu: „Musíme dostat zpět Leyu a Reyu! Dal jsem své slovo!“

„I když tu nejsem vázaný bojem, přísahám, že zůstanu a pomohu ti v tom!“ pronesl Vatrag vážně – a velmi rozmrzele. „Uregarův syn musí dostat své zbraně.“

Tergové sklonili hlavy, vzali jejich přísahy na vědomí. Garele přelétl přes tvář radostný úsměv, který nedokázala potlačit, a vzápětí se tam vrátila o to větší kyselost.

„Měli jsme štěstí, že neodnesli i rukavice,“ pronesl Serpig vážně. Jenik překvapeně zaznamenal, že šedovousý trpaslík již podruhé promluvil lidskou řečí – *Tak i u něj jsem trochu stoupl!*

Starý strážce rozbalil plátěný balíček, odhalil oba sionelové skvosty a položil je před Rhana. Trpaslík z Mladšího rodu, který Starší stále po očku pozoroval, se v tu chvíli neovládl a vykřikl údivem. Serpig si ho nevšímal. Uvážlivě pronesl: „Ti lupiči zřejmě neznali jejich cenu, nebo se nechtěli zdržovat s jejich stahováním. Draugův synu, vyzývám tě – ujmi se jich!“

„Nechci je! Nos je ty, Strážce! Uděláš jim větší čest!“

„Ne! Tvým právem je vzít je na sebe, ale propůjčit je smí jen král!“

„Další tradice?“

„Další povinnost!“

„Do výhně s tím vším!“

Rhan se odstrčil od stolu, chytil Kleyraig a vyrazil z hostince.

Serpig si povzdychl. „Nehodí se na to…“ zabručel si pod vousy. „Proč si Draug vybral právě jeho? Vždyť Gohran i Dethor už jsou připraveni. Uregar chtěl prvorozeného a nehodlal slevit, Draug si zase vybral nejmladšího. Někdy jsem rád, že nemám děti…“

Teprve v té chvíli si uvědomil, že mluví před člověkem lidskou řečí, a rychle zmlkl. Zkoumavě se zadíval na Jenika – ale ten měl dost rozumu, aby dělal, že nic neslyšel.

Trpaslík z Mladšího rodu se zatím tiše vytratil za Rhanem.

S Rhanovým odchodem se nálada u stolu valem zlepšila. Přišel první přípitek na slávu Uregarovy smrti, následovalo mnoho dalších. Jenik seděl vedle Hogera a dostával se do pořádné ráže. Prvních pět korbelů s trpaslíkem držel krok a neustále se s ním sázel, kdo komu bude pod stolem dělat podnožku.

Potom před něj Bětka s ošklivým výrazem ve tváři postavila korbel tak prudce, až mu pěna vyšplíchla do obličeje, a se zdviženou hlavou bez ohlédnutí odešla do kuchyně.

Tam se rozbrečela, ale to už neviděl.

„Co tý holce pře… přelítlo přes nos?“ zamumlal panoš ztěžklým jazykem.

Garela, jejíž nálada se po Vatragově prohlášení o odložení odchodu měnila každou chvíli, se rozjařeně zašklebila:

„Vypadá uraženě, malý muži! Jako by si jí někdo celý večer nevšímal!“

„Jo ták, dyť já zapo… zapomněl…“

Panoš se pokusil vstát. Hoger ho stáhnul zpět. „Jenom seď a pij! Dneska budeš moje podnožka, její až zítra! A nic si z toho nedělej, ženským občas prospěje, když nejsou středem světa!“

Něco se mihlo vzduchem, ozvala se rána. Hoger ležel na zádech na zemi, z rozbitých rtů mu tekla krev.

Targhena si spokojeně prohlížela prasklé dno korbele, na němž nyní bylo krví přilepených pár žlutých vousů.

„Rhan měl pravdu. Funguje to, Hoger na chvíli ztichnul.“

Hospodou se rozlehl řehot, Hoger se smál nejhlasitěji. Už si ale nesedal. Místo toho sáhl po svém kladivu a vykročil ke dveřím. „Když už mluvíme o našem královském příteli, nějak dlouho se nevrací. Jdu ho hledat.“

„Dobrý nápad. A ty běž s ním, malý muži!“ zvedla Garela panoše za límec nové košile.

„Ale co… co Alš… Alžběta?“

„Jsi moc malý i na ni.“

„Ne… poškej! So to děláš…“

Přitáhla si ho až k sobě a ani ne moc potichu zašeptala: „Už jsem zase moc smutná a moc opilá, takže se s tou svou hezounkou prdýlkou koukej klidit, jasný?“

Za všeobecného řehotu ho odstrčila a s přehnaně roztouženým výrazem se dívala, jak se popleteně potácí za Hogerem.

Koutkem oka zaznamenala, jak zlostně se v tu chvíli zatvářil Vatrag, a spokojeně se ušklíbla.

Že by… žárlil?

To jí vnuklo nápad.

„Už se probírá.“

„He…“

„Kdo mu to řekne?“

„A ty si myslíš, že to nepozná sám?“

„Myslíte, že bude mluvit… no, jako ženská?“

„Hehehe!“

„Ne. To by se mu to muselo stát jako klukovi.“

„Ještěže je tak zesláblej… jinak by chtěl zabít každýho, kdo by se mu dostal pod ruku.“

„To zkusí stejně, Trin. Kdyžtak ho raději zase uspi.“

Rogan ztěžka otevřel oči. Ležel na špinavém lůžku, nejspíš v nějakém levném hostinci, a kolem něj stáli oba dva jeho staří společníci i ten nový.

„Rogane, vnímáš nás?“ sklonila se nad ním Trin. „Rogane?“

„Jo… a neřvi tak.“

„Máme ty sekery, veliteli. Jsou dost silně magický, jsem si tím jistá. Parádní kořist.“

„Jasně… skvělý. Sledovali nás?“

„Ne. Jsme v klidu, dost daleko. Skoro si nám vykrvácel, málem sme to nezastavili. Tady se pak vo tebe postaral místní mastičkář. Řikal, že zašít se to nevodváží a že potřebuješ hodně vodpočinku, ale že to určitě přežiješ. Prej si měl strašný štěstí, že to minulo kost i tepnu.“

„Co minulo kost i tepnu?“

„No… to. Ten krumpáč. Jak tě s nim jeden z těch trpasličích magorů sejmul. Přímo… tam.“

„Kam? Mluv… jasně.“

„No, chybí ti kus stehna a… Ale víš co, radši spi, Rogane. Vyspi se na to.“

„Sakra, Trin, počkej. Nevopovažuj se mě… uspat…“

Chvíli bylo ticho.

„Dote, já a Glat odjíždíme k *němu*, podáme hlášení. Ať rozhodne, co dál. Zatím tu budeš Rogana hlídat. Pak se uvidí."

„He."

~ ~ ~

Bětka na Jenika v kuchyni trpělivě čekala. Malovala si, jak za ní panoš přijde a omluví se. Bude sice namol opilý a ráno si na to nevzpomene, ale přijde. Ráda by mu odpustila.

Potom nahlédla do lokálu a zjistila, že už tam Jenik není.

Cítila se jako úplný hlupák.

Proč jsem si myslela, že je ten kluk něčím jinej? Je to stejnej hajzl jako všichni vostatní chlapi. Proč mě vůbec zachraňoval? Myslela jsem si, že se mu snad i líbim, ale nejspíš to udělal jenom z ňáký svý rytířský povinnosti. Vůbec mu na mě nezáleželo, byla jsem jenom další nevinná panna v nesnázích. Takovejch může mít na každým prstě deset, velkej pán!

Nejdřív Glat, potom Jenik. Proč mám jenom takovou smůlu?

Světlo čadící olejové lampy zakryl rozložitý stín. Bětka vzhlédla.

Ještě stále od sebe trpaslíky nerozeznávala. Tenhle měl rezavé vlasy a vousy spletené do copánků a tvářil se hrozně kysele. Sice se možná zkoušel usmívat, ale jeho tvář takovému výrazu nebyla zrovna uvyklá.

„Co… co po mně chceš? Posílá tě panoš Jenik?"

„Malý muž? Ne, to tedy neposílá," zavrtěl hlavou trpaslík – a Bětka podle hlasu s překvapením pochopila, že to je trpasličí žena. Notně opilá trpasličí žena. „Ale jsem tu kvůli němu."

Dívka nevěděla, co si má myslet, a nezmohla se ani na slovo. Trpaslice se uchechtla: „Dalo by se asi říct, že my dvě jsme spřízněné duše."

„Já… já opravdu nerozumím…"

„To je mi jasné. Mám o pěkných pár piv víc než ty, takže to ani nejde. Ale nevadí, to doženem."

Bětka odhadla vzdálenost ke dveřím a jestli se jí tam kolem této

očividně šílené ženy podaří proklouznout. Vtom ji však Garela chytila za rameno a vedla ven do šenku. Posadila ji k malému stolku, mimo doslech ostatních, a zaujala místo proti ní.

„Krčmo, pivo sem! A my dvě si promluvíme.“

Bětka se bála odmítnout, ale při pomyšlení na pivo se jí ihned zvedl žaludek. „Já… ráda si promluvím…“ Zajíkla se, ale potom se odvážila: „Ale můžu… můžu radši víno?“

„Víno? To je pro baby!“ mávla Garela rukou. „Ale jak chceš.“ V očích se jí roztančily rozjařené hvězdičky. „O kopání chlapů do koulí budu mluvit klidně i při mlíku!“

„Kopání… do koulí?“ Bětka měla oči navrch hlavy. „Co jako…“

Krčmářka je obsloužila, Garela korbel okamžitě vyprázdnila a netrpělivě ukázala na dívčin pohár. Bětka do sebe víno poslušně otočila. Hostinská se na ni podívala útrpným pohledem, povzdychla si a odešla jim pro další.

„Tak poslouchej, dívenko!“ začala bojovnice s trpkým úsměvem. „Jenik se ti líbí, že ano?“

Zkoprnělá dívka se nezmohla na odpověď. Trpaslice se ušklíbla: „Líbí. Jinak bys ho nepolévala pivem. V tom případě jsme ovšem sokyně, takže tě budu muset vyzvat na čestný boj a zabít.“

Bětka se pokusila o útěk. Garela ji chytla za vlasy a přitáhla zpět.

„Ne hned, slyšíš? Ne hned! Tak seď a poslouchej, včera jsem ti nezachraňovala život jen tak pro nic za nic!“

Dívka se přestala pokoušet vyškubnout: „Cože?“

Dva vojáci z hradu, kromě trpaslíků jediní další hosté v krčmě, začali vstávat a hrnout se dívce na pomoc. Garela na ně vrhla nevrlý pohled: „Sednout! Tady se nic zajímavého neděje!“

Nedůvěřivě se zastavili a pohlédli na Bětku. Když dívka po chvilce zmateného zírání na Garelu přikývla, s nevraživými výrazy a mumlanými kletbami se vrátili zpět ke svému pivu.

„Já nerozumím,“ rozhodila Bětka rukama, když se opět posadila. „Hostinská mi říkala, že to byl Jenik!“

„Ale ano, to je pravda, ale já byla s ním,“ souhlasila Garela. „A protože jsem ti tedy zachránila život, tak jsem za tebe zodpovědná – a tudíž tě na náš souboj musím dostatečně připravit.“

„Co?“

„Naučím tě bojovat, abys mohla vyhrát.“

„Prosim?“

„To neslyšíš, nebo to nechápeš? Vycvičím tě, abychom se mohly pořádně utkat!“

„Ale to… ale to přeci nedává žádnej smysl!“

„To už nech na mně, jestli to dává smysl, nebo ne! Za rozbřesku se sejdeme na nádvoří. A teď pij! Jde to na mě!“

Bětka na ni tiše zírala.

„Pij jsem řekla! A potom zavři tu pusu.“

~ ~ ~

Hoger a Jenik našli Rhana až o pěkných pár hospod dál, v chudinské čtvrti, a trvalo jim to příliš dlouho.

Ten ošuntělý trpaslík z Mladšího rodu, který prve přišel ke Králově milosti, se odtamtud vyčerpaně belhal a tiskl si dlaně na bradu. Sotva uviděl Hogera, dal se na zběsilý útěk.

Nepronásledovali ho. Dívali se na dveře krčmy.

Zpod prahu prosakovala krev.

Bývalý kovářský učedník pil mlčky a vydatně.

Tvářil se, jako by chtěl každou chvíli někoho zabít, a Kleyraig měl položenou na stole před sebou. Přesto se kolem něj zvolna stahoval kruh pochybných živlů; i v nevalném světle bylo vidět, jak je trpaslík bledý a že má celou hruď v obvazech.

Rhan chtěl jen být sám, na chvíli z dohledu věčně ostražitého Serpiga. Chvíli trvalo, než svůj vztek utopil natolik, aby si uvědomil, že si nevybral zrovna ten nejlepší podnik, který mohl. Tohle nebylo místo pro osamělého a navíc zraněného cizince.

V tu chvíli možná ještě nebylo pozdě odejít, ale Rhanův strach se v pivu utopil ještě spolehlivěji než vztek. A kromě toho by možná přeci jen pozdě bylo – vzadu, v temném rohu, se ošuntělý trpaslík tiše domlouval s jedním z místních vůdců podsvětí:

„Hele, Liško – všechno si nech, ale chci tu jeho sekeru!“

„To je všechno, vo co ti de? Jenom ta sekera? Netahej mě za fusekli, Goregu! Za tim je víc!“

„To není tvoje věc! Odkdy se zákazníků vyptáváš?“

„Dobře, už mlčim. Ale zadarmo to nebude. Smázneš mi všechny dluhy!“

Trpaslík se celý ošil, ale přikývl: „Dobře! Bez otázek a tu sekeru mi necháte.“

„Platí, Goregu. Ale teď mi teda řekni – co je na tom šuntu tak zvláštního?“

„Nevím… ale přijde mi, že si jí syn krále Tergů cení víc než rukavic ze sionelu, takže musí být úplně neskutečná!“

„Sionel? Co to je?“

Goreg jen mávl rukou: „Ale, taková trochu lepší ocel.“ Po očku mrkl na Rhana: „Hele, radši ti to zopakuju ještě jednou: Useknout hlavu, oholit jí vlasy i vousy a poslat…“

„A já ti to taky zopakuju! Říkal sem ti, že my nejsme žádný takovýhle vrahouni! Jestli dá měšec a sekeru dobrovolně, tak ho jenom trochu zvalchujem – co si s nim uděláš pak, je tvoje věc, maličkej. Já se vod něj strašit nenechám!“

„Hele! Tohle se mýmu pánovi nebude líbit!“

„Tak ať! Kašlu ti na něj! Mě zajímaj jenom ty prachy – za to mě aspoň Rytíř neprokleje!“

Liška gestem přivolal pozornost několika svých lidí, kývl ke Rhanovi a výmluvně nadzvedl obočí.

„Vopři se a sleduj divadýlko, Goregu. Však nakonec budeš mít, cos chtěl.“

Krčmář tušil, že se něco semele, a přispěchal Rhana žádat o platbu předem. Trpaslík na něj zamžoural, zalovil v měšci a položil na stůl blyštivou zlatou minci.

Celá krčma okouzleně ztichla.

Krčmář poslal všechny tři děvky pryč a sám se stále držel blízko dveří do soukromé části domu, hodně bytelných a s pevnou závorou. *Toho trpaslíka zabijí brzy, ale možná se potom porvou mezi sebou – a to bude ošklivé. Moc ošklivé.*

Rhan do sebe obrátil třiadvacáté pivo a vstal, aby si šel ulevit na dvorek. Nejprve chtěl Kleyraig nechat ležet na stole, ale pak si to rozmyslel. Hmátl po ní a zastrčil si ji za opasek. Podivné ticho v

krčmě už začínalo být divné i jeho mysli, zmožené alkoholem.

Potácel se uličkou mezi stoly, neudržel rovný směr. Schválně to přeháněl. Když mu cestu ven zahradili dva největší místní rváči, opile k nim vzhlédl.

„Nikam nepudeš, almaro!“ zařval ten o trochu větší.

„Ne?“

„Ne, ty jeden zasranej trpajzle!“ přisadil si ten širší v ramenou.

„Tak ne,“ pokrčil Rhan rameny. „Ušetřili jste mi cestu.“

Roztáhl poklopec a začal tomu většímu močit na nohy. Přitom zpod hustého obočí sledoval, zda se k němu neblíží ještě někdo další.

To, co Rhan udělal, bylo takové šílenství, že chviličku trvalo, než se obr vzpamatoval: „Ty hajzle!“

Dal do rány všechnu sílu. Pěst Rhanovi jen pootočila hlavou, močil klidně dál.

Hospodou se rozšířil pobavený řehot. Při druhé ráně Rhan sklonil hlavu, jako by zavrávoral, a zachytil ji do vlasů nad čelo – na tvrdou lebeční kost.

Obrovu tvář zkroutila bolest. Chřupnutí v jeho předloktí zaniklo ve všeobecném veselí. Druhý rváč se na svého kumpána znepokojeně podíval. Rhan přesunul pramínek moči na něj.

„Tak dost! Nech toho!“ Ramenáč zkusil trpaslíka odstrčit. Napínal svaly, co mohl, ale stejně by mohl tlačit do skály. S rozložitým bojovníkem ani nehnul.

Obr si mezitím svíral zlomenou ruku a pomalu se sesouval k zemi. „Hotovo,“ prohlásil trpaslík. Obrátil se zpátky do lokálu, nevšímavě přitom smýkl snažícím se ramenáčem, jako by nic nevážil, a narazil mu hlavou do rámu dveří jak beranidlem. Rváči se udělala před očima spousta hvězdiček, které se vzápětí rozplynuly v hluboké tmě.

Hospoda se ještě stále skvěle bavila. Rhan chtěl přestat hrát opilého a zkusit rychle odejít – ale vtom zahlédl, jak vzadu u stěny na židli vyskočila malá postava a rozzuřeně vykřikla: „Vždyť vám uteče!“

Rhan ošuntělého trpaslíka poznal. Zlostně se mu zablýsklo v očích; spustil ruku, kterou už hmatal po klice. Když vzápětí od nejbližšího stolu vstala skupinka hromotluků, bez odporu se jimi

nechal obstoupit kolem dokola. Neuniklo mu, že si dávají stejně pozor na kumpány za svými zády jako na něj.

„Dost srandy, vožralo. Nabídnem ti dobrej vobchod. Ty nám dáš všechny svý prachy a my tě necháme žít."

„Opravdu?" podivil se Rhan. „To je dobrý obchod. Jistě, beze všeho!"

Hromotluky svolením úplně vyvedl z míry. Sledovali, jak odvazuje měšec z opasku, a začínali se pochechtávat se zbytkem krčmy.

„Už to bude. Komu ho mám dát?" zeptal se Rhan, aniž by od kožených řemínků zvedl zrak. „Kdo je váš vůdce?"

Hromotluci se na sebe nerozhodně podívali, pak se ohlédli dozadu. „Šéfe?"

Vzadu vstal štíhlý muž s tak trochu liščím obličejem a všichni mu uvolňovali cestu. Došel až ke Rhanovi, zeširoka se usmál a napřáhl k němu dlaň: „Tak vysol!"

Rhan se na něj usmál a vyhodil rozvázaný měšec do vzduchu.

Hospodu zaplnil kovový déšť nejrůznějších barev. Vzápětí po něm zběsilý shon, vesměs krvavý. Část přítomných klesla na zem a začala sbírat, jiným se v rukou zaleskly tasené dýky. Ti nejpohotovější se stáhli ke stěnám, aby si kryli záda.

Rhan takřka bez rozmachu udeřil a Liška padl s rozdrceným nosem. Prvního z hromotluků trpaslík chytil za límec, smýknul jím kolem dokola a posrážel ostatní, potom ho zvedl nad hlavu a hodil přes půl lokálu. Ječící muž sebou ve vzduchu mrskal, pak dopadl na stůl, prolomil desku a tvrdě přistál na zemi.

Ječet i mrskat se okamžitě přestal.

Rhan se zachmuřeně uchechtl. Hospodských rvaček už za sebou měl nepočítaných, tohle byl jeho živel. Dnes si však příliš šancí nedával, při tom siláckém kousku skoro omdlel. Cítil, jak se mu otevřelo zranění, po zádech mu stékala krev.

Užíval si svou bolest, hýčkal ji. Potřeboval si vybít strašný vztek. *A také konečné pokřtím Kleyraig!*

Zatímco vytahoval svou zbraň, kopnul do obličeje jednoho ze vstávajících hromotluků a prošel se mu přes záda. Někdo další se plazil pod stolem a sbíral mince, toho uzemnil židlí.

Kleyraig, jsi hrubá, těžkopádná, špatně vyvážená. Opět se uchechtl. *Jaký bojovník, taková zbraň! Teď si na sebe zvyknem, Kleyraig!*

Někdo mu skočil na záda. Rhan ucítil ostré bodnutí v boku, musela to být nějaká úzká čepel. Sáhl za sebe, než útočník bodl znovu, chytil ho za vlasy, strhl dopředu. Byl to ten trpaslík; v letu pustil nůž a dopad mu vyrazil dech. Rhan ho přidupl a rozmáchl se sekerou. Ošuntělý Mladší lapal po vzduchu a mrskal sebou jako had. Na poslední chvíli se uvolnil. Kleyraig prorazila prkna podlahy s hlasitým praskotem. Mladší rychle zmizel pryč.

Syn krále se zašklebil: *Opravdu vkládám do útoku moc síly. Musím si na to dávat pozor.*

Vyrval sekeru z podlahy a rozhlédl se kolem.

Někdo se na něj rozběhl s kratším mečem nad hlavou, nepříčetně řval. Rhan mu ve výpadu vrazil Kleyraig do obličeje, volnou rukou ho chytil za krk a zarazil mu hlavu do desky stolu.

Měl zbraň za tělem. Doplatil na to.

Někdo do něj zezadu narazil. Trpaslík pustil blekotající oběť na zem a ohnal se za sebe sekerou. Tupou stranou smetl zápasící dvojici, zachřupaly drcené kosti. Jeden z dvojice zachrčel a svezl se k zemi. Nečekaný vítěz se rychle vzpamatoval a skočil na nového soupeře. Rhan mu do cesty převrhl stůl, útočník klopýtl a Kleyraig se mu shora zabořila do nastavené šíje.

Co udělal tenhle za chybu? Rhan se zazubil, pomalu na něj přicházela bojová rozjařenost. *Nezdrhnul!*

Syn krále Tergů se vydal napříč krčmou.

V tu chvíli dovnitř nahlédl voják ve varkoči městské stráže. Podle peří na přilbě velitel hlídky.

Zbledl jako stěna. Vzápětí odsud v čele své perfektně seřazené jednotky prchal co nejdál.

Někdo vzal do ruky pochodeň a rozháněl se s ní, dva další to po něm zopakovali jako dobrý nápad.

O chvíli později měl Rhan popáleniny od hořící smůly na rameni, noze a na okamžik mu chytly i vousy. Dva z jeho soupeřů se však váleli po zemi a už se nehýbali, třetí pobíhal po lokále, hořel a ječel.

Jak mu chytala stále větší část šatů, ječel hlasitěji a hlasitěji.

Ti, kteří se drželi u zdi, se začali nenápadně přesouvat ke dveřím. Mince lesknoucí se na podlaze je přestaly zajímat.

Rhan dorazil k zadní stěně hospody a obrátil se. Chtěl se tu zastavit a krýt si záda, ale viděl už jen několik posledních bojujících postav. Vrhl se mezi ně. Řval, sekal do všeho, co se hýbalo, a všechno, co se hýbalo, sekalo do něj.

Najednou vytrhl zbraň z hrudi posledního soupeře. Zběsile se rozhlížel kolem sebe, ale nikdo už na něj neběžel, nikdo nezbyl.

Jsme svoji, Kleirayg.

Hořící muž vyběhl na ulici a v lokále bylo hned mnohem tišeji. A skoro tma.

Romantická svatební noc.

Rhan hledal tělo toho, kvůli němuž tu zůstal.

Ošuntělý trpaslík však ještě žil. Krčil se pod stolem v koutě, nepříčetnýma očima kmital po té strašlivé spoušti a celý se třásl.

„Vylez!“ zavrčel na něj bojovník zlověstně. „Co tohle ksakru mělo znamenat?“

Mladší se kolem něj pokusil proklouznout ven. Rhan ho srazil pěstí na zem a vzápětí zvedl za plnovous do vzduchu. Ošuntělý řval bolestí.

„Kdo tě poslal?“ Otázku doprovodilo pořádné zatřesení. „Mluv, ty chcípáku! Proč jsi mě chtěl zabít?“ Spustil jej na zem, ale jen tak, že Mladší stále musel stát na špičkách.

„Ne-neodpovím!“ zaječel ošuntělý zoufale. „Přísahal jsem mlčenlivost!“

„Tos neměl! K čemu jsi mi tedy živý?“

„Já… Já, Goreg, syn Doragův, přísahám, že ti budu sloužit, synu krále! Při všech svých předcích, slibuji, že už neublížím nikomu z Tergů, ni slovem ni činem! Můj život je tvůj!“

„Žádám záruku!“

Goreg zbledl. Potom však přikývl a zlomeně se zeptal: „Kolik coulů?“

„Všechny – až na jeden!“

Mladší neměl daleko k mdlobám. Zůstal Rhanovi zplihle viset v

ruce.

„Můj život…“ zopakoval nepřítomně, „je tvůj…“

Rhan ho opět přizvedl. Před Goregovýma očima, přímo skrz jeho umolousanou chloubu, se mihla čepel Kleyraig. Ošuntělý – a nyní i takřka holobradý – trpaslík tvrdě dopadl na zem a zůstal tam ležet.

Syn krále ho nakopl: „Kliď se mi z očí, špinavce! Chce se mi z tebe zvracet!“

Goreg beze slova poslechl a vyběhl na ulici.

Rhan se opíral o Kleyraig a trochu nevěřícně přehlížel ztichlou krčmu.

Krvácel nejméně z půl tuctu ran, ale žádná nebyla tak hluboká, aby mu stála za pozornost. Bolestí z nich se opájel, vítězství bylo o to sladší. Zase mu bylo do smíchu, stejně jako v té vesnici.

Tak se smál.

Došel ke dveřím, v nichž zmizel hostinský, a zaťukal na ně hlavicí topora.

„Pojď…“

Měl tak vykřičené hrdlo, že mu z něj místo hlasu vyšlo jen nesrozumitelné zaskřehotání. Polkl a zkusil to znovu: „Pojď si vysbírat ty peníze. Jsou tvoje.“

Nečekal na odpověď. Vzrušení opadlo, bolest začala být nepříjemná. Sebral ze země plášť, kterým se před ním jeden z rváčů pokusil bránit, vytřásl z něj useknutou ruku a začal ho trhat na obvazy.

~ ~ ~

Hoger vyrazil dveře, Jenik proběhl dovnitř hned za ním s taseným mečem.

Rhan seděl u posledního celého stolu, Kleyraig a poloprázdný korbel před sebou. Od hlavy k patě byl pokrytý zaschlou krví; nedalo se poznat, kolik z ní je jeho a kolik cizí.

„Tentokrát na zbrani krev mám, Hogere.“

„A taky pár dalších zubů.“

Světlovlasý trpaslík se rozhlédl po dokonale zničené krčmě plné sténajících raněných a tichých mrtvých.

„Jaký tu točej pivo?“

„Mizerný.“

„Tak jdem jinam, ne?“

„Jdem.“

XII.

„Roste jako z piva.“

Když se Jenik po noci strávené putováním mezi fernmarskými hospodami vrátil na hrad, už téměř svítalo.

Nevzpomínal si, jak se dostal až před dveře své komůrky. Kymácel se před nimi ze strany na stranu a celá chodba se točila. A točila a točila…

Udělalo se mu strašlivě špatně. Odpotácel se k hradní žumpě a dlouho zvracel. Doufal, že jen do ní.

Pozvracený a poslintaný se vlekl zpět. Vzápětí v důvěrně známých chodbách Fernostu zabloudil.

Klopýtal tichým hradem, po schodištích nahoru i dolů, a nejspíš zase na chvíli přestal vnímat. Nakonec se vynořil na nádvoří.

Měl pocit, že odněkud slyší zvonit zbraně, ale toho si nevšímal. Jeho pohled toužebně dopadl na hradní studnu – uvědomil si, že má strašlivou žízeň.

Jednou rukou se křečovitě držel zábradlí, aby nespadl dovnitř, druhou navíjel lano na rumpál. Když se plný džber konečně ocitl nahoře, vypil ho snad polovinu a druhou si nalil na hlavu.

Potom to ještě několikrát zopakoval. Studená voda ho pomalu probírala.

Velmi pomalu.

„Ale, panoši, nemohl jsi dospat?“ ozval se za ním hlas, který mu kalné ráno rozhodně neprosvětlil. „Na ranní modlitby je ještě čas. To už se na dnešní cvičení tak těšíš?“

Než se otočil, pokusil se dát se trochu dohromady. A doufal, že si

rytíř Herman v ranním šeru nevšimne pozvracené košile.

Marně. Rytíř znechuceně nakrčil nos: „Táhne to z tebe na sto honů… Tak takhle si představuješ službu Sevaru?“

Panoš neodpovídal. Ne proto, že by pochopil, že jakoukoli odpovědí by jen přiléval olej do ohně – zamotal se mu jazyk.

„Ty jsi snad ještě pořád ožralý…“ zavrčel Herman rozhněvaně. „Naštěstí na to znám tu nejlepší medicínu. Na ožralost i na kocovinu, mizero. Vylej na sebe ještě pár džberů a zkus se trochu upravit, já si dojdu pro koně. Surahind promine, že modlitby odložíme – dnes bude krásné ráno, takže se trochu projedeme po kraji!“

Jenik stál u studny, mžoural do ní a zcela vážně zvažoval, zda tam nespadnout.

Potom mu na záda dopadla jeho čerstvě vyspravená kroužková košile a málem rozhodla za něj.

Na to, že byl Herman druhým nejvyšším členem řádu chránícího veškeré principy dobra, se uměl pěkně ďábelsky usmívat: „Obleč si to a za mnou!“

Když panoš probíhal branou Fernostu, krátce se ohlédl k zadnímu nádvoří, odkud se ozýval ten cinkot. V tu chvíli ho jeho opilý zrak dozajista ošálil, protože uviděl pobledlou Alžbětu, jak se sekerou v ruce bojuje s Garelou a Targhena na ně dohlíží.

Mám vidiny. Už nikdy, nikdy se tak strašlivě neožeru!

~ ~ ~

Glat se unaveně klátil v sedle. Na okamžik si sundal klobouk, aby se podrbal ve vlasech – a přitom nespouštěl oči z Trin.

Jela kousek před ním, takže měl skvělý výhled. Přejížděl očima ladnou křivku jejích zad, štíhlá lýtka, lesklé prstýnky rudých vlasů – a představoval si, jak nádherná žena by to asi byla, kdyby i její obličej…

„Brzy tam jsme,“ obrátila se k němu znenadání. Glat měl co dělat, aby jí vydržel hledět do očí. Krásná představa vzala za své, opět nahrazena drsnou skutečností.

To je hrůza…

Pak si uvědomil, že mu mutantka možná čte myšlenky, a v duchu zaklel.

Trin však nevypadala, že by jeho odpor zachytila. Celkem přátelsky se ušklíbla: „Jsi zvědavý, jestli se dožiješ večera? Já docela jo.“

Glat její úsměv mdle opětoval, ale neodpověděl, jen pokrčil rameny. Ještě stále se nemohl rozhodnout, jestli má magičku nenávidět, nebo jí být vděčný za záchranu života. Trin zvedla obočí, ještě jednou se zasmála a zase se obrátila dopředu, aby sledovala cestu.

Vydrželi jet po většinu noci, oba byli unavení. Zvěd měl konečně dost času o všem popřemýšlet.

Chytl mě proud a táhne mě s sebou. Sotva se stíhám nadechnout.

Ještě pořád se nevzpamatoval z toho, kolikrát a jak blízko byl smrti: Pád ze stromu přežil jen tak tak, Roganův výslech díky Trin, boj s trpaslíky… *Jak se ten vlastně mohl tak strašlivě zvrtnout?*

Před očima se mu opakoval překvapený výraz toho horníka, který na něj svým krumpáčem přehodil Rogana. *Měl takové štěstí… a tomu druhému v tu chvíli nejspíš přeskočilo. Jak se smál! Krev z něj stříkala na všechny strany, ale on nepadl, pořád šel k nám… Dá se někdo takový vůbec zabít?*

Tam ve vesnici to bylo poprvé, co Glat zažil opravdovou, nefalšovanou hrůzu.

A teď se nechal vést k někomu, kdo prý má zájem o jeho služby, ale také se klidně může rozhodnout, že ho ihned odpraví jako nepohodlného svědka. *Mám vystupovat jako vyslanec rebelii, nebo radši sám za sebe? Zradím podruhé? Ale jakápak zrada, rebelům jsem nikdy nic neslíbil… Jenom mě využívali proti Thalasovi, hodil jsem se. A v konečném důsledku bych na tom byl zase stejně, taky se jim nedá věřit…*

Chvíli o tom přemýšlel. Pak si najednou uvědomil, že už zase zírá na Trin. V duchu se ušklíbl: *Nechat za sebe rozhodovat libido, mám po starostech… Něco mě k ní táhne. A na ten její obličej by se přece dalo zvyknout. Za nějaký čas.*

Zdálo se mu to, nebo se na něj po očku, jakoby zkoumavě podívala?

Ale co má ten její pán za lubem? Bude se mi to líbit?

Trpce se pousmál: *A není to jedno? Thalas ze mě udělal zločince už dávno. Co se týče mého svědomí, nebude v tom žádný rozdíl. Jenom na mě začnou platit sevarské zákony.*

Dobře, rozseknu to. Tak jako vždycky, pět sekund na rozmyšlení.

Upřel oči na Trinina záda. Dot mu ještě v hostinci s nelibostí vrátil vrhací nože – ostřejší, než kdykoli předtím. Teď mu vklouzly do rukou úplně samy.

Měl z toho všeho pocit beznaděje.

Jedna.

Když pomůže Thalasovi vyhrát nad rebely, rádce se dozví o jeho zradě a odstraní ho.

Dvě.

Když pomůže rebelům, bude pro ně nakonec jen nepohodlným svědkem.

Tři.

Dokáže ten neznámý vyhrát nad oběma? Těžko.

Čtyři.

A je tu vůbec možnost volby? Stihne zabít Trin dřív, než mu magická vleze do mysli?

„Pět!“ utrousila znetvořená dívka přes rameno. Potom se pomalu obrátila, zase se přátelsky šklebila. „Přála bych ti, abys teď viděl svůj ksicht! Seš úplně bílej, Glate!“

„Ty… ty mi celou tu dobu čteš myšlenky?“

„To bych byla machr, co?“ rozesmála se magická zvonivě. „Ale ne, to nedokážu. Jenom ses tak strašně soustředil, že to prostě nešlo přeslechnout. Vy bojovnický typy se před útokem vždycky hrozně prozrazujete…“

Glat zvedl ruce a nechal vrhací nože zajet zpět do pouzder. „Ve skutečnosti jsem nechtěl zaútočit.“

„Pravda,“ oznámila mu magická suše a zase se otočila dopředu.

~ ~ ~

Princezna Viola způsobně seděla na kraji postele oblečená v

nejoblíbenějších šatech svého únosce, těch bílých s nadýchanými krajkami, a usmívala se jako malé, nevinné děvčátko. Dala si na sobě záležet, aby se opravdu líbila. Vše muselo být perfektní.

Včera večer nepřišel. Poprvé od chvíle, kdy ji unesl.

Začínala být nervózní. Cupovala na kousky už třetí kapesníček, kolem nohou měla rozesety bílé kousky hedvábí.

Už od rána ji trochu pobolívala hlava, podobně, jako když se probírala z opojení *lékem.* Jenže tentokrát ho *nedostala.*

Bylo skoro poledne. A pořád nic.

Co je pro něj důležitější než já? To už nejsem jeho láska? Co jsem udělala špatně? Musí přece přijíti Nemůže mě nechat bez toho!

Tichý, vyčítavý hlas, který vytrvale zaháněla do nejhlubších koutů své mysli, se po dlouhé době opět ozval: *Měla bys být ráda, že to dělá… Už to nejsi ty!*

Mlč! odsekla svému svědomí vztekle, *ještě mi začneš tvrdit, že to se mnou ten mizera myslí dobře! A že na mě všichni tam venku nezapomněli…*

Nesmíš ten lék brát! nevzdávalo se svědomí tak snadno. *Udělá z tebe jen bezduchou loutku, vzpomeň si na Cinthiu!*

Viole vhrkly slzy do očí. Opět před sebou viděla obraz z hodovní síně, svou trpící přítelkyni natahující k ní zkrvavenou ruku o pomoc…

Princezna skryla obličej do dlaní. *Nepřipomínej mi to… běž pryč, mlč, prosím…*

Natáhni ruku před sebe! zaječelo na ni svědomí nesmlouvavě. *Vidíš? Vidíš, jak se třese? Je z tebe troska, nic než…*

„Mlč!“ zaječela Viola zoufale, „buď už zticha!“

Neslyšela kroky, ale špehýrka ve dveřích se najednou odsunula. Princezna uviděla únoscovy oči. Rychle si otřela slzy, narovnala se, zase se tvářila jako dokonale hodná holčička. Špičkou střevíčku co možná nenápadně shrabovala kousky kapesníčků pod postel.

Nic, nevstupoval, jen se díval.

Svědomí něco křičelo, ale Viola neposlouchala. Odvážila se vstát, předstoupila přímo před dveře, udělala pro Černoplášť ukázkové pukrle.

Jeho oči nevypadaly spokojeně.

Ne, počkej, musíš mi to dát, musíš!

Zkusila pukrle znovu.

Oči ze špehýrky zmizely. Kratičký okamžik bylo ticho. Princezna bojovala s nutkáním ječet.

Potom se pohnula dvířka, kterými dostávala jídlo – a na podnosu s obědem byl i vytoužený flakónek.

Jídla si nevšímala, vrhla se po flakónku a třesoucíma se rukama zápolila se zátkou. Když konečně drogu polkla, padla na postel. Už se těšila na nádherné sny.

Ze špehýrky ji smutně pozorovaly oči jejího únosce. Čekala, že se teď otevřou dveře a on si zase přijde hrát.

Místo toho jen zavřel špehýrku a odešel.

Když se o nějakou dobu později probrala, nebyla spokojená. Už se jí nezdály tak nádherné sny jako předtím, také trvaly kratší dobu a následky…

Ta bolest hlavy ji zabíjela.

Potřebuji víc, víc!

~ ~ ~

Letní parno dostupovalo vrcholu, korunami stromů pokrývajících suradské kopce nepohnul ani vánek. Toho, kdo by cestoval z Fernmaru, by cesta zavedla na nepříliš strmý vrch, z něhož by se mu otevřel nečekaný pohled do malého údolí, v jehož středu stál starý, omšele působící hrad.

Nebýt malého, nepříliš umně vystavěného ležení, které přiléhalo z jedné strany k hradbám, vypadal by Surad opuštěně. Obvyklé ticho panenského údolí však dnes rušil vzteklý ženský hlas:

„Nechte ho bejt, vy přerostlý gorily!“ ječela Trin rozzuřeně. „Sakra, Norgu, ten patří ke mně! Slyšíte? Rengu, ty tupohlavej kreténe! Polož ho na zem!“

Glat usilovně zachovával klid. Vzhledem ke skutečnosti, že hned, jak projel branou, mu cestu zastoupil čtrnáct a půl stopy vysoký obr s vrásčitou modravou kůží a druhý, ještě větší, mu znemožnil cestu zpět, bylo to vskutku hodné obdivu. Nezačal řvát dokonce ani tehdy,

když si pro něj ten trochu menší sáhl do sedla, jednou rukou ho uchopil kolem pasu a přitáhl si ho až k obličeji, aby si ho lépe prohlédl. Z obrových roztáhlých úst vyčuhovaly dva dlouhé kly a táhnul hrozný smrad. Glat si dobře všiml velkého kusu syrového masa, který uvízl mezi vykotlanými stoličkami.

Trollové! Jaký šílenec má za stráže trolly?

„Reng ne-znat. Ci-zák!“ rozhodl konečně první obr. Obrovskou kamennou sekerou, na jejímž kládovitém toporu nebyl přivázaný kámen, ale malá skála, zlehka mávl přes rozlehlé nádvoří ke schodům vedoucím ke vchodu do hradu. „Trin jít k pán. Reng hlí-dat ci-zák. Norg hlí-dat s Reng.“

Druhý troll uslyšel své jméno a neartikulovaně zařval.

Zřejmě to byla otázka, protože se Reng zatvářil nesmírně důležitě a obrátil se k němu: „Norg hlí-dat s Reng! Norg stát a chy-tat ci-zák! Ja-ko ten!“

Zamával s Glatem ve vzduchu před Norgovým obličejem. Druhý troll znovu zařval a obrátil se směrem k bráně. Reng spokojeně kývl a otočil hlavu k Trin: „Ty jít! Jít k pán! Říct pán Reng a Norg dob-ře hlí-dat!“

Přitom zapomněl na Glata a spustil ruku k zemi. Zvěd visel vodorovně, hlava se mu skoro dotýkala kamenného dláždění. V obličeji byl celý rudý, jak se v trollově stisku marně snažil pořádně nadechnout.

„Ty pitomče! Pusť ho! To je host, jasný? Host!“

„Host?“

„Host! Pustit! Jinak se pán zlobit!“

„Host…“ Troll si zamyšleně zvedl Glata před oči. Zvěd už měl blízko k mdlobám. Reng jej otáčel, aby si ho prohlédl ze všech stran. Nakonec zavrtěl hlavou: „To ci-zák. Reng ji-stý. Trin mý-lit. Jít za pán. Ze-ptat na ci-zák.“

„Kurva!“ zařvala magická rozlíceně a vyrazila ke schodům. „Vydrž, Glate!“

Bývalý královský zvěd už ji však nevnímal.

~ ~ ~

Tvrdé kameny fernostské dlažby připadaly Bětce jako měkké podušky. Chystala se usnout a zapomenout, že kdy byla tak hloupá a opravdu za Garelou přišla. Z toho, co večer trpaslice ještě říkala, tak trochu pochopila, o co jí vlastně jde, a že jí, Bětce, snad opravdu nic nehrozí…

Sladký spánek ji pomalu unášel. Odkudsi zdálky k ní však doléhaly dva rušivé hlasy:

„Už to bylo skoro ono, co?“

„To těžko, Garelo. Vůbec to nechápe a navíc se ještě pořád drží zpátky, nevkládá se do boje naplno. Neměla jsem se nechat přemluvit –jen tu ztrácím čas!“

„No tak! Řekla bych, že na člověka to ušlo.“

„Na člověka ano. Mává sekerou jako s klackem, ztrácí rovnováhu při každém kroku, už předem počítá s tím, že prohraje, a bojí se, že soupeři ublíží. Ale ano, když to bereš takhle, tak na člověka to ušlo.“

„Už opravdu nemůže, Targheno.“

„Kdo nemůže, může ještě dvakrát!“

„To už dnes říkáš popáté.“

„Ale předtím nebyla unavená *doopravdy*. Předtím ještě nevěděla, *co* to je únava.“

„Je to jenom slabá lidská holka. Hnala jsi nás pěkně zostra.“

„Když to bolí, svaly sílí.“

„Mně to neříkej. To ona se už nemůže hýbat.“

„Je to opravdu jen ztráta času. Nevydrží.“ Bětka tušila, proč si trpaslice své názory vyměňují v lidské řeči. Aniž by zvedla hlavu, zachrčela: „Nemám sílu už ani na vztek…“

Chviličku bylo ticho.

Potom se Garela protáhla a prohlásila: „Mám hlad. Co takhle oběd?“

Bětka ucítila, jak ji masivní ruka zvedá na nohy. S vynaložením nemalého úsilí se na nich udržela a jako v mrákotách trpaslice následovala do hradu.

~ ~ ~

Glat se zvolna probíral. Odkudsi zdálky k němu doléhal Trinin hlas. Něco říkala, znělo to chlácholivě, pak zmlkla. Vystřídal ji mužský hlas, který zněl velmi smutně.

„Ona teď chce jen to jedno…“ povzdychl si neznámý zlomeně. „Už mě vůbec nevidí. Vyrobil jsem *lék* příliš dokonalý, příliš návykový! Víc ředit, ještě víc ředit jsem jej měl! Teď si musí odvyknout, než ji to úplně připraví o mozek… ale já ji nemohu vidět trpět! Nedokážu jí to odepřít! Trin, má chytrá Trin, co mám dělat? Nedokážeš ji toho zbavit nějakým kouzlem? Copak ve všech těch knihách, které jsem ti pořídil, není nic, co by jí pomohlo?“

Bývalý králův zvěd pomalu vyplouval z mrákot. Podle toho, jak se cizí hlas rozléhal, si mimoděk uvědomil, že musí být v nějaké velké místnosti vystavěné z kamene. Vzápětí uslyšel psychickou mutantku odpovídat: „Můj pane, jsem v tom vlastně pořád ještě na začátku… Asi bych nějaký řešení v některý z těch knih našla, ale nevím, jestli bych to dokázala províst. Nechtěj to po mně. Kdyby se něco nepovedlo, mohla bych princezně ublížit víc, než ty tvý drogy.“

„Ne. Ne. Ne! Proklínám osud!“ zařval neznámý rozlíceně. „Proklínám svou lásku! Proklínám svou umíněnost, s níž to celé odmítám vzdát! Měl bych tu nešťastnici rozčtvrtit, spálit a rozvézt její popel po celém království, aby ji už nikdo nikdy nevysledoval… ale ta představa mě dohání k zoufalství. Ne! Já musím zvítězit! Chci Violu a dostanu ji! Ale už nechci loutku, už nechci hračku, která mou lásku nevnímá! Ona mě musí milovat, doopravdy milovat! Ať to mě i ji stojí, co stojí, ať to trvá věčně!

Já ji získám, Trin.

Tady je klíč od mé laboratoře. Teď okamžitě tam půjdeš, otevřeš skříňku naproti dveřím, vezmeš ten kameninový džbán a vyleješ jeho obsah do hradního příkopu… ne, počkat, to je zbytečné plýtvání, jenom ingredience mě stály celé jmění… A kdoví, co by nám tam z toho při téhle koncentraci vyrostlo! Dával jsem princezně jednu kapičku na celou láhev…

Radši to nalej do sudu nějakého horšího vína a ten nech dovézt do ležení a narazit. Ale všem vojákům jasně řekni, že to může způsobit další mutace, ano? Ať potom zase někdo nezešílí a nezkouší ze strachu dezertovat. Ty tři hony za minulý týden mi stačily. Zábavné,

ale unavující.“

„Řekl jsi *další* mutace, pane?“

Neznámý se suše zasmál: „Ty ses ještě nebyla podívat v ležení? Stojí to za to, Trin. Krátce po vašem odjezdu jsem si trochu zaexperimentoval – ta elfská kniha o alchymii je naprosto neskutečná! Nedivím se, že raději zemřeli, než aby nám ji prodali…

Vyšlo mi pár opravdu zajímavých esencí. Jasně jsem všem řekl, co s největší pravděpodobností způsobují, a nabídl jsem šestinásobný žold komukoli, kdo to zkusí. Zdraví se samozřejmě drželi zpátky, ale ti, kteří při únosu přišli o nějaké ty končetiny, se té šance hned chytili.“

„Co… co z nich je?“

„Řekl bych, že velmi efektivní, i když myšlenkově poněkud omezenější jádro mého vojska. Samozřejmě jsem u všech mohl použít lidské vlasy jako základ a pouze léčit, nicméně to by nebylo žádné správné experimentování. Provedl jsem to jednou, výsledek byl celkem očekavatelný a dotyčný pokusný králík může být spokojen. Výměnou za trochu té myšlenkové kapacity, kterou ten omezenec stejně nevyužíval, získal zpět nohu. Samozřejmě jsem tomuto muži posléze vyplatil jen jednorázovou prémii, žádné zvyšování žoldu, přeci jen nic neriskoval! Ale nestěžoval si.

Co se týče ostatních, musím říci, že rybí šupiny poněkud zklamaly. Ploutve jsou pro držení zbraní a boj vůbec velmi nevhodné. Na druhou stranu medvědí, tygří a dokonce i gorilí chlupy považuji celkem za úspěch. A výsledky štířích ocásků, račích, krabích a kudlančích klepet a překvapivě i sarančích nožiček jsou doslova ohromující. Nu, však uvidíš.

Hlavně experimenty neprovokuj. Ani činem, ani vzhledem. Všichni mě považují za boha a bezvýhradně poslouchají, ale někteří klesli skutečně na samé dno a řídí se jen instinkty…“

Neznámý očividně přišel na jiné myšlenky a hlas se mu zvolna plnil pravým vědeckým zápalem. Glat se nedivil, že mu Trin neodpovídá. Šokovanou myslí mu běhaly představy zmutovaných stvůr a bál se, že je skutečnost daleko předčí. Raději už otevřel oči.

Možná to byla chyba.

Uviděl nad sebou dvojici ohromných bílých věcí protkaných krvavými žilkami. Středy těch bílých věcí byly kulaté a rudé a *pozorovaly* ho. Z široké jámy rozevírající se o něco níž vanul smrad, který byl zvědovi známý. Modrošedá masa svalů…

To je… to je… pro Rytířovu milost, to je zase ten troll!

Zachvátila ho panika, jediná jeho myšlenka zněla: *Pryč!*

Sotva se však pohnul, ohromná dlaň ho nemilosrdně přitiskla zpět k zemi.

„Ci-zák ži-vý!“ hlásil troll spokojeně. „Reng chyt-rý! Ne… ne-za… ne-za-bít ci-zák!“

„Nech ho už bejt!“ zaječela Trin okamžitě. „Pane, prosím! Zastav to hovado, než Glata udusí!“

Zvěd obrátil hlavu jejím směrem. Uviděl znetvořenou dívku – s tváří zakrytou rudou koženou maskou – stát před jednoduchým dřevěným trůnem, na němž seděl mladý muž v černém plášti vyšívaném stříbrem. Kdyby už zvěd dávno zoufale nelapal po dechu, teď by údivem začal.

Pod svícnem je tma! Vždyť to je Mosca!

I když už Glat modral v obličeji, odhalení totožnosti princeznina únosce ho naplnilo málem veselostí.

Až to Thalas zjistí, zblázní se z toho! Kéž bych mohl vidět jeho obličej! Kéž bych mu to mohl říct já! A současně i králi, aby se z toho nemohl vy kroutit! Ano, to by byla pomsta…

Nebo že by v tom rádce přeci jen byl namočený?

„Pane! Prosím!“

„Klid, Trin. Reng si také musí trochu užít. Ale dobrá, už to stačí. Jestli tohle Glat přežil, hodí se nám. Rengu? Pusť ho, prosím. Už není cizí. Je to host. Alespoň dočasně.“

„Ne ci-zí. Host,“ zopakoval troll zamyšleně. „Reng chápat.“

„Jmenuje se Glat.“

„Reng pu-stit Glat.“

Sevření povolilo. Glat se přerývavě nadechl, vzduch mu bolestivě naplnil plíce. Zůstal bezvládně ležet, neměl sílu vstát. Navíc se nad ním stále skláněl troll. Tvářil se nesmírně důležitě, chystal se zřejmě cosi vysvětlit:

„Glat host. Host ne-jít brá-na pryč. Reng hlí-dat. Norg hlí-dat.

Host hrad, dob-ře. Host pryč, host jíd-lo. Glat chápat?“

Když se zvěd nezmohl ani na přitakání, troll znechuceně zavrtěl hlavou a povzdychl si, jako by ho zabedněnost všech kolem neskutečně unavovala. Obrátil se ke svému pánovi: „Glat moc hloupý. Smět před-vést ná… ná-zor… ná-zorně?“

Zvědovi blesklo hlavou, co by asi taková názorná ukázka představovala, a vylekaně vykřikl: „Já rozumět!“

Troll se na něj podíval s výrazem, který zřejmě znamenal spokojenost. „Tak vi-dět! Glat pa-šák!“

Stopař byl rád, že ještě leží, protože troll měl očividně nutkání přátelsky ho poplácat po zádech.

To už bych nepřežil.

„Můžeš jít, Rengu,“ ozval se Mosca pobaveně. „Děkuji ti. Jako vždy plníš své povinnosti zcela bezchybně.“

Reng se hrdě udeřil pěstí do hrudi a místností se rozlehlo ohlušující zadunění. Vzápětí předpisovým krokem odkráčel. Kamenná podlaha vibrovala ještě okamžik poté, co opustil místnost.

„Prosím, pomoz našemu váženému královskému zvědovi na nohy, Trin,“ požádal Mosca dívku s úsměvem. „A podpírej ho. Byl bych nerad, aby se během našeho prvního hovoru cítil nedůstojně.“

Glat se díval na magičku trochu překvapeně. Nyní, když měla znetvořenou část tváře zakrytou maskou, vynikla její bývalá krása s mučivou bolestností. Přinutil se nezírat, nabízenou ruku nepřijal a vstal sám. Pokrčila rameny a poodstoupila.

Princeznin únosce se opět usmál: „Vítej na Suradu, Glate. Jestlipak víš, že tě vlastně velmi dobře znám?“

Když troll zmizel, dal se Glat konečně trochu do pořádku. Urovnal si oděv a trochu se ušklíbl: „Já tebe také. Thalas mě na tebe jednou nasadil, bylo to před čtyřmi lety, během války s Werstem. Mělo to vypadat, jako by se někdo tvou smrtí snažil nahnat mu strach, on by však zůstal nezlomený. Posloužilo by to propagandě.“

„Opravdu?“ Moscův srdečný smích se rozezněl celým sálem. „A já myslel, že mě ten starý blázen má rád! Jak hořké zklamání! To mi snad i zlomilo srdce!“

Rozesmál se ještě víc, chvíli trvalo, než se uklidnil. Vytáhl kapesník a distingované si očistil nos. Hlas mu náhle ochladí:

„Nicméně, tato skutečnost mi nepřipadá jako nejlepší vizitka tvých schopností. Jsem stále naživu, Glate. Proč bych si tě měl nechat?“

Glat cítil, že získává půdu pod nohama. Mluvil dál: „Ve skutečnosti to bylo jinak. Znal jsem už tvé tehdejší zvyky do těch nejnechutnějších podrobností – ptej se, pokud si to chceš ověřit! – a čekal jen na potvrzení rozkazu, když mě Thalas zničehonic stáhl. Z prémie, která byla vyšší, než bych čekal za *úspěšné* splnění úkolu, a z pocitů, které se přede mnou snažil skrýt, jsem pochopil, že pro něj krev přeci jen *není* voda. Alespoň tehdy nebyla. Nemohl jsem si nevšimnout, že vaše vztahy od té doby, co jsi odešel od dvora, velmi ochladly. Dnes už by možná nezaváhal. Pokud by se dozvěděl, co jsi udělal, asi by ho tvá smrt příliš nezarmoutila.“

Napjatě čekal na odpověď. *Tak je v tom Thalas zamotaný, nebo ne? Co se teď dozvím?*

Mosca pokýval hlavou: „Pravda, příteli, čistá pravda. Jestli je ten starý had vůbec ještě schopen plakat, odhaduji se tak na dvě, nanejvýš na tři diskrétně ukápnuté slzičky. Jak je ten svět krutý…“

Stopař naslouchal s nehnutou tváří. *Vypadá to, že ne. Pokud Mosca není lepší herec, než jsem si myslel.*

„Nu, dost zábavy, přejděme k věci!“ pousmál se pán Suradu. „Řeknu to velmi krátce a jasně: Pokud mi nebudeš sloužit, bude z tebe jí-dlo. Prosím, vyjádři se také krátce a jasně. Prosté: ‚Přísahám ti věrnost!‘ postačí.“

Glat v duchu pokrčil rameny a nahlas pronesl: „Přísahám ti věrnost!“

Mosca se usmál. „Ani to nebolelo, že? Co myslíš, Trin, myslel to vážně?“

„Nijak zvlášť, pane.“

V Glatovi hrklo, ale Mosca se usmíval dál: „To jsem rád. Však by byl také úplný hlupák, kdyby teď nemyslel na to, že toho blázna, co sedí před ním, při nejbližší příležitosti předloží mocnému rádci našeho mocného krále na talíři i se všemi důkazy a princeznou k tomu. Kdyby takové myšlenky neměl, asi bych ho ani nechtěl. Hlupáky nesnáším.

Ne, Glate z Hernova, já nedám na slova. Já si věrnost svých lidí zasloužím. U těch, kteří o to stojí, to dělám penězi, jiným pomohu

jinak. Tady Trin, například, jsem nechal sundat z hořící hranice a umožnil jí pomstu. Renga a Norga jsem vychoval od mláďat, Dota zas osvobodil z potulného cirkusu a uvedl do báječného světa jedů. A tobě, Glate, víš co nabízím tobě?“

Dramaticky se odmlčel. Zvěd napjatě čekal. Nemohl říci, že by nebyl k smrti zvědavý.

„Nabízím ti klid, příteli. Už žádné smrtelně nebezpečné úkoly, žádné vraždy, žádné špehování. Pokud se mi osvědčíš, udělám z tebe třeba svého knihovníka. Nebo sklepmistra. Nebo správce hradu, pokud budeš chtít něco zodpovědnějšího. Samozřejmě budeš mít jednu důležitou povinnost navíc, a sice chránit můj život, ale to už zvládneš hravě, ne?“

Glat mlčel, snažil se rychle si to všechno srovnat v hlavě. Mosca spokojeně kývl: „Správně, jen o tom přemýšlej. A nezapomeň přitom vzít v potaz, že jsem asi jediný člověk v celém Sevaru, který tě před Thalasem ochrání. On *samozřejmě* zjistí, že jsi ke mně odešel, a bude zuřit, protože přišel o svého nejlepšího vraha – tak tě alespoň vždycky nazýval, a proto tě také chci –, ale nechá to být. A víš, proč to nechá být, milý příteli?“

„Protože ho budeš vydírat?“

Mosca se zatvářil naoko ublíženě: „Jak neomaleně řečeno! Nicméně trefně. Ano, Glate, můžu našeho pana rádce postavit do situace, kdy mi tě ještě rád daruje. Thalas často podnikal věci, které se z určitého úhlu pohledu nedají odlišit od velezrady, a tvrzení člověka v mém postavení nelze ignorovat jako klevetu.“

Glatovi se zablýsklo v očích. *Tohle by opravdu fungovalo!*

Moscovi to neuniklo. „Vidím, že si rozumíme. Takže to shrnu. Ty, jakožto výborný vrah, mi budeš sloužit jako výborný osobní strážce. Já ti za to poskytnu bezpečí. Za každý odvrácený útok na mou osobu či mé zájmy ti vyplatím štědrou odměnu. Pokud selžeš a já zjistím, že to byl z tvé strany úmysl… ale ne, nekažme naše skvělé porozumění výhrůžkami. Prostě dělej, co umíš, a budeš se mít rozhodně lépe než doposud. Ano?“

Glat přikývl.

Mosca se spokojeně usmál: „Vítej na palubě.“ Potom se obrátil k Trin: „Takže přejděme k běžnějším věcem. Předpokládám, že všichni

ostatní Thalasovi muži, kteří přišli pátrat na místo únosu, jsou mrtví? Výborně. Co ten kluk, který utekl? Dozvěděl se od něj král něco důležitého? Ne? To rád slyším. Věří, že to udělali orkové? Zčásti ano? Neskutečné… Když uvážím, že jsem vlastně chtěl jen vyděsit obránce princezny během útoku a minimalizovat naše ztráty…

Výborně, výborně, výborně. A teď mluv ty. Kde se zdrželi Rogan a Dot se zbytkem mužů?“

Magická se zarazila a zbledla: „Zbyli už jenom Rogan a Dot, pane…“

„Aha,“ pokýval Mosca hlavou a zeširoka se usmál. „Nenastává teď doufám ta chvíle, kdy mi nahlásíš, jak je ve skutečnosti všechno špatně, a já se hrozně rozzuřím a budu se muset uklidňovat pácháním něčeho velmi bolestivého?“

Trin hlasitě polkla. Dobře věděla, kdy její pán jen žertuje a kdy je pod jeho slovy skrytá hrozba. Právě teď nebyla ani skrytá.

Znetvořená se zhluboka nadechla a rozhovořila se *velmi* opatrným tónem: „Zbytek chlapů už nemáme, protože nás o ně připravil tady Glat, pane. A Dot a Rogan jsou v pořádku, jen jsme je museli nechat v jednom hostinci, protože velitel nemůže sednout na koně… a vlastně ani chodit. Ale přežije to.“

„Aha.“ Mosca se nepřestával usmívat, zřejmě tušil, že ještě neslyšel všechno. „Nu, jestli se z toho Rogan vylíže, nevidím žádnou podstatnou ztrátu. Za to nám Glat stojí. Co udělal kapitánovi tak strašného?“

„To ne Glat, pane,“ vypravila ze sebe Trin a snažila se nevnímat sbíhající se mračna v Moscově tváři. „Thalas si pozval bojovníky od trpaslíků, aby si to vyřídili s těma orkama. Jeden z nich prošpikoval Rogana a Glata krumpáčem.“

Mosca hlas nabral nebezpečný podtón: „Ale? Takže už je to tady? Chceš mi snad říci, že má Thalas vaše popisy? Nebo že dokonce ví, kde…“

„To ne, pane!“ pospíšila si Trin s odpovědí. „Dali jsme si pozor! Než jsme na ně zaútočili, nasadili jsme si šátky.

Nedaj si to dohromady. Sme pro ně jenom banditi, co jim ukradli dvě magický sekery!“

„Ach tak…“ Mosca se přestal mračit a unaveně potřásl hlavou.

Opřel si bradu do dlaní: „Nějak tomu přestávám rozumět. Přestaň se třást, uklidni se a vysvětli mi to pěkně popořadě a od začátku. Poslouchám!“

Psychická mutantka se dala do vyprávění. Když skončila, princeznin únosce už se opět usmíval: „Chudák Rogan. Tak to už o tu princezninu dvorní dámičku nejspíš nebude stát. Přihoď ji pak k tomu vínu, Trin. Jako zvláštní odměnu pro každého, kdo se napije.

A kde že jsou ty sekery?“

„Ještě přivázané u sedla mého koně, pane.“

„Přines mi je sem. Přiznávám, že jsem velmi zvědavý. A z tvého popisu to celé opravdu zní neškodně. Neříkám, že váš útok schvaluji, ale nic špatného z něj snad nevzejde. Glate, jestli jsem to dobře pochopil, ty máš s těmi trpaslíky nějaké nevyřízené účty? Budu tě muset požádat, abys už nadále naše lidi nehnal do žádných podobně zbrklých útoků. Nemám nic proti zabíjení trpaslíků, ale váš souboj s nimi mohl dopadnout i hůř.“

„Ve skutečnosti mi mohou být trpaslíci zcela ukradení, pane.“

„Skutečně? A proč jsi je tedy chtěl zabít?“

Glat se usmál – a pak mu řekl všechno.

Moscovi hrála v očích pobavená světélka: „Tak tohle jsem vážně nečekal! Musíš Thalase opravdu nenávidět! A to se nebojíš, že tě nyní nechám zabít? Co když mi na něm záleží?“

Stopař pokrčil rameny: „Někdo musel vyložit karty první…“

Pán Suradu přikývl: „Správně. Já si ty své však zatím ponechám v ruce.

Teď si běž odpočinout. Zatím, než si tebou budu opravdu jistý, tě však nenechám spát na hradě. Zaveď ho do ležení, Trin, seznam ho tam s ostatními – a potom víš, co dělat. Já… já půjdu za princeznou a ujmu se nevděčné role posla špatných zpráv. Snad Viola pochopí, že je abstinence pro ni to nejlepší…“

Vstal a vykročil ke schodišti v rohu místnosti. O chvíli později se z hradní věže rozlehl takřka nelidský řev.

Princeznin hlas by v něm poznal jen málokdo.

~ ~ ~

Jenik se dopotácel do Malé hodovní síně chvíli poté, co Tergové doobědvali a poslali si pro druhý sud.

Ještě pořád se cítil opilý, nebyl schopný chodit rovně a souvisle mluvit – avšak nyní už nikoli z piva, ale z únavy. Herman ho štval jako nikdy předtím, chvílemi to vypadalo, že ho chce zabít. Horší den Jenik nezažil.

Netečným zrakem přelétl síň. Bylo tu všech sedm trpaslíků a Alžběta. Ležela zhroucená s hlavou na stole, nejspíš spala.

Na to, aby ho její přítomnost překvapila, se cítil moc unavený. Bylo vedle ní volné místo, tak si tam sedl.

Zvedla hlavu, mdle se na něj usmála.

„Vypadáš přesně tak, jak já se cejtim."

„Nápodobně," usmál se také. „Takže mě nešálil zrak? Opravdu cvičíš s trpaslicemi?"

„Spíš vony cvičej se mnou! A ty… to ses teprv teď vrátil z toho běhu?"

„Ano… Herman je pěkný pruďas!"

„Jo? Vypadá jako dobrák."

Kdyby na to Jenik měl sílu, asi by se rozesmál.

Společné útrapy je sbližovaly, formální oslovování bylo zapomenuto. Panoš se z toho sice cítil trochu nesvůj, ale bylo to příjemné. *Koneckonců, začala s tím ona!*

Sloužící před něj postavil tác s jídlem – dvě půlky kuřete pečené nad rozpáleným uhlím. Panoš se do nich hned s chutí pustil a velmi si to užíval – nemuset si pro jídlo chodit do kuchyně byla jedna z nemalých výhod trpaslíkozpytectví.

„Obsloužili tě také?" zeptal se Alžběty na půl úst. „Nebo chceš něco nechat?"

„Díky, ale Targhena to už zařídila."

„Nebyli přitom nějací mrtví?"

Když uviděl, jak se Alžběta zarazila, úplně se vyděsil: „Ne, prosím, řekni mi, že nikoho dalšího nezabili!"

„Nezabili jsme nikoho, panoši," ozvala se Targhena z druhé strany stolu. „Ale trochu postrčit jsme to museli. Alžběta je náš host a její jídlo zaplatíme."

„Ale… Fernost přece není žádný hostinec!"

„Zajímavé,“ uchechtla se trpaslice. „Věřil bys, že ty lidi tady kolem říkali přesně to samý?“

Jenik se polekaně rozhlédl. Někteří sloužící opravdu vypadali trochu… pochroumaně.

Ne, Tergy nejde nechat o samotě ani na chvilku. Možná, Že když to řeknu Thalasovi, tak mě u Hermana omluví!

Targhena se na něj stále dívala, snad čekala nějakou odpověď. Usmál se na ni: „Příště to raději řekněte mně. Vyřídil bych to.“

„Ale to bys tu musel být, panoši,“ pokrčila trpaslice rameny a vrátila se k pití.

Jenikovi se při pohledu na pivo trochu obrátil žaludek. Podíval se na Hogera a Rhana, jestli na nich šílený noční tah také nezanechal nějaké stopy. Hořce se zklamal: *Neřádi! Jako by se vyspali do růžová!*

Rhanovu konstituci musel obdivovat. Nechápal, jak je možné, že je trpaslík vůbec naživu – natožpak to, že s nimi sedí u stolu a celkem klidně popíjí. *Dokonce už není ani tak bledý jako včera!*

Vrátil se zpět k tomu, co ho zaráželo nejvíc: „Alžběto,“ pošeptal dívce co možná nejtišeji, „jak jsi trpaslice přesvědčila, aby tě učily?“

Tentokrát to byla Bětka, komu se nedostávalo sil na smích: „Přesvědčila, to se povedlo… Přesvědčils je ty!“

„Cože?“

„Je to strašně podivný. Já jim fakt moc nerozumím. Ale když mě chtěj něco naučit, přece se nebudu bránit, no ne?“

V tu chvíli se k nim Garela otočila a věnovala Jenikovi široký úsměv. Panoš si nervózně poposedl. Trpaslice nenápadně mrkla na zrudlého Vatraga, který marně dělal, že si toho nevšiml, a zase se vrátila ke svému jídlu.

Bětka se zašklebila a tiše panošovi pošeptala: „TO ona Targhenu ukecala. Že prej je to věc její cti, protože je za mě zodpovědná a nesmí mě nechat zhebnout v boji jak nějakou cucačku… pořád mi říká malá ženo.“

„Hm, aha.“

„A taky řekla, že prej ti mám vždycky, když si mě nebudeš všímat, pořádně rozbít hubu.“

„Co? A to bys chtěla?“

„Teď? Teď ani nezvednu ruku…“

„Ale chtěla bys?“

„Za ten včerejšek? Jo. Slíbils, že přijdeš za mnou, a akorát ses pěkně vožral a zmizel!“

„Já… promiň. Ale když já měl opravdu špatný den… Herman s Thalasem mě tak nakrkli, že –“

„Panoši Jeniku!“

Rádce vrazil do síně ostrým krokem a zamířil přímo k Jenikovi. Tvářil se velmi zle. Chlapec zbledl: *On je snad všude! Co když mě slyšel?*

„Milosti…“

„Mlčet, panoši! Kdy přesně jsi mi plánoval říct, že naši hosté byli napadeni a jeden těžce zraněn? Proč se to musím dozvědět až z žádosti o pět metrů černého sametu na novou střechu pohřebního kočáru?“

Tergové přestali pít a se zájmem přihlíželi. Alžběta naopak choulila ramena a snažila se na sebe nijak neupoutat pozornost.

Jenik nešťastně rozhodil rukama: „Já…“

„Mlčet! Z jiného zdroje se mi doneslo, že se prý trpaslíkům ztratily dva artefakty nemalé magické moci a že to mohla být práce únosců princezny. Jestli je to pravda, proč jsem o tom nevěděl hned večer? Chlast byl přednější?“

„Ne, pane…“

„Mlčet jsem řekl! Poslouchej, panoši: Nepřítel udělal chybu! Chci popis těch seker! Dvorní mág se hned pustí do hledání a s trochou štěstí je najde na stejném místě, kde únosci drží princeznu a kde se usídlili orci!“

Mezi trpaslíky to spokojeně zašumělo.

Jenik poslušně mlčel, a tak rádce pokračoval už méně zostra: „Mimochodem, k mým uším se doneslo, že fernmarské podsvětí šílí hrůzou, protože v noci *někdo* s brutální důkladností vyčistil jedno z nejhorších hnízd neřesti v chudinské čtvrti. Nepodložené zvěsti to spojují s trpasličím komandem, které si král pozval.“

Trpaslíci zařvali smíchy a všichni Rhanovi připili. Trochu se usmál.

Rádce se Rhanovým směrem mírně uklonil, potom se obrátil zpět

k Jenikovi: „A prý se u toho vyskytl také nějaký mladík s dlouhými, hnědými vlasy ve varkoči s královskými barvami.“

Dlouze se na panoše zadíval. Ten v očekávání nejhoršího sklonil hlavu.

„Pro tentokrát to budu považovat za polehčující okolnost,“ pronesl však Thalas smířlivě. „Ale ať už se to neopakuje. Zřejmě jsi chtěl našim hostům být stále k ruce, což je chvályhodné. Nezapomínej však, že hlavní je nalézt a zachránit princeznu – a to nyní mohu jen já a mí lidé. Ten popis seker, prosím, a pokud možno i druhu obsažené magie. Nechci nic tajného – jen abychom měli čeho se zachytit.“

Rhan se podíval na Vatraga, ten přikývl a odkráčel s vévodou stranou.

Jenik si oddychl. Podíval se na Bětku a mdle se usmál: *Přežil jsem to.*

„Tak tady se flákáš, ty vyžle?“

Herman… ne, prosím, ne!

Rytíř přicházel ke stolu a po cestě si pohledem měřil trpaslíky, jednoho po druhém, jako by se je všechny postupně chystal vyzvat na souboj. „To, že tě nepotrestá vévoda Thalas, ještě neznamená, že z toho jsi venku! Já ti to chlastání tolerovat nebudu! Vztyk! To by v tom byl čert, abych z tebe tu chuť na nepravosti nevyhnal! Jdeme! Vyzvedneme ti u kováře další zátěž a dáme si tu pěknou projížďku ještě dvakrát!“

Jenik s tichým zaúpěním vstal a poklusem odběhl za rytířem. Vrhl nenávistný pohled na Hogera. *To ty za to můžeš, ty!*

Trpaslík se jen zazubil: „Tak večer v hospodě, Jeniku?“

„Hej, Dote, mám žízeň… Dote? Kde seš, ty mrňavej hajzle? Kam si zase zmiznul?“

Rogan se s bolestným zasyknutím nadzvedl na loktech a rozhlédl po hostinském pokoji. Byl sám. Dveře, jediný přístup do místnosti, byly zavřené na bytelnou dřevěnou závoru. Okno z měchuřin bylo dokořán. Žhavé odpolední slunce se žoldákovi opíralo přímo do obličeje, po skráních mu stékal pot.

„Dote, ty sráči, vopovaž se tu nadělat nějaký problémy… Jestli tě nezabijou místní, udělám to sám!“

Nadával ještě chvíli. Pomáhalo mu to nemyslet na to, co se mu stalo a co mu nyní chybělo.

Zasraný trpaslíci! Zasranej život! Zasraný všechno!

„Vrať se už, sakra! Dote! Dóótéééé!“

~ ~ ~

Než se slunce nachýlilo k západu, prožil Jenik hezky popořadě vztek, nevěřícnost, radost, zoufalství, odevzdanost, spánek vestoje, bolestné probuzení, vzpurnost, úlevu, nenávist, strach a vzápětí všechno pěkně znovu od začátku.

Vztek měl na trpaslíky, že ho do toho dostali. Nevěřícnost pocítil, když mu zbrojíř na rytířův rozkaz předal otevřenou helmu, loketní pláty zvané myšky, nárameníky a plátové rukavice – to si přece vždy přál! Dokud v tom všem a v kroužkové košili neuběhl prvních sto metrů, měl radost. Pak přišlo zoufalství. Užil si ho pěkně naplno, než ho po první míli vystřídala odevzdanost. Panošovi už bylo všechno jedno, i stromy. Přestal se jim vyhýbat a do jednoho v plné rychlosti naběhl. Zapotácel se, rozběhl se znovu. Okolí přestal vnímat nějakou chvíli poté, bolestně jej probudil další strom. Když se mu Herman vysmál, chtěl se na něj vrhnout – ale to by ho musel dohonit. Rytíř jen pobídl koně a dál se smál.

Úleva se dostavila o hodinu později, když projeli skrz Fernmar a konečně se dostali zpět na dohled fernostské brány.

Herman k ní dojel, prohlásil cosi uštěpačného, obrátil koně a bez zastavení vyrazil na druhé kolo.

Nenávist, samozřejmě.

Současně i strach, že padne přímo na obličej uprostřed náměstí, před zraky všech trhovců.

Vztek, že by ho Herman vystavil takové potupě. Nevěřícnost, když mu rytíř nařídil tasit meč a celou dobu ho držet ve vysoké vbodnici před sebou. Radost, když mu po minutě dovolil držet zbraň v nápřahu nad hlavou. Zoufalství, když ji musel vrátit do původní polohy. Odevzdanost, když to vystřídal už podvacáté. Spánek vestoje těsně předtím, než cesta prudce zatáčela, aby se vyhnula hlubokému

výmolu. Bolestné probuzení po dopadu. Pokus o vzpurné myšlenky, když Herman prohlásil, že je ještě dost času na třetí kolečko. Úleva, když dorazili na fernostské nádvoří a Herman zastavil.

„Dovolil jsem ti stát, panoši? Kolem hradu, dělej! Jedno kolečko za každé pivo, které jsi kdy vypil!“

Opět nenávist. Samozřejmě.

A strach, že padne na obličej přímo před Alžbětou.

Bětka se po probíhajícím panošovi ohlédla jen na okamžik. *Jen na kratičký okamžik!*

Svist zbraně, zásah toporem, tupá bolest v zátylku. Zatmělo se jí před očima, klesla na všechny čtyři. Silná rána do brady ji odhodila zpět. Dopadla na záda, pocítila každý z kamenů dlažby.

Pak už jen smích obou trpaslic.

„To tě naučí koukat po mým chlapovi! A vstávej, nebo ti ještě přidám!“

Pomalu se sbírala ze země, otírala si z koutku úst krev, zjišťovala, který ze tří rozmazaných obrazů její protivnice je ten pravý. Zničehonic ji popadla strašná zlost. Netušila, odkud se to ještě vzalo – snad proto, že tohle všechno viděl Jenik?

Rozehnala se po Garele sekerou. Aniž by nad tím příliš uvažovala, zkusila klamný výpad a sek přímo shora. Trpaslice se sebevědomým úsměvem kryla fintu. Pozdě si uvědomila, co se vyčerpané dívce povedlo. Na kryt nebyl čas. Vlastně nebyl čas už na nic. Ostří sekery mířilo přesně na čelo.

A Bětka byla svým úspěchem tak překvapena, že útok nedokázala přerušit.

Třesk srazivších se zbraní. Garela se s úlevou zašklebila. Targhena spustila sekera, kterou zastavila Bětčin útok, a opět od obou trénujících odstoupila.

„Na co čekáte? Znovu! Makat! Dokud vám ty ruce neupadnou!“

Garela poprvé za celou dobu cvičení zaujala opravdový bojový střeh. Bětka pocítila příval sebevědomí: *Tak už jsem pro ni soupeř! Ukážu jí to znova a znova! Mám na to!*

Trpaslice se pohnula rychleji, než dívka dokázala sledovat. Topůrko v břiše, koleno v obličeji, další setkání s dlažbou.

Znovu.
A zase znovu.
Nebo že bych neměla?

~ ~ ~

Rádce Thalas zaklepal na dveře hradní laboratoře. Dvorní mág Renzon mu otevřel takřka ihned, očividně jej netrpělivě očekával.

„Milosti, rač vstoupit. Mám pro tebe výsledky.“

Hlas dvorního mága býval za všech okolností suchý a strohý, ale tentokrát se v něm objevilo i cosi jiného – snad náznak obav? O vážnosti situace svědčil i jeho bílý plnovous: jindy pěstěný odznak Renzonovy moudrosti a uvážlivosti byl ještě plný drobků od uspěchaného oběda.

Mágovi dva učedníci horečně běhali kolem podivné směsice lanek, závaží a pružin a snažili se ten rozkolísaný přístroj uvést do klidového stavu.

„Ale?“ podivil se vévoda. „Tak rychle?“

„Samotného mě to překvapilo. Raději jsem vše ještě jednou ověřil, než jsem pro tebe poslal. Určení místa je jednoznačné. Hledané předměty se dotýkají a zůstávají stacionární.“

„Tak už mě nenapínej! Kde?“

Renzon potřásl hlavou a ohlédl se po svých učednících. Zatleskal a kývl hlavou ke dveřím. Oba chlapci se přestali potýkat s rozkývanou olověnou koulí na dvou pružinách, beze slova se uklonili a zmizeli na chodbě.

Thalas znepokojeně zavrtěl hlavou: „Proč ty tajnosti, starý příteli? Nedůvěřuješ vlastním učňům?“

„Myslím, že mou diskrétnost oceníš.“

„Pro Rytířovu milost, to je to tak vážné? Opět přeháníš, že?“

„Nikoli, pane. Dle mého skromného názoru se může jednat o skandál, který otřese samotnými základy Sevaru.“

Thalas zůstal na mága chviličku zírat. „Doufám, že ne, Renzone. S tím, jak se ty vyznáš v politice, se můžeš prostě a jednoduše mýlit.“

Renzon pokrčil rameny: „Uvidíme. Pro jistotu nás však zaštítím.“

Krátce mávl rukou nad hlavou. Ve všech čtyřech rozích místnosti se rozsvítily modré kameny ve zvláštních podstavcích. Z Renzonovy laboratoře se v tu chvíli stala nejbezpečnější místnost na celém Fernostu.

A když mág vyslovil jméno hradu, na němž sekery objevil, Thalas mu za všechnu tu opatrnost v duchu vyslovil dík.

Sotva se uklidnil, přihlásily se pochyby: „Je to skutečně jisté? Opravdu se tvá magie nemýlí?“

Renzon se usmál chladným a odměřeným úsměvem: „Nechal jste mě hledat dva téměř nejsilnější magické artefakty, které za posledních sto let vstoupily do Sevaru, a které navíc zůstávají blízko u sebe. S pomocí tohoto přístroje,“ mávl rukou směrem k soustavě lanek a závaží, která se opět povážlivě rozkývala, „by to nejspíš dokázal i ten nadanější z mých žáků. Ty zbraně jsou v magickém poli Sevaru tak nový a výrazný úkaz, že je nelze minout!“

„Nemohl zasáhnout nějaký jiný mág a tvá kouzla pomýlit?“

„Mohl, samozřejmě mohl,“ usmál se Renzon ještě odměřeněji. „Například sám Surahind, nebo některý z dalších bohů. Ti by to určitě dokázali. Potom možná Rada Univerzity, kdyby přestala rokovat o příštím rozpočtu, odložila své smrtelné spory a dokonale spolupracovala – samozřejmě za předpokladu, že se hned nepohádají o tom, kde vlastně Sevar leží. Nikdo jiný mě nenapadá.“

„To je to tak těžké?“

„Zaštítit přítomnost tak ohromného množství vázané magie je pro smrtelníka celkem nemožné.“

Thalas složil hlavu do dlaní: „Věřím ti… Co to ale znamená?“

„Neodvážil jsem se ti tuto otázku položit, pane. Jak jsi řekl, v politice se nevyznám.“

Z lanek přístroje se potichu utrhlo šest dřevěných kostiček a odlétlo otevřeným oknem za sluncem.

Vévoda kratičkou chvíli přemýšlel. Poté zaťal pěsti a na tváři se mu usadil výraz spravedlivého rozhořčení: „Už rozumím! Očividně máme co do činění s mnohem chytřejším sokem, než jsem si myslel! Hodlá mě před králem očernit a rozeštvat nás, rozrušit království zevnitř! Mýlil jsem se já, Renzone, a tobě patří náš dík! Kdyby tato

informace unikla, Sevar by to bolelo, velmi bolelo…“

Olověná koule se vyvlékla z jedné pružiny, zhoupla se a narazila do soustavy ocelových závaží. Zamotala se, kratičký okamžik smýkala celým přístrojem ze strany na stranu, načež se utrhla, dopadla na podlahu a valila se směrem ke skříni plné skleněných baněk a křivulí.

„Můj pane, teď mě prosím omluv,“ pronesl Renzon důstojně, načež si nadzvedl róbu a se zoufalým výrazem se rozběhl zachránit, co se dalo.

Thalas se obrátil k odchodu: „Tohle vše zůstane jen mezi námi, ano? Výsostný zájem Sevaru!“

Mágův souhlas zanikl v cinkotu rozbíjeného skla.

~ ~ ~

„Stát.“

Jenik celé odpoledne toužil po tomto jediném slovu, ale když ho od Hermana konečně uslyšel, nějak to nemohl pochopit. Než jeho nohám došlo, co po nich unavený mozek vlastně chce, všechno se zamotalo. Zakopl a svalil se před rytířem jak pytel hlušiny.

„Řekl jsem stát, panoši, ne ležet!“

Jenik se ztěžka sbíral na nohy. Kymácel se ze strany na stranu. Zvykl si na běh tolik, že teď zase nedokázal stát. Zatmívalo se mu před očima, ve spáncích mu bušila krev.

Ale na svém zátylku cítil Alžbětiny oči, nesměl se nechat pokořit!

„Jen chvilková slabost, pane! Pokud tvůj kůň není unavený, můžeme vyrazit na další kolečko!“

Za ním se někdo z plna hrdla rozesmál. Podle toho, jak Herman skryl svou nevoli, to musel být buď sám král nebo velmistr.

Dorien poplácal chlapce po rameni: „Ne, panoši. Hermanův kůň by to potřetí už jistě nevydržel,“ prohlásil a v očích mu pobaveně jiskřilo. „Ale když se ti to tak zalíbilo, zítra si to dáš v plné zbroji.“

Jenikovi se málem podlomila kolena, ale vydržel. „A… ano, pane!“

Tak už i on se do mě obuje…

Herman se usmíval. Jenik se vzpamatoval: „Pane! Za úsvitu zde?“

„Jistěže,“ souhlasil rytíř spokojeně. „Tedy pokud to nenaruší tvou noční zábavu?“

„Vynasnažím se to nějak skloubit, pane!“

„Vynasnaž. A nezapomeň dohnat všechny zameškané modlitby!“

Velmistr zatím odešel ke stájím a o něčem se tam bavil s novým podkoním. Jenik zdrceně odcházel ke zbrojíři.

Já tu určitě umřu…

„Už je moc tma,“ prohlásila Targhena chvíli poté. „Je čas na hospodu!“

Bětka se sesunula na zem přímo tam, kde stála. „Nechte mě tady… Už ani krok. Všechno mě bolí!“

„Opravdu? To si jen namlouváš. Počkej, až přijde ta opravdová bolest! Teď jsi ještě ve varu, ale až vychladneš…“

„A vstávej, malá ženo, nebo to odstůněš! Vy lidi…“

Garela ji na nohy doslova vyhodila.

„Za hodinku, za dvě tě začnou bolet svaly tak strašně, že nedokážeš ani usnout. Naštěstí na to máme starý trpasličí recept!“

„Jakej?“

„Ožrat se tak, že o sobě nevíš!“

„Já nechci zas kocovinu!“

„Tak musíš pít správně!“

„Jasně. Vy dvě ste se rozhodly ze mě udělat trpaslici, co?“

Obě bojovnice se zazubily.

„Ta si ale věří, co?“

„Ale to není na škodu, ne?“

„Ne. Jdeme pít!“

~ ~ ~

Dotovo tiché hýkání Rogana zvolna probíralo z dalšího horečného snu. Velitel se nadzvedl na loktech, hmátl po džbánu s vodou, který byl konečně plný, a hltavě pil.

Když zahnal tu nejhorší žízeň, obořil se na skrčka: „Kdes byl celej den, ty malej sráči?“

Dot se jen zasněně pousmál a otíral svůj nůž do nějakého starého hadru.“

Velitel žoldáků zbledl. „Co… to je od krve! Ty idiote! Tady nezabíjej, sakra! Budem tu muset vydržet, než se uzdravím! Jestli mě kvůli tobě přijdou zakuchnout, tak…“

Dot bezstarostně pokrčil rameny. Začal nůž brousit. Přitom si broukal nějakou veselou písničku.

Rogan to vzdal. Opřel se o stěnu a zavřel oči.

„Tak mi aspoň sežeň něco k jídlu.“

~ ~ ~

Glat seděl na svém lůžku v ubikaci velitelů a snažil se příliš nevnímat hluk, který přicházel zvenku, z žoldáckého ležení. Opilecké řvaní vycházející z lidských, nelidských i právě se měnících hrdel; zpočátku zoufalý křik trpící dívky, později už jen občasné bolestné sténání; nadšený *zpěv* trollích bratrů, který zněl jako hromobití a zemětřesení zároveň.

A čas od času vzteklé ječení odkudsi shora, z věže, kde Glat tušil princeznino vězení.

Stopař seděl a díval se na Trin, jež zcela nerušené spala na lůžku na druhé straně místnosti. Masku si sundala, sotva od Moscy odešli, skoro jako by se zvláštně vyžívala v tom, jak Glat neustále uhýbá pohledem…

Prameny rudých vlasů masku vystřídaly a opět z Trin udělaly tu nejkrásnější ženu, kterou kdy zvěd potkal. Přemýšlel, co by asi udělala, kdyby se teď posadil k ní a…

Povzdychl si. *Nejspíš by mě zabila.*

Na chviličku, jen na kratičkou chviličku vyhlédl ven. V ten okamžik viděl, že peklo není výmysl kněží.

Je Mosca opravdu jen člověk? Ke komu jsem se to jen dal…

A přesto nelitoval.

Tady mají věci alespoň svou pravou tvář. Mosca, Trin, ti

zmutovaní nebožáci tam venku… A jestli jsou tohle pekelníci, Thalas je sám ďábel!

Pokoušel se usnout a snažil se nemyslet na to, co by viděl, kdyby se teď podíval do zrcadla sám.

~ ~ ~

Jenik by očekával, že po celodenním běhání ve zbroji mu bez ní bude lehko, že bude mít pocit, že se vznáší, ale místo toho se ploužil Fernostem jako stín. Jeho jediná myšlenka patřila posteli.

Potom však uslyšel Hogerův chechot.

Obrátil se a zkusil zmizet. To už však Rhan a Hoger vyšli zpoza rohu a uviděli ho.

Rhan se na něj díval chladně, ale bývalý velitel toragských stráží bodře zahlaholil: „Jenik! Tebe zrovna hledáme! Po tom běhání musíš mít strašnou žízeň a chuť rozkřápnout pár lebek! Jdeme, ne?“

Než se Jenik zmohl na odpověď, chytil ho trpaslík za ruku a táhl za sebou.

Panoš se zoufale snažil přijít na nějaký způsob, jak se z toho vyvléci.

Nedařilo se. Vždy přátelský Hoger veškeré výmluvy udusil v zárodku. Panoš se už pomalu smířil s tím, že před třetím pivem nevyvázne, když tu vyšli na nádvoří a uviděli rádce Thalase, který se právě chystal nastoupit do svého kočáru. Byl to krytý vůz se zpevněnými loukotěmi, tažený čtyřspřežím spíše vytrvalých než výstavních koní; vévoda očividně plánoval cestu mimo město.

„Běžte napřed!“ sykl Jenik. Osvítil ho spásný nápad. „Musím ještě promluvit s vévodou. Asi se zdržím!“

Hoger zklamaně pokrčil rameny: „Povinnost je povinnost…“

Rhan se ušklíbl: „Co ty víš o povinnostech, Hogere?“

„Víc než ty o kovařině!“

Jenik už byl na cestě za rádcem, a tak Rhanovu brisknou odpověď zahlédl jen koutkem oka. Povzdychl si. *Jak je možné, že Hoger nemá ani jeden zlatý zub? Čím mu uvnitř držej?*

Thalas se udiveně obrátil k přicházejícímu panošovi. „Jeniku!

Proč se ti dva rvou?“

„Jen přátelské pošťuchování, pane.“

„Ale vždyť ten jeden plive krev!“

„Protože byl přátelštější, než se slušelo a patřilo, pane.“

„Ach tak…“ Thalas potřásl hlavou a mávl nad tím rukou. „Dobrá, spoléhám na tvůj úsudek, Jeniku.“

„Už se nezlobíte, pane?“

„Cože, proč? Aha, jistě. Ne, nezlobím se. Jen tak dál, dobrá práce.“

„Něco vás trápí, pane? Vypadáte bledý.“

„Vše je v pořádku, panoši.“

„A máte nějaké nové zprávy ohledně těch seker?“

Thalas sebou trhl, jako by dostal políček. Potom se vzpamatoval: „Ne, kdepak. Mistr Renzon na tom stále pracuje.“

„A kdy myslíte…“

„Omluv mě, panoši, ale musím již jet. V důležité rodinné záležitosti. Pokud bude cokoli nového, Renzon to králi neprodleně sdělí. A já budu zítra zpět, nemusíš se bát! Hlavně, ať trpaslíci opět někam nevyrazí!“

„Jak si přejete, pane. Dohlédnu na to.“

Panoš poodstoupil od kočáru a díval se, jak odjíždí. *No tohle… takhle nervózního jsem rádce ještě nikdy neviděl!*

Vzápětí to však pustil z hlavy, neboť uviděl před branou stát Hogera.

„Tak kde to vázne, Jeniku? Pojď už, nebo leknem!“

Panoš si srdceryvně povzdychl a vykročil za ním.

Ten večer strávili Jenik a Bětka konečně spolu. Svorně vedle sebe spali s hlavou na stole a bylo jim úplně jedno, že kolem nich probíhá bujará trpasličí zábava. Nevzbudila je ani soutěž v rozrážení sudů hlavou. Vyhrál Rhan.

XIII.

„Valoun nepadá daleko od dolu.“

Princezna Viola vyčkávala a křižovala své vězení jako tygr klec.

Nad Suradem již téměř svítalo a zvedal se silný vítr. Prohánět se korunami stromů, rozfoukával popel v ohništích uprostřed ležení a vynášel ho vysoko, až k oknu princezniny věže, kde ho mísil s oblaky bílého prachového peří z roztrhaných povlaků peřin a to vše odnášel přes kopce do jiných údolí.

Viola překračovala trosky postele, brouzdala se v obsahu rozlité noční vázy, v povlacích peřin, které v návalech nekontrolovatelného vzteku rozcupovala na kousíčky. Nohy se jí zamotávaly do zbytků šatů z trosek šatníku. U dveří se válely střepy po rozbité karafě.

Potom se na okamžik zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Tváří jí přeběhl trochu nevěřícný výraz.

Tohle… jsem opravdu udělala já?

Bolest hlavy už takřka nepolevovala – a teď princeznu zničehonic srazila až na kolena.

Já z toho snad zešílím! Potřebuji ten lék! Musím ho mít!

Když Černoplášť minulý večer přišel, byla na něj milá, milejší než kdy jindy. Když řekl, že se jí omlouvá, že to takhle nechtěl, usmívala se. Ani ho pořádně neposlouchala, vzrušením se nemohla ani nadechnout. Když prohlásil, že by pro její lásku zemřel, usmívala se dál.

V tu chvíli se v duchu nenáviděla, ale touha po léku jí ta slova sama hnala na jazyk: „Já tě také miluji! Ale ta bolest hlavy mě zničí… Prosím, dej mi lék. Pak si se mnou dělej, cokoli chceš!“

Smutně potřásl hlavou: „Mě to bude bolet víc, než tebe, lásko.“

Zvedl se a odcházel.

Nebyla si jistá, co se dělo dál. Matně si vzpomínala, že něco hystericky ječela, a snad v té chvíli za ním hodila karafu. Černoplášť uhnul a křišťálové sklo se rozprsklo na tisíce kousků.

Přibouchl dveře a rychle scházel ze schodů pryč.

V její mysli se utrhl ze řetězu jakýsi běs a připravil ji o zbytky rozumu. Nevěděla, co se dělo. Matně si vzpomínala na kratičké okamžiky klidu, v nichž zprudka oddychovala a cítila, jak se bolest vrací a znovu probouzí vztek.

Nakonec se probrala ve chvíli, kdy způli visela z okna a hleděla do tmavé hlubiny. Šílenství ji snad chtělo přinutit sešplhat dolů…

Teď klečela na kolenou mezi troskami, bezmocně skučela a modlila se, aby bolest konečně odezněla.

Když se to po nekonečně dlouhé chvíli stalo, zůstala tak a tiše vzlykala.

Pak ji něco napadlo.

Z plných plic zaječela, zmučeně a zoufale. Vzápětí se chytila za hlavu, protože se jí bolestí málem rozskočila. Zhluboka se nadechla, počkala, až bolest trochu opadne, a zaječela podruhé.

Princeznin bolestný křik se rozléhal nad Suradem jako volání bánší.

Glat se převalil na druhý bok a přikryl si hlavu, aby to neslyšel.

Trin se čistě ze cviku pokusila dosáhnout až k princeznině mysli a uspat ji. Spokojeně shledala, že by to dokázala, a nechala ji být. Pán Suradu byl ve vyjádření Violiny nedotknutelnosti velmi nesmlouvavý.

Reng zíral ven z brány. Norg zíral na nádvoří.

Zpití žoldáci většinou o ničem nevěděli. Mutantům se sbíhaly sliny, ale dojít si pro jídlo na hrad se neodvažovali.

Dvorní dámě Cinthii už bylo všechno jedno.

Mosca vyskočil z lůžka, spěšně se zahalil do pláště a bral schody do princezniny věže po třech. *Neměl jsem tu drogu zničit! Zabije ji to, nebo se zabije sama! Já hlupák! Vždyť ji vraždím! Vyrobím to znovu, musím!*

Violin zoufalý křik chvílemi připomínal vytí. Mosca se zastavil u dveří a roztřesenýma rukama hledal na svazku správný klíč.

Uvědomoval si, že princezna musí být až u okna: *Proč jsem tam já idiot nedal mříž?*

Konečně se mu podařilo odemknout. Rozrazil dveře a vrhl se k princezně. Krčila se pod oknem jako hromádka špinavého neštěstí a nekontrolovatelně se třásla. Plakala.

„Lásko, má lásko, omlouvám se, omlouvám!“

Chtěl jí pomoci na nohy. Zvedla k němu hlavu. Žádné slzy. Třásla se smíchem a v ruce držela dlouhý kus skla omotaný prostěradlem.

Když mu ho vrazila do břicha, chechtala se jako šílenec.

Černoplášť se sesul k zemi jako hadrová panenka. Zůstal klečet s tváří u země. Jednou rukou svíral skleněný nůž, který mu trčel z břicha, druhou zoufale hmatal po princezně.

Viola měla pocit, že sní. Nic jiného než splněný sen to ani nemohlo být. Její trýznitel klečel před ní, bezmocný! S největší radostí dala volný průchod svému vzteku, konec přetvářky – vší silou ho nakopla: „Kde je ten lektvar? Chci ho! Jinak tě tady zabiju! Zabiju tě, slyšíš?!“

Odpovědí jí však bylo jen bezmocné chroptění. Černoplášť ji chytil za lem šatů, nehlasně prosil o pomoc. Vytrhla se mu. Na šatech jí zůstal krvavý otisk dlaně.

„Tak si tu chcípni! Najdu ho sama!“

Rozběhla se k otevřeným dveřím.

Trin zaječela bolestí a zazmítala se tak, že spadla z postele. Glat na ni udiveně zamžoural. Znetvořená se vzpamatovala a křikla: „Rychle, do hradu! Mosca je zraněný, nahoře v princeznině věži! Máš první práci!“

Novopečený osobní strážce vytrhl meč z pochvy, zavěšené vedle postele, a jen v kalhotách vyběhl k hradu.

Když dorazil k bráně, zvolnil a kolem trollů prošel opatrným krokem, aby si ho mohli pořádně prohlédnout. Mezitím už byl z hosta povýšen na do-ma, takže ho nechali být.

Pak se zase rozběhl.

Viola bloudila chodbami Suradu. Hlava jí třeštila bolestí. Byla jí zima, co chvíli kýchla – tehdy byla bolest úplně nesnesitelná. Nedokázala už myslet na nic než na lék. Zpočátku byla opatrná, ale teď už jen horečně otvírala všechny dveře, na které narazila. Závojem utrpení k ní zvolna pronikalo poznání, že hrad je prázdný. Jako by jej obýval jen Mosca. Vše, co našla, bylo pokryté vrstvou prachu.

A po jejím vytouženém léku nikde ani stopy!

Nevěděla, kolik času už od útěku uplynulo. Okny prosvítaly ranní sluneční paprsky, hradem se ozýval křik. Nevěděla, jak se jí dařilo vyhýbat se pronásledovatelům. Snad proto, že je nezajímala ona?

Nakonec se vypotácela na nádvoří. Bylo prázdné, brána dokořán.

Princezně do očí zasvítilo slunce a na okamžik rozehnalo mračna, která jí zatemňovala mysl. Vzpomínka na domov přišla jako blesk z čistého nebe: *Pro Rytířovo slitování… vždyť já můžu utéct! Domů…*

Matně si uvědomovala, že tam někde za hradbami ji možná čeká horda orků. A že tu nechává Cinthiu Černoplášti na pospas.

Jestli uteču, on ji zabije…

Přesto neváhala. Dala se do kymácivého běhu.

Otec mi to zařídí! Sezve alchymisty, ty nejlepší v zemi! Udělá to pro mě, pro svou hodnou dcerušku…

To, co v mdlém ranním světle považovala za hromadu kamení, se pohnulo a sáhlo pro ni.

Nezmohla se ani na zaječení.

Trin se zdržela prohledáváním laboratoře. Když dorazila nahoru do princeznina vězení, nalezla Glata, jak se ze všech sil snaží zastavit krev valící se z Moscova břicha. Zvěd se tvářil zarputile, věděl, že jeho novému pánu zbývá sotva posledních pár minut života – a pěkně bolestivých.

„Ustup, nech to bejt!“

„Co?“

„Dej pryč ty hadry! Ustup a sleduj! Mám ti pomoct?“

„Jak chceš…“

Trin si klekla, odzátkovala malou lahvičku a opatrně lila její obsah do rozšklebené rány. Místností se rozšířila intenzivní vůně,

která přehlušila dokonce i pach moči od rozbité noční vázy.

„Co to je?“

„Elfí léčivej lektvar. Dělali ho voni, takže bez vedlejších účinků – na rozdíl od Moscových pokusů. Je to možná poslední, co sem jejich obchodníci dovezli; odmítli tehdy s Moscou obchodovat, takže zmizeli beze stopy – a další se už k lidem asi neodvažují. Dívej se!“

Kratičkou chviličku se nedělo nic. Potom se pán Suradu vzepjal v křečích a mezi zaťatými zuby se mu vydrala krvavá pěna.

„Rozevři mu hubu, dělej!“

Glat vyplnil rozkaz. Znetvořená rychle nalila Moscovi trochu lektvaru přímo do krku. Potom lahvičku pečlivě zazátkovala. „A teď ho musíme držet, aby si neublížil ještě víc! Je to dělaný elfama pro elfy, s lidma to hrozně cvičí!“

První záchvat byl v porovnání s tím, jak se Mosca zmítal nyní, jen lehká třesavka.

Když to konečně pominulo, Trin si třela naraženou čelist a Glat rozcvičoval koleno. Hlavně však zíral na místo, kde předtím byla rána od skleněného nože.

„Ani jizvička…“

„Jo,“ zašklebila se magická. „A vevnitř zrovna tak. Elfové sou zkurvený nadutý chcípáci, ale v léčení se vyznaj!“

Mosca ztěžka otevřel oči. Podíval se na své dva zachránce a mdle se usmál: „Dobrá práce.“

Trin si k němu zase klekla: „Pane, dovolte mi tu mrchu zabít! Tohle udělá kdykoli znova!“

Mosca odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne… nemůže za to. To ten lék.“ Mluvil unaveně, ale celkem souvisle. „Přiveďte mi ji zpátky. Ať jí nikdo nezkřiví ani vlas na hlavě. Už teď ji to určitě velmi mrzí.“

Glat si všiml, jak se Trin po straně útrpně zašklebila. Sám to viděl stejně.

Dal jsem se do služeb až po uši zamilovaného, naprostého šílence.

Vyběhl splnit rozkaz.

„Co Norg mít? Ci-zí? Host? Jíd-lo?“

Princezna zblízka zírala do ohromných krvavých očí a hrůzou

zapomněla dýchat.

„Norg! Co to být? Já ne-znat!“

Ten troll, co kladl otázky, se díval druhému přes rameno. Tvářil se bezradně. Norg kroutil hlavou a rozezleně mlátil kyjem do země.

„Co být?“ zaburácel troll na princeznu.

„Vi-Vi…“

„Vi-vi ne-znat! Ci-zí! Jíd-lo!“

Princezna ze sebe konečně vypravila: „Viola!“

Mluvící troll se zamračil. Potom poodstoupil, pořádně se rozmáchl kamennou sekerou a přetáhl svého bratra přes hlavu.

„Norg hlu-pák! Pán ří-kat, Vi-la pa-ní! Pus-tit pa-ní, Norg hlu-pák! Ne-smět jíst! Ne-smět dr-žet!“

Jeho bratr se zatvářil nesmírně zkroušeně, celý se shrbil. Pustil princeznu na zem. Něco zamručel, potom uchopil svůj kyj obouruč a vší silou se s ním praštil do čela. Zapotácel se a málem upadl.

„Sprá-vně, Norg! Dob-rý trest! Pa-ní ne-jíst, ne… ne-držet, ne… ne-pu-stit ven!“

Druhý troll bezradně zamručel.

„Co, Norg? Kde pa-ní? Kde?“

Norg se opět obouruč uhodil do hlavy.

Reng se díval ven za prchající princeznou a tvářil se nešťastně.

„Hlou-pý Reng. Hlou-pý Norg.“

Viola na tu krátkou chvíli úplně zapomněla na bolest hlavy. Chtěla se jen dostat od těch strašlivých monster. Běžela pořád vpřed, vůbec si neuvědomila, že široká cesta uhnula stranou a ona se vřítila do lesa. V panice se ohlížela, jestli ji ti obři nepronásledují.

Nakonec zakopla. Zřítila se do lesní trávy, ohnuté ranní rosou, a zůstala ležet.

Bolest se pomalu vracela, teď navíc dohromady i s vyvrtnutým kotníkem, oděrkami způsobenými křovím, kterým se prodírala, a modřinami od trollího stisku.

Když se však nehýbala, nebolelo to tolik, jako když zkoušela vstát.

Kolem bzučely mouchy.

Přepadla ji letargie. *Proč bych vlastně vstávala? Tady je mi*

nejlépe…

Muší bzučení podivně zesilovalo.

Ještě než Glat vyběhl z hradu, uslyšel hluboké, pravidelné dunění.

Reng a Norg stáli naproti sobě u brány a navzájem se mlátili vší silou do hlav.

„Hlou-pý Reng. Hlou-pý Norg.“

Proběhl mezi nimi tak rychle, jak jen dokázal, a radši se na nic neptal.

Z ležení se ozval princeznin souvislý, hrůzyplný řev.

Viola byla hrůzou bez sebe, ječela o pomoc z plných plic, přestávala kvůli bolestem hlavy, potom zase ječela.

To muší monstrum si ji přidržovalo svýma lidskýma rukama a dvěma páry hmyzích nohou pod kovově lesklým břichem a létalo dokola nad ležením. Zezdola se k nim natahovaly desítky rukou, ale také ohromná klepeta, zvířecí tlapy, šupinaté spáry, slizká chapadla a ještě mnoho dalších neskutečných končetin. Co chvíli se nad dav vymrštil některý z mutantů a ostré zuby či kusadla cvakly jen pár coulů od princezniných visících nohou. Kakofonie zvuků, které lidští i nelidští žoldáci vydávali, tvořila hudební dílo z nočních můr šíleného skladatele.

Nejhorší ze všeho však byl pohled na zuboženou trosku visící uprostřed ležení na dvou křížem zaražených kůlech. Měla roztažené ruce i nohy. Viola nevěděla, jak ji pod nánosem krve, špíny a zaschlého slizu poznala, ale byla si jistá:

„Cinthia…“

Pomyslela na to, že ji možná čeká stejná smrt, a málem se zbláznila strachem.

Potom Cinthia zvedla hlavu a jejich oči se setkaly.

„Ne, to ne… vy zrůdy, vy prokleté zrůdy! Pro Rytířovo slitování, zabte ji! Zabte nás obě! Alespoň mě!!!“

Muší mutant zacvakal kusadly. Možná to byl smích.

Pak ji pustil.

Na zem nedopadla. Žoldáci pod ní byli tak namačkaní, že jim zůstala ležet na hlavách a ramenou. Všichni po ní hmatali a snažili se ji urvat k sobě. V mžiku byla nahá, nezůstala na ní ani nitka oblečení. Dál ječela, či spíš už jen chraptěla.

V jednu chvíli se o ni začali přetahovat. Byla si jistá, že ji přetrhnou.

A potom napětí povolilo a ona konečně propadla k zemi.

Schoulila se, čekala, že ji ušlapou. V její blízkosti však zůstal jen jeden pár nohou.

Glat se kolem sebe rozháněl mečem a zuřivě řval: „Zpátky! Nechte jí být, prasata! Patří Moscovi!“

Zuřivost, s jakou mezi ně vtrhl, a velitelský tón jeho hlasu rozvášněnou hordu na okamžik přiměly couvnout a poslechnout.

Ale jen na okamžik.

Glat stál nad nahou princeznou a otáčel se kolem dokola, připraven useknout každou ruku či cokoli jiného, co se k němu natáhne.

Jsem pitomec! Co tu dělám? Proč jsem jim tu královskou cuchtu radši nenechal? Vždyť tu zhebnu!

Kdyby chtěl, ještě nebylo pozdě. Mohl prostě ustoupit stranou a nechat jim ji.

Ale jediný pohled na to, co zbylo z dvorní dámy, mu v tom zabránil. Už tak měl dost výčitek svědomí.

Kdesi uvnitř si stále hýčkal přesvědčení, že není úplně zkažený. Teď to mohl dokázat.

Cosi, čemu z lidského těla vyrůstala přísavkovitá chapadla a místo hlavy to mělo slizký vak s ostrým zobanem, se odvážilo chytit princeznu za kotník a táhnout ji od něj. Usekl tomu chapadlo a máchl mečem dokola, aby své nepřátele opět přinutil couvnout. Děkoval za to, že se všichni teprve probrali a alespoň ti lidští u sebe neměli zbraně.

„Patří Moscovi, slyšíte? Moscovi! Zabiju každého, kdo na ni sáhne! A když ne já, přemýšlejte, co s vámi udělá on!“

Samotného ho překvapilo, jaká ta slova měla účinek. Někteří z žoldáků – ti, co si zachovali alespoň trochu rozumu –, si to opravdu rozmysleli a stahovali se. Ti zbylí se však semkli kolem Glata a

očividně se chystali zaútočit.

„Zpátky!“

Koutkem oka zaznamenal rychlý pohyb. Ohnal se mečem, ozval se třeskot praskajícího pancíře a poplašené cvakání kusadel. Mutant-rak se rychle stahoval pryč.

Glat naslepo máchl nazpět, aby ho nikdo nepřekvapil. Pozdě, zaznamenal jen rychle letící stín. Vlčí stvůra skočila a zabořila mu zuby do zápěstí. Meč mu vypadl. Příšera na něj dopadla celou svou vahou a srazila ho k zemi. Ruku nepouštěla. Její krví podlité oči se ocitly sotva pár coulů od datových. Stopař se chtěl vzdát, ale v těch nepříčetných očích nenašel nic ani vzdáleně lidského, čemu by to šlo nabídnout. Ostré spáry mu drásaly hruď, zanechávaly na ní na coul hluboké škrábance. Snažil se vlka odtlačit levačkou, ale proti mutantově nelidské síle neměl šanci.

Umřít takhle hloupě… Však si to zasloužím.

Bylo zvláštní, že ho nic nebolelo.

Asi jsem v šoku. Zajímavé.

Princezna zase začala ječet. Nepřítomně pohlédl jejím směrem. Klečela na ní ta obří moucha a drala se jí kladélkem mezi stehna.

Líheň pro muší vejce. Taky pěkně hloupá smrt.

Vlčí mutant mu pustil ruku a chňapl po krku. Glat mu lhostejně nastavil levačku.

Z dálky se ozývalo pravidelné dunění.

Jdete pozdě, napodruhé už ten krk trefí.

Vtom vlk ztuhl uprostřed útoku a přestal se hýbat. Zmohl se jen na vyděšené kňučení.

Stejně tak moucha. Stejně tak všichni ostatní žoldáci kolem. Popadali na zem, tápali jako slepí, vydávali neartikulované zvuky.

Dvě ohromné ruce uchopily mušího i vlčího mutanta a bez nejmenší námahy je odhodily pryč. Glata i Violu, kteří nechápali, co se děje, trollové zvedli již mnohem ohleduplněji.

Na kraji tábora sebrali ještě Trin, která se svým kouzlem vyčerpala tak, že se nedokázala ani postavit na nohy. Hned vedle ní se bezmocně plazil mutant-chobotnice, kterého Glat prve zahnal.

Norg na něj s gustem dupnul. Sliz, krev a černý inkoust se rozstříkly na všechny strany.

„Norg moc moc chy-trý!“ pochválil bratra Reng.

Přitom si Glata trochu nadhodil, aby mu lépe seděl na rameni, a zvěd bolestí málem omdlel.

Když trollové přicházeli k bráně, začali zrychlovat. Nakonec už uháněli naprosto neskutečnými skoky. S každým dopadem jejich ohromných nohou se otřásla zem, ze stěn hradu se vydrolovaly menší kameny.

Glat ztěžka otočil hlavu, aby zjistil, co trolly tak znepokojilo. Uviděl krytý kočár tažený čtyřspřežím, který po cestě rychle sjížděl do Suradského údolí.

Reng a Norg dorazili chvíli před ním. Na nádvoří na ně čekal pobledlý Mosca. I on si kočáru všiml.

„Položte je na zem. Opatrně! A teď se postavte do vchodu a *nikoho* sem nepouštějte, dokud neřeknu jinak!“

Trollové se postavili do brány bok po boku a zatarasili ji lépe než kamenná zeď.

Mosca nejprve přikryl nahou princeznu svým pláštěm, poté si klekl k magičce a jemně ji popleskal po zdravé tváři. „Trin… no tak, prober se. Udělalas to skvěle, ale ještě tě potřebuji!“

Znetvořená s obtížemi otevřela oči, potom se unaveně usmála: „Povedlo se.“

„Ano, povedlo, a každý mág by na tvou moc jen zíral s otevřenými ústy! Hned tě nechám odpočinout – ale nejdřív potřebuji, aby ses postarala o Glata. Přijíždí nám návštěva z Fernostu, musíš ho uklidit někam stranou!“

Trin se ztěžka posadila a podívala se k bráně, odkud se ozývaly zlostné výkřiky kočího, nesmlouvavé odpovědi trollů a ržání poděšených koní. „Hned… jenom se trochu vydýchám…“

„Prosím, pospěš si. Jinak nám vykrvácí.“

Nechal znetvořenou dívku s Glatem na nádvoří a zvedl princeznu do náruče. Od chvíle, kdy se jí obří mucho-člověk dobýval současně do úst i do rozkroku, se ani nepohnula, nemluvila a zírala přímo před sebe.

„Neboj se, lásko. Budeš v pořádku.“

Spěšně ji odnesl do jedné z hostinských komnat v druhém patře, odstranil z pokoje vše, co mohlo být lehce použito jako zbraň, a

pořád se na ni přitom usmíval. Nevšímala si ho. Ještě stále s úsměvem jí zatleskal přímo u ucha – bolestně zakňourala a schoulila se do klubíčka. Spokojeně ji přikryl. „Jak říkám, budeš v pořádku. Vypij tohle…“

Sotva z kapsy vytáhl malou lahvičku, probrala se a vrhla se mu po ruce, jako by ji chtěla spolknout Vyrvala mu flakónek, třesoucími prsty ho odzátkovala a vypila obsah na jediný lok.

Zamračila se.

Mosca rozpačitě pokrčil rameny: „Je to jen něco na spaní, odvar z bylinek… Ale alespoň jsi zase při smyslech.“

Kdyby se jí nezatočila hlava a nezavřely oči, vrhla by se mu po krku jako rozlícená šelma. Místo toho se mu skácela do náruče. Opět ji uložil, opatrně přikryl a políbil na čelo.

„Později přijdu a ošetřím ti ty oděrky. Miluji tě, Violo.“

Opustil místnost a pečlivě za sebou zamkl.

S nuceným úsměvem se šel věnovat hostům.

Trollové konečně ustoupili stranou, kočí uklidnil koně a projel na nádvoří. Thalas nečekal, až mu jeho lokaj přijde otevřít, a sám netrpělivě vyrazil ven.

Mosca stál přímo před ním jen v bílém nočním oděvu, prosáklém krví, a černém plášti. Tvář měl pobledlou, ale v očích mu hrály pobavené plamínky.

„Co tak časně, ó velký rádce? A proč s sebou nemáš fernostské rytíře? Nebo alespoň ty trpaslíky, které sis na mé orky sehnal?“

„Tvé orky… takže je to pravda, opravdu jsi v tom zapletený. Co… co se tu stalo? Proč jsi celý od krve?“

„Náročná noc. Nic, čím by ses měl zatěžovat.“

Thalas se nervózně otočil po svém lokaji i kočím. Oba snad byli mimo doslech, ale rádce přesto chytil Moscu za ruku a táhl jej dál. Pán Suradu se nebránil, jen se zasmál.

„Dlouho jsi mě nenavštívil, otče. To se ti po mně ani trochu nestýskalo?“

Thalas vypadal, že vybuchne vzteky. „Ty… ty nevděčný mizero! Tak dlouho jsem doufal, že mě snad potěšíš alespoň na stará kolena! Nebo že si alespoň budeš dál žít tady v té díře a necháš svět zapomenout, že existuješ! Ale ty ne, ty místo toho uděláš tohle!

Chceš mě zničit, vid? Děláš to jenom proto, abys mě očernil před králem!“

„Samozřejmě, co sis myslel? Mým snem je naše společná poprava! Pěkně otec a syn, vedle sebe, konečně spolu!“

„Ty si ze mě ještě budeš utahovat?“

„Když budeš plácat nesmysly, tak ano, otče! Věř, že jsi mi zcela lhostejný, jako vždy. A neřvi tolik. Nepůjdeme raději dovnitř, na sklenici dobrého vína?“

Moscův klidný úsměv Thalase dokonale vyvedl z míry. Uvědomil si, že se jeho syn chová úplně jinak, než jak si ho z doby před třemi lety pamatoval. Tehdy by se mu něco takového do očí říct neodvážil.

Rádce poodstoupil, pozorně si syna prohlédl. Na chvíli se zamyslel, třikrát se zhluboka nadechl. Přijel sem vyčinit nezvedenému klackovi za nehorázné uličnictví – a místo toho zřejmě nalezl nepřítele hodného své pozornosti. Nebylo lehké to přijmout. Přinutil se k úsměvu. „S jedem nebo bez?“

„Zatím bez,“ odtušil jeho syn nonšalantně. „Bez jedu i bez rozčilování, ať mi tě tu náhodou nesklátí mrtvice, starče. Dávej na sebe pozor. Předpokládám, že pokud se odsud nevrátíš, král se něco dozví?“

„No vida, a já si myslel, že jsem tě nic nenaučil…“

„To sis skutečně jen myslel, otče.“

„Pozoruji.“

O několik minut později se uvelebili v pohodlných křeslech v suradské knihovně.

„Impozantní sbírka knih, synu. Na někoho, kdo nikdy nic nepřečetl…“

„Časy se mění.“

Thalas se nevěřícně usmál: „Kde je ten nezvedený omezenec a cucák, nad nímž jsem už dávno zlomil hůl?“

„Oddal se vědě, otče… a snad se i trochu zamiloval.“

„A proč jsi mi nadále ukazoval stále stejnou tvář?“

„Chtěl jsem mít klid na studia, otče. Ode všech. Být nesnesitelným parchantem má své nepopiratelné výhody.“

„A stále se obklopuješ samými zrůdami?“

„Narážíš na mé trollí přátele? Nebo jsi zahlédl, co se děje v ležení? Mezi mými… *orky!*“

„Kolik jich vlastně máš? Pouze těch deset, nebo víc?“ Mosca se jen pousmál. Thalas pokrčil rameny: „Tak tedy neodpovídej. Řekněme, že tu otázku beru zpět.“ Pak upil vína a překvapeně vykřikl: „Tohle je přece to nejlepší z mých sklepů! Jak ses k tomu dostal?“

„Nazvěme to ukázkou mých možností, otče.“

„Působivé. A dál? Co ta tvá láska, proč ji nikde nevidím?“

„Princezna odpočívá. Jak jsem říkal, náročná noc.“

„Pri… princezna?“ zakuckal se rádce. „Tys ji unesl, protože… To nemyslíš vážně!“

Mosca se poprvé za celou dobu přestal usmívat: „Smrtelně.“

„Řekni mi jediný důvod, proč bych tě neměl na místě…“

„Jen to zkus! Ale nebuď překvapen, když ti zde tvé amulety selžou. Počítal jsem s tím, že mě navštívíš.“

Thalas zůstal na svého syna zírat. Nějakou dobu přemýšlel. Mezitím dopil sklenici a dolil si další. Mosca nepřítomným pohledem bloudil po hřbetech svých knih a blahosklonně ponechával otce jeho myšlenkám.

„Mosco, já se z toho nějak nemohu vzpamatovat. Dokud jsem to od tebe neslyšel na vlastní uši, nemohl jsem ani uvěřit, že by můj syn byl schopen naplánovat a provést tak brilantní a skvěle utajenou akci.“

„Vzhledem k tomu, že tady teď sedíš a mluvíme o tom,“ přerušil ho Mosca s trpkým úsměvem, „zřejmě zas až tak brilantní nebyla. Ať se na to dívám z kterékoli strany, zřejmě jsem prohrál. Mohl bych tě zabít, ale když se ti něco stane, zítra tu mám krále. A když tě pustím, zítra tu mám krále.“

Thalas pokrčil rameny. Napadlo ho, co by v takové situaci udělal on, a přejel mu mráz po zádech.

Jeho syn se usmál: „Vidím, že se naše myšlenky ubírají stejným směrem. Takže řekni: Proč nemám zkusit štěstí?“

Myšlenky starého vévody běžely jako o závod: „Protože víš, že bych nechyboval,“ prohlásil s nuceným klidem. „Neblafoval jsem,

mám pojistku. Budu k tobě otevřený – nevydal jsem v tom směru výslovný příkaz, ale ten, kdo tě odhalil, má dost rozumu. Když se nevrátím, půjde přímo ke králi. Tím si buď jist.“

„A kdo to je, otče?“

„Ale no tak! To si opravdu myslíš, že ti to řeknu?“

„Za zkoušku to stálo.“

Chvíli oba mlčeli a jen se vyzývavě měřili pohledem.

„Mohl bych tě mučit, otče.“

„Možná jsem starý, ale pořád hodně vydržím. Král tu bude včas.“

Mosca pokrčil rameny: „Však jsem to nadhodil jen jako žert.“

„Zajisté.“

Další dlouhé ticho. Nakonec to byl Thalas, kdo jej přerušil.

„Takže tě musím přesvědčit, že tě po svém návratu neprozradím. Dobrá. Co tohle: Kdybych tě chtěl vydat králi, nejezdil bych sem. Už dávno bych to udělal.“

„Takže jsi mi vlastně přijel pomoci?“ Mosca se rozesmál. „Ale no tak, otče! Tohle ti nespolknu! Já vím, proč tu jsi – chráníš si vlastní kůži! Zcela oprávněně se obáváš, že pokud tu král Violu najde, nikdo neuvěří, že jsi v tom neměl prsty!

Přiznej, že ses dopustil obrovské chyby. Ani na chvíli tě nenapadlo, že bych za tím vším mohl být já. Co jsi čekal – že jsem do toho zapleten *jen tak trochu*, že jsem tě chtěl rozzlobit, a tak jsem nějakému velkému padouchovi obstaral nutné informace? Myslel sis, že na mě spustíš strašlivý otcovský hněv a malý Mosca padne na kolena, poprosí o odpuštění a všechno na své zlé přátele poví?“

Thalas se pobaveně ušklíbl: „Zábavná myšlenka,“ pronesl pomalu, zatímco v duchu vyslovoval synovu úsudku obdiv, „ale to teď ponechme stranou. Věřím, že znám řešení našeho malého patu. Co když ti poradím, jak odstranit to vodítko, které nás k tobě přivedlo?“

Mosca přimhouřil oči a chviličku přemýšlel, pak uznale pokýval hlavou: „Zajímavé. Máš můj obdiv, otče. I když se zbavím důkazu, stále tě musím nechat jít, abys stihl umlčet svou pojistku. Výborně!“ Pak se však zamračil: „Co když to ale neuděláš? Sice to bez důkazu bude jen slovo šlechtice proti slovu šlechtice, ale tvé slovo přeci jen patří k těm rovnějším mezi rovnými… a nepohodlí, které mi vznikne

vyšetřováním…“

„Udělám to, Mosco. Jak už jsi řekl – přijel jsem sem ze strachu, aby nebylo poškozeno mé dobré jméno.“

Vévodův syn se zničehonic rozesmál: „Kdo by to byl řekl! Vždyť velký Thalas, ten, který na svých bedrech po celá desetiletí věrně nese tíhu celého Sevaru, tu se mnou plánuje velezradu! Že by nás přeci jen čekala ta společná poprava?“

Rádce upíjel víno a neutrálně se usmíval.

Mosca se zničehonic přestal smát: „To je pořád málo. Chci také mít nějakou pojistku. Prozraď mi na sebe něco strašného. Jedno z těch tajemství, která by otřásla Sevarem.“

„Sevar se už třese dost, synu. Nepotřebuje ránu z milosti.“

„Ta rebelie? Ta mizérie, co ti může zhatit tvé celoživotní dílo? Náhodou něco vím o jejím vůdci – o té tajemné postavě v pozadí, kterou stále nemůžeš odhalit.“

Thalas se navzdory vážnosti své situace vzrušeně naklonil dopředu: „Cože? Co víš? Mluv!“

Mosca se jen usmál: „Něco za něco. Nejdřív chci slyšet nějakou informaci, kterou víš jen ty, král a ti, kteří ji už nikomu nepoví.“

„A jak poznáš, že je pravdivá?“

„Když se mi to nebude zdát, řeknu si o další!“

Thalas chvíli přemýšlel. Napadlo ho několik možností – ale potom se mu rozjasnila tvář: „Tak dobrá!“ vydechl zhluboka. Při pomyšlení na to, co se chystá synovi vyjevit, se škodolibě usmál: „Tak tedy: Roderich je plodný asi jako solné jezero. Ani Viola, ani ten kluk, kterého čeká ta hysterka Alista, nejsou jeho potomci. Rod sevarských králů vymře po meči i po přeslici.“

Mosca na něj zůstal nevěřícně zírat. Thalas se jen pásl na jeho údivu.

„To… tohle opravdu musí být vědomost, která zabíjí!“

„Zajisté. Pravý otec Violy zemřel, otec nenarozeného následníka už také. Prozradil jsem ti nejdokonaleji hlídané tajemství Sevaru.“

Mosca jen dál vrtěl hlavou: „A to se nebojíš, že se nějaká vědma hned zítra nezeptá své křišťálové koule – nebo čehokoli jiného –, jak to vlastně je?“

Thalas vytáhl ze záňadří malý modrý amulet. Slabě zářil. „Ať se

ptá. I bohové by nás teď zaslechli jen stěží. Celý tenhle rozhovor zůstane jen mezi námi.“

„Jsem ohromen – a nakloněn uvěřit, že nelžeš, otče. Roderich by tě za taková slova zabil, i kdyby to *nebyla* pravda.“ Na chvíli se odmlčel. „Překvapils mě, to přiznávám. Spokojil bych se s něčím více soukromým. Uvedl ses do zbytečného nebezpečí – pokud tím ovšem něco nesleduješ. Možná mi prozradíš, co to je?“

„Vlastně ano. Byl bych nerad, kdybys pokládal svého otce za hlupáka.“ V očích se mu zaleskly pobavené hvězdičky: „Tedy oprávněně, myslím.

Synku, jistě se nemýlím, když za tímhle vším vidím tvé velké ambice. Chvályhodné. Pokud jsi tak ještě neučinil, dozajista brzy pojmeš Violu za ženu a staneš se tak následníkem trůnu. Byl bys hlupák, kdybys prozradil, že princezna není dcerou Rodericha – připravil by ses tím o svůj nárok.

Na druhou stranu, pokud tě zradím, ty už nebudeš mít co ztratit. Prozradíš toto mé tajemství a tím mě zničíš. Dost možná tím i přesvědčíš Rodericha, že to já jsem stál za únosem princezny, neboť jsem tě chtěl dosadit na trůn. Tam venku v Sevaru *nikdo* nevěří, že mám tak schopného syna, všechna vina padne na mě.

Takže, jak vidíš, poskytl jsem ti požadovanou pojistku – a ty ji budeš chtít použít jen v případě, že ti zavdám příčinu.“

Domluvil, pohodlně se opřel a spokojeně upil vína.

Mosca uznale pokýval hlavou. „Otče, asi už rozumím tomu, proč si tě sevarští králové tak váží. Skutečně jsi mě přesvědčil. Teď mi ještě sděl, jaký důkaz mám odstranit, a já tě nechám jít.“

Thalas se shovívavě usmál: „Jistě bys na to nakonec přišel sám, synu, ale budiž: Něco jsi ukradl trpaslíkům a oni to chtějí zpátky.“

„Ach ano, ty sekery!“ kroutil Mosca pobaveně hlavou. „A já to těm svým mamlasům prominul. Příště je budu za každý projev iniciativy přísně trestat!“

„To ve skutečnosti vůbec není špatný přístup,“ souhlasil rádce s vážnou tváří. „Zbav se těch seker, někde je pohoď, a všechno bude v pořádku.“

„Mám lepší nápad…“ uchechtl se Mosca. „Slíbil jsem ti vůdce rebelie. Do večera budou sekery u něho.“

Nad takovým prohlášením rádce jen zakroutil hlavou: „Jistě se neurazíš, když tomu neuvěřím.“

„Věř si nebo nevěř, otče, to je tvá věc. Sekery budou do večera na Narnostu – vyřiď trpaslíkům, že přeji hodně štěstí.“

„Narnost? Takže baron Archibald? On že by za tím vším stál? Není možná! Myslel jsem si to, ale poslal jsem na Narnost svého nejlepšího špeha a ten žádný důkaz zrady nenašel!“

„Ach tak. Myslíš toho *spolehlivého* muže, co mě tehdy měl zabít?“

Thalas pobledl. „Jak tohle víš?“

„Nic ve zlém, otče. Však jsi to nakonec odvolal, ne?“

„Ano, to ano,“ souhlasil rádce opatrně. „Chtěls tím naznačit, že můj člověk zklamal?“

„Dá se to tak říci.“

Na vévodovi bylo vidět, jak s ním začíná lomcovat vztek. Kontroloval se jen s největšími obtížemi: „Prosím, pověz mi víc!“

Mosca pokrčil rameny: „Víc? Jistě bys na to nakonec přišel sám, otče,“ usmál se, „ale budiž: Archibald se rozhodl kráčet ve šlépějích svého otce. Chytře přenechal vedení rebelie jiným – oba známe jeho odpor k vojenství, navíc si tím ponechává otevřená zadní vrátka –, ale tahá za nitky, které jím hýbou. Celé ho podporuje štědrými dary a nechal tajně vyzbrojit několik stovek vojáků, které rozdělil pod velení ostatních vzbouřených šlechticů. Také si vydržuje slušnou vojenskou posádku přímo na hradě – rozhodně větší, než Narnostu po porážce Archibaldova otce povolil král.“

Číše v ruce starého rádce se třásla tak, až z ní šplíchalo víno: „On se mi po celou tu dobu směje do očí! Ten slizký had!“

„Přesně tak, otče,“ přikývl Mosca. „Chápu tvé rozhořčení a jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Nalož s mými informacemi, jak uznáš za vhodné.“

Thalas se vší silou ovládl: „To udělám,“ pronesl zlověstně. „To tedy udělám…“

„Mimochodem,“ luskl vévodův syn prsty, jak si najednou vzpomněl, „co uděláš s těmi trpaslíky? Nerad bych, aby mi sem dorazili na lov orků. Doufám, že povedou útok proti Archibaldovi?!“

„Nedovedu si představit, co by je od toho mohlo odradit.“

„A dál?“

„Pokud to nějakým zázrakem přežijí, pošlu je domů. Princezna je vůbec nezajímá, vlastně tu jsou proti své vůli. Stačí dostatečně slavnostně prohlásit, že tu orci nejsou, a budou pryč.“

„Skvělé! Tím jsme, myslím, domluveni.“

„Ano. Domluveni.“

„Stvrdíme to přípitkem?“

Cinknutí číší zaznělo knihovnou.

Otec a syn tiše popíjeli, přemýšleli, v čem všem je ten druhý oklamal, a sbírali odvahu zaútočit.

Slunce se konečně vyhouplo tak vysoko, že svítilo přímo do místnosti. Odhalilo ve vysokých rozích nespočet pavučin.

Mosca načal druhou láhev vína.

Ani ne hodinu poté se rozloučili nepříliš upřímným objetím a syn vyprovodil otce až ke kočáru.

Když klapot kopyt čtyřspřeží zmizel z doslechu, pán Suradu vyhledal Trin a vzbudil ji.

„V poledne budete ty i Glat připraveni k odjezdu. Udělali jste chybu, velkou chybu, a musíte ji napravit.“

Znetvořená dívka byla úplně vyčerpaná, ale protestovat se neodvážila.

Mosca se stavil u princezny a chvíli se kochal pohledem na její tvář. „Ano, vezmu si tě. Bude nám spolu nádherně, Violo, to ti slibuji!“

Pohladil ji po tváři a odešel do laboratoře.

XIV.

„Kdo pije málo, vidí svět černě, kdo pije příliš, nevidí ho vůbec…“

Jenik se právě nacházel ve stavu spánku vestoje.

Vlastně se v něm nacházel po většinu doby ranní *projížďky*. Když ráno otevřel oči, bylo mu ještě celkem dobře. Pak se poprvé pohnul a od té doby už jen tiše úpěl.

Schody nemohl ani vyjít, ani sejít. Ploužil se po nich jako šnek.

U snídaně bojoval s nutkáním požádat komorníka, aby ho nakrmil, protože nedokázal zvednout ruku k ústům.

Když si vyměnili pohled s Alžbětou a zjistili, že jsou na tom oba stejně, vyprskli smíchy. Vzápětí toho hořce litovali, neboť dostali křeče do břišních svalů.

Překvapilo ho, když na nádvoří místo Hermana přišel sám velmistr. *Kdyby mě raději rovnou vyrazili…*

První, co po něm Dorien chtěl, bylo: „Dýchni na mě, panoši!“

Jenik udělal, jak mu velmistr rozkázal. Starý rytíř spokojeně kývl hlavou: „Jsem rád, že sis Hermanovu lekci vzal k srdci. Zbrojíř! Navěs to na něj!“

Zbrojíř Jenikovi připnul přes kroužkovou košili kyrys a plátovou zbroj rukou a nohou, načež mu pomohl s kroužkovou kuklou, helmou a rukavicemi. K velmistrovi se zatím nenápadně přitočil nový podkoní a na něco se jej tiše ptal.

„Ne, ještě ne, příteli,“ zasmál se velmistr. „Až odpoledne.“

Jenik už slyšel o tom, že se z přílišného tréninku dá umřít. Kdyby ho tak strašně nebolely všechny svaly, věřil by, že už dávno po smrti

je. S přibývající vahou zbroje měl pocit, že se propadá do země. Jak celou dobu stál v pozoru, začínaly se mu třást nohy.

Beze zbroje vážil o trochu méně než sto sedmdesát liber. Se zbrojí hodně přes dvě stě třicet.

Už málem podklesnul, když si všiml, že na ochozu nad nádvořím stojí Keron, také panoš a syn starého, urozeného rodu. Jeho představeným byl přímo sám Herman a Keron tudíž sám sebe považoval za velitele všech panošů. Většina z nich to mlčky trpěla – jen Jenik se s ním už dvakrát málem porval.

Porazil by ho, byl si tím jistý, ale zkusit to mu bránil zákaz Řádu. Keron toho sprostě využíval a při každé příležitosti ho nějak očernil.

Teď ti ale další šanci nedám! Jenik se vypjal do pozoru, ani nevěděl jak. Podíval se Dorienovi zpříma do očí.

„Jsem připraven, pane!“

Velmistr se koutkem oka podíval na panoše na ochozu a usmál se pod vousy. On viděl to, co Jenikovi uniklo: že Keron zemanovu synkovi nesmírně závidí. Na Fernostu se novinky šířily rychle – a Jenik je neslyšel jen proto, že svůj volný čas trávil s trpaslíky.

„To raději buď, panoši. Máš před sebou velmi náročný den!“

„Už se těším, pane!“

Chcípni, dědku!

Bolestné probuzení. Spona na řemínku přidržující plát na noze se mu zasekla do kroužků košile, noha zůstala vzadu, tělo běželo dál. Panoš před sebe natáhl ruce, aby svůj pád alespoň trochu zmírnil. Neuvědomil si, že v jedné z nich drží meč.

Před ostudnou sebevraždou ho zachránil kyrys. Čepel se svezla stranou a zanechala hluboký škrábanec.

Dorien uslyšel zařinčení jeho pádu a vrátil se k němu: „Vstávat, Jeniku! Co se tu válíš? Jsi víc na zemi než vestoje! Ha! To bys byl pěkný rytíř! Hanba celého Řádu!“

Jenik přeskočil pár pocitů rovnou až k nenávisti. Přestal se snažit vyplést zbroj z kroužků – v plátových rukavicích mu to stejně moc nešlo – a uvolnil se jediným rázným trhnutím. Několik kroužků povolilo, ale to mu bylo jedno. Vzápětí už klusal dál a nechal Doriena za sebou.

Velmistr se spokojeně usmál a pobídl koně.

„Tak drž ten štít nahoře! U kolen je ti k ničemu!“

Bětka si povzdychla a opět zvedla štít výš, aby jí chránil hruď.

„Na co s tím útokem čekáš? Ve chvíli, kdy na štít dopadá soupeřova rána, už tam musí mít tvou! Proč mu dáváš čas na obranu?“

Protože mi to nejde! Protože už necejtim ruce! Protože mám v očích pot a vůbec nic nevidím!

„Zaútoč! Odtlač zbraň štítem a sekni! A hned se zase kryj, štít nahoru! Chceš snad umřít?“

Já nevim… asi radši jo.

Vzpomněla si na obličej, který Jenik udělal včera večer, když mu řekla: „Musí to bejt skvělý, když smíš nosit tak nádhernou zbroj, co?“

Vždyť to není nic než pitomý závaží!

Fernostská brána byla přímo před ním. Už jen sto kroků.

Ale úleva nepřicházela. Zůstávala nenávist. Věděl, že Dorien otočí koně a se smíchem ho přinutí běžet znovu. Velmistr sice narozdíl od Hermana zvolnil tempo a nechal ho klusat pomaleji, ale ve vší té zbroji to bylo skoro stejné.

Podle slunce, jehož palčivé paprsky už panoš proklel snad tisíckrát, nastával čas oběda. Stačil však jediný pohled na rytířův úsměv a Jenik věděl, že se ho jídlo tentokrát netýká.

Byl jen krůček od vzpoury. Vlastně už nemyslel na únavu. Toužil po velmistrovi hodit přilbici a zařvat, ať si celý svůj slavný rytířský řád strčí do…

„Stát.“

To Jenik nečekal.

Dorien hodil uzdu podkonímu a seskočil z koně.

„Výborně, Jeniku, máš výdrž hodnou rytíře. Odpočiň si. Dobrou chuť.“

Panoš se popleteně díval za odcházejícím velmistrem. Potom se podíval nahoru na ochoz, odkud ho opět pozoroval Keron. Vypadal

pěkně navztekaně, ale sotva si všiml, že ho Jenik zahlédl, povýšeně zvedl nos a odkráčel.

Jenik se hned cítil lépe. *Změkčilé hovado.*

Vzápětí uslyšel bolestné heknutí, pád těla na zem a Targhenin rozzlobený hlas: „Patří ti to! Přestaň koukat po chlapech ve zbroji a dávej pozor!“

Po očku se ujistil, že na nádvoří nikdo jiný ve zbroji nestojí.

Potom se hrdě vypjal a odkráčel za zbrojířem.

Rhan seděl v čele stolu jako vždy a mračil se.

Serpig ho přinutil strávit celý včerejší den i dnešní dopoledne na lůžku, aby se mu pořádně zatáhly rány utržené v souboji s lapky i v té hospodské bitce. Po většinu té doby mu navíc sáhodlouze přednášel o povinnostech a privilegiích členů tergského královského rodu. Rhan měl pocit, že už z toho zešílí.

„Ksakru, mám dva starší bratry, Serpigu! Gohran i Dethor jsou připraveni vládnout. Proč mi to všechno povídáš?“

„Přání tvého otce, synu krále.“

„To je mi jasné! Ale proč?!“

„Mohu jen hádat.“

„Tak hádej, ksakru!“

„Tví bratři se už třesou na to, aby vedli Tergy vstříc své vidině budoucnosti, ať je to pro náš rod dobré či špatné. Ty bys takový nebyl. Ti, kteří moc nechtějí, s ní zpravidla zacházejí nejlépe.“

„Ksakru! Viděls, jak dopadl Vatrag? Chce mě otec dohnat k tomu samému?“

„Nežertuj. To bys nikdy neudělal.“

„Jste si tím vy dva tak jistí?“

Serpig se shovívavě usmál: „Ano.“

„Do výhně s tím vším!“

Rhan měl v tu chvíli chuť vzít židli a rozbít ji Strážci o hlavu.

Nejhorší na tom všem bylo, že Serpig měl nejspíš pravdu.

Po stránce tělesné se už Rhan cítil celkem dobře. Trpaslíkům z královského rodu Bralega Hory se zranění hojila neuvěřitelnou rychlostí. Měl zase chuť na pořádný boj.

Odstrčil prázdný talíř a přes celý stůl křikl na Jenika, který se obědem propracovával s dokonale nepřítomným úsměvem: „Hej,

panoši! Jak dlouho ještě budeme čekat?“

Chlapec vzhlédl a pohlédl mu přímo do očí. „Nevím nic nového, synu krále. Ale hned, jak dojím, se půjdu mága zeptat.“

Rhan nasupeně přikývl. „Ta nečinnost mě přivede k šílenství!“

Zíral na stůl, na nerovné čáry let ve dřevu. Napadlo ho, jak asi těžké by bylo jednou ranou pěsti přerazit třicet stop dlouhou hodovní tabuli z jedné strany až na druhou. Jen ztěžka potlačil nutkání to hned vyzkoušet.

Všiml si služebníka, který přicházel s jakýmsi svitkem v ruce. Rozeznal pečeť – patřila samotnému králi Roderichovi. *Že by? Že by konečně?*

Sluha došel až ke stolu a zaváhal. Potom s odevzdaným výrazem vykročil přímo ke Rhanovi.

Jenik si ho všiml na poslední chvíli. Vrhl vyděšený pohled na zachmuřeného Rhana, chytil posla za kabátec a strhl ho zpět k sobě. Než se sluha vzpamatoval, Jenik mu vzal svitek z ruky a poslal jej pryč. Poté vstal a zamířil k Serpigovi.

Rhan jasně viděl únavu vepsanou do chlapcovy tváře a v duchu se ušklíbl: *Pár běhů ve zbroji a ten člověk div neumře. Co by si bez nás počali?*

Panoš se uklonil Rhanovým směrem, napřáhl ruku se svitkem k Serpigovi a začal s odříkáváním svého rodokmenu. Všichni trpaslíci ztichli a naslouchali s vážnými tvářemi. Jen mladý Ferghan netrpělivě poposedával a nemohl se dočkat: „Už je našli, že?“

Vzápětí málem bolestně vyjekl, jak mu sestra stiskla rameno.

„Já, panoš Jenik z Polomi, syn…“

„Nech toho,“ přerušil Rhan Jenikovu litanii. „Prostě mi to dej a běž pryč. Už mě tohle hraní na důležitého nebaví.“

Jenik se zarazil, ale Rhan si ho nevšímal. Užíval si šokovaný výraz na Serpigově tváři. Okázale otcova osobního strážce ignoroval, vzal Jenikovi svitek a bez otálení rozlomil pečeť. Přelétl zprávu očima. Vztekle zaklel.

„Ksakru, pořád nic! Jen pozvání od krále na soukromou audienci.“

Řekl to schválně velmi lhostejně, aby si opět užil Serpigovo pohoršení. Když však vzhlédl, uviděl, že jeho hlídač správných

mravů upírá pohled jinam: stejně jako všichni ostatní u stolu se s obavami díval na Jenika, který zůstal stát jak opařený.

„Urazils mě a mé předky," vyhrkl pobledlý panoš. Nejspíš sám nevěřil, že to řekl. „Vyzývám tě na souboj."

Trpaslíci souhlasně zamručeli a obrátili pohled na Rhana.

Syn krále nadzvedl obočí, potom zavrtěl hlavou: „Běž si sednout zpátky, človíčku. Špatně jsi to pochopil. O tebe vůbec nešlo."

Ostatní bojovníci zachovali hrobové ticho. Rhan pochopil, že šlápl vedle. *To s ním mám opravdu bojovat? Vždyť padne dřív, než se ho dotknu!*

Jenik netoužil po ničem víc, než udělat přesně to, co Rhan řekl – ale to by mohl své trpaslíkozpytectví i rytířství rovnou pověsit na hřebík. „Jak chceš. Půjdu si sednout," pronesl s pohrdavým výrazem na tváři. „A do večera všude rozhlásím, jací jsou Tergové zbabělci!"

Obrátil se zády a šel si sednout.

„Ty…!" zařval Rhan vztekle a okamžitě by se na něj vrhl, nebýt Serpiga. Starý trpaslík ho chytil za rameno a zatlačil zpět. Rhan jej chtěl odhodit stranou, ale vtom se vzpamatoval Hoger a rychle začal zpívat píseň o hrdinských činech zesnulého Uregara.

Jakýkoli boj by teď znamenal urážku mrtvého hrdiny. Rhan se musel ovládnout a zůstat klidně sedět.

Upřeně si s Jenikem zírali do očí a čekali, až píseň skončí.

Jenikovi bylo jasné, že umře.

Nebo v to doufám? Jestli přežije Rhanův hněv, bude s hanbou vyloučen z Řádu a vrátí se k otcovým obchodům. *Než takový život, to raději smrt v boji…*

Nebyl si jistý, nakolik své silácké myšlenky myslí vážně. Viděl, jak někteří sluhové překotně opouštějí místnost, a na okamžik zatoužil vyměnit si s nimi místo. Uvnitř se roztřásl strachem. Stačilo si vzpomenout, jak Rhan složil na zem jeho koně. *Roztrhne mě vejpůl… Proč jsem to jenom říkal? Ale copak jsem měl na vybranou? Kdybych si tu urážku nechal líbit, už by se mnou žádný z nich nepromluvil!*

A jak Alžbětě zazářily oči…

Seděl, čekal a snažil se vypadat sebevědomě. Vyměňoval si se Rhanem zlostné pohledy.

Garela se k němu naklonila, tvářila se ustaraně: „Malý muži, hlavně netas zbraň, slyšíš? Rhan tě zarazí do země, ale možná to alespoň přežiješ!“

Jenik neodpovídal, ale v duchu přitakal. Potlačoval nutkání vstát a utéct z místnosti, dokud ještě Hoger nezmlkl. *A proč vlastně neutéct? Jestli zkusím bojovat, budu všem taky jenom k smíchu. Jsem jak komár proti býkovi, Rhan moje pěsti ani neucítí… Co mám dělat? Jak si zachovat tvář?*

Prokletí trpaslíci!

Bětka se o Jenika bála.

Musel se zbláznit! Co to jenom dělá?

Věděla, že by panoš klidně statečně bojoval – a jedna její část ho proto nesmírně obdivovala –, ale proti černovousému kolosu přece nemá žádnou šanci!

Chystala se k němu nahnout a začít ho přemlouvat, ať toho nechá. Targhena ji však stáhla zpět. „Neopovaž se!“

„Proč? Ať se radši omluví!“

„To Rhan urazil jeho. Souboj proběhne.“

„Ale Rhan ho zabije!“

„Možná. Má na to právo – výzva k boji o čest převažuje nad úctou k hostiteli, i když to je samotný král!“

„Nedovolím to! Nech mě…“

„Seď! Rhan by pak musel zabít i tebe! A kromě toho: kdyby kvůli tobě Jenik ustoupil, už by ustupoval vždycky.“

Píseň skončila.

Hoger se nadechl a chtěl zpívat další. Rhan ho srazil z lavice.

Jenik poodešel od stolu a postavil se královu synovi čelem.

Rhan si vyměnil dlouhý pohled se Serpigem.

„Vidíš, kam tě zavedla tvá hloupost, synu krále?“ zašeptal starý strážce smutně v trpasličtině. „Ten chlapec dodržuje naše tradice, zatímco tvá svévůle je málem lidská. Tergovi udílí lekce z vychování člověk.“ Povzdychl si: „A ještě ke všemu za to bude pykat…“

„Nedal mi na vybranou!“

„Ne, Rhane. To tys mu nedal na vybranou.“

„Můžu snad ustoupit?“

Serpig neodpověděl. Rhan setřásl jeho ruku z ramene a vstal. Sebral ze stolu Kleyraig a zastrčil si ji za opasek. Postavil se proti Jenikovi.

Tentokrát se ani Hoger nezmohl na žádnou poznámku. Jen napjatě sledoval, jak to všechno skončí.

Aniž by si toho někdo všiml, jedny z dveří síně se pootevřely právě tak, aby jimi bylo možné nenápadně sledovat dění uvnitř.

Oba sokové se chvíli měřili pohledem. Pak se Jenik náhle rozkročil, dal si ruce za záda a tiše pronesl: „Nechám ti první ránu.“

Rhan zavrtěl hlavou. Nevěřil svým uším: „Cože? *Ty mněl* To já jsem tě urazil!“

„To je pravda. Ale trvám na tom.“

„A to si myslíš, že bude potřeba ještě nějaká další?“

„Nemyslím si to. Jsem unavený, jedna bude jistě stačit. Ale chci za to laskavost. Nemiř do obličeje. Nesmí to na mně být poznat. Prohřešuji se proti rytířským pravidlům, souboje – i pěstní – mám zakázány.“

Rhan zaváhal. Jenik pokrčil rameny.

„Rhane, já jsem opravdu unavený. Chceš něco slyšet? Mám vás už plné zuby. Tenhle souboj je z lidského pohledu naprostý nesmysl a vyzval jsem tě jenom proto, že jste našimi hosty. Navíc, i kdybych stokrát mohl, neodvážil bych se vyhrát, abych tě neurazil doopravdy, takže už mi sakra jednu vraž, ať to máme za sebou!“

Rhan byl rád, že je ke stolu zády. Předtím toho kluka neměl nijak zvlášť v lásce, ale teď měl chuť se rozesmát a poplácat ho po zádech. *Mluvíš mi z duše!*

Přikývl, rozmáchl se a vrazil svou ohromnou pěst Jenikovi do břicha. Panoš se zlomil v pase a zůstal mu bezvládně viset na ruce.

Všichni byli ticho a čekali, co bude dál.

Rhan chytil Jenika levačkou za rameno a držel ho vestoje. Chlapec zachrčel a vytřeštil oči. Měl pocit, že se mu všechny vnitřnosti seřadily v krku a cpou se ještě výš. *Nesmím se pozvracet, nesmím se pozvracet!* Nakonec se ovládl a zvedl hlavu. Dokázal se usmát: „Mý… mýlil jsem se. Jedna nestačila. Takže ti ne… nechám

ještě druhou.“

Rhan si povzdychl, opět sevřel pravici v pěst a napřáhl se k další ráně. Nejdřív se však ohlédl po ostatních. Viděl jen samé nesouhlasné pohledy. V duchu si oddychl, ale nesměl to na sobě nechat znát. Pomalu spustil ruku k tělu.

„Vydržíš stát, ty blázne?“ zašeptal tak tiše, aby ho slyšel jen Jenik.

„Snad…“ zachrčel panoš.

„Tak to vydrž.“

Pustil ho a poodstoupil. Jenik se zakymácel, ale nespadl.

„Panoši Jeniku z Polomi, synu Daniela z Polomí, syna Bernarda Zakudly, já, Rhan, syn Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory, bych si pokládal za čest, kdybys přijal přátelství rodu Tergů.“

Od stolu se ozvalo takřka jednohlasé zalapání po dechu.

Panoš na Rhana chvíli nechápavě zíral. Potom ze sebe s obtížemi vyrazil odpověď: „Já… panoš Jenik z Polomi… syn Daniela z Polomi, syna Bernarda… Zakudly… přijímám přátelství… rodu Tergů.“

Rhan obřadně přikývl. Neobracel se na Serpiga, raději nechtěl vidět, jak se teď starý strážce tváří. Místo toho pronesl: „Nyní půjdu za tvým králem.“

Jenik se napřímil a ukázal nejbližšímu sluhovi, ať trpaslíka doprovodí. Rhan bez ohlédnutí odkráčel.

Sotva za ním zaklaply dveře, panošovi se podlomila kolena. Targhena držela Bětku, aby mu neběžela pomoci vstát. Panoš byl ve tváři úplně bledý, v břiše se mu děly strašné věci. Jako by si jeho vnitřnosti nepamatovaly, kam přesně patří. Opět přemohl zvracení a pomalu se zvedal, nejdřív na všechny čtyři, pak do stoje. I když na další jídlo neměl ani pomyšlení, šel si sednout zpět ke stolu.

Trpaslíci se na něj dívali nějak… jinak. Usmívali se. Hoger dokonce vstal, šel ho poplácat po zádech – a udělal to *ohleduplně.* „Kluku, tys to zase přežil!“ chechtal se přitom nadšeně. „Jak ty to děláš?“

Panoš místo odpovědi jen mávl rukou. Na mluvení neměl dost dechu – a lepší odpověď ho stejně nenapadla.

Podíval se na Serpiga, který se jako jediný nesmál, jen ho

zkoumavě pozoroval. Jejich pohledy se setkaly, ale starý strážce nehnul ani brvou. Jenik se raději rychle podíval jinam.

Asi jsem ho naštval tím svým proslovem…

„Na Přítele Tergů!“ zařval Hoger a všichni se přidali. „A znova! A další sud sem!“

Začala zábava, ulehčená a bujará zábava.

Jenik se pomalu dával dohromady. Nakonec pozdravil Alžbětu a vstal, aby odešel na odpolední výcvik.

Garela si ho však přitáhla zpět: „Malý muži, poslouchej! Mám pocit, žes tak o píď povyrost!“ Začala se hrozně chechtat. Koutkem oka si všimla, jak nesouhlasně se Vatrag zatvářil, a spokojeně se zašklebila. „Vida,“ zamumlala si pod vousy, „už to nese své ovoce!“

Panoš na ni jen unaveně zíral, a tak ho zas odstrčila a pobaveně mávla rukou: „Ale, zapomeň na to. Běž popohnat ty mágy, ano?“

Dveře, otevřené jen na špehýrku, se zase tiše zavřely.

Velmistr Dorien, kterého k souboji přivolal jeden z poděšených sluhů, se vrátil ke svému polednímu poháru vína a spokojeně se usmíval.

Sluha dovedl Rhana až ke královým komnatám.

Jonas, králův osobní komorník, byl postarší odměřený muž s prošedivělými vlasy a perfektně upraveným zevnějškem. Uvedl trpaslíka do předpokoje, poté krátce zaťukal na zdobené dvoukřídlé dveře, přesně odhadnutou chvíli vyčkal a rozmáchlým pohybem je otevřel.

„Rhan z rodu Tergů, na výslovné pozvání, Veličenstvo,“ ohlásil důstojně, ustoupil trpaslíkovi z cesty a nechal ho projít dovnitř. „Přeje si Veličenstvo občerstvení?“

Roderich vstal z křesla a odmávl Jonase pryč. Dveře se zavřely a král se synem krále osaměli.

Soukromé komnaty panovníka Sevaru sestávaly z několika pokojů, z nichž většina byla ozdobena zbrojemi, zbraněmi a trofejemi. Kdesi v koutě se krčila malá knihovna, úplně ztracená ve všem tom nablýskaném kovu a tukem napuštěné kůži. Z knih, které

se v ní nacházely a sbíraly na sebe prach, měl k poetice nejblíže *Výčet ouplnej bitev slavnejch a vítěznejch Siegfrida, krále moudrýho a velikýho.*

Host i hostitel si chvíli jeden druhého měřili pohledem a zachovávali opatrné ticho. Poté Roderich pokrčil rameny: „Podívej, Rhane, možná tě teď hrozně urazím, ale já na tu diplomacii prostě nejsem. Chci si pro jednou s někým normálně promluvit, bez všech těch kejklů kolem. Řekl bych, že ty jsi po dlouhé době jediný, s kým bych mohl. Nechceš přece svrhnout moji vládu, provést atentát nebo tak něco, že ne? Vlastně tu ani nechceš být, ne? Tak co takhle přeskočit vyprávění o našich předcích, posadit se a dát si pár lahví vína?“

Rhan na něj chvíli hleděl a neodpovídal. Král znejistěl.

Než však stačil říct cokoli dalšího, Rhan se spokojeně usmál a prohlásil: „Ujednáno.“ S úlevným zafuněním se zabořil do křesla.

„Opravdu? Skvělé!“ zaradoval se Roderich a zazvonil na sluhu. „Trochu jsem se obával, že budu mít na krku nějaký hrozný diplomatický incident. Zase.“

„Žádný strach. Jenom se o tom nesmí dozvědět Serpig.“

„Nebo Thalas. To bych si to vypil…“

Oba se znovu zasmáli. Vešel Jonas. Roderich i Rhan zmlkli a král odměřeně udělil rozkaz donést čtyři lahve vína a dvě číše.

„Pro mě korbel,“ ozval se Rhan.

„Korbel, pane?“ nevěřil Jonas svým uším. „Na víno? Jste si jistý?“

„Ty vaše skleněné záležitosti mi vždycky rupnou v ruce…“

„Slyšel jsi hosta, Jonasi. Žádné číše, korbele. A ať nás nikdo nevyrušuje.“

Komorník odešel splnit panovníkovo přání. Jen tak pro sebe si obrátil oči v sloup.

Roderich se pohodlně opřel a začal s konverzací tam, kde si byl nejjistější v kramflecích – u zbraní: „Rhane, možná jsem příliš zvědavý, ale všiml jsem si té tvé… zvláštní sekery.“

Trpaslík se okamžitě přestal usmívat. „Co je s ní?“

„Ne, prosím, neber mou otázku jako urážku!“ přispěchal Roderich s uklidněním. „Chtěl jsem jen vědět, co umí? Pokud to

ovšem není tajemství?!“

„Umí… sekat.“

„To je mi jasné, ale co je v ní za magii? Tak třeba náš rodinný meč, Grunzang, prosekne snad úplně cokoliv – zbroj je pro něj méně než svitek pergamenu. Prý je to dar od vás Siegfriedovi, mému slavnému předkovi…“

Trpaslík zvolna přikývl, ale nepřístupný výraz z jeho tváře nemizel. Roderich pokračoval: „Na druhou stranu, ta tvoje sekera vypadá tak obyčejně, žádné viditelné runy… Nevidět ji v rukou syna krále trpaslíků, snad bych i od pohledu řekl, že je to pěkný šunt! Smím ji potěžkat?“

Rhan pomalu vytáhl Kleyraig a napřáhl ji k Roderichovi. Ze všech sil přitom bojoval s nutkáním zaseknout mu ji do lebky.

Král se postavil, s bezstarostným výrazem vzal Rhanovi zbraň z ruky a několikrát s ní zkusmo mávl.

Znejistěl.

XV.

„Kdo vítá boj úsměvem,
ten se směje naposled.“

Malá dřevorubecká osada, kde zraněný Rogan nalezl dočasný azyl, nebyla ničím víc než hrstkou roubených domků ztracených v hlubokém hvozdu. Od Fernmaru neležela daleko – ale přesto se jí dění v Sevaru nikdy příliš netýkalo. Život tu ubíhal v pomalých, ospalých kolejích. Většina místních ani neznala jméno královy ženy.

Dívka, která se předevčírem ztratila, se dle starostova názoru jen někde zatoulala. Možná utekla do světa.

Pak se ale najednou nad střechami rozlehl ten zoufalý výkřik. Dřevorubci se ho zdráhali vzít na vědomí. Rychlost, s níž byl uťat, však nepřipouštěla žádné pochybnosti.

Rogan se marně pokoušel vstát z postele, bolestí málem omdléval.

„Dote, ty sadistickej zkuvysynu… máš mě na svědomí!“

Stačil špatný pohyb a hned cítil, jak se rána znovu otevírá. S největším vypětím se nakonec překulil na podlahu a zůstal tam klečet. Pochva s jeho mečem visela na opěradle židle, hmátl po ní. Židli srazil na zem, ale meč měl. Teď ho čekalo to nejhorší.

Musel vstát.

„Héééé!“

Dveře do místnosti se rozlétly a zase zabouchly. Dot vběhl dovnitř, jako by mu za patami hořelo. Zasunul směšně malou závoru, dostrkal ke dveřím stůl a nakonec se o něj sám opřel, jako by čekal, že to nějak pomůže.

Teprve potom otočil hlavu k Roganovi, který se opíral o meč a opatrně vstával.

„Dote… co jsi udělal?“

Skrček se na velitele omluvně zašklebil, pokrčil rameny a bezstarostně zahýkal.

Přitom zvedl ruku se dvěma zvednutými prsty.

Měl štěstí, že byl od velitele dost daleko – jinak by ho asi Rogan na místě zabil. „Ty… ty si tu sejmul dvě ženský?“

Dot přikývl, potom zvedl třetí prst – ale jenom napůl.

„A teď tě načapali při třetí?“

Dot opět přikývl. Rogan nevěřícně zíral. „Ty… ty malej zasranej dobytku! Jaks to moh udělat, když tady ležim úplně bezmocnej?“

Skrček se na něj povzbudivě usmál a ukázal si hrdě na hruď.

„Že mě ochráníš? Ty ses asi posral, ne? Slyšíš ten řev venku? Za chvíli tu máme celou vesnici!“

Dot se zaposlouchal. V osadě to opravdu začínalo pěkně vřít. A hlas hostinského svolával k hostinci všechno, co uneslo zbraň.

Skrček pokrčil rameny a s bohorovným klidem vytáhl zpoza opasku foukačku. Zatímco se dole v krčmě houfoval dav, prozkoušel její rovnost a několikrát ji zkusmo profoukl. Potom vytáhl malé kožené pouzdro, v němž byly jednotlivě zasunuté trny. Měl je oddělené barvami. Zelené, modré, žluté a červené – ty poslední byly novinka, kterou Rogan neznal, a Dot je měl zabalené zvlášť a pečlivěji. Nyní jeden z nich nabil a odložil foukačku na stůl. Potom z kapsičky ukryté kdesi na vnitřní straně tuniky vytáhl malou lahvičku z tlustého skla, jejíž hrdlo bylo také označeno červenou barvou, a z jiné kapsy svazek dvaceti neoznačených trnů. Měly rozdělenou špičku, aby se na nich udrželo víc jedu.

Hrdě to všechno předvedl Roganovi, který na něj jen bezmocně zíral.

„Jo, to vidím, že seš připravenej, ale kolik myslíš, že jich stačíš sejmout? Vždycky nějaký zbydou!“

Skrček se zamyslel. Potom pokrčil rameny, znovu sáhl do tajné kapsy, vytáhl další svazek a ukázal ho veliteli.

„He?“

„Sakra… Seš zasranej šílenec, Dote, víš to?“

„Hehehe!“

Skrček se zachechtal jen krátce. Vzápětí začal s výrazem nesmírného soustředění ponořovat trny do lahvičky a zastrkovat je do škvíry mezi prkny stolu, aby trčely přímo vzhůru a daly se dobře uchopit. Za minutu jich tak měl připravených skoro třicet.

Rogan se mezitím dopotácel ke dveřím, opřel se o stěnu vedle nich a vyčerpaně oddychoval. V tom do místnosti oknem proletělo několik kamenů; ten nejbližší se odrazil jen několik coulů od jeho hlavy.

„Dote, hlídej to vokno, sakra!“

Skrček tam v mžiku byl. Přistavil si židli, vyskočil na ni a vyhlédl. Ohlédl se na velitele a oči mu rozpustile zasvítily. Rogan ten lesk znal. Tak se Dot zaradoval vždy, když mohl zabít dítě. Zakrslík přeběhl zpět ke stolu, vysypal červený trn a nabil zelený. Ten velitel rovněž znal – pomalá smrt provázená křečovitými stahy svalů.

„Nech to bejt, ty hovado, nemáme čas na žádný tvý divadýlka!“

Dot ho ignoroval. S pouzdrem v levé ruce a foukačkou na rtech vyskočil zpět na židli u okna.

Odněkud zespodu se ozvalo zadrnčení tětivy. Dot vyjekl a zřítil se ze židle po zádech na podlahu. V okenním rámu kmital zabodnutý dlouhý šíp.

Skrček nespokojeně zavrčel. Protože foukačku a pouzdro držel nad sebou, aby se jim nic nestalo, poznal tvrdá prkna podlahy z jejich nejhorší stránky. Rozzlobeně vstal a přirazil okenice. V pokoji se trochu setmělo; než si oči přivykly, byly z něj vidět jen úzké pruhy osvětlené slunečními paprsky, pronikajícími mezerami mezi prkny okenic.

Rogan cítil, jak mu po noze stéká krev prosakující obvazem. Točila se mu hlava. V jednu chvíli se o něj pokusily mdloby a meč mu vypadl z rukou. Zrak se mu sice rychle vyjasnil, ale žoldák se o moc lépe necítil. Shýbnout pro zbraň se neodvažoval; asi by přepadl dopředu a už zůstal ležet.

Dole se ozvalo několik rázných výkřiků, zřejmě rozkazů.

„Tak už maj někoho, kdo se jim postaví do čela…“ vypravil ze sebe Rogan přerývavě. „Za chvíli je tu máme!“

Dot se uchechtl a o pár pídí odstrčil stůl. Dával pozor, aby mu

nepopadaly připravené trny. Potom odsunul závoru a kývl na Rogana. Velitel rychle pochopil a položil ruku na kliku.

Další křik zdola. A pak už jen souvislý řev, nezadržitelně se valící po úzkém dřevěném schodišti vzhůru.

Dot přiložil foukačku k ústům, další dva trny připravené mezi prsty levé ruky.

„He!“

Rogan pootevřel dveře. Řev strašně zesílil. Tři neskutečně rychlá *pfft*, hmátnutí po trnech na stole a další dvě. Rozčilené výkřiky, řev se na okamžik zastavil u schodů. Dot kývl a velitel přibouchl dveře.

Rozlícený dav to povzbudilo, rozběhl se dál. Velitel si nedovedl představit, co by mohlo vesničany zadržet. Už byli tu.

Potom se však prvnímu ze zasažených zapletly nohy. Náraz těla na stěnu, zoufalé neartikulované sténání přímo za dveřmi. Zlostné výkřiky pozbyly vzteklosti, nastoupilo zděšení. Muži deroucí se nahoru se zastavili, aby neušlapali své ležící přátele. Stáhli se zpět ke schodům.

A najednou bylo docela ticho. Ozývalo se jen pár bezradných hlasů:

„Dostali starostu…“

„Co budeme dělat?“

„Já nevim. Nevim!“

„Nevlítnem na ně?“

„Já ne! Du pryč! Tomu malýmu vrahounovi už na mušku nejdu!“

Rogan nad tím jen vrtěl hlavou: *Kdyby to nevzdali, už nás mohli mít! Zbabělci vidlácký…*

Chystal se konečně zasunout závoru, ale Dot ho zadržel. Metodicky nabil další šipku a dvě další si připravil. Potom kývl a Rogan mu jako ve snách otevřel.

Pfft! Zděšený křik. *Pfft!* Dupot mnoha nohou, další řev, překotný úprk ze schodů. *Pfft!*

„Ty zakrslá zrůdo, z kterýho pekla si přišel?!“

Skrček poklidně zavřel dveře a naznačil veliteli, aby zastrčil závoru. Potom ukázal šest prstů a přejel si po krku. Spokojeně se zazubil.

Rogan na něj zůstal zírat: „Sejmul si jich šest…“

Potom se však trochu sebral: „Fajn, tak jich je šest mrtvejch, skvělý! Stáhli se, nádhera! Proč se kurva tváříš tak nadšeně? Nakonec nás stejně zabijou!“

Skrček se rozhýkal.

„Čemu se sakra směješ?! Čemu se směješ?“

Dot si dal prst na rty.

„Co? No dobře, už sem zticha.“

V krčmě na pár chvil zavládl ponurý klid, než zvenku přišel nějaký další muž. Asi to byl někdo důležitý, protože mu všichni hned o překot vyprávěli, co se stalo, a vzápětí se ujal velení a zjednal ticho. Bylo mu teď rozumět až nahoře: „Vodřežte dveře vod kuchyně, ponesem je před sebou! Za tohle nám ty parchanti zaplatěj! A přineste sekery, tam nahoře neni místo na rozběh!“ Ozvalo se pár souhlasných hlasů. „Hej, vy tam nahoře, slyšíte mě? My vás dostáném! Rozsekáme vás na kusy, jako ste to udělali s těma holkama!“

Dot se zašklebil. Potom plný očekávání kývl na Rogana.

„Co? Mám zas votevřít?“

Zavrtění hlavou. Dot naznačil, ať velitel jen poslouchá. Po chvíli bylo slyšet, jak mnoho párů nohou opět stoupá po schodech – tentokrát zvolna a opatrně.

„Hej, Petrosi!“ ozval se krátce nato nadšený hlas. „Dyť voni nejsou mrtví! Jenom se nehejbaj, ale dejchaj! A vnímaj!“

Rogan se rozladěně podíval na Dota: „Na co si to zase hraješ? Co je ta červená? Proč sakra nejsou mrtví?“ Skrček neodpověděl. Jen nadzvedl obočí a celý natěšený poslouchal dál.

„Tak na co čekáte?“ ozval se nový velitel, zřejmě Petros. „Hrome, nešlapte po nich! Rychle, dostáném je vodsud! A pořád se krejte, ať vás zas netrefí!“ Další slova patřila Roganovi s Dotem: „Za to, že sou živí, dostanete chviličku života navíc, hajzlové, tak si to užijte!“

„Starosta se probírá!“ hlásil ten nadšený. „Hej, starosto, slyšíš mě? Starosto, můžeš vstát? Sakra… Petrosi, von se na mě dívá ňák divně! Jako by mě ani neznal!“

„Přestaň kecat a rychle s nim dolů, sem řek!“

Několik vteřin se ozývalo supění mužů, kteří přenášeli nehybná

těla.

„Dobře!“ ozval se zase Petros. „Stůjte tam s těma dveřma, pořád nás krejte. Nejdřív se mrknem, co jim je, ty nahoře nám neutečou. Vo to se Kožuch se synem postaraj.“

Dot naštvaně zašilhal po šípu zabodnutém v okenním rámu.

„Starosto, slyšíš? Prober se! No, tak je to dobrý, pomůžu ti vstát…“

Zakrslík zapomněl na šíp, významně se na Rogana podíval a čtverácky mrkl.

„Starosto? Staros…“

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁA! Sundejte je ze mě! Nééé! Jsou všude kolem! Lezou mi po obličeji!“

„Uklidni se! Pomozte mi, držte ho! Sakra, vysmek se!“

„Petrosi, bacha na ty vostatní! Za tebou!“

„Uáááá! Vy hajzlové, vy zasraný hajzlové, všichni ste mě vokradli, zabiju vás!“

„Sundejte je ze mě! Jsou všude! Pusťte mě z těch pavučin! Roztrhám je, roztrhám!“

„Petrosi, voni zešíleli! Bacha, má v ruce nůž!“

„Nééééé!“

Rozruch dole v krčmě se zvrhl v bitku na život a na smrt. Nelidské řvaní starosty a dalších pěti otrávených se mísilo s praskotem lámaného dřeva, dupotem desítek nohou, snažících se dostat pryč, a zoufalým křikem raněných, udupaných a umírajících.

„U všech ďáblů…“ zašeptal Rogan zděšeně, „co ti to Mosca namíchal?“

Dot uneseně naslouchal kakofonii chaosu linoucí se zdola. Špičkou boty si podupával do rytmu, který slyšel jen on. Potom najednou pohlédl na Rogana, sebral ze stolu pár trnů a kývl k závoře. Velitel ji jako ve snách odsunul a pootevřel. Skrček se protáhl ven.

Rogan zíral na trny. Trčely nad stolem jako miniaturní les.

V řevu dole ubývaly hlasy. Ve skulině se objevila napřažená ruka. Velitel do ní opatrně položil další tři trny. Tentokrát rychle po sobě jdoucí *pfft!* uslyšel. Z hluku dole už zůstaly jen hlasy vyjících šílenců a pravidelné rány dopadající do měkkého.

Dot se s rozzářenou tváří vrátil. Ukázal deset prstů, pak ještě

jeden. Rogan jen nevěřícně vrtěl hlavou, nemohl se vzpamatovat.

Šílenci dole ubili všechny ležící i sebe navzájem. Ten poslední s hrůzným jekem vyběhl ven, kam přeživší vesničané utekli. Jeho řev uťalo zadrnčení tětivy a krátký svist šípu.

Skrček se hrdě díval Roganovi do očí.

„Kurva…“ zašeptal velitel. „To si jako myslíš, že si něco dokázal? Teď to tu buď podpálej, nebo si pošlou pro pomoc na Fernost a v klidu si počkaj.“

Dot se dopálil a začal gestikulovat rukama. „He, he!“

„Dej mi pokoj, sakra! Proč bych tě měl chválit? Akorát si měl štěstí jak prase! A navíc si nás do toho sám dostal, ty jedno malý blbý hovado!“

Zakrslíkův pohled získal nebezpečný lesk. Foukačka se jakoby mimochodem otočila k Roganovi. Dotovy prsty bloudily nad pouzdrem s různobarevnými značkami a vybíraly.

Velitel si toho nevšímal a vydal se na namáhavou cestu k posteli. Už neměl náladu na boj. A vlastně neměl náladu na nic.

„Tak dělej. Klidné to do mě našij a zkus vodtud zmizet, kreténe. Vlastně ti budu vděčnej. Nemám koule, kurva, tak proč bych měl chtít žít?“

Dorazil k posteli. Stále nic. Ohlédl se a dostal ještě větší vztek. Dot tam stál, foukačka mířila k zemi – šipka, co z ní vypadla, byla zelená – a tvářil se *soucitně.*

„Di do hajzlu, hovado.“

Převalil se na postel a rozhodl se usnout.

~ ~ ~

Po obědě se Jenik nejprve stavil u mága Renzona, kde mu na otázku po sekerách bylo řečeno, že vše má svůj čas. A ať se jde zeptat rádce Thalase. Moc smyslu mu to nedávalo, chtěl přece slyšet jen, zda už se něco našlo, nebo se ještě hledá – ale na další otázky stejně neměl kdy. Tak jako tak už šel pozdě.

Když dorazil na nádvoří, Dorien už čekal v sedle. Herman stál u něj a cosi mu sděloval. Sotva Jenika uviděl, zlostně se zamračil.

Teď to schytám…

„Jenom nespěchej, panoši, velmistr má přece času dost!“ nezklamal ho Herman. „Rád na tebe počká, než se pořádně najíš – však to potřebuješ, ty vyžle!“

Jenik si jako vyžle nepřipadal, ale jen mlčky sklonil hlavu a se zbrojířovou pomocí se oblékal. Když na sebe navlékl vše, co měl dopoledne, napjatě čekal, co mu přidají tentokrát.

Nebyl zklamaný.

„Dej mu nějaký štít!“

Zbrojíř se uklonil a poodešel dozadu do kovárny. Za okamžik se vrátil s omláceným kovovým štítem ve tvaru mandle, obvyklým pro rytíře Řádu. Přichytil ho řemením na Jenikovu levačku. Byl to masivní kus kovu, o který se na bojišti spolehlivě zastavovaly i ty nejpádnější zbraně.

Panoš v duchu zaúpěl. *Vždyť mi ta ruka upadne…*

Herman mezitím odešel. Velmistr Jenikovi pokynul: „Připraven? Výborně. Takže tasit!“

Jenik potlačil zoufalý výraz a poslechl.

„Horní nápřah! Necourej ten štít po zemi! A vpřed!“

Jako vždy projížděli přímo přes hlavní náměstí a fernmarský trh, všem měšťanům pěkně na očích. Trhovci už si na panoše klusajícího za velmistrovým koněm docela zvykli. Nyní, když kolem nich řinčel již popáté, ho mnozí ze svých stánků nadšeně povzbuzovali.

Mnohem víc se mu jich však smálo.

Bětka zachytila útok na štít a sekla. Viděla, jak Garela na poslední chvíli odskakuje, stejně jako už snad desetkrát předtím, když se dívce obrana a současný protiútok správně zdařily.

Teď!

Bětka se nezastavila, vložila energii svého útoku do otočky. Přešlápla, máchla štítem. Narazil na Garelinu lebku, hlasitě to zadunělo. Trpaslice klesla k zemi jako podťatá.

„Ha! Mám tě, dostala jsem tě!“

Bětčino nadšení okamžitě ukončil takový pohlavek, že si lehla vedle Garely. Když se jí před očima přestaly dělat mžitky, uraženě zakňourala: „Za co to bylo?“

„Za dělání hloupostí!“ zavrčela Targhena nesmlouvavě. „Už nikdy při výcviku nedělej nic navíc bez dovolení, rozumíš? Je to nebezpečné a navíc na to nemáš! Měla jsi akorát štěstí, nic jinýho. Tohle není tancování, aby ses točila jak na báni! Nespouštěj protivníka z očí, jasný? A vstávej už konečně!“ Obrátila se k trpaslici, která se sbírala ze země a potřásala hlavou, aby z ní vyhnala bzučící roje včel. „A ty, Garelo, bys zasluhovala ještě jednu takovou. Nechala ses ukolébat, co? To tě mám taky učit jak začátečníka? Když držíš v ruce zbraň, nikdy nepřestávej myslet! A když ji drží ten naproti tobě, tak to platí dvojnásob! Teď znovu!“

Garela mrzutě přikývla a opět se postavila proti Bětce. Lidská dívka váhavě pozvedla štít. Ten zlověstný lesk, který se její soupeřce usadil v očích, jí trochu naháněl strach.

„Nebudeš mi to vracet, že ne? Já to nemyslela zle!“

„Ne, teď ti to vracet nebudu. Nebudu mlátit učně.“

Bětka si oddychla. Hned se cítila lépe.

„Ale až z tebe uděláme bojovnici, zabiju tě.“

Neznělo to jako žert; Garela to řekla s úplně vážnou tváří.

Vzápětí zaútočila naplno a Bětka měla co dělat, aby se stihla krýt.

~ ~ ~

Jenik se opět štípl, aby zjistil, zda nesní. Bolest ho ujistila, že ne. Všechno, co se za odpoledne stalo, bylo nejspíš skutečné.

Kdyby tomu vážnost věci neodporovala, zavýskl by si.

Když prve klusal kolem trhovců a chystal se přejít na své oblíbené kolečko pocitů, Dorien zničehonic špatně zahnul. Místo ven branou z města se vraceli zpět k hradu.

Panoš klusal za velmistrem a zvažoval, zda smí před tolika měšťany na Doriena zavolat, jestli se nespletl. Váhal tak dlouho, že mezitím dorazili na nádvoří.

Starý rytíř zvedl ruku a Jenik zůstal stát. Překvapeně zíral na velmistra, který zamyšleně kroutil hlavou.

„Panoši, víš co mě napadlo? Když si vezmeš koně, objedeme

toho za odpoledne mnohem víc. Běž si pro něj, ano?

„A příště doufám, že na takovéhle věci nebudu muset myslet zase jen já sám!“

Ubohý pokus o vtip. A to kolečko kolem náměstí si mohl odpustit. Co tím dědek sleduje? Jenik potlačil pohrdavý výraz. *Ale stěžovat si nebudu. Rychle, než si to rozmyslí!*

Odklusal do stáje. U vchodu minul podkoního, který zrovna vyváděl nádherného hřebce v červenožlutých barvách. Panoš doběhl až ke stání svého hucula, který ho pozdravil přátelským zařehtáním.

Mám také radost, že tě vidím… ale uneseš mě v *tomhle všem vůbec?*

„Ehm… panoši?“ ozval se od vchodu hlas podkoního. „Promiň. Toho ne.“

Jenik nevěřícně vyšel před stáj. Podkoní mu vtiskl do ruky hřebcovo udidlo. „Mám zavolat někoho, aby ti pomohl do sedla, panoši?“

Chlapec si prohlížel ušlechtilé zvíře s nesmírnou úctou. Byl to oř z chovu určeného výhradně pro rytíře Řádu, jedenáctiletý grošák, ohromné zvíře cvičené odmalička pro boj.

„Budu na tu projížďku čekat věčně, panoši?“ ozval se Dorien netrpělivě – ale tentokrát se usmíval. „A zahoď ten kus starého železa, ano? Mistr zbrojíř ti připravil trochu lepší štít.“

Tehdy poprvé si Jenik stáhl plátovou rukavici a štípl se. Zbrojíř přinášel překrásný štít zářící novotou, vymalovaný v červené a žluté, a uprostřed na kříži barev…

„Mantikóra? Pro mě? Opravdu?“

„Bojoval jsi s ní, nebo ne? A zvítězil?“

„Mám mít v erbu mantikóru?“

„No ano! Je to tak těžké pochopit? Přestaň se divit a jedeme!“

Jenik se zdráhal pochopit, co to všechno znamená: „Ale… vždyť ještě… já přece ještě nejsem rytíř!“

„To je pravda. Jsi malý kluk, kterému teče mlíko po bradě. Máš za sebou sotva pár bitek a ožíráš se nám po nocích. Měli bychom ti to všechno zase vzít. Mám ti to všechno vzít?“

„Pane… ne, to ne!“

„Pan Roland o tobě vždy mluvil jako o flákačovi a budižkničemu.

Nevím, jestli přeháněl, nebo zda jsi mezitím přišel k rozumu – a nezajímá mě to. U mě jsi *jakžtakž* obstál, takže tu zbroj, koně i štít ber jako příslib brzké budoucnosti – tedy pokud krále a mě ještě nestačíš zklamat, *čekateli.* Jak by se ti líbilo jméno Jen Mantichor z Fernostu? Nebo budeš trvat na Polomi?“

Jen Mantichor… Mantichor z Fernostu!

„Ne, pane!“

Vyklusali z hradu zpět do ulic města. Dorien nechal Jenika jet po svém boku, jako sobě rovného.

Míjeli trhovce, připravené na další škodolibou zábavu. Zírali na panoše s otevřenými ústy. Teď už se nesmál nikdo.

Nebylo to ani půl hodiny, kdy panoš svou zbroj nenáviděl a proklínal. Teď ji však nadnášela hrdost a nevyměnil by ji za nic na světě.

Thalasův kočár, vracející se na hrad, je míjel na hlavní ulici. Rádce si s velmistrem vyměnil letmou úklonu. Potom zatáhl záclonku a povzdychl si.

„Jenika je pro Řád škoda… ale co nadělám. Dorien ho viděl první.“

Vlastně ho to už příliš nemrzelo. Pomalu se vzpamatovával z návratu ztraceného syna, promýšlel, jak tento tajemný nový hráč ovlivní hru o osud Sevaru. Viděl před sebou nečekané možnosti.

Vévoda z Dorsi zasvětil službě Sevaru celý svůj život a byl na výsledek svého snažení právem hrdý. Přivedl všemi vysmívanou zemi ztracenou na pomezí divočiny až na samý vrchol a udržel ji tam déle než třicet let. Dnes si již žádné z okolních království nemohlo dovolit Sevar opomíjet, ať už šlo o sílu vojenskou, obchodní či politickou. Thalas nikdy nedopustil, aby vzrůstající vliv církve Surahindovy přerostl krále přes hlavu, jako se to stalo všude jinde, a stejně tak se vypořádal i s rozpínavými záměry mágů Univerzity. Putující soudci, arbitři, se za správnost svých rozhodnutí zodpovídali jemu a spory mezi šlechtici rozhodoval král. Vládce Sevaru – či spíše Thalas – užíval skutečné absolutní moci.

Samozřejmě si nadělal nesmírné množství nepřátel; spousta z nich by si s chutí zatančila na jeho hrobě. S tím si však těžkou hlavu

nedělal. Vždy se mu dařilo rozeštvat je mezi sebou a pak zlikvidovat jednoho po druhém.

Současná rebelie mu připravila mnoho bezesných nocí – ale jestli je za tím vším skutečně Archibald, rozdrtí ho jako veš. A vděčí za to svému synovi…

Thalas přemýšlel a usmíval se. Poprvé po dlouhé době měl opravdu dobrou náladu. Původně si říkal, že by mohl zkusit Moscu nějak tiše odstranit dříve, než si syn princeznu vezme, ale čím déle o tom uvažoval, tím více se klonil ke zcela opačné možnosti.

Porovnával Moscu s Roderichem. Současný král si svým vystupováním uměl získat náklonnost poddaných a věrnost a obdiv vojáků, ale jeho umění diplomacie končilo u vyhlašování válek. Když mu Thalas kladl na srdce, aby s někým jednal v rukavičkách, oblékl si plátové. Když bylo potřeba rychle rozseknout problém, Roderich tasil meč.

Rádce si občas hrál s myšlenkou, že z tajné královské knihovny vynese nekromantické grimoáry a naučí se, jak si prodloužit život – představa, že po smrti zanechá svůj milovaný Sevar Roderichovi napospas, byla zkrátka nesnesitelná.

Zato kdyby vládl Mosca…

Stačilo by dál udržet tajemství Roderichovy neplodnosti, zařídit několik nešťastných náhod – nejlépe i pro Violu, po svatbě a Moscově korunovaci – a Thalas si byl jistý, že by umíral šťastný.

Zašel ve svých myšlenkách již tak daleko, že se zabýval detaily.

Jak zabránit Roderichovi, aby Moscův nárok nezničil veřejným přiznáním? A má vůbec cenu o tom přemýšlet? Copak by bojovník s jeho ctižádostí přiznal impotenci? Ale ano, možná by to udělal raději, než aby se Mosca stal králem… takže jeho nehoda by musela přijít první. Po korunovaci by byla na řadě Viola. Nakonec, po nějaké rozumné době, i královna matka Alista a její syn – aby se zabránilo budoucí hrozbě jejich nároku.

A samozřejmě bych se musel postarat i o kohokoli, kdo by se příliš šťoural například v legitimitě Moscova a Violina sňatku.

Rádce se nepřítomně usmíval. Už to bylo dávno, kdy zařizoval podobný přesun moci. Přinášelo to krásné vzpomínky na staré dobré časy, kdy nikdy nebylo jisté, zda jednání povede k uzavření mírové

smlouvy, nebo k brutálnímu masakru většiny zúčastněných…

Opravdu se cítím jako tehdy, o třicet let mladší! To vzrušení chystaného převratu, ten závan nejistoty!

Chvílemi pociťoval naprosto nezvladatelnou radost, potom ho zase přepadaly pochybnosti – ty ale pod soustředěným náporem rozvíjejících se plánů do budoucna nevydržely dlouho.

A nejlepší na tom bylo, že se ještě vůbec nemusel napevno rozhodnout. Prvních pár kroků by podnikl tak jako tak.

Kočár zastavil na fernostském nádvoří a rádce se vydal za mágem Renzonem.

Byl nejvyšší čas ohlásit tu dobrou novinu, že sekery byly nalezeny.

~ ~ ~

Trin a Glat se již blížili k osadě, kde zanechali Rogana s Dotem.

Psychická mutantka měla pocit, jako by týden nespala, a kymácela se v sedle ze strany na stranu. Ohlédla se po Glatovi: „Je mi děsně… Jak jsi na tom ty?“

Zvěd jí s trpkým úsměvem ukázal obvázaná předloktí: „Odvedlas dobrou práci, ale snad se neurazíš, když řeknu: Už mi bylo líp.“

„Tomu rozumím,“ zašklebila se Trin. „Však nejsem žádná markytánka!“

Zvěd se chviličku zabýval tou lákavou představou. Pak, aby to zamaskoval, se podíval na svou hruď, kde mu pod koženou zbrojí prosvítaly další obvazy: „Ta vlčí potvora mi dala pěkně zabrat.“

„Jo, budeš mít slušný jizvy. Poletěj na tebe ženský.“

„Opravdu?“ pousmál se Glat. „Tobě se to líbí?“

„Možná. A tobě?“ otočila se k němu Trin tak, aby jí viděl na obličej. „Taky se ti to líbí? Nebo to v tý masce bylo lepší?“

Zvěd rychle odvrátil zrak, dřív, než si uvědomil, jak to na ni zapůsobí. Trin si pohrdlivě odfrkla. Glat zrudl a málem se začal omlouvat, ale dívka se zničehonic zeptala: „Taky si řikáš, jak by bylo skvělý, kdyby sme nešli po těch prokletejch sekyrách?“

„Ano…“ zahučel Glat ulehčené, vděčný za to, že Trin převedla

řeč jinam. „Nebyl to dobrý nápad.“

„To teda vopravdu nebyl. Mohli sme si v klídku…“

Najednou zmlkla a prudce přitáhla koni uzdu. Glat také zastavil a zvědavě ji sledoval. Magická měla zavřené oči a gestem zvědovi naznačovala, aby ji nerušil.

Po několika desítkách vteřin zhluboka vydechla a pokrčila rameny: „Ty sekery musej fakt bejt prokletý. Čim dřív se jich zbavíme, tím líp.“

„Proč? Co se děje?“

„Cejtim v tý vesnici fakt vobrovskej rozruch. Boj, nenávist, šílenství, zoufalství, smrt, pomsta… Cokoli si vzpomeneš. Nebejt Rogan a Dot přímo uprostřed a pěkně na dně, vzala bych nohy na ramena a zmizela.“ Zamyšleně dodala: „A vlastně mám chuť to udělat… Sem úplně hotová, k čemu jim budu?“

„To myslíš vážně?“

Znetvořená dívka se odpudivě zašklebila: „Ne. Byl to jenom fór. Rogan je možná pěknej zkurvysyn, ale tohle si nezaslouží. Ještě ze sebe něco vymačkám, du pro ně.“

„Jsi si jistá, že nemůžou pryč? Že je ten rozruch kvůli nim?“

„A kvůli komu jinýmu?“

„Nevím! Ale může to být náhoda!?“

„Neni. Aby měla tvoje dušička pokoj, tak ti řeknu, že úplně *slyšim*, jak ten dav Dota nenávidí. Takže se už na nic dalšího neptej a jeď se postarat, ať sou sekery včas na tom správným místě a ať ten baron nemluví.“

„Když zachráníme Dota, zvládne to určitě mnohem líp.“

„Jo, může bejt. Jenže pravda je taková, že tam nejspíš voba chcípnou. A já taky, jestli nebudu sakra vopatrná. A vopatrnost chce hodně času, kterej nemáme. Takže tady máš sekery a jeď. Zkusíme tě pak dohonit, buď se sejdem tam, nebo zpátky na Suradu.“

Glat potřásl hlavou: „Nenechám tě v tom samotnou!“

„Najednou si hraješ na kavalíra? Řekla jsem jeď! Nebo ti mám pomoct?“

Stopař se tvářil nešťastně, ale nic už nenamítal. „Tak dobře, jedu. Ale nejdřív ti chci říct, že mi tvé jizvy nevadí. Kvůli mně masku nosit nemusíš.“

Nečekal na odpověď, rychle se obrátil a jel. Trin se za ním dívala a na tvář jí zvolna pronikal nevěřícný úsměv.

„Pravda…“

Okamžik poté Rogana probral z dřímoty prudký políček.

„Kdo to…?“ Ihned se na posteli napřímil, ale nikoho ve své blízkosti neviděl. Dot seděl na židli až u dveří a znuděně klátil nohama. Teď se na velitele díval dost překvapeně. Tázavě zahýkal.

Rogan se uchechtl: *Sakra, no jasni, že tu nikdo jinej neni. Vždyť to přišlo ňák zevnitř… Trin?*

Jako souhlas se mu v myšlenkách zase něco rozkmitalo – tentokrát ohleduplně) ,i.

„Hej, Dote, přišli pro nás!“ zaradoval se velitel. „Trin je tu!“

Skrček se znepokojeně rozhlédl po prázdné místnosti.

„Ale ne, někde tam venku! Vlezla mi do myšlenek! Pomůže nám ven!“

Dot přikývl a široce se usmál. Potom však pokrčil rameny: „He?“

„Nevim, jak to provede, ale něco se určitě stane. Musíme bejt připravený. Zkus se mrknout ven z vokna, jestli něco neuvidíš!“

Dot opatrně přešel i s židlí k oknu. Stoupl si na ni, pootevřel okenici a škvírou pozoroval okolí.

„Čekaj všude kolem, co? Kolik vidíš luků?“

Skrček se k němu neotočil, jen zdvihl dva prsty.

„A jinak? Kolik nám jich vlastně de po krku?“

Deset prstů, pak se skrček zamyslel a neurčitě zamával oběma rukama ještě jednou.

„Něco ke dvaceti? Vidíš jich dvacet, nebo počítáš i ty, co na nás asi čekaj na druhý straně?“

„He…“

„Sakra. Tak to doufám, že Trin přijde s něčim fakt skvělým.“

Trin si v tu chvíli přála přesně to samé.

Krčila se na dohled od vesnice, koně držela za uzdu. Z toho, co viděla, začínala být zoufalá. Hostinec stál přímo uprostřed návsi a ve stínu okolních domků se porůznu krčilo takové množství lidí

ozbrojených sekerami, vidlemi a spoustou dalšího zemědělského i jiného náčiní, že proniknout dovnitř nepozorovaně bylo nemožné.

Zavřela oči a zkusila se zorientovat v potemnělém myšlenkovém prostoru. Nejprve našla Roganovo bolestně zkoušené vědomí a Dotovu neskutečně pokroucenou mysl, potom prohlédla jejich bezprostřední okolí. *Jo, hospodu si dokázali vyčistit. Když se dostanu tam, jsem* v *bezpečí.*

Zkoušela si zvyknout na mysli vesničanů, které se nacházely přímo mezi ní a hostincem, připravit si do nich nejlepší cesty. Pokoušela se uklidnit meditací, věděla, že bude muset uvést své vědomí do stavu dokonalého soustředění. Ani ždibec té trošky síly, co dnes ráno získala příliš krátkým spánkem, nesmí přijít nazmar.

Snad mi tam ještě chvilku vydržíte.

„Sakra, kde je? Vona se na nás snad vykašlala!“

Dot se jen pohrdavě ušklíbl a dál se věnoval foukačce. Zatímco čekali, připravil si k červeným trnům ještě modré. Ty Rogan znal – bleskurychle působící smrtelný jed. Zbývající žluté způsobovaly pouze dočasné ochromení. Nepatřily k Dotovým oblíbeným.

„Proč se tak zdržela?“ mudroval Rogan netrpělivě. „A kolik s sebou asi přivedla lidí?“

Dot zničehonic otevřel dveře a zmizel na chodbu.

„Kam deš?“ zařval za ním velitel. „Hej, vrať se! Sakra, ne…“

Zarazil se právě včas. Málem skrčka poprosil, aby ho nenechával samotného. *Kurva, začínám bejt pěkná baba! Musim se sebrat!*

Na druhou stranu, tou dočasnou slabostí alespoň sám sebe přesvědčil, že ho život ještě neomrzel – i když ho teď bude muset snášet bez patřičné výbavy.

Napínal sluch, aby slyšel, jestli už Dot střílí. Nic. Nepoznal ani, kam Dot vlastně šel – zda zůstal v patře a pronikl do některého z ostatních pokojů, nebo zda se proplížil po schodech dolů do krčmy k mrtvolám.

Ostatně, bylo to jedno. Každopádně byl pryč – a nemusí se vrátit.

Vstanu. Teď vstanu, sakra! Až mi sem ta lůza vrazí, chci umřít vestoje a s mečem v ruce!

Tentokrát už lépe věděl, které pohyby mu nesvědčí. Za okamžik

se již blížil ke dveřím, kde ležela jeho zbraň.

Zrovna se pro meč shýbal, když se zvenku ozval překvapený křik.

Další skalp, Dote?

Křik přerostl ve všeobecný poplach. Rogan pootevřel dveře a vyhlédl. Uviděl zakrslíka, jak stojí nad schody a naslouchá povyku zvenku se stejným zájmem jako on.

Takže ne Dot! Trin! Už to spustila!

„Dolů, Dote! Dolů… a pomoz jim!“

Skrček kývl a seběhl po schodech jako blesk.

Rogan uslyšel blížící se dusot kopyt. *Jen jeden kůň? Trin… ne, nejseš sama, že ne?*

Trin kopala koně do slabin a pobízela ho k ještě větší rychlosti. Blížila se k prvnímu domku.

Jak daleko asi dojedu, než se vidláci vzpamatujou?

„Hej, rychle sem! To je ta zrůda, co je sem přivedla!“

„Na ni! Nenechte ji projet!“

Moc daleko ne.

Vesničané se s řevem sbíhali, aby magičku chytili dřív, než projede až k hostinci. Nesnažila se kličkovat, jela přímo. Do jednoho z nich prostě narazila, nebožák odlétl vzduchem a zůstal bezvládně ležet. Dva další se na znetvořenou dívku chystali zboku – sešvihala je silou svého pohledu jako ohnivým bičem. Začali se svíjet na zemi a skučet bolestí. Nepustila je, dokud od nich nebyla dost daleko.

Z duševní námahy se jí zatmívalo před očima, ale ukázkou své síly alespoň odradila dalších pár útočníků. Už k ní neběželi tak sebejistě. Jeden se dokonce zastavil a dal se do poplašeného jekotu: „Je to ďábel! To její černý voko zabíjí!“

Dobrý! Skvě… Do ramene jí narazilo cosi tvrdého, skoro jí ochrnula ruka. Banda děcek vedená nějakou stařenou po ní začala házet kamení. *Parchanti! Svini malinkatý! Bejt to jindy, tak z vás nadělám doživotní dementy!*

Kouzlení nemělo smysl, všechny je zvládnout nemohla. Vyčerpaně se přitiskla ke koňskému hřbetu a navedla zvíře přímo na stařenu. Děti se rozeskakovaly s nadšeným výskáním, jako by to celé byla jen nějaká skvělá hra. Babici také minula – zato kamenů ještě

několik schytala.

Byla skrz, ale ztratila správný směr. Trochu se zdvihla, aby zkontrolovala okolí. Vzápětí jí kolem ucha hvízdl šíp. Prudce nalehla koni zpátky na krk – až moc prudce. Pochopila, že spadne, a nemohla s tím nic udělat. Ztratila rovnováhu, zřítila se na zem. Schoulila se a doufala, že ji neušlape vlastní kůň.

Pořádně se vyválela v prachu, ale jenom se trochu potloukla. A bylo v tom i trochu štěstí – oblaka, která rozvířila, ztížila míření druhému střelci; zatímco se Trin zvedala, druhý šíp jí prosvištěl těsně kolem boku.

Kůň už někam odcválal. Magická se ze všech sil snažila soustředit, uvědomit si, jak jsou od ní další nepřátelé daleko a kolik kroků zbývá k hostinci. Její unavená mysl už plavala napůl v mrákotách, oči zalepené potem ji zrazovaly. Klopýtavé se rozběhla vpřed, doufala, že správným směrem. Do zad ji uhodila strašná síla; někdo ji přetáhl cepem. Padla obličejem zpátky do prachu. Útočník jí dupnul na záda a přidržel na zemi. Znetvořená už byla tak zmatená, že ani necítila vesničanovu mysl. Zoufale sebou mrskla, ale neměla šanci. Vítězně se šklebící muž spokojeně zahalekal: „Sem, Petrosi, mám ji!“

Trin už neměla sílu se rvát. Jen zvedla hlavu a s pocitem marnosti si uvědomila, že je od dveří hostince sotva pár kroků. Ohlédla se. Přibíhali k ní další dva muži.

Pak si uvědomila, že dveře jsou pootevřené. A že z nich vykukuje podlouhlý předmět, který zná.

Pffi! Pffi! Pffi!

„Do hajzlu, nééé!“

„Von mě trefil!“

„Petrosi, néé! Nechoďte sem, zpátky!“

Trin ucítila, jak stisk jejího soupeře trochu povoluje. Také náhle vnímala, jak do té chvíle mdlé a neviditelné mysli všech tří vesničanů zachvacuje strašlivé vědomí neodvratné smrti, ale současně i vztek, zvířecí touha bojovat dál a vzít nepřítele s sebou. A tím nepřítelem byla ona. Nemusela se otáčet, aby viděla, jak se šíleným svitem v očích zvedají zbraně a chystají se ji dobít. Bezprostřední blízkost jisté smrti ji přinutila jednat. Z posledních sil,

o kterých ani netušila, že je v sobě ještě má, se vzepjala a otočila se na záda. Viděla oči svých protivníků, kmitala zrakem mezi nimi.

Vyslala tři impulzy čiré hrůzy a doufala, že se trefí, protože na zavírání očí a přesné míření neměla čas.

Cep nedopadl. Srp, který svíral druhý vesničan, spadl neškodně na zem. Ten třetí ještě stačil magičku nakopnout, ale už do toho nedal mnoho síly.

Trin je tam nechala stát. Vydrápala se na nohy, narazila do dveří hostince, které se pod její vahou otevřely, a vpadla dovnitř.

Jeden z vesničanů padl na kolena a modlil se. Druhému tekly slzy z očí, třetí tiše klel. Čirá hrůza, kterou je Trin zasáhla, potlačila vztek. Zůstaly jen myšlenky na brzkou smrt.

Dot je fascinovaně pozoroval a uneseně se usmíval.

Ten, co se modlil, se zvolna sesunul na obličej. Několikrát sebou škubnul a znehybněl.

Trin ležela na zádech a srdce jí bušilo, jako by chtělo prorazit z hrudi ven. Pořád nemohla uvěřit, že je naživu. Zírala na zoufalé obličeje druhých dvou vesničanů. Oddychla si teprve tehdy, když se začali hroutit.

Nikdo další se k hospodě neodvážil přiblížit. Dot ještě chvíli čekal, pak zklamaně zavřel dveře. Sklonil se nad znetvořenou dívkou a přátelsky se zazubil.

„Kde… kde je Rogan?“ vypravila ze sebe Trin – ještě nemohla zcela popadnout dech.

Dot ukázal prstem nahoru. Magická se ztěžka zvedla a vypotácela se do patra. Uviděla pobledlého Rogana, jak sedí v kaluži vlastní krve na prahu pokoje, meč u ruky. Dřepla si vedle něj a podala mu malý flakónek.

„Pozdrav… od Moscy. Ten elfí elixír. Půlku vypít, půlku na ránu.“

Rogan se při pohledu na těch pár kapek, co v lahvičce zbývaly, jen trpce ušklíbl. „Půlku čeho?“

„Víc už neni. Mosca v noci skoro skapal.“

„Co? Ne, teď ne. Rači mi řekni, jakej máš plán. Jak vocaď?“

„Nevim. Sem úplně hotová. Teď je řada na vás.“

„Bál sem se, že to řekneš.“

Zezdola se ozvalo naléhavé: „He!“

Rogan otevřel flakónek: „Kap tam. Kap do krku. Jo, skvělý, to sem se ale uzdravil.“

„Aspoň to s tebou nebude tak házet…“

Žoldák se jen trochu otřásl, víc nic. Trin znejistěla: „To bylo ale fakt málo. Pomáhá to aspoň trochu?“

„No jasně!“ zachechtal se Rogan ironicky. „Sem úplně fit, nevidíš? Hned teď vstanu a levou zadní nás vocaď vysekám!“

„Takže to celý bylo na nic?“

„Ale ne, to ne. Vlastně se vopravdu cejtim trochu líp. Myslim, že můžu celkem v pohodě vstát a snad i –“

Dot kolem nich proběhl jako střela, vyskočil na židli a rychle sklízel ze stolu své trny. „HE!“

„No jo, vždyť už dem! Snad nehoří…“

Hořelo.

„Ještě jich hoďte pár na střechu!“ zařval Petros, starostův ramenatý zástupce – a teď už i nástupce. „A krejte se pořádně!“ On a čtyři další dobrovolníci házeli na hostinec a do jeho oken hořící pochodně a opatrně se přitom krčili za širokými fošnami. Pátý ležel na zemi a ještě sebou trochu škubal – Dot ho dostal.

„Dobrý, zpátky! A teď hlídat! Budou se snažit zdrhnout, tak ať se jim to nepovede!“

Petros přehlédl své sousedy s ponurým uspokojením. Vtom k němu přiběhl krčmář: „Petrosi, proč? Dyk já nic jinýho nemám!“ bědoval zoufale. „Proč sme nemohli počkat na vojáky z Fernostu? Poslal sem pro ně, za pár hodinek tu sou!“

„Drž hubu, špekoune!“ zasyčel nový starosta rozlíceně. „Podívej se tam, před dveře, vidíš to? Tam leží můj brácha! Můj brácha, slyšíš? Takže seru na vojáky, seru na arbitry, seru na jejich pošahaný učený zákony! Uškvaříme je, jasný? A jestli vyběhnou ven, rozsekáme je na kousky a naházíme zpátky!“

Krčmář zoufale vrtěl hlavou a rozhlížel se po ostatních, aby nalezl zastání. Uviděl však jen zachmuřené, nenávistné obličeje. Dot už zabil přítele či příbuzného snad každému z nich.

Petros si přestal tlouštíka všímat a upřel oči na krčmu. Ozvalo se

několik tlumených výbuchů a oheň vyšlehl z oken. „Kořalka! Teď už jim začne bejt pěkný horko. Připravit!“

Krčmář zase začal bědovat: „Mám tam padesátiletou švestkovici! Dědictví po dědovi!“

Ozval se další, mnohem silnější výbuch.

„Nekecals, hospodo! To musela bejt vona. A dej už pokoj, však ti to po sklizni celý postavíme znova!“

Petros doufal, že ten malý vrahoun vyběhne přímo ze dveří. Chtěl ho zabít osobně. V duchu přísahal bratrovi, starostovi i všem ostatním mrtvým, že ho dostane – *i kdybych při tom měl sám zhebnout…*

Sevřel své vidle pevněji, klouby mu zbělely.

Tak už poďte, přece se tam nechcete usmažit?

Oheň se už rozšířil po většině střechy a přízemí bylo v jednom plameni. Kouř se valil z oken v hustých černých chuchvalcích.

Voni tam snad fakt zůstanou! Chápu toho chromajzla, ten se nevypotácel, ale proč ty druhý dva? To sou mu tak věrný?

Zklamalo ho, že je neuvidí umírat.

Ale taky dobře.

Zvolna se stmívalo a zvedal se silný vítr. Petros ustaraně pohlédl vzhůru. Náhle si uvědomil, co všechno se může stát, jestli plameny přeskočí na jiné střechy… Na nebi se však hromadila černá mračna, chystala se bouřka. *Rytíři, dej, ať z toho sprchne rychle!* Mrknul dozadu na děti a ženy a zvažoval, zda je neposlat s vědry ke studni.

Ale ne. Hospoda je od všeho dost daleko. Bude to dobrý.

Uvolnil se, opřel se o vidle a pozoroval, jak se propadá krov.

Hotovo. Už musej bejt mrtví.

„Dobrý, takže teď…“

Vtom si skrze kouř a vzduch tetelící se nad plameny všiml, že se na druhé straně požáru něco děje.

Bojovalo se tam.

„Kurva, kurva, kurva!“

Rozběhl se jako o život.

Dot proskočil oknem elegantním dvojitým saltem. Šípy zahvízdaly těsně kolem něho. Dopadl bezpečně na pokrčené nohy, ztlumil dopad

kotoulem a z pokleku hned střílel.

Rogan, který se sotva stačil navléknout do kalhot a obout, ho těsně následoval. Protáhl se úzkým okenním rámem, ignoroval oba šípy, které se zabodly hned vedle, a seskočil. Dopad z výšky dvanácti stop víceméně zničil všechno, co s jeho zraněním zbytky elfího elixíru dokázaly, ale žoldák teď na bolest neměl čas ani náladu. Se zuřivým řevem a mečem nad hlavou se rozběhl vpřed.

Pffi! Pffi!

Trin se protáhla oknem hned za nimi. Magická síla získaná kratičkým minutovým soustředěním došla; znetvořená dívka musela nechat mysli obou lukostřelců na pokoji, takže pomalu přestávali šilhat. Poskytovala jim teď v okně skvělý cil. Na skok měla jen chviličku, po kterou Kožuch a jeho syn vytahovali z toulců další šípy a natahovali tětivy.

A stejně se k tomu málem neodhodlala. Zírala dolů, bylo to moc vysoko. *Neskočím, nemůžu!*

V tu chvíli se za ní zřítil strop. Něco z trosek narazilo dívce do zad a vyhodilo ji ven.

Uslyšela svištění prvního šípu. Bezmocně se ve vzduchu točila. Druhý šíp jí škrtl o bok. Potom strašná rána – to byla země. Kolena, ruce a hlava to odnesly nejvíc.

Na zlomek vteřiny si byla jistá, že už nevstane. Chtěla zůstat ležet, vzdát to.

Cosi v ní však ještě na životě lpělo. Nepamatovala si, že by vstala – ale zničehonic zjistila, že běží za Roganem, který se kousek před ní rozháněl mečem.

Věděla, že to nemá cenu, že další dva šípy budou její smrt. Potom však přeskočila nějaké dvě posekané mrtvoly, oblečené v medvědích kůžích a svírající polámané luky.

Kožuch a syn… dostříleli.

Minula dva vesničany, kteří se chytili za hrdlo, bezmocně se skládali na zem a popadaly je první křeče.

A tudy běžel Dot.

Řítil se proti ní kdosi s motykou, od úst mu odletovala pěna. Chroptěl a rozháněl se jako šílenec. Naostřený list motyky prolétl Trin těsně kolem ramene. Magická zoufale uskočila stranou a

vyhnula se další ráně. Vesničan se na ni vrhl, porazil ji na zem – a zůstal na ní bezvládně ležet. Znetvořená se zpod něj vyhrabala a všimla si zabodnutého trnu. Na nic nečekala a běžela dál.

Rytíři, díky! Já se začnu modlit, vopravdu začnu!

Předehnala Rogana, který se právě zbavil dvou mužů s cepy, a pelášila dál k lesu. Velitel se k ní připojil a supěl a úpěl těsně za ní.

My to snad vopravdu dokážem! zaradovala se Trin. *Ale kde je Dot?*

Riskovala ohlédnutí. Uviděla zakrslíka, jak kličkuje mezi klátícími se nepřáteli a zběsile vystřeluje další a další trny. Jeho soupeři zvolna ochabovali a odpadávali. Další se neodvažovali útočit a krčili se v úkrytech.

Znetvořená se zastavila: „Dote! Nech je bejt! Pryč! Dělej!“

Skrček nic nevnímal. Jen dál střílel trn za trnem a rozjařeně hýkal.

„Ser na něj, Trin!“ zařval Rogan vztekle. „Ať si tam zůstane, když chce. Nehodlám kvůli němu chcípnout a jestli se z toho dostane, zabiju ho sám! Už mu v tý jeho malý bedně ruplo úplně!“

Trin se chystala protestovat, ale velitel ji chytil za šaty a smýkl s ní dál.

Měl přitom v obličeji takový výraz, že magická raději poslechla.

Na kraji lesa se potom ještě naposledy ohlédla. Uviděla Dota, jak zplihle visí na vidlích mohutného chlapa, který se zvolna sesouvá k zemi a umírá.

No… asi mu to vopravdu patřilo.

Otočila se a běžela za Roganem.

XVI.

„Posel chmur cestu tvou zkříží,
neštěstí strašlivé očekávej!“

Grošák bujně pohazoval hlavou a těšil se na další jízdu. Velmistr Dorien rozladěně sledoval nebe.

„Bude bouřka, Jene. Pořádná. A protože nemá smysl jen tak pro nic za nic v tomhle všem reznout na dešti, tak to už koukej konečně udělat správně, ať se můžeme vrátit na Fernost. Vpřed!“

Jejich odpolední projížďka tentokrát měla cíl – Dorien zavedl Jena na turnajové kolbiště, které Roderich nechal upravit k výcviku jezdectva. Z takřka prázdných tribun několik zvědavců sledovalo panošovo snažení.

Jen se na svém novém koni rozcválal přes kolbiště. V jedné ruce meč, ve druhé štít a uzdu – řídil hřebce hlavně nohama a přenášením váhy. Objel první překážku a prudkým sekem rozpůlil dýni položenou na kůlu ve výšce lidské hlavy. Rychle kličkoval mezi dalšími třemi překážkami, znovu sekl, zásah. Slyšel, jak někdo výská a povzbuzuje ho. Rozjel se, prudké zastavení a otočka kolem dokola, seknutí nalevo a hned napravo…

Poslední dýni opět chybil.

Zkroušeně dokončil jízdu a vrátil se na začátek. Přichystal se vyslechnout velmistrovo láteření. Rytíř tam však nestál.

„Zhyň, bídný červe!“ ozval se Dorienův burácivý hlas z druhé strany kolbiště. Zasvištěl meč a nezasažená dýně se rozletěla. „Není radno zdržovat rytíře Řádu od jídla!“

S širokým úsměvem otřel meč do hadru, který mu úslužně přinesl

jeden z přítomných sluhů, neúnavných měničů rozsekaných dýní, a pak Jenovi pokynul a zavolal: „Nepřátele jsme zdolali, jedeme jíst?“

Jen šťastně přikývl. V duchu nad tím jen kroutil hlavou, pořád to ještě nechápal – ale vypadalo to, že z něj Dorien brzy udělá rytíře.

Já snad opravdu jen s ním!

Opět se štípl, tentokrát snad už po sté. A ještě pořád napůl čekal, že se opravdu probudí.

Jen… Mantichor… z Fernostu!

~ ~ ~

Rámus trpasličího večeření se z Malé hodovní síně rozléhal po celém Fernostu. Sluhové, kteří stáli kolem stolu a jen stěží stíhali uhýbat před odhozenými kostmi a letícími korbely, se křečovitě usmívali a přemýšleli, zda slíbený příplatek za službu trpaslíkům opravdu stojí za to.

„Hogere, tos přehnal!“ zaječel mladý Ferghan v trpasličtině a vyskočil na lavici. „Já tě zabiju!“

Hoger se jen pobaveně chechtal: „Do toho, ty pískle! Na co čekáš?“

„Bratříčku, sedni si,“ pronesla Targhena tiše. „A ty ho v tom nepovzbuzuj.“

Hoger na ni pobaveně mrkl: „Ale no tak, proč dneska tak zachmuřeně? Rád mu vyhovím! Ale ať počká, než si zavážu vobě ruce za záda, ať je to rovnej boj!“

„Hogere, ty smrdutá bečko!“ Trpasličímu chlapci vzteky přeskočil hlas – vzápětí se už Ferghan dral na bývalého velitele toragských stráží přes stůl. „Počkej, až…“

Ohromná ruka ho chytila zezadu za opasek.

„DOST!“ zaburácela Targhena rozlíceně a mrštila Ferghanem zpět na lavici. „Oba dva! Všichni! DNES NE!“

Rozhostilo se ticho. Trpaslíci zůstali na Targhenu zírat. Zděšení sluhové už byli na půl cesty pryč ze síně.

Hoger se samozřejmě ozval první: „Co se to s tebou *dneska* děje? Slyšelas houkat sýčka, nebo co?“

Targhena neodpovídala. Všichni zvážněli.

„Já také," pronesla Garela po chvíli. „Doufala jsem, že to byl jen sen…"

„Potom to musí být někdo z nás," vyjádřil všeobecnou obavu Serpig. „Kéž je to smrt v dobrém boji."

Trpaslíci mlčky pozvedli korbele a připili na to.

Sluhové se nedůvěřivě vraceli ke stolu, připraveni kdykoli se zase dát na útěk. Bětka, která pospávala s hlavou na složených rukou, zvedla hlavu, probraná nezvyklým tichem.

„Co…?"

Garela položila dívce ruku na rameno dříve, než mohla dokončit otázku: „Byla zvěstována smrt, malá ženo."

„Čí? A kým?"

Ryšavá trpaslice už jen zavrtěla hlavou a přitiskla si prst na rty.

„Přeje si Jeho Milost *opravdu* vstoupit? Je si tím *skutečně* jista?"

Rádce Thalas se zarazil. Komorník Jonas byl jediný muž na Fernostu, který se mohl pochlubit delší službou sevarským králům než on – a teď právě stál mezi ním a dveřmi do královych osobních komnat, nepouštěl jej dovnitř a na tváři rozhodně neměl svůj obvyklý důstojný výraz.

Našel si snad Roderich milenku? Nedivil bych se, s tím peklem, co mu teď provádí Alista… ale o tom bych přece musel vědět!

„Ustup mi, Jonasi. Mám důležitou novinu a král ji musí slyšet. Neprodleně – ať má tam uvnitř kohokoli."

„Jak Jeho Milost ráčí…" pronesl Jonas smutným hlasem a ustoupil stranou. „Ale ať raději dává pozor, kam šlape. Mohla by uklouznout po lahvi nebo se pořezat o střepy na podlaze."

„Cože?"

„A ať se Jeho Milost nezlobí, že neotvírám sám – ale bojím se, že bych mohl udeřit Jeho Veličenstvo do hlavy. Panu vévodovi to bude odpuštěno spíš."

„Pro Rytířovu milost…"

„Má slova, pokud tak smím podotknout, pane."

Thalas opatrně otevřel. Ozval se cinkot posunovaných střepů. Kdosi zevnitř zasténal a vzápětí se pokusil o strašlivou napodobeninu

zpěvu. Vévoda si zhrozeně uvědomil, že to je Roderich.

To prase se ožralo! A ten smrad… on se snad i pozvracel!

Rádce byl opět o krok blíž konečnému rozhodnutí nahradit Rodericha Moscou. *Smrtí krále učiním pro Sevar takové dobrodiní, že mu nebude rovno!*

Přikryl si pláštěm ústa a nos, aby alespoň trochu zmírnil štiplavý pach zvratků, potu a odpařujícího se alkoholu, a vkročil dovnitř. Král napůl ležel, napůl seděl u stěny hned u dveří, korunu měl nakřivo, zrak úplně zakalený a kolem sebe tři rozbité lahve a louži vybryndaného vína.

Když se před ním rádce zastavil, Roderich zvedl hlavu a zamžoural na něj jako krtek na slunce. Nasadil parodii na provinilý úsměv a oznámil: „Trochuzme… torchu… sme diplotohleto. Matili!“

Vzápětí mu hlava klesla na stranu, celý se svezl na zem a začal hlasitě chrápat.

„Tolik k naší sázce, Roderichu!“ ozval se v tu chvíli hluboký hlas Roderichova hosta. „Výhru mi vyplatí tady tvůj rádce – tedy pokud nic nenamítáš.“

Thalas se nevěřícně obrátil ke Rhanovi. Trpaslík seděl ve svém křesle, Kleyraig položenou napříč přes kolena. Po pravici se mu válela spousta uražených hrdel od lahví, po levici hromada střepů dosahující skoro až po opěradlo.

„Co… co…“

Rhan si Thalasova koktání nevšímal. S rozmrzelým výrazem si prohlížel prázdnou láhev. Pak ji podržel nad hromadou střepů a stiskl. Ozval se praskot pukajícího skla. Trpaslík hmátl po stuze, s jejíž pomocí Roderich vždy přivolal další víno, a rázně s ní zacloumal. Prázdný háček se zamíhal ve vzduchu, bylo ticho. Rhan to zkusil znovu. Podařilo se mu stuhu utrhnout. Okamžik na ni nespokojeně zíral, potom zavrtěl hlavou a pustil ji na střepy.

„Jaká… jaká sázka?“ odvážil se Thalas zeptat.

Rhan si nejprve pečlivě otřel a uhladil vous; potom rozvážně vstal a zastrčil si Kleyraig za opasek. Ani se přitom příliš nekymácel. Nakonec napřáhl dlaň k Thalasovi: „Moje a králova. Král nic nenamítal, takže plať!“

„Já? Ale…“

„Plať! Deset zlatých hrongů!“

„No dobrá, ale kolik je to v dukátech?“

„Až to bude dost, zastavím tě!“

Thalas před hrozivě se tvářícím trpaslíkem raději couvl. Rychle otvíral měšec a odpočítával zlaté mince. „Deset? Patnáct? Cože, dvacet? To ještě nestačí? Tady jsou poslední tři, víc u sebe nemám!“

Trpaslík sevřel zlato v dlani: „V těch vašich rádoby zlatých mincích mi dlužíš ještě čtyři sta a sedmdesát a sedm. Zítra.“

„Ale za to by byla celá…“ Thalas neměl čas to doříci, neboť trpaslík stále nebyl spokojen. Přikročil k rádci, čímž ho natlačil ke zdi, a zatvářil se ještě výhrůžněji: „Jsi zpět, takže už doufám víš. Kde?“

Pro Rytířovu milost, ten šílenec mě snad jen tak pro nic za nic zabije!

„Já nerozumím…“

Rhan se zamračil: „Sekery! Kde?“

Thalas děkoval osudu, že tohle již stejně chtěl povědět: „Mág Renzon a jeho učedníci zjistili…“

„Bez vytáček!“

„Ale vždyť já…“

„Do výhně s tebou!“

„Hrad Narnost barona Archibalda! Narnost! Snažně prosím, pusť mě…“

Rhan si to chviličku přebíral. Potom pustil rádce zpět na zem a odcházel. Po cestě zavadil ramenem o prázdnou zbroj. Když se na něj začala kácet, zařval, ohnal se pěstí a rozmetal ji po celé místnosti. Všiml si Jonase, který před ním ustoupil až do rohu, cosi jeho směrem zavrčel v trpasličtině a šel dál.

Thalas se vypotácel ven z královsky zaneřáděné komnaty a ztěžka dosedl na židli, kterou mu Jonas úslužně přistrčil. V tu chvíli se už rádce začínal vyloženě těšit, až se Rodericha zbaví.

Komorník si povzdychl: „Pokud to Jeho Milost ukonejší, *ona* není tím, kdo to v zájmu diskrétnosti bude muset osobně uklízet…“

„Nezávidím ti to, opravdu ti nezávidím.“

„Snažím se hledět na tu lepší stránku, pane.“

„A na té je psáno co?“

„Je tam psáno, že jsem udělal dobře, když jsem královu hostu zabavil ten zvonec, dokud nám ještě ve sklepích zbylo nějaké víno.“

Jen se ještě stále usmíval jako dítě o svátku Rytířovy štědrosti.

Dorien jej vzal na večeři do Velké hodovní síně, s ostatními řádovými bratry! Byl to splněný sen: všichni jej vítali mezi sebou a plácali po rameni, Herman se mračil, že mu málem upadlo obočí… Trochu se to pokazilo tím, že se nečekaně nedostavil král – prý jej sklátila náhlá nevolnost –, takže mu Jen nemohl být slavnostně představen, ale velmistr nad tím jen s úsměvem mávl rukou: „Alespoň se máš proč těšit na zítřek, čekateli!“

Jen mířil do Malé hodovní síně za trpaslíky. Měl pocit, že se vznáší. Z obláčku spokojené pýchy jej stáhla teprve zadumanost sluhů, kteří mu šli se špinavými podnosy naproti.

„Trpaslíci už tam nejsou?“

„Ale jsou, pane…“

„Opravdu?“ Čekatel se nedůvěřivě zamračil: „A co že je není slyšet?“

„Nevíme, pane. Najednou ztichli, jako by jim někdo umřel.“

„A…“ bál se Jen zeptat, „…umřel?“

„Ne, pane. Prý teprve umře.“

„Ach tak…“

Jen sluhu propustil a o nic moudřejší vešel do síně.

Trpaslíci seděli kolem stolu v naprosté tichosti. Když Jen vstoupil, všichni jej pozdravili úklonou hlavy, ale potom se zase vrátili ke svým chmurným myšlenkám.

Než panoš stihl usednout, Bětka mu vyrazila naproti. Uchopila ho za loket a vedla pryč. Zmohl se jen na šeptané: „Co se děje?“

„Já nevim…“ zaklapla za sebou dveře, „ale už to tu s nima nevydržim! Pojď se někam projít, jo?“

„Projít?“ zaúpěl Jen nevěřícně. „To myslíš vážně? Celý den jsem…“

„Jenom po hradě,“ zasmála se jeho protestům pobaveně, „konečně si trochu popovídat.“

Čekatel se na ni také usmál – a najednou se cítil plný síly.

„Archibald?“ nadzvedl Dorien udiveně obočí. „Tak tomu nevěřím, Thalasi!“

Rádce místo odpovědi jen unaveně pokrčil rameny a na okamžik zavřel oči. Zoufale toužil po spánku. Už se rozhodně necítil o třicet let mladší.

Zavolal si velmistra do své pracovny a krátce mu oznámil, kdo že ukradl sekery – a protože se při tom vyskytli stejní vyvrhelové, zřejmě i unesl princeznu. Dorien nesouhlasil, což se dalo čekat.

„Nedává to smysl, Thalasi. Oba dva přeci Archibalda známe, ne? Je to zbabělá krysa! Ano, určitě by něco takového byl schopen naplánovat – ale nikdy by se toho neodvážil! A že by se spřáhl s orky, hezoun jeden…“

Rádce si promnul čelo, aby zmoženou mysl přinutil k činnosti. Nesměl říct Dorienovi o Archibaldově příslušnosti k rebelům, ale jiný dobrý důvod jej ne a ne napadnout. Bojoval s nutkáním útok na Narnost zkrátka *přikázat.*

Rozhodl se získat čas: „Také jsem to od něj nečekal, Doriene…“

Velmistr ho neposlouchal. Vypadal zamyšleně: „Ledaže by opravdu měl něco společného s tou rebelií. To by pak smysl dávalo. S tolika šlechtici po svém boku by se cítil sebejistý – a mohl by skrze Violu upevnit legitimitu svého převzetí Sevaru.“

V Thalasovi hrklo. Přinutil se k přesvědčivému úsměvu: „V tomto se mýlíš, velmistře. Archibald k rebelům nepatří. Dal jsem Narnost několikrát tajně prohledat – kdyby se syn rozhodl kráčet v otcových šlépějích, věděl bych o tom!“

Dorien zamračeně potřásl hlavou: „Pak ale opravdu nevím, co by tam Viola dělala. Ještě tak ty sekery, tomu bych rozuměl, Archibald je tou svou sbírkou rarit doslova posedlý…“

„Však to stačí, Doriene,“ získal rádce zpět půdu pod nohama. „Tou krádeží urazil naše hosty a poskytl nám dokonalou záminku se jej konečně zbavit. Nehledě na to, že i pouhá naděje, že tam princeznu najdeme, je dostatečným důvodem tam jet.“

Velmistr pokrčil rameny a už se dál nepřel.

Thalas kul železo, dokud bylo žhavé: „Potřebuji, abyste vyrazili co možná nejdříve. Bojím se, že tu Archibald má zvědy – jakékoli otálení je tudíž nebezpečné.“

Dorien přikývl: „Souhlasím. Mohl by se zbavit důkazů. Co že to je s králem? Může jet s námi?“

„Jsem si jist, že by se král osobně zúčastnit chtěl, ale jeho nevolnost se prý ještě zhoršila. Dle vyjádření komorníka Jonáše Roderich při každém pohybu hlasitě sténá.“

„To si to opravdu načasoval nešťastně…“ posteskl si velmistr. „Jestli tam Archibald skutečně má orky – o čemž pochybuji! –, Grunzang bude citelně chybět. K tomu jsem musel před chvílí poslat veškeré volné muže z fernmarské gardy do jedné vesnice, kde prý nějací šílenci pobíjejí vesničany jak mouchy, a pokud máme na Fernostu zůstat bojeschopní, musí tu setrvat i hradní posádka… na druhou stranu, pochybuji, že dojde k boji. Archibald ví, co by to pro něj znamenalo.“

„Přesně tak, příteli,“ souhlasil Thalas uvážlivě – a v duchu spokojeně shledával, že se rozhovor konečně vyvíjí tím správným směrem. „Jeďte nalehko a co nejrychleji, čas je teď náš nejlepší spojenec. Prosím, ponecháš mi tu Hermana, aby obstaral vojenské záležitosti? Na oplátku s vámi pošlu mága Renzona a jeho dva učedníky – určitě se hodí a jsem si jist, že krátkodobě Fernost před magií dokážu ochránit i sám.“

„Budiž.“ Dorien se obrátil k odchodu, ale ve dveřích se ještě otočil: „Chci, aby jedno bylo jasné, Thalasi. Jedeme tam jen pro sekery – ručíš mi za to, že se královna nedozví nic jiného. Kdybychom v ní probudili falešnou naději a Violu nepřivezli, měla by z toho smrt!“

Thalas přikývl a krátce se nad tím zamyslel. Když za velmistrem zaklaply dveře, zvolna se usmál a udělal si poznámku.

To by mohl být skutečně příjemný nadávek.

Jen a Bětka už chvíli kráčeli chodbami vedle sebe a v rozporu s tím, co dívka prve navrhla, zarytě mlčeli.

Čekatel nevěděl, čím začít, a byl z toho celý nesvůj. Nakonec za sebe rozpačitě vypravil: „Velmi rád bych tě poznal blíž, Alžběto.“

Dívka naklonila hlavu na stranu a zkoumavě se na něj podívala: „Takže si nechceš povídat?“

Jenovi hned nedošlo, na co dívka naráží – ale vzápětí celý zrudl a

zakoktal se: „Já… já to tak… tak…“

Bětka vyčkávala na odpověď a nechala ho, ať se v tom topí.

„Já myslel,“ nadechl se nakonec zhluboka, „že bych rád slyšel, odkud jsi, co máš ráda, a tak! Ne… tamto.“

Bětka pokrčila rameny a čtverácky se pousmála. Potom se do Jena zavěsila – málem mu tím způsobila další koktavý šok – a začala hraným povzdychem: „Nevim, co bych ti povídala, vždyť já jsem jenom obyčejná holka z vesnice…“

Dala se do vyprávění a Jen jí naslouchal, spokojen, že už nemusí nic vymýšlet.

Povídala mu o svém pravém otci-žoldákovi, jak měla ráda jeho příběhy z válečných i objevitelských výprav, jak jí sliboval, že až bude větší, vezme ji s sebou – a jak mu v tom zabránila smrt. Smutně pokračovala o tom, jak zoufalá matka vzala do chalupy otčíma, z něhož se záhy vyklubal nenapravitelný ochlasta a hrubián, který ji udřel až k smrti. Nakonec se pochlubila, jak vlastně sama odešla do Fernmaru – a ještě jednou Jenovi poděkovala za záchranu.

Čekatel byl z rozpaků opět rudý až po konečky prstů: „To je přece samozřejmé, Alžběto…“ Rychle odváděl řeč jinam: „Ale říkala jsi, že ti pomohl pan Glat?“

„*Pan* Glat? Všivák je to, žádnej pán!“

Jena Bětčin výbuch překvapil: „Ale to přece…“

„Jene, já si nejdřív myslela, kdovíjak to neni skvělej chlap, ale pak na mě byl tak hnusnej!“

„Pan Glat?“

„Jo! Doufám, že někde brzo chcípne! Zasloužil by si to – jestli je pravda jen půlka toho, vo čem mluvil, když blouznil…“

„Ticho!“ okřikl ji Jen okamžitě.

„Co? Proč…“

Čekatel se zastavil, rozhlédl se na obě strany chodby, jestli nikdo není poblíž, a pak ztišil hlas do šepotu: „Chceš říct, že nejlepší špeh rádce Thalase blouznil a přitom prozrazoval státní tajemství?“

„No – asi jo?“

„O tom musíš mlčet, Alžběto! Takové informace nejsou určeny pro cizí uši. Sama sebe uvádíš do nebezpečí! Viděla jsi už rádce Thalase, ne? S tím nejsou žerty…“

Bětka pokrčila rameny. „Nezdálo se mi, že by si ho Glat nějak vážil. Pořád mu sliboval, že ho zabije… a pak se chechtal a tvrdil, že mu s tím pomůže nějakej Archibald.“

„Archibald? Jaký Archibald?“

„Nevím, to už z něj nevypadlo…“

Najednou zpoza rohu vyrazila Garela: „Tady jsou! Říkala jsem, že je slyším!“

Jen s Bětkou ztuhli. Ryšavá trpaslice k nim popošla a kývla na Bětku: „Běž si pro zbraně. Je čas na zkoušku ohněm.“

Překvapená dívka poslechla beze slůvka odporu.

Do chodby vkročil rozložitý Rhan, těsně následovaný ostatními trpaslíky. Zastavil se před Jenem a zachmuřeně se usmál:

„Pomůže Přítel Tergů v boji za zachování cti?“

Jen přikývl dřív, než zcela pochopil, jak zněla otázka.

„Pak ať Přítel Tergů pospíší a shromáždí lidské bojovníky. Společně obrátíme hrad Narnost v hromadu sutě! Terg!“

Trpasličí bojovníci ryčně odpověděli: „Terg!“ a vyrazili směrem k nádvoří.

Jen zůstal stát na místě jako solný sloup.

Tak už jim nestačí mantikóry, už musí ničit celé hrady…

~ ~ ~

Pod skrytem začínajícího shonu chtěla z Fernostu vyklouznout mladá kuchtička v obnošeném plášti. Jeden z vojáků na stráži jí však zastoupil cestu a podezřívavě ukázal na vak, který si nesla přes rameno. „Co v tom máš?“

Provinile svěsila ramena: „Jen co zbylo od panský večeře… otec je nemocnej, žije teď sám v chudinský čtvrti…“

Voják věděl, že by ji měl okamžitě zatknout, ale při pohledu na její oči, zarudlé od neustávajícího pláče, se nad dívkou slitoval.

„Tak běž. Však ono králi neubyde…“

Kuchtička mu vděčností zulíbala ruku a šťastně se rozběhla pryč.

Za prvním rohem se usmívat přestala. Spěchala křivolakými uličkami Fernmaru a se sprostým klením se pokoušela vytřít si z očí

cibuli.

Nakonec rázně zabušila na poněkud nízké dveře zapadlé krčmy. Když se zevnitř ozval nevrlý hrdelní hlas mluvící trpasličtinou, rozhlédla se a tiše odpověděla: „Mám zprávu pro Gorega!“

Dveře se pootevřely. Stál za nimi zachmuřený trpaslík z Mladších v ušmudlané zástěře. Pečlivě si kuchtičku prohlédl, pak napřáhl ruku.

„Tak to ne! Nejdřív klopit!“

Trpaslíkovu tvář zrůznil nesmírně bolestný výraz, ale potom sáhl do měšce a vytáhl dvě stříbrné mince.

„To nestačí!“

Trpaslík vypadal, že si začne rvát vousy – ale pak jednu minci přidal.

„Dobrý, tak tady to máš! Musí se to dostat na místo ještě dneska, je to votázka života a smrti! A vyřiď Goregovi, že já vocaď mizim!“

Trpaslík beze slova zavřel dveře. Kuchtička si nadhodila vak se všemi svými věcmi a zamířila k bráně.

Jen se ztěžka vytáhl do grošákova sedla a v harmonii se svými ztýranými svaly tiše zaúpěl.

Zahřmělo, vzduch voněl po přicházejícím dešti. Ruch na předním fernostském nádvoří dostupoval vrcholu. Rytíři se nechávali od svých i cizích panošů narychlo oblékat do zbroje, podkoní a jeho pomocníci jim vyváděli na nádvoří koně. Všech sedm trpaslíků stálo u brány, tiše a naoko trpělivě, ale Jen si byl jistý, že už se v nich vaří krev. Viděl na nich, že kdyby nepotřebovali někoho, kdo je k Archibaldovu hradu dovede, už by byli dávno na cestě.

Bětka stála s nimi, v ruce uzdu svého ryzáka; ve tváři pobledlá. U sedla měla zavěšený malý štít a jednobřitou sekeru, které jí Garela darovala.

Oni ji snad naženou přímo do bitvy! Musím ji z toho pak nějak dostat…

Čekatel se na grošákově rozložitém hřbetu konečně pořádně usadil a obrátil se k velmistrovi, který už byl také v sedle. Dorien mu pohled krátce oplatil a usmál se.

„Připraven, čekateli?“

„Pane… není to celé nějak podivné? Proč nás jede tak málo?“

„My dva a dvanáct rytířů se svými panoši, to je ti málo?“ Dorien vypadal, že mu to starosti nedělá. „A k tomu tví trpasličí přátelé a tři mágové –jestli tohle není síla, s níž je nutno počítat, tak nevím!“

„Ale Narnost je přece proslulý svou nedobytností, a jestli tam navíc budou i nějací orkové…“

„Odvahu, čekateli! Nenadálý útok už vyhrál mnoho bitev!“

„A to nás baron Archibald opravdu nečeká?“

„To se brzy ukáže. Nuže? Jedeme!“

Dorien řízně zavelel a rytířská jízda vyrazila.

Rhan dal koním dostatečný náskok, potom mávl sekerou a cosi zařval.

Trpaslíci se dali do běhu.

XVII.

„Škoda rány, která padne vedle!“

„Krásný pohled, není-liž pravda, čekateli?“ Hrad Narnost, sídlo zrádce Archibalda, se tyčil nad nimi a jeho hrozivou siluetu zdůrazňoval měsíční svit. Bouřková mračna se přes noc vypršela a beze stopy rozplynula, teď už bylo celé nebe poseté jasnými tečkami hvězd. Dorien se při tom pohledu zasnil: „Pamatuji, jak jsme ho dobývali naposledy. Je to tak dávno… Tehdy jsem byl čerstvě velmistrem a věř tomu nebo ne, král Roderich byl mým panošem, jako teď ty. Archibaldův otec – ať se duše toho ďábla navěky smaží v pekle! – rozpoutal selskou bouři a postavil se do čela rebelů. Jak ten si uměl získat srdce prostého lidu, proklatec! Utáhl ty nebožáky na vařené nudli a zatímco chystal nějaké hrozné magické kejkle, poslal je proti nám na smrt… Prosekali jsme se až sem a oblehli ho, ale dál to nešlo. Ano, tehdy měl Sevar namále.“

Jen stál vedle Doriena a zachmuřeně si prohlížel strmou lesní cestu, která vedla přes úzký přírodní můstek až k jediné narnostské bráně. Jiný přístup nahoru nebyl, zbylé tři strany hradeb shlížely z vysokého útesu dolů na řeku a hluboké údolí.

„Musel se tu udržet velmi dlouho. Poblíž není žádná skála, na kterou jste mohli umístit katapulty, a k bráně se přes ten můstek jistě nedostal žádný dobývací stroj…“

„Chlapče, měl tam dobrou studnu a tolik zásob, že nám z hradeb shazoval poražené krávy, abychom mu prý nezemřeli hlady! A máš pravdu, museli jsme na to postaru, s dlouhou těžkou kládou – a donést ji tam byl skoro zázrak, protože nás neustále zasypávali

deštěm šípů… U té brány zemřela spousta dobrých mužů.

Už měl ta svá kouzla skoro hotová, když ho naštěstí pro nás magie zradila. Vidíš tamtu část hradeb, co je postavená trochu jinak než zbytek? Tak tam byl původně průchod do druhé části hradu, co bývala ještě větší než ta, co vidíš teď. Budovy, hradby i celý útes, to všechno se prostě… vypařilo. Namost je stále impozantní – ale zůstává jen stínem své minulé slávy. Stejně jako je ten chcípák Archibald jen stínem svého otce!“

„Mají zradu v krvi, že?“

„To se vsaď, chlapče. Archibald tehdy během obléhání vyklouzl z hradu a přišel nám nabídnout, že svého otce zradí, pokud mu král udělí narnostské léno i všechna ostatní práva k němu náležící. Byl nám všem odporný, ale chtěli jsme na to přistoupit, abychom zachránili životy svých vojáků. Archibaldův otec však něco tušil a synovu zradu odhalil – když se pak mladý zrádce vracel, naházel jeho spoluspiklence dolů z hradeb, vyhlásil, že se ho zříká, a rozkázal střílet. Archibald měl obrovské štěstí, že se dal na útěk takřka hned poté, co otec začal křičet.

Narnost však nakonec přeci jen získal, protože po tom výbuchu dokázal přesvědčit zbylé obránce, aby se vzdali. Od té doby si Sevar chová tu veš v kožichu a jen čeká, kdy bude neopatrná a rafne tolik, že to ucítíme. Jsem rád, že teď konečně máme příležitost ji vytřást a zadupnout.“

Jen se podíval na Narnost, kde po hradbách neustále přecházely hlídky s pochodněmi, potom se ohlédl na jejich skrovnou skupinku.

„Pane…“ odvážil se zašeptat, „opravdu si myslíte, že tentokrát uspějeme? Je nás tak málo – a co ti orkové…“

„Žádní tam nebudou, znám Archibalda! A lidských vojáků také nebude moc, sotva víc než to, co vidíme na hradbách. Vsadil bych se, že si baron vydržuje posádku jen proto, aby se mohl večer kochat malebně kroužícími plamínky kolem hradeb, estét jeden.“ Dorien se usmál, jen tak pro sebe: „Archibald se nenarodil jako válečník, chlapče. Nebude chtít bojovat. Jen se podívej – vždyť dokonce nechává na noc otevřeno. Lepší pozvání si nemůžeme přát. Za jeho otce by se něco takového nestalo…“ Odvrátil zrak od hradu. „Měsíc se schoval za mraky. Běž říct trpaslíkům, že je čas. A že plán je

takový –“

Sedm Tergů však již vybíhalo.

V malém krbu slabě doutnaly poslední žhavé uhlíky. Světlo tří svíček se odráželo na nedopité číši rýžového vína, jež stála na kraji stolu, pokrytého zprávami o dění v království.

Baron Archibald vstal a unaveně se protáhl.

Měl bych už jít spát. Tohle noční piklení bude má smrt…

Mrkl na sebe do zrcadla a zhrozil se. *Takové váčky pod očima, vždyť vypadám jako stařec!*

Z šuplíku stolu vytáhl malou růžovou lahvičku, trochu esence si ukápl na ruku a začal si ji vtírat do obličeje. Po chviličce cítil, jak se kůže vyhlazuje – a hlasitě si oddychl.

Přece bych nevládl Sevaru vrásčitý, jak by to vypadalo?

Rozhodl se jít spát. Srovnal papíry do úhledných hromádek a naházel je do krbu.

Doutnající oheň se probral k životu. Archibald pozoroval, jak se zprávy špehů i vojenských velitelů krabatí a černají, a spokojeně se usmíval.

Hle, jak se má malá rebelie slibně rozhořívá!

Glat Hern visel za jednu ruku na skalním srázu a horečně se pokoušel získat ztracenou oporu pro nohy. Kdesi v hlubině se teprve teď rozprskl kámen, který se prve uvolnil, když na něj zvěd přenesl celou váhu.

Tam dole jsem mohl skončit i já…

Obvazy na rukou mu nasákly čerstvou krví, špatně se mu dýchalo. Tělo ho neustále přesvědčovalo, aby jej už přestal trápit a pustil se. Ve chvílích, kdy ho bolest přiváděla na hranice mrákot, to nutkání málem poslechl.

No tak, už jenom kousek, pak jsem pod hradbami a zbytek je jen procházka růžovým sadem!

Znovu si říkal, jestli by nebylo méně riskantní přijít prostě branou. Možná by se mu podařilo zůstat s Archibaldem o samotě, zabít ho a rychle zmizet – ale to nebylo dost jisté. A navíc by si na

něj pak mnoho vojáků mohlo vzpomenout... Ne, to nebyl dobrý nápad.

Po této skalní stěně už jednou na Narnost lezl a byl za tu zkušenost rád. Tehdy hledal pro Thalase důkazy o Archibaldově zradě. Baron jej přistihl, ale ke zvědovu překvapení místo popravy nabídl spojenectví.

Ten se bude divit, jak mu to teď splatím…

Minule se při šplhání třikrát vracel dolů, protože narazil na místo, které se neodvažoval zdolat. Teď šel najisto, vyzkoušenou cestou s dostatkem chytů pro ruce a opor pro nohy. Málem se tím nechal ukolébat.

Kdybych si dával jen o trochu menší pozor!

Zhluboka dýchal a zůstal klidně viset. Potom levou rukou propátral skálu nad sebou, zabořil prsty do úzké škvíry, přitáhl se. Levou nohou nalezl malý výstupek, zase se dostal o trochu výš. Konečně zahlédl pohybující se pochodně na vrcholku hradeb.

Už jen kousek!

Sekery zabalené pohromadě v suknu a zavěšené na řemeni mu narážely do zad při každém pohybu. Táhly ho dolů.

To by se vám líbilo, vy trpasličí mrchy!

Posledních pár stop.

Nemohl tomu uvěřit, ale byl nahoře. A na poslední chvíli – měsíc se schoval za mraky a vypadalo to, že tam nějakou dobu zůstane.

Šplhat naslepo bych to opravdu nechtěl.

Přitiskl se k hradbám, aby ho hlídka shora náhodou neobjevila. Než šel dál, rozbalil vak, v němž si nesl klobouk. Nesměl ho mít nasazený, to by ho hned každý poznal: *Ale snad bude nosit štěstí i tak.* Pohladil ho, zabalil zpět a potichu se rozběhl k tajným dvířkům, jimiž mohli obránci během obléhání vpadnout útočníkům do zad.

Co když se Archibald rozhodl vyměnit zámky?

Jen pomyslel na to, že by lezl ještě přes hradby, a udělalo se mu špatně.

V sousedním údolí cválal po cestě k Narnostu kůň, zatížený dvěma jezdci.

„Trin…“

„Co?“

„Asi radši zastav.“

„Proč?“

„Trin, stůj.“

„Proč?!“

„Protože se trhám, sakra!“

Znetvořená se zvonivě rozesmála a přitáhla kradenému koni uzdu. Rogan se s úpěním svezl na zem.

„Už je to zase špatný. Hodně špatný. Dýl to nevydržím. A neni to k smíchu, kurva!“

„V tom se teda mejlíš!“ vyprskla Trin znovu. Pak ale přeci jen zvážněla: „Tohle je teda noc! Mám tě tu nechat a jet sama? Jestli tam ty sekery nedostáném, pán nás zabije!“

„Jo… jeď. Snad ještě neni pozdě.“

Trin pobídla koně do cvalu a zmizela ve tmě. Rogan se odpotácel od cesty a opatrně se složil na měkkou lesní trávu.

„Zkurvenej život!“

Měsíc se schoval za mraky.

„No… tak ať si tedy běží,“ pokrčil Dorien rameny. „Ani Archibald nemůže mít tak hloupé vojáky – zavřou bránu a bude klid.“

„Pane?“ podivil se Jen, „vy chcete…“

„Ale tomu bych nikdy nevěřil, jak se ti trpaslíci umí skrýt,“ kroutil velmistr hlavou a nevšímal si čekatelovy nedokončené otázky. „Chlapče, máš mladší zrak-vidíš je ty?“

„Ne, pane. Jako by splynuli s tmou. A neměli bychom už…“

Dorien ho stále ignoroval: „Neskutečné. Člověk by řekl, že jsou to těžkopádní bijci, ale oni se v těch zbrojích pohybují, jako by na sobě ani nic nenesli. A nikde ani odlesk kovu! Opravdu nevím, kde jsou! No, ale před tím můstkem se snad ukázat musí, takže by všechno mělo být…“

Bětka, která se po odchodu trpaslíků připojila k Jenovi, důležitě kývla hlavou: „Neukážou, pane rytíři. To kouzlo, co ráčil seslat pan mág, je…“

„Cože?“ vykřikl Dorien a ohlédl se na Renzona, který seděl v meditační pozici mezi svými učedníky a v rukou držel jejich spojené

dlaně. Trochu se třásly. „To snad ne!“ Velmistr chytil dívku za ramena a rozzuřeně s ní zatřásl: „Cože mág udělal?“

„Já…“ zajíkla se Bětka, „voni si trpaslíci povídali vo tom, že dovedou bejt tichý, ale že se pořádně neskrejou, tak sem se pana mága voptala, jestli s tim nemůže něco udělat. Řikal, že jo. Proč… proč je to špatně?“

Velmistr ji pustil, zbledl jak stěna. „Pane náš, chytrá ženská! Za co mě trestáš…“

Okamžitě vyrazil za Renzonem. „Zruš to kouzlo! Zrušit, rychle!“

Mág zvolna otevřel jedno oko. Promluvil zvolna, jako by se na to musel zvlášť soustředit. „Proč, velmistře? Naši přátelé ještě nejsou u cíle.“

„Právě proto, musí být spatřeni včas! Splň rozkaz!“

„To přesně dělám. Rozkaz vévody z Dorsi pomoci v tomto útoku.“

„Pro Rytířovo slitování, zruš to! Já vím, co dělám!“

„Opravdu? Začínám o tom pochybovat.“

Mág zavřel oko.

Velmistr zrudl a rozpřáhl se pěstí. Pak se opanoval, rychle si strhl plátovou rukavici a rozpřáhl se znovu.

Jen se mu pověsil na ruku: „Pane, co to děláte?!“

„Pusť mě, čekateli!“

Dorienův velitelský hlas se nedalo neposlechnout.

To už však mezi velmistra a mága skočil Olivir, nejvýše postavený z přítomných rytířů, kteří do té chvíle jen šokované přihlíželi. „Co se děje, pane?“

„Vy blázni,“ zaúpěl Dorien a pokusil se odstrčit Olivira stranou. „Z cesty!“

„Ne, pane, neustoupím. Zdá se mi, že se chystáte couvnout před bojem. To není rytířské!“

Zbylí rytíři nevěděli, co si o tom mají myslet. Nařknout Doriena z nerytířskosti bylo směšné. Olivirovi však na jejich nesouhlasných pohledech nezáleželo. Ve tváři mu plálo odhodlání.

Jen si stoupl k němu. „Nedovolíš zbabělosti nad ušlechtilostí převládnout!“ vyhrkl jedno z Přikázání. Olivir souhlasně přikývl.

Dorien o krok ustoupil. Zavrtěl hlavou a trpce se usmál:

„Nedovolíš hlouposti, by zastřela smyslů tvých… Mohlo to být bez boje. Nikdo by neumřel. Ani vy, ani ti Archibaldovi chudáci, kteří za nic nemohou…“

Kratičkou chvíli bylo ticho, jen nedaleko stojící panoši si mezi sebou něco mumlali.

„Chtěl jsem, aby si Narnostští trpaslíků všimli, aby jim přibouchli bránu před nosem a celá tahle pitomost ztratila smysl. Odrecitovali bychom baronovi jeho provinění, prohlásili ho zrádcem a požadovali vydání princezny i těch zbraní. Ten zbabělec Archibald by se ještě rád nechal odvést v okovech – má tolik vlivných přátel, že ho čeká tak nanejvýš vyhnanství!

A mimochodem: Napadlo někoho z vás, že mohou princeznu použít jako rukojmí? My prostě musíme vyjednávat!“

„Pokud chcete něco udělat, velmistře, máte poslední možnost. Trpaslíci jsou téměř u můstku,“ oznámil Renzon suše. „Není to snadné, sledovat je, jejich podstata je jiná než naše a magii se úporně vzpírá… Toho královského syna kupříkladu nevnímám vůbec, nehodlám na to plýtvat silou. Nicméně se jistě drží v blízkosti ostatních a pod mým stínem, neboť ještě nebyl vyhlášen poplach.“

Shora se ozval hlasitý, burácivý řev – nepochybně Rhanův.

„Ach. Takže ne. V tom případě je mé kouzlo již zbytečné, boj začal. Jedeme jim tedy pomoci, velmistře?“

Rhan zařval bojový pokřik Tergů – a hlava ho rozbolela jak střep. Náladu mu to rozhodně nezlepšilo.

Ještě před chvílí mu bylo dobře. Na všechno se díval ovíněným nadhledem. Jindy běh nenáviděl, ale tentokrát si těch několik hodin i celkem užil. Serpigovy káravé pohledy ho nezajímaly, Hogerovým vědoucným a závistivým poznámkám se usmíval pod vousy.

Dokonce i Kleyraig mu v ruce lépe seděla.

Potom však zastavili – a Rhana dostihla jeho kocovina.

Uhodila ho jako kladivo. Přímo do čela a tak prudce, že se málem skácel. Odolal prvnímu náporu a zůstal stát. Asi déle, než bylo zdrávo, protože s ním zničehonic Hoger zatřásl a přímo do ucha mu zařval: „Hej, vzbuď se! Jdeme dobývat!“

Málem ho na místě zabil.

Všichni ho ustaraně sledovali. Zavrčel několik kleteb a co

nejtišeji vyrazil po cestě vzhůru.

Dělal hrozný hluk a věděl to. Věděl to lépe než ostatní, kocovina mu vyladila smysly do bolestné ostrosti.

Zíral na světla pochodní u brány. Blížila se. Už rozeznával siluety jednotlivých vojáků. Zkoušel je spočítat, ale rozostřoval se mu zrak. Nevadilo mu to. Jejich počet ho nezajímal. Musel je prostě pobít všechny, aby si mohl jít konečně lehnout.

Došel, nebo se spíš dopotácel až na můstek, a vkročil na něj jako první. Kopl do nějakého kamene. Strašný rachot. Doprovodil ho ještě kletbou, teprve poté se zastavil. Ucítil na rameni Serpigovu ruku. Starý strážce něco zašeptal, ale Rhan ho neslyšel – vnímal jen tlukot svého srdce.

Ty postavy tam u brány se začaly nějak rychle pohybovat. Některé zavíraly bránu, jiné se sbíhaly kolem nějakého obrovského mechanismu.

Konečně k němu proniklo Serpigovo naléhavé šeptám: „…už, synu krále, už!“ Rhan zařval a rozběhl se.

Glat pohladil svůj klobouk a poděkoval mu.

Zámek sice vyměnili, ale stačila chvilička s paklíčem. Společně s neklamným cvaknutím odemykaného zámku poskočilo Glatovo srdce radostí. Opatrně na dvířka zatlačil a pootevřel je na škvíru. Naklonil se k ní, aby nahlédl dovnitř – a vtom se dvířka rozlétla. Než se vzpamatoval, měl u krku hrot dýky. Strážný se zašklebil: „Něco slyšim, du se podívat, jesli nám tu zas neřáděj krysy – a ty seš teda sakra velká krysa, jen co je pravda!“

Glat rychle zvažoval své šance.

Strážný se zamračil: „Počkat, já tě znám! Ty seš…“ Vtom se od brány ozval strašlivý řev. Strážný se letmo ohlédl. To zvědovi bohatě stačilo. Chytil vojáka za zápěstí a za loket a jeho vlastní dýku mu vrazil do krku.

Rychle mu přikryl chroptící ústa a počkal, než se tělo přestane zmítat. Potom ho vysvlékl z varkoče, otevřel dvířka dokořán, krátce vyhlédl vzhůru, jestli se někdo nenaklání z hradeb dolů a nemůže ho vidět, načež mrtvého shodil ze srázu.

Řev od brány a troubení na poplach spolehlivě překryly jakékoli

zvuky, které to celé způsobilo.

Glat se oblékl do varkoče v Archibaldových barvách – ani ne příliš zakrváceného –, přepásal se a zhluboka si oddychl. Byl uvnitř.

Ale teď rychle, mám nejvyšší čas!

„Tak dělejte, zatlačte pořádně! Dělejte!“ Brána se zavírala, mezi jejími křídly už zbývaly sotva dvě dlaně. Opírali se do nich čtyři muži, zatímco další čtyři společně s velitelem hlídky dobíhali k velkému ozubenému kolu, jež ovládalo padací mříž. Překotně nasazovali masivní železnou kliku do otvoru v jeho středu.

Stačilo pořádně zabrat, aby se západka uvolnila, pak ji nadzvednout a pustit kliku. Mříž by sjela k zemi jako blesk. Jen se trefit do otvoru a zatáhnout. Nic víc. Snad jen to, že zaseknutý mechanismus stále nikdo nespravil a vytahování mříže dělalo potíže i volskému spřežení.

„Terg!“

Řev toho mohutného šílence – musel to být nějaký netvor! –, který zničehonic vyrazil z temných stínů před můstkem, se neustále přibližoval.

„Co to je zač? Co to je jenom zač?“

„Surahinde, ochraňuj nás před démony pekelnými…“

„Terg! Terg!! Terg!!!“

Brána se zavřela a muži se shýbli pro kládu, která sloužila jako závora. Velitel konečně nasadil kliku a hned se do ní společně se svými vojáky opřel, aby dokázal nemožné. Stačil jen kousek, jen kousek!

„Téééééérg!“

Narnostem se rozlehla strašlivá rána. Veřeje brány se rozlétly. Odhodily na záda čtveřici vojáků nasazujících závoru; těžká kláda jim přistála na hrudi a vyrazila jim dech. Podsaditá postava proběhla přes ně a rozlíceně se rozehnala jednobřitou sekerou. Podloubí brány ohodila krev. Jeden z vojáků pohlédl na pahýl své ruky a omdlel. Druhý se marně snažil vyklouznout zpod závory, když mu podrážka masivní boty s odporným chrupnutím produpla čelist.

Velitel šokované zíral ven, odkud přibíhali další takoví. Někteří měli dokonce rohy!

„Zaberte! Rychle, zaberte!“

Jeho muži stáli k bráně zády a rozlíceného démona neviděli. V té tmě naštěstí nerozeznali, jak velitel zbledl. Ze všech sil se opřeli do kliky – a ucítili, jak se ozubené kolo pohnulo a západka nadzvedla.

Velitel zafuněl, jednou rukou kliku pustil, hmátl po západce a obrátil ji nahoru. Ze všech sil se přitom snažil ignorovat mohutnou postavu, která se zezadu blížila k jeho mužům.

„Na můj povel pustit a usko…“

Sám uskočil dřív. Svým mužům už pomoci nemohl, ten hrozný netvor jednoho z nich doslova rozťal vedví. Zbylí neměli šanci kliku udržet. Ozubené kolo se roztočilo jako káča. Klika rozmašírovala vojáky na kusy, velitele i netvora pocákala krví a s hvízdnutím odlétla kamsi do tmy.

Uvolněná mříž s hlasitým řinčením odvíjeného řetězu sjela k zemi. Železné hroty s třeskem dopadly do důlků v kameni.

Serpig zastavil právě včas, aby ho hroty neprošpikovaly skrz naskrz. Za ním se zastavili všichni ostatní.

Rhan byl uvnitř sám.

Hromový dopad mříže se ještě stále rozléhal podloubím brány.

Ten černouvousý démon se zapotácel, chytil se za spánky a strašlivě zaúpěl.

Velitel hlídky vrhl rychlý pohled nahoru, kde kovové čelisti složitého mechanismu pevně svíraly jednotlivé masivní pruty mříže. Dolů pouštěly bez odporu, nahoru už ne. Narnost teď byl v bezpečí. Tedy pokud se on dokáže vyrovnat se samotným vůdcem těch démonů…

Krví podlité oči se obrátily směrem k němu a probodly ho pohledem slibujícím peklo.

Velitel ztratil nervy: „Ne, prosím, nedělej to! Milost!“

Vrhl by se na kolena, ale netvor už pozvedl sekeru a vykročil k němu. Velitel se neodvážil zaútočit, zmohl se sotva na kryt. Sekera dopadla, srážka zbraní mu zchromila celou ruku.

Sekera bez zastavení opsala oblouk. Velitel zvedl oči a už na ni

jen bezmocně zíral. Ten okamžik se podivně prodloužil, voják si dokonce stačil pomyslet: *Zvláštní. To ostří je takové… křivé?*

Zbraň se mu zakousla do lebky, pokračovala skrze rameno a zastavila se až v hrudi. Na démona vystříkla směsice krve a mozku.

„Terg!“

Velitelovo tělo se zhroutilo na zem. Netvor se o něj zapřel nohou, vytrhl zbraň a obrátil se na dva zbylé vojáky, kteří se mezitím vymanili zpod závory a s hrůzou ho sledovali. Z vousů mu odkapávala krev a oči mu blýskaly šílenstvím.

Rozječeli se, jako by je na nože bral, a dali se na útěk.

Démon se rozběhl za nimi.

Všichni rytíři se obrátili k Dorienovi. Ten se znovu zatrpkle usmál: „Samozřejmě, že jim půjdeme na pomoc. Jsme přeci Řád Safírového meče, poslední výspa víry, Surahindovi vyvolení bojovníci! Ti praví rytíři, co dbají cti, trestají bezpráví… a umírají jako první. Nasedat.“

Vyšvihl se na koně a nastavil levačku jednomu z panošů, aby mu chlapec připjal štít.

Ostatní následovali jeho příkladu, zamyšlení, zamlklí. Jen si také snažil urovnat myšlenky a pochopit, co se pro ně Dorien vlastně chystal udělat. Podíval se na velmistra a setkal se s jeho pohledem. Vzdorně pohodil hlavou: „Jsem rád, že se ti to nepodařilo, pane.“

Dorien se zvláštně, jakoby ulehčené pousmál: „A víš, že já také, Mantichore? Já vlastně také…“

Starý rytíř hrdě přehlédl své maličké vojsko, poté pozvedl kopí s fernostskou zástavou a z plných plic zařval: „Za Rytíře, za krále, za Sevar!“

„Za Sevar!“

„Nahoru s tou mříží, teď!“ zařval Serpig odhodlaně. „No tak, zaberte, musí to jít! Hogere, Targheno, teď!“

Železná kusadla nahoře nad mříží bolestně zaskřípala, ale hroty se nenadzvedly ani o píď.

„Rhane, vrať se!“ řval Hoger marně za vzdalujícím se přítelem. „Slyšíš? Pomoz nám! Uvolni to nějak!“

Stráže na hradbách se vzpamatovaly. Začaly se sbíhat k bráně a natahovat luky. Někteří vojáci hodili dolů své pochodně, aby na nepřátele viděli.

Vzápětí se do země kolem trpaslíků zapíchlo prvních pár šípů. Jeden odskočil od Serpigovy dračí pavézy, kterou měl starý strážce zavěšenou na řemeni na zádech. V rubínových očích tepané dračí hlavy rozzlobeně zablýskalo. Lučištník na hradbách, kterému ten pohled patřil, zděšeně zaječel a ztuhl na místě, neschopen pohybu. Drak z pavézy vzápětí vydechl příval plamenů a proměnil vojáka v živou pochodeň, jež se rozběhla po hradbách s řevem, z nějž tuhla krev v žilách. Pak se konečně zřítila dolů ze srázu.

„Drak! Útočí na nás drak, pomoc!“

„Už jsou uvnitř! Rytíři, smilování!“

„Spas se, kdo můžeš!“

Lučištníci z té strany hradeb, kde hořící nebožák proběhl, do jednoho zpanikařili a sbíhali zpět na nádvoří, aby nalezli bezpečí uvnitř hradu. Ti z druhé strany se však stále krčili za cimbuřím a dál trpaslíky ostřelovali.

„Garelo, Ferghane, štíty nahoru a kryjte nás! A odkopejte ty pochodně!“ velel Serpig, jako by se nic zvláštního nestalo. „Nahoru s tou mříží! Vatragu, nekoukej nahoru a zaber, teď!“

Tentokrát se mříž pohnula. O *celou* polovinu pídě.

V půli cesty se Jen krátce ohlédl a pozdě si uvědomil, že na něco zapomněl: *Neřekl jsem jí, ať s námi nejezdí…*

Alžběta uháněla na svém ryzákovi, v jedné ruce štít, ve druhé sekeru, plavé vlasy jí vlály ve větru. Tvářila se vážně, až zarputile, ale když zachytila jeho pohled, usmála se.

Vypadala v té chvíli úchvatně.

Jen se obrátil zpět a zasněně jel dál. Jestli měl předtím strach – a on ho měl, a pořádný –, tak teď se cítil úplně jinak. Ten kratičký pohled mu poskytl pocit neskutečného klidu. Věděl, že něco takového už nikdy neuvidí.

Vidět – a zemřít.

Uvnitř hradu vládl naprostý chaos. Archibaldovým mužům chyběly rozkazy, pobíhali napůl oblečení sem a tam. Glat si nemohl přát nic lepšího; v tom zmatku si jednoho dalšího vojáka nikdo nevšímal. V jednu chvíli ho sice zastavil jakýsi mladý seržant, který se pokoušel sebrat dohromady oddíl a vyrazit ven, ale když uviděl Glatovu zkrvavenou uniformu – naštěstí zvěda neznal –, jen se zeptal:

„Kolik jich je?“

„Stovky…“ zachroptěl Glat duchapřítomně – a velmi přesvědčivě. „Jsme ztraceni, pane!“

„Odvahu, příteli, odvahu,“ zamumlal značně pobledlý seržant. „Ať je to kdokoli, odrazíme ho!“ Rozběhl se ven. Jeho muži ho nenásledovali zrovna nadšeně.

Glat chroptěl, dokud nezahnuli za roh, potom šel dál. Snažil se rozpomenout, kudy do Árchibaldovy pracovny nejrychleji.

Hrál si sice s myšlenkou, že sekery prostě zahodí a rychle se vypaří, ale Mosca chtěl, aby vše vypadalo věrohodně. Trpaslíci a královi muži museli sekery najít buď ve zbrojnici, nebo v klenotnici, nebo v Archibaldových komnatách. Zbrojnice teď nepřicházela v úvahu, tam se to jen hemžilo vojáky a někdo by mohl být podezřívavější než ten mladý seržant. Kde je klenotnice, to stopař netušil. Takže musel k Archibaldovi.

Kromě toho bylo záhodno, aby barona zabil. Pokud by Archibald přežil a stanul před královským soudem, jistě by hlasitě vykřikoval, že to na něj někdo narafičil – a i když by jeho slovu nikdo nevěřil, přeci jen šlo o slovo šlechtice a král by byl povinován nařídit vyšetřování.

To by se Moscovi asi moc nelíbilo. Nehledě na to, že by Archibald jistě prozradil i mě.

S tím řevem všude kolem byla malá šance, že barona zastihne nepřipraveného, jak původně zamýšlel. Nakonec ho ještě bude muset hledat, možná ho nalezne již obklopeného vojáky… a i kdyby ne, i kdyby ho nakrásně zastihl samotného v jeho komnatách, odpravit ho nebude nic jednoduchého.

Glat se rozmrzele zašklebil.

Archibald měl pověst krysy – a krysy zahnané do kouta bojují nejzuřivěji.

Archibald v duchu proklel celý svět a přitiskl si polštář na uši.

Proč musí všichni tak strašně řvát? Co se děje, konec světa?

Pokoušel se to nevnímat a spát dál.

Jestli mě bude třeba, komorník na mě zabuší.

Na dveře někdo zabušil.

To je snad naschvál!

Baron ztěžka vstal, opláchl si obličej vodou z misky, postavené u postele, oblékl si černý župan a zastavil se před zrcadlem, aby se krátce upravil. Nespokojeně se ušklíbl, ale pak jen pokrčil rameny, obrátil se ke dveřím a zaujal vznešenou pózu.

„Smíš vstou… Ach, ty už jsi zde? Copak jsem ti už tisíckrát neřekl, že máš čekat na vyzvání?“

„Pane, velmi se omlouvám, ale… ale…“

„Co je tak důležité, že to nepočká do rána?“

„Pane, na hrad zaútočili démoni.“

„Prosím?“

„Brána padla. Byl tam viděn drak, pane.“

„Cože?“

„Je mi to velmi líto, pane.“

„Ty ses asi zbláznil, ne?“

„Račte se podívat z okna, pane.“

Archibald přeběhl k oknu a vyklonil se ven. Odsud neviděl na bránu, ale to ani nemusel. Přímo pod ním prchala skupina zpanikařených vojáků. Pronásledoval ji řvoucí černovousý bojovník, z něhož trčelo alespoň pět šípů. Nezdálo se, že by ho to nějak zpomalovalo.

„U všech pekel, kdo to je?“

„Vůdce démonů, pane.“

„Hloupost. Máš vůbec rozum? Podle těch vousů a sekery bych tohle odhadl na jednoho z těch Thalasových trpaslíků. Hmmm. Ale přiznám se, že jsem je čekal menší.“

„Útočí na nás tedy sám král, pane?“

„Zcela zřejmě. Ten mizera Goreg očividně buď zklamal, nebo zradil. To mám za přílišnou důvěru v trpasličí přísahy.

Přines mi něco slavnostního, ať nevítám Rodericha v nedbalkách, ano? A vyřiď kapitánu mamlasovi, aby za žádných okolností nekladl

odpor – kapitulujeme!“

Komorník se uklonil a odešel. Archibald zatím se zaujetím sledoval, jak vojáci a jejich pronásledovatel mizí směrem k zadnímu nádvoří.

Jak to ten Thalas dělá, že se vždycky směje naposled?

Trpaslíci unaveně odfukovali, ale nevzdávali se. Mříž se zvedla o další půlpíď.

Nesměli si ani na chvíli odpočinout. Kovové čelisti nepouštěly mříž nahoru, ale dolů to šlo samo. Kdyby ten úžasný mechanismus nebyl na straně nepřítele, Tergové by rádi vyslovili jeho tvůrci obdiv.

Magie dračí pavézy se již neprojevovala a lučištníkům otrnulo. Kolem trpaslíků opět pršely šípy. Jejich štíty začínaly připomínat jehelníčky.

„Zaberte, teď!“

Tentokrát celá píď.

„Už se dostanu skrz!“

„Stůj, Ferghane, ještě počkej! Potřebujeme tě tady!“

Mladý trpaslík Serpiga neposlouchal. Proplazil se mezi hroty mříží jako úhoř.

„Sejmu ty lučištníky!“

„Ne, zůstaň tu!“ Targheně zazněl z hlasu strach. „Vrať se!!“

„Není čas!“ Ferghan za běhu sklopil západku na ozubené kolo: „Tohle pomůže, já jdu na ně!“

„Ty malej horkokrevnej pitomče! Zapomněls na sýčka?“

Targhena zapomněla na mříž a pustila ji. Nebýt západky, celé jejich snažení by přišlo vniveč.

Jeden z lučištníků bystře využil odkryté místo. Vztyčil se, pečlivě zacílil a vypustil šíp.

Vatrag tiše zaklel a svalil se na zem. Dřík šípu mu trčel zpod pravé lopatky.

Úspěšný střelec se spokojeně usmál, přikrčil se a sáhl do toulce pro další šíp, aby zkusil štěstí i s lépe obrněnými nepřáteli.

„Terg!“

Voják se obrátil ke schodům vedoucím z průchodu brány a zbledl. Ferghan se na něj řítil jako velká voda. Lučištník zoufale

nasazoval šíp do tětivy, natáhl luk, zamířil, pustil tětivu, ucítil, jak mu uhodila do koženého nátepníku… ale špatně nasazený šíp mu zůstal v ruce.

Mladý trpaslík ukázkově rovným sekem stal svého soupeře a s bojovým pokřikem běžel po cimbuří dál.

„Vrať se, bratříčku!“ řvala za ním Targhena bezmocně. „Počkej!“

Zabil třetího lučištníka a zmizel jim z očí. Jeho řev se rychle vzdaloval.

„Popadlo ho bojové šílenství!“ prohlásil Serpig ustaraně. „Rychle, konec odpočívání, zaberte! Nesmíme je tam nechat samotné!“

„Vydrž, bratříčku!“

Targhena zabrala a doprovodila to souvislým řevem. Západka cvakla, jak spadla o zub výš, mříž povyskočila o píď – a dál stoupala.

Rhan před sebou hnal více než desítku vojáků. To, že je nemohl dohnat, ho přivádělo k zuřivosti.

O rameno mu škrtl další šíp, ale nevšímal si toho. Užíval si strach, který vzbuzoval. Bylo mu jasné, že kdyby jen trochu zaváhal, lidé by se vzpamatovali a rozsekali ho na kousky, ale dokud běžel a řval, hrůza je nenechala myslet.

Opět zahnuli za roh. Oběhli hlavní budovu – citadelu – kolem dokola a vraceli se k bráně.

Cosi skočilo dolů z hradeb a vrhlo se zboku přímo mezi prchající vojáky. Blýskalo to kolem sebe rychle vířící ocelí a probíjelo se skrz, zanechávalo to za sebou jen mrtvé a zmrzačené. Na obranu se nikdo nezmohl; většina obětí ani netušila, co je vlastně zabilo.

Rhan zprudka zastavil a couval, aby se Ferghanovi nepřipletl do cesty.

Ten mladý je berserk!

Teď by byl skvělým cílem – ale když se rozhlédl po hradbách, v blízkosti žádné střelce neviděl.

Ztěžka oddychoval. Sprint a dospělý trpaslík, to věru nešlo k sobě – ale možná se alespoň zčásti zbavil kocoviny.

Ve všeobecném řevu rozpoznal Serpigův zvučný hlas udílející rozkazy.

Ksakru, proč jsou pořád u brány?

Rozběhl se tam.

„Rhane, u všech kladiv, konečně! Pomoz nám! Není tam někde ta klika?“

Syn krále se shýbl pro kliku a zasunul ji do čtverhranného středu ozubeného kola. Pevně se rozkročil a zabral. Na zaťatých svalech mu naběhly žíly. Ostatní Tergové se přidali a mříž začala pravidelně stoupat.

Trpaslíci radostně zajásali. Sotva mohli, proklouzli dovnitř a připojili se ke Rhanovi. Serpig vtáhl dovnitř zraněného Vatraga, Garela couvala jako poslední a kryla je před několika posledními odvážlivci na hradbách. Kratičce se po Vatragovi ohlédla, aby se ujistila, že je již v bezpečí – a v tu chvíli jeden šíp projel mezerou v jejím rozpadajícím se štítu i její rukou.

„Ale ne…“

Proběhla pod mříží a dřepla si vedle ležícího Vatraga. Povolila řemení štítu, zatnula zuby a pak šíp zlomila na místě, kde vycházel ze štítu a nořil se jí do ruky. Štít zahodila a naklonila se k Vatragovi, aby ho prohlédla.

„Ruce pryč!“ zachrčel horník odmítavě a zvedl se na kolena. „Ty mě nech, zvrhlice! Nepotřebuju tě, ještě se dokážu postavit! Přece nepadnu, když jsem ještě nezabil jediného nepřítele!“

Ušklíbla se: „Co tak najednou? A jsem vopravdu ráda, že jsem tě tak krásně rozžárlila, ale teď už na hraní neni čas!“

„Ty tedy… nechceš…“

„Přestaň vykládat hlouposti a nech mě zlomit ten šíp, ať ti nepřekáží. Ty pak odřízneš řemen od mýho štítu a přivážeš mi ruku k tělu.“

Vatrag na ni okamžik hleděl, pak ztěžka přikývl a postavil se. „Tak do toho.“

Serpig, Targhena, Hoger a Rhan se zatím potili u kliky.

„Zaberte, teď! Ještě víc! Víc!“

Rhanova kocovina v tu chvíli nabrala druhý dech a vrátila se v plné síle.

„Zaberu, Serpigu – ale přestaň řvát, rozumíš?!“

Mříž dál stoupala.

Když po úzkém můstku jako první z rytířů přejel velmistr Dorien, musel se shýbnout, ale pod mříž se vešel. Rytířská jízda se rozdělila na dvě poloviny a rychle se řadila na nádvoří. Zbylí lučištníci na hradbách a ti, kteří zaujali pozice u střílen v hradu, je zasypávali šípy, ale střely se odrážely od slabě světélkujícího štítu z čiré síly, který nad rytíři udržoval Renzon a jeho učňové. Panošská jízda a Bětka prozatím zůstaly v krytu podloubí.

Targhena naposledy zabrala za kliku a pustila ji: „Musím za bratrem!“ křikla nesmlouvavě. „Kam šel?“

Rhan mávl rukou dozadu za citadelu a Targhena se rozběhla pryč.

Serpig sklonil hlavu a tím předal velení: „Kde udeříme my, synu krále?“

„Proč nevelíš dál sám, šlo ti to skvěle!“

„To nejde a ty to víš, synu krále.“

Rhan se zašklebil a rozhlédl se po nádvoří. Když nepočítal mrtvá těla, bylo dokonale uklizené – oproti Fernostu byl Narnost jako klícka. Z hlavního vchodu citadely právě začali vybíhat vojáci, hnaní ven hlasitými rozkazy jakéhosi postaršího muže, a šikovali se proti rytířům. Někteří běželi po schodech zpět na hradby a do chodeb uvnitř, aby se nepřátelům dostali do zad – nádvoří mělo napříč sotva čtyři sáhy, proklouznout kolem rytířů po straně bylo nemožné.

Mlčení se příliš protáhlo. Serpig opět sklonil hlavu: „Synu krále, *navrhuji* prozatím ponechat radost z hlavního boje lidem a vyčistit hradby, neboť tam se s koňmi nedostanou. Pokud si pospíšíme, na citadelu již uhodíme společně.“

„A Ferghan s Targhenou?“ vmísil se Hoger nesouhlasně. „Ti už budou uvnitř! To je tam necháme samotný?“

„Nu, snad budou mít dost slušnosti, aby nám nějaké ty nepřátele nechali,“ odtušil Serpig suše. „Nuže, synu krále?“

Rhan s kyselým obličejem určil trpaslíkům cesty a zavelel do útoku.

Baron Archibald rozčileně přecházel po místnosti. Na okamžik se zastavil u okna, krátce vyhlédl.

„Proč jsme se ještě nevzdali? Kde se ten mizera komornická poflakuje?“

Snížil se dokonce natolik, že zkusil z okna sám křičet – ale jeho hlas, uvyklý spíše jemnější konverzaci, neměl proti řevu velitele posádky šanci.

Opět venku zahlédl toho obrovitého trpaslíka. Černovousý kolos si s brutální cílevědomostí klestil cestu skupinkou vojáků na hradbách. Rozháněl se sekerou, která vysloveně urážela Archibaldův cit pro krásu řemeslného umění – na rozdíl od některých dekadentních šlechticů se v kráse odporností nevyžíval.

„Tak už se vzdejte, vy pitomci, vzdejte se!“

Důstojnost nedůstojnost, musel jednat sám. Opásal se mečem – překrásnou zbraní, tenkou a lehkou dle posledního výkřiku módy z jižních zemí, místo záštity koš spletený z tepaných hádků – a jen tak v županu vyrazil ke dveřím.

Ty se však samy rozlétly. Stál v nich jeden z jeho vojáků ve stejnokroji nasáklém krví.

„Co děláš tady, ty nemehlo? A co ten klobouk, to snad patří k uniformě? Zpátky na nádvoří, řekni jim, ať… Počkat!“

Uskočil právě včas. Čepel meče mu proťala jen přední lem županu.

Archibald okamžitě tasil a ukázkovým krytem a odskokem zneškodnil další dva útoky. „Glate, příteli! No že jsem to nečekal? Thalas tě nakonec přetáhl zpět? Netušil jsem, že umíš tak kavalírsky odpouštět…“

Zvěd neodpovídal. Opatrně vešel dovnitř, meč napřažený k protivníkovi. Volnou rukou zavřel dveře.

Archibald kroutil hlavou: „Poslal tě, abych určitě neutekl? Ten starý páprda se ale dokáže namíchnout!“

Zatímco mluvil, tasil ještě dýku a zaujal elegantní šermířský postoj. Glat na něj podnikl několik zkusmých výpadů. Baron se nenechal vyprovokovat. „Chápu situaci správně, když předpokládám, že můj sluha vzkaz o kapitulaci už nikdy nikomu nesdělí?“

Glat ho tlačil ke zdi, ale Archibald jeho útoky celkem bez obtíží kryl; když se ocitl v úzkých, unikal plavnými, takřka tanečními krůčky. A nepřestával mluvit: „Něco mi na tom celém nesedí, příteli. Nezdálo se mi, že by na mě útočilo celé vojsko. Tedy ne, že bych chtěl bojovat, já umím vzdát ztracenou věc – ale to jste si byli tak

jistí? Mám… měl jsem tu dobrých sto dvacet mužů!“

Stopař srazil Archibaldovu zbraň stranou a zuřivě se mu rozehnal mečem po hrdle. Baron jen ustoupil o krok zpět a útok za něj zachytil sloupek jeho lože s nebesy. Překrásná řezbářská práce se tiše zhroutila do sebe. Archibald si smutně povzdychl: „Jaká škoda, byl to výstavní kousek… Co že jsi dnes tak nemluvný, Glate?“

Zvěd se pustil do dalšího útoku. Baron jen ustoupil a zničehonic se zastavil. Sklonil zbraně k zemi a zavrtěl hlavou: „No tak už dost! Možná jsme oba zrádné krysy, ale to neznamená, že se tu budeme zabíjet jako zvířata! Ty jsi chytrý, Glate, tak kolik stojí tvá chytrost tentokrát? Víš, jak umím být štědrý!“

„Pozdě, Archibalde. Já už…“

Baron švihl zápěstím. Glat nestihl uskočit dost rychle. Špička Archibaldova meče mu rozťala tvář od brady až k obočí. Zvěd se zapotácel, pravé oko okamžitě zalité krví. Rozmáchl se vlastní zbraní, ale záludný šlechtic bez obtíží kryl dýkou. Přiskočil ke zvědovi ze slepé strany a sekl znovu. Glat rychle couval, aniž by věděl kam. Zakopl o lavici. V pádu se otočil k soupeři zády. Archibald ho s vítězným úsměvem sekl napříč přes záda i přes ten podlouhlý vak.

Kovově to cinklo a zablesklo se. Šlechticův překrásný meč se roztekl jak máslo.

Baron se s poněkud nevěřícným výrazem díval na pahýl, co mu v ruce zbyl.

Glat se obrátil zpět a prohnal mu čepel břichem.

Archibald obrátil pohled na rozšiřující se Krvavou skvrnu na svém županu. Dýka i pahýl meče mu vypadly z ochablých prstů.

Glat by čekal, že se teď jeho soupeř sesune k zemi. Archibald se však místo toho obrátil a odpotácel ke dveřím.

Než se zvěd s tichými kletbami na rtech vyhrabal zpět na nohy, baron byl na chodbě. S mečem trčícím z břicha mířil neznámo kam.

Rytíři se seřadili do dvou klínových formací a čekali jen na rozkaz. Velmistr tiše stál na špici jedné z nich. Nevěřícně zíral, jak z narnostské citadely vybíhají stále další a další vojáci. Ze všech sil se snažil zachovat na tváři klidný úsměv. Tváří v tvář stále rostoucí

přesile to nebylo nic jednoduchého.

Asi opravdu stárnu, povzdychl si v duchu. *Když už si proti Řádovému praporci troufne bojovat i Archibald… Alespoň s těmi orky jsem se snad nemýlil.*

Doufal, že jeho plán vyslat rytíře po obou stranách citadely a sevřít pěšáky mezi dvě drtivá kladiva není příliš odvážný. Neměl čas rozmýšlet, zda raději nenechat rytířskou jízdu pohromadě. *Jak je možné, že tu má Archibald tolik vojáků?*

Krátce se ohlédl po úzkém můstku, jediné únikové cestě. *Jestli se obrátíme, bude to masakr… Nemáme jinou možnost než bojovat! A na změny v taktice už není čas…*

Zhluboka se nadechl, odkašlal si a pokynul Jenovi: „Drž se po mém boku, čekateli! Ať se děje, co se děje!“

Ve skrytu duše ještě doufal, že Archibald vycouvá, ale ta naděje byla stále menší a menší.

Postarší muž v důstojnické uniformě, který nejméně devět desítek narnostských hlasitě šikoval před vstupem do citadely, už byl téměř hotov.

Jestli je nechám zaútočit, jsme ztraceni určitě.

„Pane, není jich zas až tolik! Projedeme jimi jak horký nůž máslem a na zpáteční cestě vezmem zbytek!“

„Výborně, Mantichore. Dobře řečeno,“ souhlasil velmistr s neupřímným úsměvem. Opět si povzdychl: *Strach má velké oči – odvaha malé.*

Nakonec to vzdal.

Pohlédl na své rytíře a ukázal na Olivira: „Povedeš naši zálohu, příteli. Odhadni vhodný okamžik.“

Rytíř přikývl, odjel k podloubí a tlumenými příkazy rovnal panoše do řady. Bětku přitom schválně přehlížel. Se vzdorným obličejem se stejně přidala.

„Připraveni? Kde je Renzon?“ všiml si Dorien znepokojeně, že magický štít zeslábl. „Musí chránit zálohu!“

„Pane, vycítil jakési magické nebezpečí!“ hlásil jeden z učňů. „Odjel zpět ven!“

„Zastanete ho?“

„Již to děláme, pane!“

„Výborně.“ Dorien spustil hledí své přílby a sklonil kopí. „Tak tedy: Děj se vůle Surahindova! Za Sevar!“

Obě rytířské formace vyrazily vpřed.

„Za Sevar!“

Trin zastavila na kraji lesa a hleděla nahoru k Narnostu, kde očividně probíhala velká bitva.

Takže sem přišla pozdě. Stihnul to aspoň Glat?

Zavřela oči, aby zkusila zvědovu mysl vyhledat. Sice nevěřila, že se jí to podaří, vřava víc než dvou set vědomí jí nadělala v *mimosmyslech* pěknou spoušť, ale chtěla to alespoň zkusit.

Docela mi na tobě začíná záležet, stopaři.

Vzápětí si uvědomila, že… že není sama? Nevěděla, jak ten pocit popsat, ale jakoby se jí cosi dotýkalo, ze všech stran současně. A blížilo se to!

Otevřela oči. Z brány v hradbách vyrazil osamělý jezdec v dlouhém plášti, v ruce zářící hůl, bílé vlasy a vousy za ním vlály. Ta přítomnost, co obklopovala mysl psychické mutantky a pokoušela se do ní proniknout, musely být pátrající myšlenky neznámého.

Jsou tak jemný! Neměla sem vo nich ani potuchy, dokud sem nezačala hledat… To musí bejt opravdickej mág!

Na Trinině tváři se usadil zlý škleb.

Jo, jeden z těch mágů, kvůli kterejm sem málem skončila na hranici. Kvůli kterejm je ze mě zrůda!

Byla unavená, nesmírně unavená – ale vztek jí sám zvedl ruce. Zavřela oči; náhle viděla mágovu mysl zcela jasně. Blížila se k ní, natahovala zářivé úponky k její mysli a přichytávala se, chystala se ji sevřít. Byla jemná, pohybovala se s grácií a přesností, jaké ona nikdy nebyla schopna.

Nemám šanci, je to mistr!

Ale to nic neznamenalo. Vzpomněla si na oheň, který jí sežehl tělo, a zlostně zaječela. V jediném kratičkém okamžiku zkoncentrovala veškerý svůj vztek i bolest do samostatné nenávistné myšlenky – a vymrštila ji k cíli. Její mimosmysly zahltila strašlivá exploze. Když se po chvilce vzpamatovala, mágova mysl už nikde nebyla – zmizela beze stopy.

Otevřela oči. Starcův kůň dojel k okraji můstku a pomalu zastavoval. Po jeho jezdci ani vidu, ani slechu.

Trin se spokojeně uchechtla a pobídla koně, aby se dostala ke hradu blíž. Vtom se však se zpožděním dostavily následky jejího útoku.

Té únavě nedokázala vzdorovat. Ruce a hlava jí ztěžkly jako olovo. V posledním záblesku jasného vědomí otočila koně do lesa.

Po nějaké době jízdy spadla.

Kopyta bila o dlažbu v takřka jednolitém rytmu. Sevřený šik nepřátel se rychle blížil.

Jen nejasně cítil, že přišel ten správný okamžik pro paniku. Měl však tolik práce s udržením svého bujného grošáka ve správném tempu a těžkého jezdeckého kopí ve vodorovné poloze, že na zbabělé myšlenky prostě neměl čas.

Jejich polovina rytířské jízdy uháněla přes nádvoří jako železná bouře. Pět kopí neochvějně mířilo vpřed. Jen doufal, že to šesté, jeho vlastní, budí stejný dojem.

Čekatel se třásl – ale víc než strachem to bylo trémou. Nemohl než obdivovat velmistra. Starý rytíř třímal kopí jak lehkou hračku, ovládal svého bělouše jemnými stisky kolen a k tomu všemu ještě stačil po očku sledovat, zda jeho muži správně drží pozici.

Co tu dělám? Měl bych dál běhat za jeho koněm, nemám právo tu být! Ještě nic neumím!

Od nepřátel je již dělilo jen dvacet kroků. Patnáct. Deset. Jen sklonil kopí trochu níž. Zdálo se mu nemožné, že by někoho trefil. *Každý uhne! Proč by čekali, než je nabodnu?*

A potom se podíval do vytřeštěných očí vojáků v první řadě narychlo postavených šiků. Viděl jejich směšně vypadající krátké meče, tenkým plechem pobité štíty a prošívané vesty a uvědomil si, že oni nevidí mladého chlapce, kterému jeho představený milostivě dovolil jet s ostatními.

Oni vidí Mantichora, v železe zakutého bojovníka, který se na ně řítí a nikdo a nic ho nezastaví!

Pět kroků. Jen sevřel kopí tak pevně, jak jen dokázal. Společně s ostatními rytíři řval: „Za Rytíře! Za krále! Za Sevar!“

Teď!

Rytířská jízda najela do hustě namačkaných pěšáků s ohlušujícím třeskem kovu a praštění dřeva. Ocelové hroty proklály nebožáky v první i v druhé linii. Koně zdivočelí bitevní vřavou kolem sebe bili kopyty. Řádoví bojovníci pustili již zbytečná kopí a tasili lehčí zbraně – meče, sekery, palcáty. V sevřené formaci pronikali hlouběji mezi nepřátele a bili všude kolem sebe.

Dění kolem se rozmazalo v podivnou směsici míhajících se přátel i nepřátel. Řev z mnoha hrdel, řinčení zbraní narážejících o zbroj a bolestné výkřiky raněných splynuly v ohlušující bouři zvuků.

Čekatel komusi zasekl meč do krku a trhnutím zbraň osvobodil. Z mumraje těl před ním se oddělily další dvě postavy se zbraní nad hlavou. Jednu z nich probodl, útok té druhé zachytil na štít a chystal se udeřit. Místo toho mu cosi zepředu narazilo do helmy. Kovové zadunění ho ohlušilo, do průzoru mu vlétly třísky z roztříštěného šípu a zabodaly se mu do obličeje. Neviděl. Naslepo udeřil, minul. Rychle si strhával helmu. Očekával, že mezitím zemře.

Pěšák své šance nestihl využít.

„Dlužíš mi láhev vína, čekateli!“ zařval Dorien a vyprostil palcát z pěšákovy hlavy. „Červené, nějaký dobrý ročník!“

Jen zamžoural, do oka se třísky naštěstí nedostaly. Ve vteřině, kterou mu velmistr svým zásahem daroval, se pokusil otřít z tváře krev a pot. Bylo to k ničemu, jen si je rozmazal po celém obličeji.

Vzápětí na to zapomněl a rozmáchl se k dalšímu útoku.

Bětka vrhala postranní pohledy na zkrvavená těla v podloubí brány. Nasládlý pach krve ji dráždil. Málem se neudržela a začala zvracet.

A to chci bejt bojovnice? Počkat – chci? Vopravdu chci?

Potěšilo ji, že panošům také není zrovna nejlépe. Na druhou stranu ji pořádně hnětlo, že ji ten rytíř, co jim velel, tak okázale ignoruje.

A vůbec, proč by mi měl velet zrovna tenhle? Nepatřím k nim, jsem tu s trpaslíkama! No jo… ale kde jsou?

Nezbývalo jí nic jiného, než zůstat s panoši a nevšímat si toho rytíře stejně tak, jak si on nevšímal jí.

S obdivem sledovala, jak Dorienova jízda rozprášila první řady

nepřátel a teď se probíjela dál a dál.

Zajeli hluboko, to se teda musí nechat!

Okamžik poté se ozval třesk odkudsi zpoza citadely, kde udeřila druhá polovina rytířů.

Tlačíme je! Ale z citadely přicházej další posily… co se stane, až rytíře vobklopěj zezadu?

„Připravte se!“ zavelel rytíř zvučně. Panoši se narovnali a křečovitě sevřeli své meče.

To jim ty záda jako budem krejt my? Ne, ne, to je přece blbost, vždyť je to tu samý dítě…

V tu chvíli se Olivir obrátil přímo k Bětce a s kamennou tváří navrhl: „Co takhle tu zůstat a chránit naše mágy, paní? Tohle nebude místo pro dámu…“

Pochybnosti byly pryč, okamžitě nahrazeny vzdorem: „Jedu s váma!“

„To nemohu dovolit! Zakazuji to!“

„Polib mi, nádhero!“

Olivir zůstal jak opařený: „Tak… dobře, jak chceš.“

Dělal, že nevidí, jak se tím panoši baví, určil místo Bětky jednoho z nich, pobídl koně a jel. Chlapci ho následovali, Bětka s rozjařeným výkřikem také. Kolem nich pršely šípy, ale žádný nedoletí až k cíli. Renzonovi učni se činili, seč mohli. Než vlétli mezi bojující vojáky, Bětce krátce blesklo hlavou, že se musela zbláznit.

Hluk bitvy doléhal do hradu jen tlumeně. Z audienčního sálu se rozléhaly duté údery a takřka nelidské sténání. Šedivějící voják, veterán sloužící již od dob Archibaldova otce, se plížil po tlustém koberci s dýkou v ruce. Sledoval stezku z krvavých skvrn. Již byl téměř u cíle.

Pootevřel velké dveře vedoucí do audienčního sálu a spatřil krvavou lázeň. Rudý běhoun vedoucí k trůnu lemovaly končetiny, hlavy a těla. Na jeho konci stál malý, krví zbrocený netvor, a bil hlavou svého posledního soupeře o kamenné schody. Nebožák ještě žil.

Veterán polkl, ale necouvl. Plížil se dál. Snažil se nepředstavovat si, co se stane, jestli se to neskutečné *něco* otočí a spatří ho za sebou.

Srdce mu bušilo jako o závod; bojoval s touhou otočit se a prchat – ale poznával tváře těl, kolem kterých procházel. Některá z nich patřila jeho přátelům. Kdyby je nepomstil, zjevovali by se mu až do konce života. Již nikdy by nedokázal klidně spát.

Netvorova oběť už nesténala. Ten šílenec si toho však nevšímal, dál jí omlacoval lebku o schod. Mezi každým dunivým úderem byla chvilka pochmurného ticha. Starý voják si dával pozor, aby došlapoval vždy, když hlava dopadne. *Bum* a krok. *Bum* a krok. *Bum* a krok.

Vzpomněl si na svou ženu a krásnou dceru. Co s nimi bude, když tady zemře?

Ticho a krok.

Netvor se bleskově otočil. Veterán v duchu zaklel a skočil po něm. Zabodl mu dýku do zad a odvalil se stranou.

Svištící ostří se mu mihlo těsně před obličejem. Vyškrábal se na nohy a pozpátku ustupoval. Nevěřícně zíral na tu *věc*. Měla krabatý obličej, hrozivě koulela očima a od úst jí šla krvavá pěna. Hrot veteránovy dýky jí trčel ven z hrudi kdesi nad srdcem. Pokud nějaké měla…

Co jsem to udělal! bědoval stařec v duchu. *Rozlítil jsem samotného ďábla!*

Srdce mu bušilo jak splašené. Zničehonic ucítil prudkou bolest vystřelující do levé ruky.

Ne! Pane náš, já ještě nesmím zemřít…

Malý netvor po něm jednou rukou vrhl mrtvé tělo vojáka, které muselo být alespoň dvakrát větší než on. Stařec nestihl uhnout, mrtvola ho srazila na zem a pohřbila pod sebou. Bez sebe strachy zíral do šílených očí, v nichž nezůstalo ani trochu rozumu.

Přesto sípavě žadonil: „Milost! Milost!“

Sekera se zvedla k úderu. Stařec zmlkl a sledoval, jak z ní stekla kapka krve a padá mu přímo do očí. Bodavá bolest se znásobila, bušení srdce ho ohlušovalo.

A pak náhle nebylo nic.

Vatrag ztěžka kráčel chodbou běžící vnitřkem hradeb. Krev mu stékala po zádech ve stále slabším proudu. Každé další nadechnutí

bolelo.

Tak to vidíš, otče, splnilo se ti přání. Zemřu jako bojovník. Daleko od domova, daleko od své rodiny. Snad budeš šťastný.

Držel se Garely za rameno, aby neupadl. Dělala, že o tom neví. Byl jí za to vděčný.

Já vím, že mě slyšíš, otče. Nesmíš to před ostatními předky dát najevo, ale v hloubi duše jsi rád, že?

Ty parchante…

Musel se rozesmát. Místo toho se však rozchrchlal a z hrdla se mu vydralo několik krvavých bublin.

Garela se zastavila a ustaraně se po něm ohlédla. Ve tváři byla také bledá, z prstů bezvládné ruky jí odkapávala krev. Podívali se jeden druhému do očí. Neřekli si nic, jen se unaveně usmáli.

Chystali se vykročit dál, ale zůstali stát. Slyšeli to oba.

Když se dveře před nimi rozlétly a do chodby vrazil oddíl vojáků vedený mladým seržantem, rozběhli se jim vstříc.

„Terg!“

Garela se k nim dostala první. Zuřivým máchnutím svého kladiva komusi rozdrtila hrudník, potom ji prudký výpad dalšího muže připravil o helmu i část skalpu. Otřeseně se zapotácela, na chviličku nevěděla, kde je. Horník ji levačkou strhl zpět a širokým máchnutím krumpáče před sebou vyčistil prostor. Pustil Garelu, chytil krumpáč obouruč a máchnul podruhé. Jeden z vojáků se na trpaslíka vrhl a zabodl mu meč do slabin. Vatrag ho odkopl zpět a máchnul potřetí. Ocelová špice projela útočníkovi lebkou a vyjela až na druhé straně.

Voják s krumpáčem v mozku zůstal na okamžik stát. Celé tělo se mu nekontrolovatelně třáslo. Ostatní lidé na to zděšeně zírali.

Vatrag se ušklíbl. Potom mu z úst vyrazil proud krve.

Vatrag, ničí syn, padl obličejem na zem a zůstal ležet.

Garela na něj vytřeštila oči, pak se postavila nad něj a rozpřáhla se. Do vousů jí stékaly dva proudy slz.

„Tak jen pojďte, vy chudáčci, na co sakra čekáte?!“

Lidský seržant cosi zařval a vojáci se na ni sesypali jako mouchy.

Bětka už pochopila, že dva dny výcviku ji na opravdovou bitvu ani v nejmenším nepřipravily.

Když vrazili mezi pěšáky, kteří se snažili dostat rytířům do zad,

měla proti sobě zničehonic nepřítele. Viděla vousatou tvář, vykulené oči, nepříčetný výraz. Vyděsila se. Málem zavřela oči. Instinkt ji na poslední chvíli přinutil do té tváře seknout – jako by to za ni ale udělal někdo jiný. Voják klesl pod kopyta ryzáka s bolestným zavytím.

V tu chvíli se rozčilené zvíře rozhodlo, že tohle opravdu není místo, kde chce být. Vzepjalo se a prchalo zpět. Bětka se sotva udržela v sedle; málem pustila sekeru, druhá ruka jí klouzala z hrušky sedla.

Před bránou riskovala ohlédnutí.

To ne!

Rytíř ve žlutých a červených barvách padal z koně.

Jene!

Trhla za otěže a zaklonila se, co nejvíc to šlo. „Ty blbá herko, zastav!“ Přenášela váhu nad koňův zadek. Dokonce si i představovala, jak je strašně těžká. „Zastav, jsem řekla! Nebo půjdeš do salámu!!“

Jenže to už byli venku z hradu a uháněli po úzkém můstku dolů k lesu.

Hoger vyprostil své bojové kladivo ze zdi a zběžně ho očistil od omítky, krve a vlasů. Přehlédl strážnici, do které před okamžikem vrazil, a to, co zbylo z jejích tří obránců. Nebyl to pěkný pohled.

Tohle bylo místo, kde se měl setkat s ostatními. Zřejmě narazili na větší potíže než on.

Jo, něco slyším!

Rozkopl dveře naproti. Otevřela se před ním chodba, na jejímž konci se bojovalo. Rozeznal Garelinu zrzavou kštici.

Lidské hlasy, které se odtamtud ozývaly, zněly nepříjemně vítězně. Hoger zaklel a rozběhl se.

Vlétl mezi lidské vojáky jako střela z katapultů. Kladivem smetl dva, bodcem na konci topora přišpendlil třetího ke zdi. Vtom ucítil drtivou ránu do prsou a odpotácel se zpět. Vrhl rychlý pohled na svou hruď, kde mu v plátovém pancíři vězela sekera. Mladý seržant, co to dokázal, se rychle shýbl pro meč jednoho z mrtvých. Hoger rozlíceně zařval a vrhl se na něj. Muž proklouzl pod těžkopádným

kladivem a sekl. Trpaslík nastavil ráně ruku v plátové rukavici a jednoruč švihl kladivem zpět. Mladík se znovu vyhnul. Dalšímu útoku čelil posíleným krytem. Hogerovo těžké kladivo mu přerazilo zbraň. Trpaslík vítězně zaryčel a máchnul shora. Místo krve však vytryskly úlomky kamene; seržant se zachránil kotoulem, během kterého sebral ze země další meč.

„Hrome, přestaň tu poskakovat a umři!“ zasupěl Hoger vztekle. „Tohle je nějakej boj?“

Ode dveří za ním se ozvalo praštění dřeva, pak několik zoufalých výkřiků a nepříjemných bublavých zvuků.

„Nezdržuj, Hogere,“ ozval se Rhan do ticha, které vzápětí nastalo. „Nebo potřebuješ pomoct?“

Seržant se podíval Hogerovi přes rameno a zbledl.

„A mě se nebojíš?“ rozvzteklil se světlovousý trpaslík, „Rhane, ten je jenom můj! Zničil mi zbroj!“

Mladík pustil meč, obrátil se a prchal.

„Vrať se, ty zbabělce!“

Hoger vytrhl sekeru ze svého pancíře a hodil ji za ním – ale minul. Mávl nad tím rukou a nechal vojáka běžet. Trochu rozmrzele si prohlédl zprohýbané okraje díry, která se táhla od středu hrudního plátu téměř ke kraji.

„Kdo by to byl řekl? Ten kluk mě skoro dostal,“ ušklíbl se a zase se začal usmívat. „Měl bych si najít něco k pití. Takhle na sucho nestojím za nic!“

S veselým chechtotem se obrátil. Pak uviděl bezvládně ležícího Vatraga a Garelu, která nad ním stála, opřená o své kladivo, zbrocená cizí i vlastní krví od hlavy až k patě.

„Je Vatrag…?“

Nedopověděl a zmlkl.

Ze strážnice dorazil rozvážným krokem Serpig. Jeho zlatý pancíř utržil několik hlubokých škrábanců, šedivý vous měl pocuchaný, mezi pláty rukavic mu uvízlo několik krvavých cucků – ale to bylo vše, zraněn nebyl. Zachmuřeně přehlédl scénu, potom pohlédl na Rhana: „Hradby na mé straně jsou čisté. Tvé rozkazy, synu krále?“

Rhan pochybovačně hleděl na zvolna se kácející Garelu.

„Chci jít dál!“ vyrazila trpaslice nenávistně. „Položím jejich

hlavy u Vatragova hrobu!“

Syn krále se kousl do rtů. „Ne, Garelo, ty zůstaneš tady. Na čestné stráži u jeho těla. Rozumíš?“

Potlačila vzteklou kletbu a odvrátila se od něj.

Zvenku se stále ozýval hluk zuřícího boje.

„Serpig a Hoger za mnou.“

Garela se zlostně dívala, jak odcházejí.

Vzápětí omdlela.

Ferghan zíral do strnulých očí mrtvého vojáka a zvolna se probíral. Spustil sekeru, která již nedopadla, a zmateně se rozhlédl.

To… to je strašné… a to já?

Podíval se na svou zbraň a zbroj, dotkl se špičky trčící dýky. Potlačil bolestné syknutí.

Ano. To já. Jsem berserk.

Hrdě se usmál. Sice to zabolelo, ale na tom nezáleželo.

Jsem berserk, jako matka!

Příliš nechápal, jak je možné, že s bodnou ránou v takovém místě ještě žije a stojí na nohou.

Ale ne, čemu se divím? Nad berserky přeci drží ruku samotní bohové.

Stále ještě v opojení kráčel ven ze sálu. Zvenku slyšel hluk boje. Musel jít ostatním na pomoc. Ještě by někdo z nich mohl zemřít. *Třeba ten náfuka Hoger!*

Vyšel ze dveří a ocitl se u paty dlouhého schodiště. Pohlédl nahoru a strnul.

Stál tam impozantně vyhlížející muž. Vypadal, jako by přehlížel své panství – na rtech mu pohrával zasněný úsměv. Z hrudi mu trčel hrot zbraně, stejně jako Ferghanovi.

Vztáhl k mladému trpaslíkovi ruku a cosi zachrčel. Ferghan se lekl: „Mág!“ a rychle ustoupil zpět do sálu. Už o lidských kouzelnících slyšel hodně a čekal, že kolem něj prolétne samotné peklo.

Nic se nedělo.

Opatrně vyhlédl. Ten muž se pomalu svalil dopředu. Jeho tělo se kutálelo ze schodů; ruce a nohy létaly kolem, jako by patřily hadrové

loutce. Zůstal ležet na krátkém odpočívadle, hlavou dolů, mrtvé oči vytřeštěné kamsi na strop.

Ferghan se opřel o sloup, náhle ho popadla slabost. Měl pocit, jako by teprve teď plně odezněla euforie, ve které bojoval. Ta rána začínala bolet. Každý další nádech byl trochu těžší.

Nahoře nad schody se objevila další postava. Zběžně se rozhlédla, ale Ferghana krčícího se u sloupu si v rozčilení nevšimla. Trpaslík si oddychl – nevěděl, zda by ještě dokázal bojovat.

Nově příchozí tiše seběhl k mrtvému, vytrhl mu z břicha meč a rychle ho zasunul do pochvy. Potom rozbalil podlouhlý vak, vyndal z něj Leyu a Reyu a položil je vedle mrtvoly. Ferghan se na zlomek vteřiny zaradoval, že jsou sekery na světě – ale pak se zamračil. Ten člověk se choval podivně. A navíc mu připadal povědomý. *Kdyby neměl celou tvář od krve…*

Neznámý se znovu opatrně rozhlédl – a tentokrát si ho všiml. Zaváhal. A Ferghan ho poznal: *To je Glat Hern, ten zvěd od dvora, co vyprávěl o orcích!*

Ulehčené se usmál: *Tak je to v pořádku… Také ho sem vyslali, na pomoc! Ale – ale proč nechal Leyu a Reyu u toho mrtvého?*

Stopař k němu rychle seběhl. V tu chvíli se nablízku ozvalo: „Bratříčku! Bratříčku, kde jsi?“

Ferghan chtěl odpovědět, ale už se nedokázal dost nadechnout. Ten člověk nad ním stál a tvářil se divně.

„Prosím, Glat,“ zasípal trpaslík v lidštině, „zavolat sestra…“

Zvěd tasil dýku.

Ferghan vytřeštil oči. Z posledních sil mávl sekerou.

Příliš pomalu.

Glat mu vykopl zbraň z ruky, zvrátil mu hlavu dozadu a jediným prudkým švihem mu otevřel hrdlo.

„Ferghane!“

Targhenin křik se ozval těsně za rohem.

Stopař vzal nohy na ramena, prchal po schodech nahoru. Ferghan si marně tiskl ruce na krk, krev z tepny stříkala proudem.

Targhenina mohutná postava se objevila na druhém konci chodby. Když uviděla chroptícího bratra, zděšeně zaječela a rozběhla se k němu.

„Ne! To nesmí být pravda!“

Ale je, sestřičko.

Ferghanovi to najednou celé připadalo k smíchu. Cítil se neskutečně odlehčený, jakoby nad věcí. Targhena si horečně trhala kusy látky z šatů, aby mu je nacpala do rány, ale on se jejímu úsilí jen smál.

Už to nemá smysl, sestřičko.

Klečela před ním na kolenou, jedním dechem mu spílala do malých hlupáků i prosila, ať to přežije.

Raději běž za ním…

Koutkem oka mrkl nahoru na schody. Jeho vrah byl dávno pryč. Ferghan se zamračil.

Tak to ne!

Uchopil Targhenu za tváře a přinutil ji se vším přestat. Hleděla na něj uslzenýma očima. Nikdy dřív ji plakat neviděl, ale teď si toho nevšímal. Soustředil se jen na to, aby vyplivl krev z úst a vyrazil ze sebe: „Zrada… Glat… Hern!“

Bylo to spíš jen zachroptění. Sestra mu neporozuměla. Zkusil to znovu, ale už to nešlo. Neměl dech, zalykal se krví, dusil se. Člověk by na jeho místě dávno zemřel, ale on ještě spustil ruku k zemi a pokusil se svůj vzkaz napsat krví. Nevěděl, zda se mu to podařilo. Zatmívalo se mu před očima, přestával cítit své tělo.

Targhena však pochopila.

„Zabiju ho. Spolehni se.“

Ferghan se spokojeně usmál a zavřel oči.

Rytířské klíny se zastavily a rozpadly.

Každý teď bojoval jen sám za sebe. Dorien viděl, jak Archibaldovi pěšáci strhli z koně dalšího rytíře. Koutkem oka sledoval, jak do něj mlátí jak smyslů zbavení, ale dostat se k němu nemohl. On a zbylí dva Řádoví bratři zoufale bojovali o holý život – a velmistr věděl, že je to jen otázka času. Přesila byla příliš velká.

Olivir, velitel zálohy, se k němu snažil probojovat, ale jeho kůň se náhle vzepjal se smrtelnou ranou v hrudi a pohřbil ho pod sebou. Čtyři z šesti zbývajících panošů padli takřka vzápětí, poslední dva obrátili koně a prchali pryč. Dorien jim to neměl za zlé. *Poskytneme*

jim čas utéct. Alespoň někdo to přežije.

Někdo ho vší silou sekl do stehna. Skrz pláty nepronikl, ale možná zlomil kost. Velmistr zařval bolestí a ztrestal útočníka palcátem. Vzápětí mu šťastně vystřelený šíp vlétl do úzké štěrbiny hledí, proletěl okem i lebkou a zarazil se až o zadní stěnu helmy.

Když Archibaldovi vojáci viděli, jak velitel královských padá ze sedla, nadšeně se rozjásali.

V tu chvíli se však za jejich zády rozlétly dveře strážnice a lidské hlasy přehlušil burácivý trpasličí řev.

„Terg!“

Rhan zachmuřeně kráčel vpředu. První tři nepřátelé se sotva stihli otočit. Železné svaly bývalého kovářského učně prohnaly Kleyraig skrz kryt i tělo prvního až do boku druhého. Poslední soupeř však neváhal a s vítězným křikem zasáhl Rhana mečem do brady.

Nebyl to zrovna přesný zásah. Zbraň dopadla křivě, sklouzla po trpaslíkově tvrdé čelisti. Vzala s sebou jen trochu kůže i s pramenem vousů.

Rhan přesto – či spíš právě proto – šokované ztuhl. Zíral na černé vousy přilepené na vojákově meči. Vzápětí hmátl muži po krku, přitáhl si ho k sobě a rozlíceně zasyčel: „Stáls mě alespoň pět let cti, červe! Rozumíš? Rozumíš?“

Vojákův krk chřupl. Nebožákovo tělo okamžitě schlíplo. Rhan ho hodil na pěšáky, co se na něj mezitím vrhli, a s nenávistným řevem se do nich pustil.

Hoger si olízl vyschlé rty a rozmáchl se kladivem. Zarazil jednomu z vojáků hlavu do hrudi až po uši. Ohnal se volnou rukou v plátové rukavici a srazil k zemi dalšího. Někdo ho zkusil probodnout zezadu, ale zlomil si meč o jeho zbroj. Než se stačil vzpamatovat a stáhnout, Hoger roztočil kladivo v novém rozmachu a zametl záludného útočníka ke zdi.

„Lidská kovařina, lidští bojovníci – pche!“

Boj to byl krásný, ale Hoger cítil, že do něj nejde celým srdcem. Neustále těkal očima po opascích svých nepřátel. Když konečně našel, co hledal, radostně zavýskl.

„Hej, ty tam, třasořitko!“

Vrhl se po vojákovi s tak nadšeným výrazem, že se nebožák raději obrátil na útěk. To už se však trpaslíkovy chtivé prsty sevřely na jeho polní lahvi. Byla přivázaná pevným koženým řemenem, který jen tak nepovolil. Hoger ji zkusil odtrhnout, ale místo toho zvedl celého vojáka.

Zatímco zuby vytahoval zátku a jednoruč kolem sebe mával kladivem, aby si udržel ostatní lidi od těla, nedočkavě přemýšlel, jaký obsah tam voják asi má.

Je pozdě v noci, to by tam klidně moh mít kořalku! V pivo nedoufám… ale co, sakra, vždyť bych teď nepohrd ani vínem!

Zvedl láhev k ústům a už si maloval, jak tekutina svlaží jeho vyprahlé hrdlo.

Láhev byla –

„Prázdná?“ zařval Hoger rozzuřeně a vytáhl si visícího nebožáka výš, až se jejich obličeje takřka dotýkaly. „Co seš to za vojáka, když máš prázdnou feld flašku? To se nedivím, že s váma tak zametáme!“

Voják mu nerozuměl ani slovo a raději strachy omdlel.

Hoger ho pustil na zem a vrhl se do boje s dvojnásobnou vervou.

Čím dřív to tady skončím, tím dřív se něčeho napiju!

Serpig kráčel vpřed v pomalém, neměnném tempu, a kolem něj umírali lidé. Jeho obrovská sekera se pohybovala v úsporných obloucích a zdánlivě nenarážela na žádný odpor. Za starým strážcem zůstávala široká cesta z mrtvých těl, z nichž většina měla na tvářích překvapený výraz.

Svištící ocel sťala vojáka, který by přísahal, že byl mimo její dosah. Bodec na konci topora projel srdcem muže kradoucího se ze zálohy, který si byl naprosto jist, že se na něj trpaslík ani nepodíval. Další Archibaldův pěšák vytřeštěnýma očima zíral na ruku, svou ruku, která ležela před ním na zemi – před okamžikem se pokusil seknout Rhana do nechráněného boku, ale Serpig se o bezpečí syna krále staral dobře.

Kráčel za běsnícím Rhanem dál, rozhlížel se po nádvoří a jen tak mimochodem bojoval. Zamračil se. Zbylí dva rytíři nemohli vydržet dlouho a překvapení, které způsobili oni tři, už také opadlo. Bylo načase s bojem skoncovat, dokud to šlo.

Pozvedl pavézu a drakovi zasvítily oči.

Jen se sípavě nadechl.

UŽ jsem zas skončil pod mrtvolama… Nějak se to se mnou táhne.

Pokoušel se nadzdvihnout těla, která ho pod sebou uvěznila, ale docházely mu síly. Jednu ruku mu mrtvá váha přitiskla k tělu a nedokázal s ní ani pohnout; nohy měl zkroucené a přitisknuté k zemi – ale snad ne zlomené. Vzepjal se naposledy, ale podařilo se mu mrtvoly jen trochu odsunout. Stále se nemohl dostat ven, ale alespoň mohl dýchat a získal výhled na nádvoří.

Vzápětí si přál, aby to nebyl udělal. Mezi mnoha vojáky ženoucími se do boje uviděl dva zářivé svítící body, mířící jeho směrem. Než si uvědomil, co to je, vyvalil se z nich žhavý plamen. Archibaldovi pěšáci se zděšeně vrhali stranou, ale povedlo se to jen několika. Ty zbylé oheň nemilosrdně pohltil.

A letěl dál, přímo k Jenovi.

Surahinde, smiluj se!

Čekatel se zoufale vzepřel, ale nebylo to k ničemu. Oheň mu už takřka olizoval obličej.

Potom se však zničehonic odklonil a pohltil velitele obránců i s dalšími třemi muži. Jen uviděl pochmurně se usmívajícího Serpiga a uvědomil si, že dračí plameny vycházejí z trpaslíkovy pavézy – a že ji starý strážce natáčí proti zbylým nepřátelům.

Jaká strašlivá zbraň!

Po nádvoří se do všech stran rozbíhali hořící vojáci. Vznikl hrůzný chaos, kdy se někteří pokoušeli uhasit své přátele a nezřídka od nich také chytli. Jiní se snažili hořícím vyhnout, ale zapomínali na Rhana a Hogera. Trpaslíci sklízeli krvavou žeň. Zachránili se před nimi jen ti, kteří v bezhlavé panice prchali k bráně citadely.

Nejrychlejší z nich už byli u ní a zoufale se ji pokoušeli otevřít, když se zničehonic sama rozlétla. Strachy pološíleným nebožákům vyrazila vstříc mohutná figura rozhánějící se těžkou dvoubřitou sekerou. Zařvala strašlivou nenávistí a jediným rozmachem zkosila celou první řadu. Zbylých pár vojáků se dalo na další útěk, směrem k bráně v hradbách. Jeden z nich už neměl sílu, klesl na kolena a zavřel oči, očekávaje nemilosrdnou smrt.

Trpaslice se však rozběhla za ostatními a vůbec si ho nevšímala. Třesoucí se chudák se chviličku nehýbal, pak se odvážil otevřít jedno

oko. Když si uvědomil, že byl ušetřen, nevěřícně vstal. Ulehčené se usmál. Potom se obrátil zpět k nádvoří a zjistil, že přímo před ním stojí Rhan a Hoger.

Omdlel.

Čekatel slyšel, jak se oba trpaslíci rozchechtali, a také se rozesmál.

Hej, vždyť my jsme vyhráli!

Mág Renzon a Bětka se tryskem vraceli na hrad. Za nimi jeli i oba uprchlí panoši, kteří se tvářili velmi provinile.

„Rychle, snad ještě nedorazíme pozdě!“

Když uviděli, jak se přímo proti nim žene skupina Archibaldových vojáků, málem zpanikařili. Potom uviděli, že narnostští prchají před jedním z trpaslíků, a ulehčené se rozesmáli. Bětka s panoši se prchajícím rozjeli vstříc s pozdviženými zbraněmi a rozprášili je do okolního lesa.

Trpaslice kolem nich nevšímavě proběhla a pokračovala dál. Bětka se zamračila, něco nebylo v pořádku. Málem bojovnici ani nepoznala.

„Targheno, počkej!“ zavolala za ní Bětka. „Kam…“

Nemělo to cenu, trpaslice jí nevěnovala nejmenší pozornost.

„Nechme ji!“ mávl Renzon rukou. „Rychle na hrad. Ještě nás může být třeba!“

Bětka ho následovala s ustaraným výrazem na tváři.

Myslela jsem, že trpaslíci si na vousech zakládají… tak proč si je Targhena uřezala?

„Vstávej, Jene! To se dělá, klidně se válet, když ostatní bojují?“

„Hogere, ty nádivo, podívej se na svou hruď! Nebýt toho pancíře, už bys takovými vtípky otravoval jen své předky!“

„Jenom malá dírka,“ zazubil se trpaslík pobaveně a podal Jenovi pravici. „Máš kosti v pořádku?“

„Snad.“

„Tak ven s tebou!“

Trpaslík vytáhl chlapce bez nejmenších potíží a zvedl ho na nohy.

„Co se vlastně stalo, že ses tak důkladné pohřbil?“

„Strhli mě z koně, ale dodělat to nestačili. Jednoho jsem nad sebou probodl, o ty další se nejspíš postaral Dorien. Řekl bych, že mu dlužím pěkných pár lahví vína…“

„Tvůj velmistr už je asi nevypije, hochu,“ nezvykle zvážněl Hoger a ukázal za Jenova záda. Čekatel se otočil a uviděl Olivira a několik dalších přeživších řadových bratrů a panošů, jak se skloněnými hlavami klečí u Dorienova těla. Vedle něj uložili dalších osm mrtvých rytířů a devět panošů. Několik dalších královských sedělo opřeno o zeď – až na pár mělčích zranění v pořádku.

„Omluv mě…“ řekl Jen tiše a odešel pokleknout s ostatními.

Radost z vyhrané bitvy zmizela.

Serpig a Rhan vešli do ztichlého hradu, aby nalezli sekery. Jejich hledání bylo korunováno úspěchem mnohem dřív, než čekali – a nyní zachmuřeně hleděli na Ferghanovo mrtvé tělo.

Mladý trpaslík se ve smrti usmíval. Svou sekeru měl položenou na hrudi a svíral ji oběma rukama. Křížem přes ni ležely dlouhé černé vousy a vlasy.

Bojovníci u něho dlouho mlčky setrvali. Nakonec vzal Serpig mladého trpaslíka do náruče – dal přitom pozor, aby vousy ani vlasy nespadly – a zvolna vykročil ven.

Rhan se zdržel jen tak dlouho, aby vystoupal k mrtvému baronovi a vzal Leyu a Reyu.

Když Bětka uviděla, že je Jen přeci jen naživu, radostně mu padla kolem krku. Než se vzpamatoval, ještě ho políbila. Zčervenal jak rak a cítil se hrozně trapně, ale na druhou stranu…

„Jsem rád, že jsi to také přežila, Alžběto. Moc rád.“

„Poděkuj mýmu koni, Jankovi!“

„Dobrá, děkuji i jemu.“

Na okamžik se vesele smáli. Pak si uvědomili, jak je to v takové chvíli nepatřičné, a zahanbeně umlkli.

Ti, kdo z hradní osádky zbyli živí a nebáli se vylézt z úkrytu, teď pod zachmuřeným dohledem rytíře Olivira pečovali o raněné a snášeli mrtvoly na hromadu. Mrtví členové královské výpravy byli naloženi na vůz, aby mohli být později se všemi poctami pohřbeni na

Fernostu. Jen chtěl pro trpasličí mrtvé další vůz, ale na Narnostu již žádný nebyl. Když čekatel s omluvným výrazem předstoupil před Rhana, čekal zlost – ale syn krále se jen smutně usmál: „Nevadí, Příteli Tergů. Pro Vatraga a Ferghana bude ctí sdílet vůz s těmito lidmi. Společně bojovali, společně zemřeli, společně se vypraví na cestu do říše předků.“

Jen se Rhanovi vděčně uklonil.

Bětka se chtěla zeptat Garely, proč se Targhena oholila, ale trpaslice klečela u Vatragova těla a tvářila se tak, že se ji dívka neodvažovala rušit. Zeptala se tedy Jena.

„Tiše!“ přitiskl si hned prst na rty. „O tom se nemluví!“

„Proč?“

„Pojď stranou. Snad tě nikdo z nich neslyšel. Říkáš, že se Targhena oholila? Tak proto je pryč…“

„Kam šla?“

„Nějakým způsobem zklamala a rozhodla se, že její život ztratil smysl – až na jedinou věc, kterou musí dokonat. Aby jí dosáhla, nezastaví se před ničím. Nepleť se jí do cesty, klidně tě teď zabije – na minulost zapomněla.“

„Co? To je přece hloupost!“

„Oni už jsou takoví. A dej si pozor, ať o ní nemluvíš před ostatními. Už pro ně není. Jako by nikdy nežila.“

„To je tak krutý!“

„Nezapomeň, že se pro to sama rozhodla!“

„Co? Ty seš taky pěkně krutej, víš?“

„Říkej si, co chceš, Alžběto,“ povzdychl si Jen, „ale já ti na zlaté zuby přispívat nebudu…“

XVIII.

„Je pozdě plakat nad rozlitým pivem.“

Zvolna se rozednívalo.

Ti, kteří noční bitvu přežili, se ploužili Narnostem jako stíny. Nikdo se neodvažoval promluvit jinak než šeptem, aby nerušil klid mrtvých. Když na hrad dorazilo dvacet mužů fernmarské gardy, jen se zaraženě rozhlíželi po zkrvaveném nádvoří a dlouho nebyli schopni jít dál.

Rytíř Olivir z nich nakonec ustavil prozatímní posádku a poslal je prohledat hrad: „Archibald už nám nic nepoví, ale zkuste nalézt princeznu!“

O hodinu později hledání zklamaně vzdali. Olivir po krátké poradě s mágem Renzonem rozhodl, že nemá smysl na Narnostu zůstávat: Trpaslíci měli své sekery a baron Archibald byl mrtvý a nezanechal žádného dědice. Jeho léno se vrátí do rukou krále, aby je udělil, jak uzná za vhodné.

Zubožená a unavená královská výprava tedy vyrazila zpět.

Jen, zbylí čtyři rytíři a tři panoši jeli jako čestná stráž před a za vozem s padlými, Serpig a Hoger vážně kráčeli po stranách. Garela, pobledlá ztrátou krve z četných zranění, seděla na kozlíku a řídila. Rhan krátce po odjezdu z Narnostu vylezl na vůz, bez nejmenších skrupulí si lehl mezi mrtvé a zakrátko usnul. Vak s Leyou a Reyou si dal pod hlavu.

Kousek od hradu se k nim zničehonic přidala Targhena. Její lov zřejmě nebyl úspěšný. Tvářila se nepřístupně a nikdo z trpaslíků si jí nevšímal. Kráčela až vzadu a nespouštěla zrak z vozu s mrtvými.

Renzon, jeho dva učňové a Bětka jeli vpředu. Vyčerpaní chlapci vypadali, že brzy spadnou z koní; navíc si posmutněle kladli za vinu velmistrovu smrt. „Mohli jsme dál chránit i rytíře, pane…“ Mág však jejich sebeobviňování odmítl jediným mávnutím ruky a naopak je krátce pochválil – nyní se však tvářil nepřítomně, jako by byl duchem úplně jinde.

Měl velké starosti. Nechápal, jak se ta neznámá magická mohla od Narnostu dostat tak daleko. Očekával, že ji po cestě zpět nalezne ležet kousek od cesty – ale ta žena zmizela.

Musela to být psychická mutantka. Nepříliš zručná, ale neskutečně silná…

S nelibostí si vzpomněl, jak ho ten živoucí omyl přírody srazil jediným výbojem takřka do bezvědomí. Byla to síla, jaké se bez přípravy nedalo vzdorovat – a Renzon v tu chvíli připravený nebyl. Poměrně bezstarostně mutantku zkoumal a cítil její únavu; přísahal by, že je neškodná.

A pak takový vztek, tak strašná nenávist!

Mutantčin úder přestál, ale její síla ho na okamžik zcela ochromila. Spadl z koně a raději zůstal ležet. Okamžitě se skryl pod myšlenkový štít a zůstal tak, dokud se nevzpamatoval. Poté se zvolna odkryl a postupoval již mnohem, mnohem opatrněji. Při vzpomínce na to, jak elegantně a nenápadně mutantku přesvědčil, že vzdorovat spánku je již zbytečné, se spokojeně usmál.

Ale přesto – vydržela vzdorovat déle, než by mělo být možné. Jak mohla zrůda takových schopností uniknout našim lovcům? Někdo mocný nad ní drží ruku, to je jisté! Mohl to být Archibald? Nebo někdo úplně jiný?

Pokoušel se teď mutantku opět vyhledat, ale nenacházel ji.

Přece se ještě neprobrala? To není možné, musela by být nejen silná, ale i cvičená v našich uměních! Kdo by si to dovolil?

Váhal, zda nemá rytířům říci, že by měli očekávat další útok.

Co když tu nebyla sama?

Když vzápětí ucítil v lese kousek vepředu lidskou mysl, jednal okamžitě. Pobídl koně a dohnal Olivira.

Vřavu narnostské bitvy bylo slyšet až do sousedního údolí.

Když konečně utichla, Rogan začal přemítat, kdo asi vyhrál a zda Trin a Glat uspěli. Ovlivnit to nemohl, a tak dál seděl opřený o strom a poklidně naslouchal zvukům probouzejícího se lesa. Snažil se zůstat ostražitý – proto ho velice nemile překvapilo, když se náhle probral se špičkou meče opřenou o hruď.

Vzhlédl a uviděl přísnou tvář jednoho z královských rytířů.

Kruci, jak sem moh přeslechnout takovou zbrojnici?

„Je sám," uslyšel vážný hlas zezadu. „Žádné jiné myšlenky kolem necítím."

Mág? Jasně. Tenhle trik znal od Trin. *Takže mě uspali…*

Rytíř měl na sobě dost pošramocenou zbroj a varkoč celý od krve. Vypadal unaveně – a nejspíš by uvítal možnost Rogana na místě zabít a ušetřit si námahu konverzace.

Žoldák koutkem oka přehlédl okolí. Uviděl ještě jednoho rytíře, který stál za ním, společně s tím mágem. Pomalu zvedl ruce v obranném gestu a co nejnevinněji se usmál: „Copak jsem proved, páni rytíři?"

„To nám pověz ty," odtušil ten, co mu držel meč na prsou. „Vypadáš povědomě… Kdo jsi? A nemám náladu na žádný historky. Co děláš uprostřed lesa takhle sám?"

Rogan rychle přemýšlel, jak odpovědět a přitom neříct nějakou lež, kterou by mág odhalil: „Jsem žoldák, menuju se Rogan, pane! A dost možná už sem bojoval v ňáký bitvě, kde si byl i ty, vodtud asi to povědomí? Mířil sem na Narnost, ale nedávno mě zranili a dost sem zesláb. Včera sem to na hrad už nezvlád, tak sem si tu lehnul. Myslel sem, že to neni zakázaný, pane!"

„Spolubojovník… hm." Rytíř se ušklíbl a zasunul meč do pochvy. „Tak na Narnost? Už se neobtěžuj. Není tam komu sloužit!"

„Vopravdu, pane? To sou mi novinky. Měl sem dojem, že slyšim bitvu – to vy?"

Řádový bratr si ho už nevšímal: „Mágu, jsi spokojený? Můžeme jet dál?"

Rogan napjatě čekal, jaká bude odpověď.

„Můžeme," souhlasil stařec.

Rogan si oddychl.

„Sice nám neříká celou pravdu, ale můžeme."

V Roganovi hrklo. *Sakra, tohle Trin neuměla!*

„Tak on nám neříká celou pravdu?“ zatvářil se rytíř podezřívavě. „Co takhle jít s námi, příteli? Narnostští mají teď svých starostí dost, ale na Fernostu se práce pro žoldáka jistě najde. No, co ty na to?“

„Nejsem na tom nejlíp, pane. Jenom bych vás zdržoval!“ snažil se Rogan zoufale vyvléknout.

„O, to se zase neboj, my nejedeme rychle! A dokonce ti i povezeme meč, aby ses neunavil!“

„A přinejhorším si můžeš vylézt na vůz!“ uchechtl se druhý rytíř. „Pokud ti nevaděj mrtví.“

Žoldák pochopil, že nemá na vybranou: „Tak tedy… dobrá.“

„Výborně. Následuj nás.“

Rogan s pokud možno bezstarostným úsměvem poslechl.

Když však uviděl na cestě trpaslíky, úsměv vzal za své.

Aspoň, že tu nejsou ty dva, co sme jim vzali ty sekery…

Opravdu se mu nešlo nejlépe. Zamířil k vozu, aby na něj vylezl.

Vzápětí zbledl jak stěna. Leželi tam jeho staří známí – a jeden z nich rozhodně nebyl mrtvý. Mrtví nechrápou.

Jesli se probudí a pozná mě, sem tuhej!

Nenápadně změnil směr cesty a zařadil se dopředu k rytířům.

„Ale?“ zašklebil se rytíř. „Tak přeci jen pěšky?“

„Eh… vlastně to není tak hrozný,“ zahrál žoldák úsměv. „Zkusím to rozchodit.“

~ ~ ~

Rádce Thalas se probíral skrze zprávy, které mu brzy ráno připravil jeho tajemník, a rutinně činil rozhodnutí, bez nichž by se celý Sevar rozpadl. Tentokrát mu však práce nešla od ruky. Myšlenky mu stále odlétaly za Dorienovou výpravou. *Jak to mohlo dopadnout? Přivezou Archibalda, nebo se vůbec nevrátí? Dorien mi zkřížil plány už tolikrát…*

Minulo poledne.

„Vrací se!“ rozlehl se nad Femostem konečně hlas hlídky z věže. „Rytíři se vrací a nesou praporec vítězství! Rudý!“

Rudý praporec! zamnul si Thalas spokojeně ruce. *Vítězství ale draze vykoupené! Výborně, výborně, výborně!*

Odložil papíry a spěchal na nádvoří, aby zdecimované rytířstvo uvítal.

Po cestě se setkal s královnou a jejími dvorními dámami. Alista cupitala tak rychle, jak jen pokročilé těhotenství dovolovalo, a ve tváři měla výraz takové dychtivosti, až jí bylo vévodovi málem líto.

Ne, vlastně nebylo. Sám se postaral, aby jí jedna z dvorních dam přinesla *tajnou* zprávu, že Archibald byl únoscem.

Nečekám zázraky, ale nápad to byl dobrý, Doriene.

Okamžik poté se setkal ještě s králem. Roderich byl úplně bledý, na čele si držel studený obklad a při chůzi se pro jistotu dotýkal stěny chodby, aby neztratil směr.

Doufám, že Jeho Ožralost z Alistina bědování zešílí…

Rádce se ve skrytu potutelně usmál; potom nasadil vážný *výraz,* uctivě popřál Roderichovi dobrého jitra a vyšel za ním na nádvoří.

Na výpravu skutečně nebyl pěkný pohled – a tak rádcovo srdce radostí jen zaplesalo.

Není možná! Opravdu i Dorien?

Rytíř Olivir sesedl a poklekl před králem. „Veličenstvo, nejsme si jisti proč, ale Narnost byl nečekaně dobře chráněn. Dobyli jsme jej, ale naše ztráty jsou vážné. Padli…“

„Přestaň! Kde je má dcera?“ zaječela v tu chvíli Alista. „Proč jste ji nepřivezli? Kde je má holčička?“

Roderich sebou bolestně cukl. Pak mlčky pokynul Olivirovi, aby odpověděl.

„Její Jasnost… na Narnostu nebyla, Veličenstvo.“

Alista zesinala. „Ne-nebyla? To ne… to není možné! Musela tam být! Musela!“

Rádce se v duchu ušklíbl: *Bude to zřejmě lepší, než jsem čekal.*

„Dokonči hlášení, rytíři,“ pronesl Roderich ztěžka a schoval obličej do dlaní. „O koho jsme přišli?“

„Padlo osm řádových bratří, devět panošů, dva trpaslíci – a velmistr Dorien, pane.“

Král se zapotácel. Ta zpráva mu málem podlomila kolena:

„Dorien…“

„Archibald je mrtev, trpaslíci získali zpět své zbraně. Po princezně jsme však nenalezli žádné stopy. Vyslechli jsme služebnictvo a zdá se, že tam ani nikdy nebyla.“

„Lžou!“ zaječela Alista okamžitě. „Všichni lžou! Řekni jim to, Roderichu! Nech sem všechny z toho hradu přivést a mučit, ať nám řeknou pravdu!“

Roderich ji neposlouchal. „Měl jsem tam být. Je to má vina.“

To ano, souhlasil Thalas, aniž by nějak změnil vážný výraz své tváře. *Ale ty ses raději ožral.*

Král zlomeně zašeptal: „Jak… jak Dorien zemřel?“

Olivir začal líčit boj, ale Alista ho nenechala dořící ani první větu: „Roderichu! Přestaň si hrát na vojáčky a zachraň naši dcerušku! Rozumíš? Vždyť ona někde trpí! Musíme jí pomoci!“

Ječela na krále dál – a Roderichův pohár trpělivosti přetekl.

„Buď už zticha, Alisto!“ vybuchl panovník zlostně a hrubě s ní zatřásl. „Viola je mrtvá, slyšíš? Je mrtvá, tak už mi dej pokoj!“

Alista na svého manžela zůstala zírat. Byla v šoku. Ústa se jí otvírala naprázdno, nevyšel z nich ani hlásek.

Roderich se opanoval. Pustil královnu a nepřítomným pohledem přehlédl ztichlé nádvoří. „Thalasi…“ řekl chraptivým hlasem, „Thalasi, udělej s tím vším něco… prosím.“

Obrátil se a ztěžka odcházel.

Alista se rozvzlykala, celá se roztřásla. Podívala se na rádce a hledala u něj poslední naději: „Že to není pravda, že ne? Že je naživu?“

Vévoda smutně sklonil hlavu. Opravdu si to gesto vychutnal.

Královna ještě jednou tiše vzlykla – a potom se chytila za břicho a s bolestným zasténáním klesla k zemi.

Dvorní dámy se zděšeně rozkřičely a vrhly se k ní všechny najednou. Okamžik trvalo, než ta nejstarší z nich zjednala pořádek. Rychle sténající královnu prohlédla, potom vstala a s bledou tváří prohlásila: „Surahinde, buď k ní milostivý – dítě jde ven předčasně!“

Thalas si v duchu udělal poznámku, že odvar na vyvolání potratu už nebude třeba.

Rádce rychle zavolal sluhy s nosítky a dal královnu odnést do jejích komnat. Vyslal posla za Roderichem, aby ho o tom zpravil – více v té záležitosti udělat nemohl. Či spíš nehodlal.

Podíval se na zkoprnělé rytíře i zamlklé trpaslíky. Zatvářil se zdrceně: „Dnešek je pro Sevar černým dnem, přátelé. Můžeme jen doufat, že od nás Surahind svou tvář odvrátil pouze dočasně. Bojím se, že osud království je na vážkách."

Rytíři ho poslouchali se skloněnou hlavou, trpaslíci se tvářili netečně. Mág Renzon možná chtěl něco říct, ale Thalas už mluvil dál: „Jsem rád, že naši přátelé z Toragu získali zpět to, co jim bylo zcizeno. Já, vévoda Thalas z Dorsi, syn vévody Michela z Dorsi, syna vévody Rozenthala z Dorsi, jim děkuji, že pomohli zbavit Sevar zločince Archibalda, a beru zpět královskou žádost o pomoc v boji s orky. Dnes jsem – naneštěstí pozdě, tak pozdě! – obdržel důvěryhodné zprávy, že Archibald byl původcem rebelie. Snad se nyní odpor rozpadne a na Fernost se vrátí velká část pravidelného vojska. Pokud se orci pokusí znovu někde zaútočit, již si s nimi poradíme."

„Ale pane, to je…"

„To jsi ty, Jeniku?" podivil se vévoda a nenechal čekatele domluvit, „ve vší té zbroji a špíně jsem tě nepoznal. Jsem rád, že jsi to přežil – musela to být strašná bitva. Rozhodnutí poslat vás tam samotné nebylo šťastné. Jménem krále vyslovuji politování."

„Pane, neměli bychom trpaslíky posílat pryč, ještě…"

„Jen klid, Jene. Nemůžeme našim hostům bránit v odjezdu. Vše bude dobré. Sevar utrpěl velkou ztrátu, ale zbavil se mocného nepřítele. Za čas se vzpamatujeme a budeme silnější, než kdy dřív."

Jen se tváří v tvář vévodovu povzbudivému úsměvu vzdal. Zoufale se ohlédl na trpaslíky, kteří zatím mlčeli. Rhan vykročil dopředu, aby za ně promluvil.

„Já, Rhan, syn Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory, rozumím slovům vévody z Dorsi a souhlasím. Sevar nás již nepotřebuje."

Thalas jen ztěžka krotil své nadšení. *Když se daří, tak se daří!*

Díval se na Jena, který poraženě svěsil hlavu. *Uč se, chlapče. Život není peříčko.*

„Kdokoli z Tergů chce, se nyní vrátí,“ pokračoval Rhan po krátké odmlce – a Thalas podezřívavě zbystřil. „Já však zůstávám. Orky v Sevaru nenechám – a zdá se, že Přítel rodu Tergů potřebuje pomoc.“

Rádce v duchu zaklel: *Ale ne! Tak za tohle ti, Jeniku, pěkně děkuji!*

Navenek však zachoval dokonalý klid. Dokonce se i usmál: „Jste našimi hosty, jak dlouho si jen budete přát. Čekatel Jen se o vás postará. A nyní, pokud mě omluvíte…“

„Rád bych si s tebou promluvil mezi čtyřma očima, vévodo,“ dostal se mág Renzon konečně ke slovu. „Nejprve bych se však rád alespoň trochu umyl. Za hodinu?“

„Jsem ti k službám, příteli.“

Vévoda z Dorsi odešel do hradu.

Rytíř Herman, který mezitím přispěchal a nechal si od unaveného Olivira potichu sdělit, co se na výpravě vlastně stalo, vypadal, že vybuchne vzteky. Dlouhou chvíli beze slova svíral pěsti a bezmocně skřípal zuby. Nakonec se však opanoval a rozkázal, aby byla těla padlých členů Rádu odnesena do kaple.

Trpaslíci se srotili kolem Rhana, který se tvářil nepřístupně.

Ptal se Serpig, zatím uctivě: „Rád bych znal důvod tvého rozhodnutí, synu krále.“

„Na to nemáš právo, Strážce,“ zavrčel Rhan temně.

Šedovousý trpaslík zachoval stále stejně uctivou tvář, ale do hlasu se mu vkradla stopa rozezlení: „Byl jsem pouze zvědavý – povinnost nás již neváže, měli bychom odtud odejít. Naši mrtví si zasluhují brzký pohřeb…“

„Já vás nedržím, Serpigu!“

Na krátký okamžik bylo ticho.

„Ale držíš, synu krále. Nesmíme tě opustit.“

„Nesmysl! Vraťte se domů. Vyřiď otci, že tu sbírám zkušenosti.“

„Nemůžu…“

„A že se nevrátím dřív než na korunovaci – Gohranovu nebo Dethorovu, to je mi jedno, přeju jim to oběma!“

Serpig se mu díval přímo do očí. Usmál se – poprvé za tu dobu, co ho Rhan znal: „Tak odtud průvan vane.“

„Jo, ksakru! Já se nevracím! I kdybych měl přísahat, jako přísahal…“ Pohlédl na vůz, kde ležel Vatrag, a zmlkl.

Strážce zavrtěl hlavou: „To prosím nedělej, synu krále. Král si je *jistý*, že ty následníkem budeš, a čest Tergů by nesnesla vládu druhého Zlomslova. Nenech nás padnout mezi Mladší.“

„Otec si může být jistý, čím chce, ale kdybych přísahal, splnil bych to!“

„Draug *viděl* zlou budoucnost. Pokud se *vize* splní, povinnost ti nedovolí stát stranou.“

„Do výhně s tím vším!“

Rhan se vztekle obrátil a vyrazil pryč z hradu.

Serpig, Hoger a Garela se podívali jeden na druhého. Mlčky přikývli. Strážce se chmurně pousmál: „Za chvíli se vrátí. Zatím vše připravíme.“

S patřičnou úctou odnesli těla do kaple a začali chystat obřad.

Bětka začala Jena nešikovně vysvlékat ze zbroje.

„Nevíš, kam zmizela Targhena?“

„Myslím, že jsem ji viděl jít dovnitř do hradu.“

„Hm. To asi chtěla bejt sama.“

„Asi ano.“

Dívka se na okamžik odmlčela.

„Jene, Targhena už mě asi nebude chtít učit, viď?“

„To asi ne.“

„A Garela ztratila důvod…“

„O tom opravdu nic nevím.“

„V tom případě… myslíš, že bych ti mohla dělat panoše?“

Jen se zakuckal. „Co? Zbláznila ses?“

Bětce se rozlil po tváři rozpačitý ruměnec: „No, když seš teď ten rytíř, tak nějakýho potřebuješ, ne? A kde jinde se mám dál učit bojovat?“ Zničehonic se rozpaky změnily ve zlost: „Aha, rozumím! Já vim, sem ženská! Ale…“

„O to nejde,“ přerušil ji Jen. Pak se zarazil. „Tedy jde, ale ne mně.“

„Tak co je? Že sem zabila jenom jednoho? To ten můj pitomej kůň, příště se to nestane, uvidíš!“

„Dost už, Alžběto! Já nemůžu mít panoše, když ještě nejsem rytíř!“ Zachmuřeně se odmlčel. „A když se nad tím zamyslím, možná ani nikdy nebudu.“

„Proč?“

„Protože vím, kdo bude příští velmistr. A tomu synové kupčíků nevoní…“

„Ty seš syn kupce?“

„Ano. Vadí?“

„Proč by mělo? Já sem na tom ještě hůř! Obyčejná vidlačka, jak se tady ve městě říká!“

„Opravdu? No, vlastně ano. Nejsi tak oblečená a nechováš se tak – ale ta mluva…“

„Co je s mojí mluvou?“

„Ale nic, ale nic. Vlastně se to den ode dne lepší. Uklidni se.“

„Já sem klidná!“

„Výborně – takže mi už konečně povol ten kyrys. Jinak z tebe nikdy dobrý panoš nebude.“

„Jak si Jeho Rytířstvo přeje!“

„Jau! Opatrně! Tos udělala schválně!“

„Jo. A tohle taky!“

„Jau! Ty jedna… vidlačko!“

Navzdory tíživé atmosféře, která všude kolem vládla, se v tu chvíli oba rozesmáli, stejně jako prve na Narnostu. Smáli se svému žertování – a nejen jemu. Smáli se prostě všemu – a pak se k tomu ještě přidaly slzy jako hrách. Přežili krvavé peklo jen s pár zanedbatelnými šrámy, bylo těžké tomu uvěřit. Teď se uvolnila všechna stavidla; všechny nahromaděné pocity se draly ven najednou. Bětka pustila kyrys na zem a přitiskla se k Jenovi, jako by už neměl být žádný zítřek. Panoš objetí opětoval, na stud zapomněl.

Někteří lidé kolem se na ně dívali nechápavě, jiní pobouřeně – zvlášť Herman vypadal, že je oba za okamžik použije jako hromosvod svého vzteku. Potom zahlédl chlapcovy slzy. Mlčky ukázal do kaple a sám tam zamířil.

Jen pohladil Bětku po vlasech. Pak ji velmi nerad odstrčil: „Pojď, ty jedna panoško, půjdeme se rozloučit…“

Vykročili za rytířem.

Rogan se opíral o zeď a doufal, že se na něj zapomnělo. Předtím, když na nádvoří uviděl Hermana, se mu málem zastavilo srdce – ten na něj *určitě* nezapomněl –, ale rytíř měl naštěstí svých starostí dost. Společně s ostatními i s těmi trpaslíky odešel do kaple a nikdo další žoldákovi nevěnoval příliš pozornosti. Vypadalo to dobře.

Bezstarostně si pískal a odhadoval, zda ho stráže u brány pustí ven.

Dokud si mě nevšimne Herman, tak sem v klidu. Dyť na mě nic nemaj. Tak sem byl v noci v lese, no a co?

Byl opravdu rád, že v tom spáleném hostinci přišel o svou kroužkovou košili důstojníka královského vojska – ztratit ji bylo drahé, ale lepší, než kvůli ní čelit tisíci otázek – na poctivého vysloužilce byl příliš mladý a zdravý…

Pomalu čas na tichej ústup. Jenom by to ještě chtělo dostat zpátky meč.

Zvolna se kradl k úvazišti koní, kde u jednoho sedla visela i jeho zbraň.

Vtom na nádvoří vjelo několik vojáků femmarské gardy. Byli celí špinaví od popela a jeden z nich měl za sedlem přivázaný velký, neforemný pytel. Rogan byl za tu trochu zmatku navíc vděčný. Alespoň do chvíle, než si všiml muže, kterého vojáci přivezli s sebou.

U všech pekel! Dyť to je ten hostinskej, co sme u něj s Dotem skejsli…

Najednou mu bylo jasné, co nebo spíš kdo je v tom pytli.

Ten malej sráč se mi teď pomstí za to, že sem ho tam nechal.

Z kaple nevyšel vojákům vstříc nikdo jiný než Herman – tvářil se zlostně a netrpělivě, ale když k němu gardisté krčmáře přivedli, přeci jen trpělivě naslouchal.

Rogan se rychle vrátil k hradbě a co možná nenápadně se sunul k bráně. *Čert vem meč!*

Vojáci rozbalili pytel. Byl v něm Dot, samozřejmě. Vesničan na něj ukázal, začal drmolit mnohem rychleji a divoce přitom gestikuloval. Pak si dlaní zakryl jednu polovinu tváře a hnusně se zašklebil. To, co druhou rukou naznačoval, zřejmě mělo být kouzlení. Potom popsal i Rogana: ukázal rukou přibližnou výšku,

trochu přehnanou, pak nejspíš mluvil o jeho meči – a nakonec si ukázal na rozkrok a doprovodil svá slova bolestným výrazem.

A přitom mu zrak přejel i po zdi hradeb – a po Roganovi.

A sem v…

Krčmář začal na žoldáka ukazovat a ječet, jako by ho na nože brali. Herman se otočil k Roganovi – a nevěřícně se usmál. Posměšně mu pokynul.

Rogan se smutně zasmál a pokrčil rameny. Od brány byl sice jen pár kroků, ale se svým zraněním by stejně daleko neutekl.

To je teda vopravdu smůla.

Herman pokynul vojákům. Okamžitě se na Rogana vrhli. Žoldák dal ruce za hlavu a sedl si na zem.

„Tak dobrý, máte mě. Ale už neudělám ani krok. Koukejte si mě vodnýst."

To mu samozřejmě neprošlo.

Thalas se zvolna ubíral ke královniným komnatám a rozmýšlel svůj další tah. Zatím měl takové štěstí, že snad ani nemohlo být lépe. To, že trpaslíci ještě nějakou dobu zůstanou, mu vlastně nevadilo – času bylo dost. Hlavní byla Dorienova smrt a Alistin předčasný porod.

Měsíc a půl předem. To dítě nemůže přežít!

Mosco, ještě neříkám, že tvůj nárok podpořím, ale tohle byl rozhodně první krok.

Uslyšel za sebou cinkání zbroje a rázné kročeje. Nejdřív si jich nevšímal, ale když se stále blížily, obrátil se. „Co je…"

Zalapal po dechu. Měl pocit, jako by mu krk sevřel svěrák. Holohlavá a bezvousá trpaslice ho zvedla do vzduchu jak věchýtek vymlácené slámy a narazila ho na zeď. Zděšeně sebou zazmítal, ale uvolnit se nedokázal.

Targhenin obličej plál chladnou zuřivostí. „Jediná otázka, jediná odpověď, človíčku. Kde – je – Glat – Hern?"

Ještě víc rádce přidusila, pak ho pustila.

„Nevím!" vyjekl Thalas, sotva se opět dokázal nadechnout. „Pracuje na vlastní pěst! Ale měl by se mi brzy hlásit…"

Trpaslice na něj kratičkou chvíli mlčky zírala, jako by se rozhodovala, jestli si stařec svou odpovědí koupil právo ještě žít,

nebo ne.

Potom ho překročila a šla pryč.

Thalas se roztřeseně postavil na nohy.

Co… co mělo tohle znamenat?

Rhan kráčel přes femmarské tržiště a neohlížel se napravo ani nalevo. Kdo před ním neuskočil, toho nevšímavě srazil na zem. Klestil si kypícím davem cestu a pod vousy tiše klel.

Proč mě nenechají na pokoji? Chci tu zůstat, sám! Proč mi nedopřejí alespoň trochu svobody?

Menší postavy, která se ho snažila dohnat už od chvíle, kdy vyrazil z hradní brány, si ani trochu nevšímal.

Hrom aby vzal otce i jeho vize! Nechci být králem!

„Synu krále!“ zavolal za ním v tu chvíli hlas v trpasličtině – nikoli s tergským přízvukem. „Synu krále!“

Dělal, že nic neslyší, a rázoval dál.

Goreg, trpaslík z Mladšího rodu, jej však již dohnal a srovnal s ním krok: „Synu krále, prosím, vyslechni svého služebníka!“

„Zmiz!“ sykl Rhan na půl úst. „Nemám náladu, chci pít!“

„Neurážej mě svou nevšímavostí!“

Změna v hlase Mladšího byla neskutečná. Rhan se udiveně zastavil.

Goreg vypadal jinak. Kratičký světlý plnovous měl pečlivě zastřižený, vlasy čisté a učesané, šaty zářily novotou. Po dlouhém zahnutém noži ani památky, místo něj měl za opaskem starou jednobřitou sekeru. Starou, ale leskla se jako sklo – musel ji cídit celou noc. A i když mluvil uctivě, držel rovná záda.

„Tak dobře – co mi chceš?“

Mladší se uklonil a podal mu složený list: „Zde – zpráva, kterou jsem měl doručit, ale neučinil tak. Má přísaha tobě platí.“

Rhan lístek rozbalil a krátce přelétl očima: „To je varování Archibaldovi? Proč jsi mi o tom neřekl ještě včera? Takhle si představuješ věrnost?“

Goreg provinile mlčel.

Rhan se zamračil: „Pokud jde o tvou přísahu mlčenlivosti, Archibald je po smrti.“

Mladší zkormouceně sklonil hlavu: „Nepřísahal jsem jen jemu,

synu krále – nicméně věřím, že ti zbylí vám nebudou nebezpeční. Tergům rozhodně ne.“

„Ta past, do níž jsi nás nechal vjet, byla sama nebezpečná dost! Stálo nás to dva bojovníky, dva přátele!“

„Já nemohl tušit, že útočíte a nevíte na co!“ zakvílel Goreg zoufale a padl před ním na kolena. „Zklamal jsem? Ztratil jsem právo na čest?“

Rhan se zarazil. Pak zavrtěl hlavou – a usmál se, i když zachmuřeně: „Ne. Neztratil. Tvá přísaha – ač hloupě daná – ti nedovolila jednat jinak. A vybojovali jsme velké vítězství, hodné zápisu do Kroniky. Naši mrtví se ověnčí slávou.“

„Rád bych měl tvé svolení přijít a vzdát jim hold, synu krále.“

„Máš ho, Goregu.“

Teprve v tu chvíli si uvědomili, že kolem něco není v pořádku.

Stáli na městském rynku, přímo před velkým stánkem putujícího kováře. Vystavené zbroje a zbraně teď však nikoho nezajímaly – trpaslík klečící před jiným trpaslíkem se stal mnohem větší atrakcí. Sbíhali se stále další a další lidé.

„Hele, poď sem, třeba budou bojovat!“

„Nebo ho ten větší popraví!“

Goreg vstal a věnoval davu čumilů nevrlý pohled. Nikoho neodradil. Potom se však rozhlédl Rhan – a to už zabralo.

Brebentící publikum zmlklo a rychle se rozprchlo. Jediný, kdo zbyl poblíž, byl mohutný kovář od stánku. To, že Rhana převyšoval o tři hlavy, mu dávalo dobrý pocit převahy – a navíc cítil ve vzduchu dobrý obchod:

„Vidim, že maj starou zbraň a potřebujou novou, pane trpaslík…“

Rhan se k němu pomalu otočil a usmál se. Goreg rychle vzal jednu z vystavených přileb a vrazil ji kováři do rukou: „Na. Tohle budeš potřebovat.“

„Na co?“

„Na svý zuby, hovado!“

Fernostská kaple nikdy nebyla přívětivé místo.

Její vnitřek byl strohý, jedinou ozdobou bíle omítnutých zdí byl meč s modrou čepelí. Visel na dvou skobách přímo naproti vchodu a

jeho špice mířila dolů. Za jednoduchým kamenným oltářem, na němž stály dva svícny – mosazné – bylo vidět schodiště dolů do rozlehlé krypty, kde odpočívali jak padlí hrdinové, tak minulí sevarští králové. Z kamenné podlahy táhl chlad.

Sevarská odnož Řádu Safírového meče si na okázalou nádheru opravdu nepotrpěla. Dorien vždy zastával názor, že v lidech není třeba vzbuzovat úžas, úctu a strach, ale vyjet do boje a pomoci jim. Nutno říci, že ačkoli to nikdy nikdo neřekl nahlas, ve vyšší hierarchii Řádu i v celé církvi si podobnými prohlášeními mnoho příznivců nezískal. Velmistři Řádu v jiných královstvích bývali těmi nejbohatšími a nejvlivnějšími postavami u dvora, snad s výjimkou místních velekněžů, a Dorienovu kajícnou službu Jedinému mezi sebou považovali za výsměch svému postavení. Nebýt vévody Thalase, který Řád v Sevaru potřeboval právě takový – bojeschopný a *levný* –, jistě by našli cestičku, jak starého velmistra nahradit někým ctižádostivějším.

Jen zamířil na své obvyklé místo hned nalevo od vchodu, mezi ostatními panoši – ale pak si uvědomil, že tam již nepatří. Nevšímal si vzteklého pohledu panoše Kerona, ukázal Bětce, kam si má kleknout, a odešel dopředu, mezi rytíře.

Nějak se dnes z té pocty nedokázal radovat.

Těla velmistra Doriena a ostatních padlých byla položena na levé straně oltáře, na pravé – na provizorních dřevěných márách – již od boje s mantikórou odpočíval Uregar Roztínač. Trpaslíci vedle něj právě opatrně pokládali těla Vatraga a Ferghana.

Jen se postavil na kraj řady rytířů a sklonil hlavu. Nemohl se dívat, jak za oltářem, na místě, kde vždy stával Dorien, nyní stojí Herman.

Bylo to tak správně, byl ze shromážděných – a vlastně ze všech sevarských – rytířů služebně nejstarší. Pravděpodobně se stane příštím velmistrem. To však na věci nic neměnilo.

Dočkal se a teď to s námi půjde z kopce…

„Poklekněme a modleme se, bratři," vyzval je Herman. Mluvil dutým, smutným hlasem – ale Jen mu upřímnou soustrast nevěřil.

Rytíři i panoši poklekli a kaplí se rozšířilo tiché mumlání: „Pane náš, nechť železná pěst tvá na hříšníky dopadne…"

Jen odříkával modlitbu a v uších mu kromě ponuré ozvěny hlasů zněla i velmistrova slova: „Nedovolíš hlouposti, by zastřela smyslů tvých…“

Přepadl ho pocit marnosti: *Ten boj byl opravdu zbytečný… velmistr mohl ještě žít! Stačilo zastavit Tergy…*

Po očku mrkl na trpaslíky. Ti nehybně stáli kolem svých mrtvých a hleděli kamsi ke stropu; skoro jako by tam někoho viděli. Každý z nich držel v rukou tlustou svíci.

V tu chvíli se ode dveří kaple rozlehly těžké kroky – Rhan přešel k ostatním Tergům a připojil se k tichému rozjímání.

Herman vstal a modlitby pozvolna utichaly.

„Poroučím duše našich bratrů Surahindovi, Jedinému vládci lidských pokolení, prvnímu z Rytířů. Nechť jsou mu v boji na nebesích platnou pomocí.“

Víc nebylo řečeno – a ani se nikdy neříkalo. Nebylo třeba nahlas mluvit o bojích, které mrtví vybojovali, či o hrdinstvích, která vykonali. Surahind věděl.

Poté Jen společně s ostatními řádovými bratry odnesl padlé rytíře dolů do krypty; každého položili na volný kamenný stolec, do rukou mu vtiskli jeho meč a štít. Zbývalo určit, kdo bude u padlých držet čestnou stráž. Herman ukázal na dva z rytířů – a u Doriena zůstal sám.

Jen měl tisíc chutí tam navzdory zvykům zůstat též – ale nakonec se obrátil a vystoupal zpět do kaple.

Trpaslíci počkali, než lidé opustí kapli, a začali s vlastním obřadem. Přítomnost Jena a Bětky strpěli.

Mrtví byli srovnáni podobně jako těla řádových bratří – Vatrag i Ferghan dostali do rukou své zbraně. Poté Serpig cosi krátce řekl a podíval se na Rhana. Na synovi krále bylo vidět, že mluvit nechce, ale zřejmě musel.

Nakonec se rozhovořil. Nejprve mluvil nad tělem mladého Ferghana – tehdy vyprávěl s tváří otočenou vzhůru, jako by promlouval k někomu těsně pod stropem. Zdálo se, že tam oslovuje hned několik osob.

Z toho, co se Jen dozvěděl od Hilty Siva, lidského velvyslance v

Toragu, si dal dohromady, že Rhan sděluje Ferghanovým předkům, jaké činy vedly k chlapcovu předčasnému skonu.

Syn krále nemluvil dlouho. Pokynul Hogerovi, který pak nakapal trochu vosku na zem, aby na něj mohl postavit svíci, a vytáhl malou nádobku s jakousi bílou hmotou. Krátkou chvíli ji nahříval nad plamenem – potom ji začal roztírat Ferghanovi po tvářích.

Jen vzápětí pochopil: *Tak proto se Uregar tak leskne – a nerozkládá se.* Hned druhá myšlenka byla: *Tohle by určitě chtěla udělat Targhena… proč jen jsou ti trpaslíci takoví šílenci?*

Rhan přešel k Vatragovi – a zde nemluvil k předkům. Pod strop se ani nepodíval, jen krátce pronesl Důlmistrovo jméno, zřejmě něco o jeho posledním boji – a to bylo vše.

Vatrag, ničí syn…

Jen sledoval, jak si Garela zachmuřeně kleká vedle svého milého a zničehonic propuká v hlasitý pláč, rve si vousy a zoufale bije sebe i mrtvého pěstmi do hrudi. Po dlouhé chvíli přestala stejně náhle, jako začala. Tichým, ale vroucným hlasem složila jakousi přísahu – všichni trpaslíci přikývli na důkaz svého Svědectví – a také si připravila balzamovací mast.

Rhan a Serpig odstoupili od mrtvých. Syn krále uhodil koncem topora do podlahy a zvuk úderu se vrátil v ohlušujících ozvěnách.

Zřejmě to bylo znamení, neboť v tu chvíli do kaple vstoupil Goreg. Za ním dalších devět Mladších – všichni čistí, s pečlivě upravenými vousy. Někteří se tvářili velmi vážně, jiní vypadali trochu vyděšeně.

Jen se k nim otočil a první, co málem vykřikl, bylo: „Kdo vás pustil na hrad?“

Vzápětí však Mladší padli na kolena a sklonili hlavy. Jediný Goreg zůstal stát. Hleděl na Jena a vyčkával.

Panoš se tázavě ohlédl na Rhana. Ten vážným hlasem pronesl: „Příteli rodu Tergů, dosud nemáš plnovous. Žádám tě, aby ses vzdálil.“

Jen si řekl, že nemusí být u všeho, hluboce se poklonil všem třem mrtvým a vytáhl Bětku ven.

Goreg se zhluboka nadechl a tichým hlasem klečící trpaslíky

představil: „Před tebou klečí Ztracenci, synu krále. Zbloudili na cesty necti a hamižnosti. Nejsou hodni tvé pozornosti – a přesto o ni drze přišli žádat. Byli zavrženi svým rodem, dlouhá léta žili mezi lidmi a načichli jejich nízkými choutkami. Vykoupení pro ně již není možné, propadnou do hlubin Zapomnění, ale prosí o možnost zemřít za tebe, aby tě směli po své smrti alespoň doprovodit k nádherným zdem pevnosti tvých předků.“

Přešel na kraj řady klečících. „A já,“ poklekl zvolna také, „prosím o totéž.“ Sklonil hlavu a umlkl, aby tiše vyčkal rozsudku.

Serpig se na Rhana podíval s vědoucným úsměvem, ale nic neříkal.

Syn krále si ho nevšímal. Zamyšleně přikývl a přistoupil k prosebníkovi. Natáhl ruku pro jeho zbraň.

Mladší však ucukl a, aniž by vzhlédl, třesoucím se prstem ukázal na Kleyraig.

Rhan se překvapeně zamračil, ale potom Ztracenci vyhověl. Chytil jej pevně za plnovous a nechal jej přísahat stejně, jako tehdy v krčmě Gorega.

Poté sekl.

I další trpaslík si přál, aby jeho plnovous zkrátilo Křivé ostří. Zbylí též.

Když Rhan došel až ke Goregovi, symbolicky vzal do ruky jediný vous a uřízl jej.

Mladší se hluboce uklonili. Neměl pro ně žádné příkazy, takže je poslal domů.

Jen se díval, jak takřka holobradí Mladší trpaslíci pod pečlivým dohledem stráží opouští Fernost, a marně dumal nad tím, co ten obřad Krácení plnovousu asi znamenal – a proč Rhan najednou nese tu svou strašnou sekeru tak pyšně…

XIX.

„Nechval žílu, dokud nenatěžíš.“

Slunce pomalu putovalo nad Suradským údolím a princezna Viola pokojně spala.

Mosca ji pozoroval ode dveří. Předchozího večera jí přivázal ruce a nohy k rohům postele, ale nestačilo to. Krátce po půlnoci se během záchvatu utrhla a pustila se do zuřivého ničení všeho, co jí přišlo pod ruku.

Mosca spal hned vedle a okamžitě u ní byl. Měl co dělat, aby princeznu, rozběsněnou touhou po *léku,* dostal zpět na postel. V jednu chvíli již zvažoval, že zavolá jednoho z trollů, ale pak záchvat naštěstí ustoupil. Viola se schoulila do klubíčka a už jen bolestně kňourala; naprosto netušila, kde je. Nekladla odpor, nechala se klidně uložit a svázat. Mosca přidal další tři řemeny – přes stehna, břicho a hruď – a ty už vydržely. Skrze další záchvat i všechny následující. Po posledním se princezna unavila natolik, že vyčerpáním usnula.

Mosca se zasněně usmál: „No vidíš, lásko, dokážeme to! Vyléčíme tě. Ale teď si musím pospíšit, víš? Mám hodně práce. Tolik příprav…“

Po špičkách odešel.

Na chodbě si začal pískat svatební pochod.

~ ~ ~

Glatovi se klížily oči. Měl pocit, že každou chvíli spadne z koně. Kdyby už nesjížděl do Suradského údolí, asi by se spánku podvolil,

ale teď to musel vydržet. Vidina celkem pohodlného lůžka v žoldáckém ležení byla rozhodně lákavější než mech, kořeny a šišky.

Z Narnostu vyklouzl stejnými dvířky, jakými přišel, a při bitvě, zuřící na nádvoří, nebylo těžké proplížit se kolem brány, na můstek a pryč. Bylo to možná trochu riskantní, ale vyplatilo se to – při tom, jak byl unavený, by se lézt dolů po skále rovnalo sebevraždě.

Rána, kterou mu Archibald rozsekl tvář, byla naštěstí jen povrchová. *Další jizva do sbírky… to se bude Trin líbit.*

Vzpomínka na jeho společníky opět vyvolala otázku, co s nimi vlastně je. Protože se neukázali u Narnostu, Glat předpokládal nejhorší. Přemítal, jak moc by mu jejich smrt vadila. *Dot? Jen ať chcípne. Rogan? Nejspíš si to také zaslouží. Co v té vesnici asi provedli?*

Ale co Trin?

Stopař svěsil ramena. *Trin.* Pokusil se o ní přemýšlet co nejstřízlivěji – ano, byla to bezcitná vražednice a navíc poměrně dost vykolejený šílenec. Jenže když byli druzí dva v nebezpečí, obětavě šla za nimi. *Není tak špatná!* Glat si ji sám pro sebe omlouval tím, že znetvořená dívka jen všem oplácí stejnou kartou, jakou osud rozdal jí. *Jako já.*

Trin byla další – či spíš hlavní – důvod, proč nezůstal spát v lese a chtěl na Surad dorazit co nejdřív. *Snad to jen nestihla – a bude tady!*

Přijížděl k bráně. Při pohledu na trollí bratry si neklidně poposedl – a zčásti očekával, že na něho mezitím zapomněli. *Jestli mě čeká stejné uvítání jako minule…*

Raději před nimi zastavil. „Já jsem Glat. Vzpomínáte si na mě?“

Menší troll se zamračil: „Proč Glat ptát? On ne-ví?“

„Jen si chci být jistý, že mě poznáváte!“

„Glat ne-být jis-tý?“ zatvářil se troll podezřívavě a sklonil se až ke zvědovi, aby si ho lépe prohlédl. „Když Glat ne-být jis-tý, jak moct být jis-tý Reng?“

V Glatovi hrklo. „Počkej! Já si jsem jistý, že to jsem já!“

„Ty říct ne. Ty říct a-no. Co prav-da? Ty dě-lat z Reng blá-zen?“

„Ne!“

„Proč te-dy ří-kat, že ne-být jis-tý?“

„Já… já tě jen zkoušel! Jestli si všimneš!“

Troll se rozzářil: „A Reng všim-nout!“

„Ano! Jsi velmi všímavý!“

„Reng chyt-rý!“

„Ano, Rengu, moc, moc chytrý!“

„Norg sly-šet? Reng moc, moc chytrý!“

Druhý troll neartikulovaně zařval a z nadšení praštil kyjem do brány. Glata, který zrovna rychle projížděl skrz, zasypal prach a úlomky kamene.

„Norg! Kyj ne do brá-na! Pán za… ká-zat! Norg hlou-pý!“

Nádvořím se dutě rozduněly dopady trestajícího kyje.

Glat našel Moscu v jeho laboratoři.

„Pane?“

„Á, tak už zpátky? Předpokládám, že všechno šlo hladce?“

„Sekery jsem položil vedle Archibaldova mrtvého těla, pane.“

„Skvělé. Tomu říkám rychlé a výstižné hlášení. Ještě něco?“

„Už se vrátila Trin a ostatní, pane?“

Mosca se přestal zabývat svými křivulemi a znepokojeně se ke zvědovi otočil.

„Ne. Cožpak nebyli s tebou, Glate?“

Zvěd zavrtěl hlavou. „V té vesnici, kde jsme nechali Rogana s Dotem, byl nějaký problém. Trin tam zůstala, aby velitele dostala pryč. Na Narnost jsem jel sám.“

„A přesto jsi úkol splnil? Opravdu působivé.“ Mosca se zamyslel. „Co se týče těch tří, nezbývá nám než čekat. Ty si jdi zatím odpočinout, ať jsi na večer v plné síle.“

„Něco se děje, pane?“

„Bude se slavit, příteli! Až do rána!“

Mosca se obrátil zpět ke svým baňkám a už si Glata nevšímal.

Když stopař o chvíli později vyjel z hradu k žoldáckému ležení, uviděl po cestě k bráně přijíždět Trin. Ulehčené si oddychl a počkal na ni.

Zašklebila se, snad ho také viděla ráda: „Zíráš na mě pěkně

vyjeveně – to musím vypadat dost hrozně.“

„Jsi taková… pobledlá,“ usmál se diplomaticky. „Takže jsi je odtamtud nedostala?“

Znetvořená se znepokojeně napřímila: „Dot tam chcípnul, ale Rogan se mnou zdrhnul. Von tu neni?“

Když zvěd zavrtěl hlavou, magická si povzdychla. „Tak to je fakt divný. Nechala sem ho kousek vod Narnostu a jela za tebou, abych třeba ještě pomohla, jenže sem narazila na nějakýho mága, co po mně hnedka šel. Sejmula sem ho, ale pak už sem se fakt musela vyspat. Dyž sem se ráno probrala, bylo po všem – a Rogan pryč. Tak sem si myslela, že šel pěšky, nebo se nějak svez…“

„Co by se mu mohlo stát?“

„Snad nic, protože jestli sem kvůli němu riskovala kejhák nadarmo, tak ať si mě nepřeje!“

Glat se opět usmál, ona na něj také. Potom neurčitě mávla rukou k Suradu: „Musim za pánem… tak pozdějc, jo?“

Stopař kývl a jel dál, vstříc posteli a sladkému spánku.

~ ~ ~

Na Jena s Bětkou už doléhala únava, ale ještě chtěli utišit hlad. Přidat se k trpaslíkům, kteří v hodovní síni právě začínali ponurou pitku za své padlé přátele, se jim zrovna dvakrát nechtělo, takže vyrazili do kuchyně. Tu nalezli úplně vzhůru nohama. Celý hrad jen hlučel rozrušením z královnina předčasného porodu.

„Král prej na ni ukrutánsky zařval, proto to celý!“ sdělovala jedna služebná druhé spiklenecky. „A teď rázuje před jejíma komnatama sem a tam a běduje, bojí se vo syna!“

„Ticho bude!“ okřikl je vrchní kuchař zlostně. „Nechat těch klevet, jinak se neznám!“

Vydrželo to jen chvíli, pak se tajnůstkářské špitání rozběhlo nanovo.

„A padla strašná spousta rytířů! I velmistr Dorien!“

„Jó?“

„Jo! Říkal to pomocník vod podkoního, slyšel to na nádvoří, když

se rytířstvo vrátilo! Bylo jich hrozně málo!“

„Ticho tu bude, povídám! Pracovat, netlachat!“ Kuchař se ohlédl po Jenovi a rozpačitě se usmál: „Omluvte je, pane. Jsou to mladé husy; co slyšej, kejhaj dál, ať pravda nebo lež. Nemají z toho rozum.“

„To nic,“ zavrtěl Jen hlavou. Pak se sám pro sebe usmál. Ještě před pár dny byl pro vrchního kuchaře i další obyvatele Fernostu jen jeden z těch ‚panošskejch smrkáčů‘ – ale od chvíle, kdy mu Dorien věnoval erbovní štít, se všechno změnilo. Ještě sice nebyl pasován, ale pro nižší stav jako by se už stalo. S budoucím rytířem si to nechtěli rozházet.

Vrchní kuchař se rozhlédl po svém malém voňavém království, které nyní zarputile mlčelo. Usmál se. „Pane, tyhle ženské mi jen tak nezapomenou, jak jsem je nazval, budu tu mít peklo na zemi. Můžu vás tedy požádat o laskavost? Vy jste tam přece byl, takže znáte pravdu – jak jsme si v té bitvě vedli?“

Kuchtičky se k čekateli obrátily s rozzářenýma očima a jen mu visely na rtech. Jen odložil misku s polévkou a povzdychl si: „Zvítězili jsme. Bylo to slavné vítězství, nečekané, a dosáhli jsme ho hlavně díky trpaslíkům. Sevar na tom teď bude lépe.“ Znovu si povzdychl. „Naneštěstí však je pravda, že velmistr Dorien padl. S ním ještě osm dalších rytířů. A trpaslíkům také dva zemřeli. Tři, když počítáme tu, která se označila za bezectnou…“

„Ta plešatá? Já ji viděla!“ skočila mu zničehonic do řeči jedna kuchtička. Když se na ni všichni obrátili, zapýřila se: „Teda… spíš sem ji slyšela. Představte si, že chytla pana vévodu a málem ho zabila!“

„Rádce Thalase?“ podivil se Jen. „Proč?“

„Hledala pana Glata,“ vysvětlovalo děvče a celé se nafukovalo svou důležitostí. „A když Jeho Milost nevěděla, kde pan Glat je, tak to s ní chvíli vypadalo vopravdu bledě! Ale pak ji ta trpaslice jenom pustila a šla pryč.“

Jen s Bětkou se na sebe zmateně podívali. „Proč by Targhena hledala Glata?“ zeptala se dívka s nakrčeným čelem. „Vždyť ho ani nezná, ne?“

„Jednou ho viděla na královské audienci.“

„Hele, co když ten Archibald, o kterým tehdy Glat mluvil ze spaní, byl *baron* Archibald z Narnostu? Co když Glat…“

„Ale no tak!“ okřikl ji Jen co nejrychleji. „Copak si nepamatuješ, co jsem ti říkal? A navíc – víš, kolik je v tomhle království Archibaldů?“

„Jo, ale co když přeci jenom…“

Bětka se nechtěla vzdát tak snadno, ale do kuchyně náhle vtrhla jedna ze služebných z královniných komnat. Tvářila se, jako by se zhroutil svět – a nebylo divu.

„Králův syn se narodil mrtvý!“

~ ~ ~

Mosca potichu otevřel dveře a vstoupil.

„Violo, spíš? Je čas, lásko má!“

Nespala. Zmítala se v poutech a zlostně syčela.

„Ano, ano, já vím, že ti není dobře. Ale bude to stát za to, slibuji!“

Vůbec si ho nevšímala. Na okamžik ztuhla a zírala kamsi do rohu místnosti. Musela tam něco vidět; na tvář se jí pomalu vkrádal výraz hnusu – a pak strach. Začala zoufale ječet a zmítat se ještě víc.

„No tak, lásko, já mám přece z tak důležitého životního kroku také trochu obavy – a slyšíš *mě* křičet?“

Viola ječela dál, dokud jí nedošel dech.

„Promiň, omlouvám se. Neměl bych takhle žertovat. Je ti velmi špatně, cítím s tebou. Snažil jsem se jen trochu odlehčit napětí. Moc se mi to nepovedlo, že?“

Viola se nadechla a opět se rozječela.

„No dobrá, takhle by to tedy nešlo. Ten ubohý služebník boží na nás nevydrží čekat věčně. Zase tě uspíme, co říkáš?“

Nádech, řev.

„To byla řečnická otázka, lásko. Na ty se neodpovídá.“

~ ~ ~

Král Roderich zdrceně padl do křesla.

„Jonasi…“ zachrčel takřka nesrozumitelně na svého komorníka, „Jonasi, přines mi nějaký jed.“

„Pane?“

„Jed, Jonasi. Nějaký hodně rychlý a zaručeně účinný. Zeptej se Thalase, určitě jich má spousty.“

„Veličenstvo, já si nejsem jistý, zda vám zcela rozumím.“

„Chci to skončit, Jonasi. Už nemám pro co žít. Můj syn je mrtvý, dcera nejspíš také, žena v posledním tažení. Je po všem.“

Starý komorník udiveně nadzvedl obočí: „Veličenstvo má všechny důvody ke smutku, ale myslím si, že věci přece jen nejsou tak strašné, jak by se mohly zdát. Královna Alista se jistě života přidrží, princeznu Violu nakonec najdete a hlavně: jste tak mladý! Počnete ještě mnoho dalších synů!“

„A v tom se právě mýlíš. Přines mi ten jed, Jonasi.“

„Já… já to odmítám, pane.“

Roderich si povzdychl.

„Tak dobře. Vlastně máš pravdu, na tom všem je něco dobrého. Už nezbylo žádné tajemství, jehož odhalení bych se musel bát. Žádní podstrčení milenci, žádní falešní dědicové, žádný důkaz mé slabosti.“

„Obávám se, že opět nerozumím, pane.“

„To nevadí. Měním své přání: Nenos mi jed. Přines mi čtyři lahve vína, dva korbele, mísu sýra, mísu masa a požádej Rhana, zda by opět nepřišel na návštěvu.“

Jonas chviličku mlčel. Potom se prkenně uklonil.

„Vyhovoval by Veličenstvu rulík?“

~ ~ ~

Kněz se zhluboka nadechl a otočil se k čekajícím svatebčanům.

„J-j-j-já, po-po-pokorný slu-hu-ha…“

Modlitební knížka mu vypadla z roztřesených rukou. Nervózně se pro ni shýbl, přičemž z oltáře shodil zlatý svícen. Šestiramenný nablýskaný skvost dopadl na kamennou dlažbu suradské kaple s hlasitým třeskem. Kněz se ho nešťastně pokoušel zvednout. Svícen

mu spadl znovu.

Starcův neklid byl pochopitelný – o patřičnosti této svatby by měl pochybnosti každý. Nehledě na to, že nevěstu před oltářem přidržoval ve vzduchu obrovský troll.

Mosca se na oddávajícího povzbudivě usmál: „Jen žádný strach, otče. Reng nekouše!“

Troll snaživě přikývl a přátelsky se zazubil. Kněze pohled na jeho chrup zrovna neuklidnil.

Snažil se tedy myslet na truhlu plnou zlata, která už v této chvíli spočívala v jeho kočáře. Mosca byl skutečně velkorysý ženich. Když se vzaly v potaz veškeré podivné okolnosti této svatby, musel být.

Princezna vykazovala poněkud nezvyklé známky předobřadního napětí. Neustále se snažila vyplivnout roubík a všechny kolem pokousat.

Kněz na ni nešťastně hleděl a nakonec zavrtěl hlavou.

„Pane Mosco… Je mi to líto, ale nemohu vás před naším Pánem sezdat, když nevěsta nesouhlasí.“

„Copak, otče?“ Hlas pána Suradu nabyl nebezpečné ostrosti. „Dostal jsi snad málo? Poslušnost malých blonďatých chlapečků podražila?“

„Nevím, o čem to mluvíš, synu!“ zrudl kněz jako pivoňka. Pak si uvědomil, že zlost by se mu nemusela vyplatit, a pokračoval ve značně uctivějším duchu: „Ale pokud Její Jasnost nevysloví jasný a nezpochybnitelný souhlas, sňatek by mohl být kdykoli prohlášen za neplatný.“

„Je jen nemocná, otče! Kdyby byla při smyslech, nadšeně by souhlasila! Věříte mi, že? A všem to potvrdíte, není-liž pravda?“

Kněz zaváhal. „Já o vaší horoucí lásce samozřejmě nepochybuji, synu,“ ujistil Moscu s vynuceným úsměvem na rtech, „ale obávám se, že sňatek takové důležitosti bude podroben důkladnému přezkoumání. Bude jistě mnoho takových, kteří se jej pokusí zpochybnit – mágové Rady, například!“

„Ty snad po mně chceš, abych je sem zavolal jako svědky?! Nebo to nestačí? Chceš tu samotného krále?“ Moscův hlas znatelně ochladí: „Otče, začínám mít pocit, že si dostatečně nevážíš mé štědrosti.“

„O, prosím, ne, pane! Já jen… já opravdu *musím* z jejích úst slyšet, že si vás chce vzít. Pak bude mé svědomí čisté – a mágové ať si ho klidně zkoumají.“

„Ach tak. Rozumím. To zařídíme.“

Naklonil se k Viole a začal jí cosi šeptat. Snažila se ho uhodit čelem, ale Reng ji držel pevně. Potom její odpor zničehonic ochabl. Dívala se na něco, co Mosca držel v dlani a ukázal to jen jí, a oči se jí rozzářily touhou.

„Teď ti vyndám roubík, lásko, a ty řekneš tady ctihodnému otci, jak moc mě miluješ, ano?“

„Chci… chci to!“

„To bylo trochu moc osobní, lásko. Otče, možná jí raději řeknete, jaká jsou ta správná slova?“

Kněz vyděšeně zíral na proud slin, který Viole vytékal z úst. Princezna nespouštěla pohled svých zarudlých očí z věci, zpola skryté v Moscově dlani, a poslušně vykřikovala vše, co otřesený stařec vyslovil. Když jí nakonec předložil k polibku safírový amulet ve tvaru meče, symbol církve Jediného, nepřítomně se jej dotkla rty, aniž by to pořádně vnímala.

„Výborně, Violo,“ pochválil ji Mosca, když kněz umlkl a kývl. „Jsi moje všechno.“

„Chci!“

Pán Suradu jí tou věcí – malou skleněnou lahvičkou? – zakroužil před očima. Chňapla mu po ruce, ale nedosáhla. „Chci, chci, chci!!!“

Opět se ho pokusila kousnout. Čekal na to a strčil jí roubík zpět do úst. Lahvičku vrátil do kapsy.

„Omlouvám se, Violo, opět jsem tě musel oklamat. Je to jen voda. Alespoň jsem ti opět dokázal, jak škodlivý pro tebe lék je – nedokážeš ani jasně uvažovat.“

Princezna se rozzuřila tak, že ji málem ani Reng neudržel.

Kněz spěšně dokončil obřad. „…a nechť Surahind moudrý na váš první manželský polibek pohlédne a do konce vašich šťastných dnů upřímnou lásku ochraňuje!“

Mosca se usmál. „Obávám se, že si na polibek ještě nějaký čas počkáme, otče. Teď by mi má choť pravděpodobně buď vyrazila zuby nebo ukousla jazyk.“

„Och, to vůbec nevadí, synu, Surahind to pochopí. Nyní jste svoji.“

„Skvělé. Děkuji ti, otče. Slibuji, že jen co Viole bude lépe, jistě to opomenutí napravíme.“

„Přeji vám a vaší lásce jen samé štěstí.“

„Jsi příliš laskav. Zúčastníš se oslav?“

„O, ne, děkuji,“ vyhrkl pobledlý kněz, „ale jsem ti za tvou nabídku samozřejmě velmi vděčný!“

Zatímco se zástupce církve rychle klaněl ze dveří, Mosca se obrátil k Viole a něžně jí urovnal rozcuchané vlasy.

„Tak to vidíš, lásko. Dokázali jsme to. Teď už nás čeká jen spokojené stáří.“

~ ~ ~

Mág Renzon vstoupil do komnat vévody z Dorsi a přijal nabídnuté křeslo. Zabodl do Thalase zkoumavý pohled – a zatím mlčel.

Rádce se tím ani v nejmenším nenechal vyvést z míry. Uvedl do chodu kouzlo proti odposlechu a přívětivě se usmál: „Chtěl bych ti říci, příteli, že si velmi cením tvé diskrétnosti. Mí zvědové potvrdili dohad, že to vše byla součást úkladů proti mé osobě. Sekery přemístili k původci spiknutí, které se teď, po Archibaldově smrti, nepochybně rozpadne. V Sevaru bude opět klidněji.“

Mág mlčel a zkoumavě pozoroval amulet, s nímž si Thalas jakoby mimovolně pohrával. Byl to diamant zasazený ve zlatém kroužku, nesmírně mocný magický předmět – ale Renzon věděl, že ten čirý drahokam má vadu. Malou, takřka neviditelnou, ale velmi důležitou bublinku. Věděl to, protože když tento amulet pro Thalase vyráběl, dlouho hledal přesně takový kámen. Tehdy ještě možná vévodovi bezmezně důvěřoval – ale zadní vrátka se hodí vždy.

Zhluboka se nadechl: „Víš, několik věcí do sebe příliš dobře zapadá. Dorien o tom mluvil, když jsme jeli na Narnost, ale tehdy jsem si nepřipouštěl, že by mohl mít pravdu. Myslel jsem si, že na Narnostu nalezneme princeznu, nebo alespoň důkazy jejího věznění.

Ale nebyla tam. Nikdy, Thalasi – prohlédl jsem si vzpomínky

přeživších vzbouřenců, žádná stopa. Žádní orkové! A o sekerách také neslyšeli.“

„Přece bys nečekal, že o tom bude vědět každý kmán?“

„Možná ne. Ale to není všechno. Dorien řekl, že jsi na Narnost vlastně poslal jen ty, kteří ti byli nepohodlní. Dává to smysl. Navíc jsem si uvědomil jednu důležitou shodu okolností, které si tu ve shonu kolem královnina porodu ještě nikdo nevšiml – ten zakrslík byl u únosu, u krádeže seker i u toho včerejšího vraždění v té nebohé vesničce, tudíž je to vše dílo jednoho mozku. A ten mozek si *dal* záležet s načasováním, jen co je pravda!“

Thalas se opřel a se zájmem přikývl: „Pokračuj, to je zajímavé! O jakém načasování to mluvíš?“

„To nebyla náhoda, že celá městská garda musela vyrazit do vesnice k tomu hrůznému masakru, zatímco jich bylo třeba spíš na Narnostu! Zakrslík dostal příkaz vraždit, abychom proti Archibaldovi vyrazili oslabeni!“

„Ach tak…“ zasmál se vévoda pobaveně, „ale ona to ve skutečnosti opravdu náhoda byla, příteli, věř mi! Nebo si myslíš, že někdo počítal s tím, že trpaslíci nebudou ochotni čekat ani minutu a hned vyrazí? Jsou to šílenci, to ano, ale jejich vůdce byl tak zpitý, že…“

„Nezkoušej mě vodit za nos, Thalasi!“ zahřímal mág rozlíceně a zprudka vstal: „Je jen jediná osoba, která tohle mohla zosnovat – a to jsi ty! Vybral sis správný okamžik, abys prozradil, kde sekery jsou! Jsi podlý zrádce! Kde je princezna?“

Thalas zklamaně potřásl hlavou. „Renzone, příteli, uvědomuješ si, že pokud bych skutečně byl tím *mozkem*, jak jsi to nazval, neměl bych teď na vybranou a musel tě… uklidit?“

Významně pozvedl diamantový amulet a otočil jej k mágovi.

Renzon se posupně zasmál: „Ta věc tě přede mnou neochrání, zrádče, schválně jsem…“

Zarazil se a podíval se blíž. Zbledl.

„To… to není ten… Tys…“

„Nechal jsem si jej prověřit a opravit od jednoho z tvých odpůrců na Univerzitě, ano. Ta vaše věčná řevnivost…“ pronesl vévoda nevzrušeně. „Asi jsou tam další dírky, ale už ne ta tvá. Pohybuji se v

prostředí dvorských intrik již přes padesát let, Renzone, cos čekal? A přivezl jsem si ještě jeden módní výstřelek – co mu říkáš?“

Druhý amulet připomínal masivní železný dráp svírající veliký rubín. Sotva ho Thalas na mága namířil, rudý drahokam se rozsvítil oslepující září.

Renzon se na poslední chvíli pokusil kouzlo alespoň odklonit, ale diamant prvního amuletu vysál jeho moc jak suchá houba. Mág otevřel ústa k zoufalému výkřiku, ale ani to již nestihl.

Pohltila ho rubínová záře. Zablesklo se a drahokam se rozložil na částice.

Renzon ho věrně napodobil.

Thalas upřeně pozoroval hromadu prachu, která na křesle po dezintegraci zbyla. „Pro tebe jen to nejlepší, Renzone…“ zabručel dobrácky. „Kdybys věděl, jaké drahoty s touhle věcičkou na Univerzitě dělali, málem mě s tím odmítli naučit! Prý je příliš mocná, představ si to! Někdy si říkám, že bych se měl zasadit o zpřístupnění magie pro lid, abych vám mágům srazil hřebínek…“

Podíval se na prázdný železný pařát. „No, a pak si to vždycky rozmyslím.“

Vstal, smetl mága na několik prázdných svitků pergamenu a vyhodil ho z okna.

Pozoroval, jak vítr roznáší šedé mračno nad městem. Nakonec pokrčil rameny.

„Vždyť jsem mu říkal, aby se do politiky nemíchal.“

O chvíli později – poté, co znovu důkladně pročetl hlášení o zatčení vraha Rogana – spěchal vévoda do žaláře.

Renzon měl pravdu v jedné věci – jakmile utichne shon kolem královnina porodu a smrti Roderichova syna, lidé začnou přemýšlet. Dají si dohromady, že pokud ten žoldák patřil k zakrslíkovi a zakrslík k princezniné únosu, pak žoldák ví, kde je princezna. A král nařídí mučení. V tom se rozpakovat nebude.

A to by byl konec.

Kdo si tohle dokáže dát dohromady? Kdo ví dost? Čekatel Jen? Trpaslíci? Rytíři Řádu?

Nemohl je odstranit všechny, a tak musel nějak věrohodně zmizet

Rogan.

Rádce vkročil do žalářní strážnice. Tři vojáci ve službě vyskočili od karet, začali mu salutovat a blekotat omluvy za svou nepozornost. Zakýval jim před očima dalším amuletem – vypadal jako zlaté kyvadélko, byl taktéž dočasný a proti slabým myslím velmi, velmi *mocný*. Stráže zůstaly zhypnotizované stát, ztuhlé jak solné sloupy. Netečnýma očima sledovaly, jak rádce zamyká, aby z hradu do strážnice nemohl vstoupit nikdo další.

Vešel do chodby vedoucí k celám. Osvětlovalo ji jen několik prskajících pochodní. Masivní, železem pobité dveře ji lemovaly po obou stranách. Špehýrky byly zavřené. Na konci chodby klimbala na židli poslední stráž.

Thalas s mužem zatřásl a sotva na něj voják ospale zamžoural, také před ním zakýval amuletem.

„Kde je Rogan? Ten muž, co ho od Narnostu přivezl rytíř Olivir?“

Stráž poslušně ukázala na jednu z cel.

„Vezmi pochodeň, odemkni a nech klíče v zámku. Vejdi dovnitř. Chraň mě!“

Voják vykonal rozkaz. Než rozkopl dveře, tasil meč. Thalas vešel za ním a zastavil se nad útrpně se usmívajícím Roganem.

„Á, sám velkomožnej pan rádce se přišel podívat…“

„Mlč. Podívej se sem.“

Rogan upřel zrak na amulet. Úsměšek z jeho tváře však nezmizel. „Kyvadýlko? A co jako, budem tady hledat vodu?“

Thalas se zarazil a rychle amulet schoval, dokud v něm ještě trochu síly zbývalo. Od začátku se bál, že žoldákova mysl uvyklá velení bude pro kouzlo příliš silná – a byla.

Tak tedy jinak.

„Rogane, jestli tady zůstaneš, Mosca je ztracený. Dostanu tě odtud – dělej přesně to, co ti řeknu.“

Bývalý velitel zavrtěl hlavou: „Zachraňuješ Moscu? Ty? Proč bych tomu měl věřit?“

„Nediskutuj, pitomče. Vím o princezně, a kdybych chtěl, rozdrtím Moscu jak švába. Po tobě teď chci jenom to, aby ses nechal zachránit!“

Žoldák se zamračil a kratičký okamžik o tom přemýšlel. Potom vstal.

„Tak jo. Asi mi nic jinýho nezbejvá. Co mám udělat?“

Thalas si oddychl a obrátil se k vojákovi: „Postav se do dveří, jako bys zrovna přicházel. Rogane, ty mu podraž nohy, vezmi jeho meč a zabij ho.“

„Co?“

„Dělej! Nemáme času nazbyt!“

Rogan pokrčil rameny a vykonal rozkaz: „Sakra… nechtěl bych bejt na jeho místě!“

Thalas jeho poznámku ignoroval: „Nastav to tělo, jako by tě přišel zkontrolovat a tys ho překvapil. Dobře. Teď mě následuj.“

Společně vešli do strážnice. Rádce okamžitě štěkal rozkazy: „Ty, sednout ke stolu, zády k chodbě. Tvářit se nechápavě. Vy dva, převrhněte své židle. Ty napůl vytas meč a postav se sem, ty se postav ke dveřím do hradu, jako bys chtěl utéct. Tvař se vyděšeně.“

Thalas zhodnotil vzniklou scénu a spokojeně kývl.

„Rogane, zab je.“

Ustoupil, aby mu stříkající krev nepotřísnila oděv.

Žoldák však zavrtěl hlavou: „Hele, jeden takovej stačil. Těmhle dej šanci!“

„Zbláznil ses?“

„Ty ses zbláznil! Copak sem ňákej řezník? Pusť je z toho, nebo si tu zabijačku voddři sám!“

Thalas sevřel pěsti, aby ovládl svůj vztek. *Ten pitomec! Proč musí mít svou hlavu? Řekl si o to.* Vytáhl amulet a rozkýval jej. „Tak se připrav, Rogane, za okamžik se proberou!“

Přesně jak očekával, žoldák ho zvědavě sledoval. Rádce uvolnil celý zbytek síly amuletu – kyvadélko prasklo, ale tentokrát to stačilo. Rogan zavřel oči a znehybněl.

Thalas vychrlil své rozkazy tak rychle, jak jen mohl; velitel se silou kouzla bojoval a mohl kdykoli procitnout: „Rogane, až řeknu teď, vzbudíš se a nebudeš si pamatovat nic z toho, co ti nyní říkám. Jakmile však tlesknu, zabij všechny v dohledu kromě mě. A když lusknu prsty, spáchej sebevraždu.“

Horečně přemýšlel, co by ještě dodal – ale žoldák už potřásal

hlavou a probíral se. „Co to…“

Rádce rychle křikl: „Teď!“

Rogan otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Thalas tleskl a doufal, že kouzlo uspělo.

Okamžik poté strážnice plavala v krvi. Žoldák se nevěřícně díval na zkrvavený meč ve své ruce. „Ty hajzle! Cos to se mnou udělal?“

„Přestaň se už hádat!“ Rádce mu podal plášť s kápí, který do této chvíle držel podpaždí. „Tohle si obleč a pojď za mnou! Za chvíli je střídání stráží!“

Na Roganovi bylo vidět, že by se na něj nejraději vrhl – ale neodvážil se.

Vévoda se ušklíbl, chvíli naslouchal u dveří do hradu a potom opatrně odemkl.

Cesta do jeho komnat proběhla k rádcově spokojenosti. Služebnictvo bylo zvyklé vidět vévodu v doprovodu zahalených postav. Dalších tlesknutí nebylo třeba.

Zavedl žoldáka do své soukromé knihovny. Aktivoval kouzlo proti odposlechu, posadil svého ‚hosta’ do křesla a nalil si sklenici vína.

„Za chvíli snad někdo ty vojáky najde a vyhlásí poplach. Herman o tobě do hlášení psal, že jsi velmi schopný bojovník i taktik a že má s tebou nevyřízené účty – jakýsi požár? –, takže ho nechám, aby se ujal pátrání. Nechám ho prohledat hrad i okolí. Sem samozřejmě nikoho nepustím. Pár dní tu zůstaneš, než všechno utichne, a potom tě propašuji k Moscovi, jako dárek. Buď trpělivý, jinak se ti zase stane něco divného. Z této místnosti nevystrčíš nos!

Rozumíme si?“

Rogan nevrle přikývl.

„A abych nezapomněl – kdybys viděl, že mě chce zabít mohutná plešatá trpaslice, nedovol jí to, ano?“

~ ~ ~

V ubikaci velitelů se ozývalo dvojí pravidelné oddychování; Glat a

Triri si užívali zaslouženého odpočinku. Mírné otřesy země nevnímali – ačkoli se to blížilo.

Potom Reng vyrazil dveře jedinou ranou pěsti.

Glat a Trin se vzpřímili na postelích a vyděšeně čekali, co troll udělá dál.

Zarazil se a zíral na rozpadlá prkna. Zatvářil se omluvně: „Reng hlou-pý… Pán říct, Reng po-zvat Glat a Trin na hos… hos-ti-na. Pán říct, Reng za… za-kle-pat… Reng hlou-pý.“

Zahanbeně se obrátil a odběhl zpět směrem k bráně.

Glat a Trin si hlasitě oddychli.

Znetvořená se zamračila: „To je fakt kretén!“

Glat se k ní se smíchem obrátil – a ztuhl.

Splněný sen…

Trin se přestala mračit. Natočila se tak, aby Glat neviděl zjizvenou polovinu obličeje, a rozpustile se usmála. Pak se navíc provokativně protáhla.

„Copak, Glate, tos ještě neviděl nahou ženskou? A to nevíš, že takhle zírat je neslušný?“

„Vím…“ zašeptal stopař, ale neodvracel se. „Viděl…“ dodal nesouvisle.

Trin si pomalu vytáhla přikrývku zpět ke krku a vstala. Přešla až k němu a naklonila se tak, že se jejich rty skoro dotýkaly.

Tentokrát měl její nestvůrnou tvář přímo před očima – ale už mu nevadila. Už ne.

„Glate…“ vydechla tiše, „moc se mi líbí, na co myslíš…“

Pomalu zvedal ruce, aby se jí dotkl – ale to už se narovnala: „Ale raději nenecháme pána čekat! Bude dost času pozdějš – slibuju!“ dodala s potutelným úsměvem.

Stopař spustil ruce zpět. Zvolna zavrtěl hlavou. Stále ještě měl pocit, že se mu to jen zdá. Nehýbal se, aby se náhodou neprobudil.

Trin si ladným krokem – moc pěkně pohupovala zadečkem, jen pro něj – odešla pro šaty. Tentokrát byly tmavomodré a také jí ohromně slušely.

Patřila k nim tmavomodrá kožená maska.

Glat si možná zvykl, ale přeci jen za ni byl vděčný.

Kuchař byl jeden z mála sluhů, které si Mosca vydržoval, a Glat

jednou zahlédl jeho stín. Neměl zrovna lidský tvar. Stopař po bližším seznámení raději netoužil.

Jídlo však bylo vynikající.

Bíle prostřená tabule v hodovní síni se pod množstvím pochoutek jen prohýbala. Na Fernostu dost možná o mnohých delikatesách, které Mosca nechal připravit, ani *neslyšeli*. Glat se po té kulinářské nádheře rozhlížel s nevyřčenou obavou, že se mu některé chody možná začnou bránit.

Nakonec pro jistotu zvolil část toho, co zvolila Trin, a část Moscova výběru. Princezna, kterou si pán Suradu usadil po svém boku, měla roubík – tudíž nejedla. Ani hýbat se nemohla – židle, do níž ji Mosca usadil, vypadala, jako by ji nechal přinést z mučírny, a princeznu k ní poutalo tolik řemenů, že pod nimi ani nebyly vidět její bílé svatební šaty.

Díky roubíku a nepřítomnosti jakýchkoli dalších hostí to byla velmi tichá hostina, ale Mosca vypadal navýsost spokojený. Vlastně Trin a Glata vůbec nevnímal, jen se stále usmíval na Violu.

Stopař se střehl jakýchkoli myšlenek, které by s pánovým chováním nějak nesouhlasily. Snažil se sám sebe přesvědčit, že Mosca přece princeznu opravdu miluje a nikdy by jí neublížil – i když měl o ubližování možná trochu jiné představy, než ostatní lidé.

Trochu ho znepokojovalo, jak se přemluvil snadno. O okoralosti svého srdce se mu však přemýšlet nechtělo, takže se raději usmíval na Trin a myslel jen na ni.

Zbytek hostiny uplynul v tichu.

Nakonec Mosca pozvedl číši k němému přípitku, vyslechl si od hostí gratulace, vstal a hlasitě tleskl.

Do místnosti vstoupil Reng, s okázalou dunivou elegancí posbíral rohy ubrusu do dvou prstů, vzniklý cinkající a mokvající vak si přehodil přes rameno a odnesl ho do ležení žoldákům.

Glat se odlepil od zdi, ke které musel uskočit, a společně s Trin zanechali novomanžele jejich svatební noci.

Stopař doufal, že se Mosca neodváží propustit princeznu z řemení. Nerad by mu zase uprostřed noci běžel zachraňovat život.

Už jen proto, že Trinina postel tentokrát zůstala prázdná.

~ ~ ~

Pozdě v noci, kdy Jen a Bětka už dlouho spali, Rogan vztekle přecházel Thalasovou pracovnou, trpaslíci se hlučně vraceli z fernostských hostinců a Roderich a Rhan se zpili do němoty, hluchoty i slepoty, utichl shon v královniných komnatách.

Alista zemřela.

XX.

„Čím výš na horu šplháš,
tím déle z ní padáš.“

Glat vyrazil ze Suradu s úsvitem, aby se na Fernost dostal ještě dopoledne.

S Trin se loučil vážně nerad.

„Jeď už, ty blázne!“ odstrčila ho od sebe nakonec a zase se tak nádherně zvonivě rozesmála. „Vždyť se vrátíš ještě dneska!“

Pokrčil rameny, dooblékl se – a pak se zamračil: „Nevidělas můj klobouk?“

„Tu hnusnou, olezlou hučku?“ nakrčila Trin znechuceně nos, „to slizký *něco,* co v tom vypadáš jak…“

„Je to můj talisman pro štěstí!“

Pokrčila rameny: „Když ho musíš mít – ale vopravdu se mi v tom vůbec nelíbíš. Zakopla sem to pod postel.“

Glat si pro klobouk sáhl. Pak se zarazil. „Opravdu se ti v něm nelíbím?“

„Ne! Ale jestli ti nosí takový štěstí, tak si ho klidně nos – slizoune!“

Možná to myslela jen v žertu, ale Glat to vzal úplně vážně. Zahodil klobouk zpátky pod postel.

„Stejně to byla jenom pověra…“

Trin mu za to dala pusu.

Mosca vyslal Glata za otcem se svatebním oznámením. „A když už tam budeš, zjisti od mého tatíčka vše, co se na hradě mezitím udalo. Mimochodem, pozdravuj ho ode mě – jsem zvědavý, jak se bude

tvářit. Musíš mi to potom vyprávět!“

Zvěd se také těšil. *Alespoň tohle malé zadostiučinění, Thalasi. Pomsta přijde později, až tě Mosca nebude potřebovat, ale zatím alespoň to.*

Do hradu jako vždy vklouzl postranní brankou a vzal to přes kuchyň. Svou spojku na Archibalda tam nenašel, což ho nepřekvapilo – zato tam narazil na Bětku.

Dívka pomáhala jedné kuchtičce nést ze spíže těžký pytel s moukou. Když uviděla Glata, zrudla a málem pytel upustila.

„Já tu nepracuju, nemysli si!“ vyhrkla rychle. „To jenom teď pomáhám, protože je tu pátý přes devátý!“

„Samozřejmě,“ odtušil Glat s kamenným obličejem. „A já jsem Rytířův velekněz.“

„Já tu jsem vopravdu jenom náhodou!“

„Nemáš se za co stydět, je to poctivé řemeslo.“

„Jo, to je… víš… já jsem ti vlastně strašně vděčná…“

„A víš, že mě to vůbec nezajímá? Přestaň se chovat jako husa. Na mě dojem neuděláš.“

Vykročil kolem ní dál do hradu.

Je to husa, ale alespoň živá husa.

Bětka sledovala odcházejícího Glata a přemýšlela, jak jí její divadlo vyšlo. *Poznal, že ty rozpaky jenom hraju?*

Kuchtička se zamračila: „Neměla si mu říct vo tý trpaslici?“

Dívka se k ní obrátila se zlým úsměvem: „Ne, to teda neměla. Právě navopak – půjdu *jí* říct o něm!“

„No, jak myslíš…“

Zaslouží si to, holomek! Pomáhal Archibaldovi – takže má nejspíš prsty ve Vatragově i Ferghanově smrti…

Sotva vysypaly pytel do díže, spěchala za trpaslicí.

V kuchyni říkali, že ji viděli ve sklepě u pivních sudů. Snad se ještě udrží na nohou…

Glat se nechal uvést do Thalasovy pracovny. Rádce poslal svého tajemníka pryč a aktivoval kouzlo proti odposlechu.

„Vítám tě zpět, Glate,“ usmál se unaveně. „Přichází? jako na zavolanou. Královna Alista zemřela i s dítětem a král potřebuje slyšet

dobrou zprávu. Takže – nějaké novinky o princezně?“

Zvěd okamžik zíral na Thalasův upřímně ustaraný obličej.

Potom vybuchl smíchy.

Targhena si v pivním sklepě zařídila hrůzné doupě. Pivo pila přímo ze sudů, které prorážela bodcem na toporu sekery; poloprázdné sudy pak rozbíjela o zeď. Už tam ležely trosky nejméně tří.

Teď zrovna spala, rozvalená uprostřed místnosti, a její chrápání otřásalo kamennou klenbou. Bětka k ní šla po špičkách – ne však proto, aby ji nevzbudila, ale kvůli lepkavosti podlahy, pokryté zaschlým pivem.

Zastavila se před trpaslicí. „Targheno?“

Nic. Zkusila to znovu, hlasitěji: „Targheno! Targheno, vstávej!“

Chrápání zničehonic ustalo. Trpaslice však neotevřela oči a ani jinak nedala najevo, že by byla vzhůru.

„Targheno, slyšíš? Hledalas prej Glata – a von se vrátil! Zrovna teď bude asi u rádce!“

Bojovnice se stále nehýbala. Bětka si povzdychla a chtěla to znovu zopakovat, když tu se Targhena zničehonic zvedla a zůstala stát zády k ní. Rozhlédla se kolem sebe, na tváři výraz znechucení sama ze sebe.

„Je dobré, že dnes zemřu,“ prohlásila tiše, jako by mluvila jen k sobě. „Je dobré, že mohu zabít bratrova vraha.“

Bětka zachmuřeně přikývla. *Tušila jsem to…* „Proč ho Glat zabil?“

Targhena ponechala otázku bez odpovědi. Začala svlékat zbroj. Přitom dál mluvila, jakoby k sobě: „Má zbroj na mém selhání vinu nenese. Nesmí se mnou padnout a být zavržena. Zanechám ji zde – snad ji nějaká bojovnice nalezne a nabídne jí lepší osud.“

„Co? To jako… já?“

Targhena Bětku ignorovala. Odložila zbroj a pozvedla svou ohromnou dvoubřitou sekeru. „Má zbraň na mém selhání také žádnou vinu nenese, avšak ji propustit nemohu. Prosím její duši za odpuštění, neboť ji strhnu do zapomnění s sebou. Jako odškodné slibuji velký boj a krev ohromné stvůry. Snad tak bude uznána za očištěnou a chopí se jí jiný bojovník.“

Bětka už jen kroutila hlavou – *Jaké stvůry?* – a mlčela. Když se Targhena zničehonic obrátila a vyběhla ze sklepa, kratičký okamžik se za ní zmateně dívala.

Potom přistoupila ke zbroji a pokusila se ji alespoň nadzvednout.

Uf! No… tak teda děkuju.

Raději ji tam nechala ležet a rozběhla se pro Jena. Možná jí vše bylo jasné, možná také ne. Potřebovala trpaslíkozpytce.

Thalas zuřil tak, jak to Glat Hern ještě nikdy neviděl.

„Ty zrádče! Co si o sobě myslíš? Že tě jen tak nechám být?“

„Ale necháš!“ ušklíbl se zvěd sebevědomě. „Přece bys ses neprotivil slovu králova zetě a jediného právoplatného dědice královské koruny?“

„O, tak tohle si myslíš? Že před synkem stáhnu ocas mezi nohy a budu držet hubu a krok? To ses přepočítal, milánku! Ty budeš pro Moscu první lekcí na téma: ‚Dokud žiju, poslouchám!‘“

„Správně řečeno, Thalasi. ‚Dokud žiješ!‘“ usmál se Glat nebezpečně. „Něco si zkus a…“

Rádce zúžil oči: „Vyhrožuješ mi? To si nedovoluj. Ve skutečnosti mi stačí tlesknout a jsi mrtvý, rozumíš? A myslím to vážně!“

„Tak tlesknout? To bych chtěl vidět!“

„Nepokoušej mě, Glate. A nezapomeň, že ačkoli měl Mosca štěstí, mezi ním a korunou stále ještě stojí Roderich – a kdoví, jestli to nebudu i já! Viola je sice to jediné, co králi zbylo, ale pokud ho přemluvím, ať ji raději obětuje, než aby se Sevar dostal do rukou zrádce… Věř mi, že to udělá!“

„Tím chceš říct, že tě Mosca potřebuje? Že bez tebe krále odstranit nedokáže?“

„Přesně tak.“

„A co když ti já řeknu, že mě to ale vůbec nezajímá? Co když ti řeknu, že tě toužím zabít prostě proto, že jsi zasranej zkurvysyn, kterej mi udělal ze života peklo a musí za to zaplatit?“

Thalas neodpověděl. Opřel se a zkoumavě se na zvěda zadíval.

„Takhle to tedy je. Stojí ti pomsta za smrt?“

„Možná už ano. Tvůj syn je netvor a já mu klidně sloužím. Klesnul jsem na samé dno.“

„Tak proč to neuděláš, Glate?“

„To se sám sebe také ptám.“

„No, jen do toho. Já čekám.“

Glat se pokoušel uklidnit a zvážit své šance.

Pocítil první obavy. Neměl to nechat zajít tak daleko. Chtěl rádce zabít, to samozřejmě ano, ale také věděl alespoň o šesti smrtících tricích, které si Thalas proti případnému útoku připravil.

A dozajista tu bylo i dalších šest, o jejichž podobě neměl ani tušení.

Špatné místo, špatný čas. Teď nemám šanci. Až jindy.

Ušklíbl se, aby svou nejistotu zamaskoval: „Ne, Thalasi. Zatím zůstaneš naživu. Mosca mě chce za svého osobního strážce a rozhodně nabízí lepší podmínky než ty.“

„I bezpečí?“

„I to. Mám ti vzkázat, že jestli mi zkřivíš jen vlas na hlavě, tak se spousta lidí dozví spoustu zajímavých věcí.“

„Že by mě vydíral? To si nemůže dovolit! Lžeš!“

„Ani v nejmenším!“

„Přehnals to, zrádče. Ohrožuješ mě i syna. Možná ty nechceš zabít mě, ale já tebe už ano!“

„Opravdu? A to mi to jen tak říkáš? Dávat lidem varování se ti zrovna nepodobá, Thalasi.“

Rádce mlčel a neodpovídal. Glat zničehonic pochopil, proč je ještě naživu: „Ale? Že bych tě po všech těch letech zastihl nepřipraveného? Důvěřovals mi? Kolik kouzel sis zapomněl vzít? Ani nevíš, jak mě to láká…“

„Myslel jsem, že mě znáš lépe. Já nikdy nejsem nepřipravený.“

„Ano? Tak proč ještě nejsem mrtvý?! Říkals, že stačí tlesknout – tak co bude?“

„Nehraj si, nebo to opravdu udělám!“

„Další planá výhrůžka? Tak víš co? Já to udělám sám! Nanejvýš to přivolá stráže, já se vzdám a povyprávím králi o jednom zajímavém spiknutí!“

„Ne, Glate,“ řekl rádce tiše, „ty už nikomu o ničem vyprávět nebudeš.“

Zvěd se uchechtl.

Potom hlasitě tleskl.

Krátkou chvíli se nic nedělo.

Glat napjatě sledoval každý rádcův pohyb.

Thalas se pohodlně opřel a zamával mu na rozloučenou.

Tajné dveře do pracovny se s třeskem rozlétly.

Sakra! Takže neblafoval!

Glat vyskočil a tasil. Teprve tehdy si uvědomil, kdo před ním stojí.

„Rogane? Co tu pro Rytíře…“

Žoldák se tvářil podivně netečně. V ruce třímal krátký meč, v němž zvěd poznal standardní zbraň hradní posádky.

Zmatený Glat couval ke dveřím. Nechápal, jak je možné, že se tu Rogan objevil. *To snad zradil Moscu?*

Když se žoldák vrhl vpřed, zvěd podnikl rychlý úhyb do strany. Chtěl odpovědět protiútokem, ale Rogan se zastavil mimo jeho dosah. Potřásl hlavou a vztekle zařval. Otočil se k rádci, rozmáchl se a třemi rychlými kroky se dostal až k němu.

Stopař zmateně přihlížel a nic nechápal. *Proč jde najednou po něm? A vévoda se vůbec nebrání!*

Thalas s ledovým klidem tleskl.

Žoldák sekl – na poslední chvíli stočil útok na stranu. Meč odštípl kus z opěradla Thalasova křesla a odskočil. Než se Glat vzpamatoval, Rogan se obrátil a další sek s hlubokým výpadem již věnoval jemu.

Zastihl zvěda úplně nepřipraveného. S Glatem by byl konec – kdyby ho v tu chvíli nesmetly rozkopnuté dveře.

Proplachtil vzduchem, narazil do knihovny a spadl k zemi, kde ho okamžitě zasypala spousta knih. Zůstal pod nimi bezvládně ležet.

Targhena vešla. V levačce jako mimochodem nesla za krk vojáka, který ji zřejmě odmítl pustit dovnitř.

„Kde je Glat Hern?“

Rogan na ni okamžitě zaútočil.

Thalas už držel v každé ruce jeden amulet a pobaveně se usmíval.

Omámený žoldák nezaútočil nijak chytře, ale silou nešetřil. Targhena

se kryla vojákem a Roganův drtivý sek chrčícímu nebožákovi prorazil hrudní koš a s děsivým skřípěním sjel po lopatce.

Trpaslice hodila zbytkem těla po soupeři; Rogan pod mrtvou vahou zavrávoral. Targhena vykročila za ním a obrovitá sekera opsala široký vodorovný oblouk. Žoldák v poslední chvíli uskočil, ale ne dost daleko. Jako břitva ostrá čepel mu škrtla o břicho a zanechala tam dlouhý krvavý šrám.

Rogan zařval bolestí a procitl z kouzla.

„Co se to kurva…?“

Nestačil se probrat úplně. Vytřeštil oči na blyštivé ostří, které se vracelo v dalším vodorovném seku, a raději předal vládu nad tělem instinktu. Jeho meč zdánlivě vylétl do krytu, ale pod nárazem sekery plynule povolil a jen její let mírně přizvedl. Žoldák musel jít až do kleku; málem to nestačilo – ale Targhenina sekera mu prolétla těsně nad hlavou. S trochu nevěřícným výrazem se vzápětí protočil na kolenou a sekl sám.

Targhena stiskla zuby a levou ruku si přitiskla na roztátou paži, aby zastavila krvácení. Se zlostným zašupěním hnala sekeru jednoruč shora. Rogan se vrhl kotoulem do strany; ostří mu prolétlo těsně za nohama a zakouslo se hluboko do podlahy. Úlomky dřevěných desek létaly všude kolem. Žoldák se plavně zvedl na nohy, bez váhání se protočil na špičkách a vší silou sekl, aby se trpaslice zbavil dřív, než se jí podaří vyprostit zbraň. Tentokrát už však Targhenu nepřekvapil.

Uvolnila sekeru jediným prudkým trhnutím a nastavila meči do cesty topor. Sotva zbraň dopadla, vyrazila trpaslice hlavicí sekery vpřed proti soupeřovu břichu. Žoldák ustoupil o krok a narazil zadní nohou na zeď. Targhena protočila zbraň v zápěstí a sekera znovu letěla k cíli. Rogan zoufale ukročil stranou a pokusil se drtivému útoku čelit krytem posíleným dlaní na čepeli. Zastavil sek jen tak tak – ale trpaslice to čekala a trhla zbraní zpět. Sekera zahákovala ostří meče a strhla jej k zemi. Než se Rogan vzpamatoval, hlavice sekery mu letěla proti obličeji. Stačil jen pootočit hlavu. Ostré kovové hrany mu narazily do brady a hodily jej zpět. Před očima se mu udělaly mžitky. Cítil, jak tvrdě padá na zeď, pak na zem. Pokusil se před sebe alespoň zvednout meč, ale Targhena mu přidupla ruku.

Zrak se mu vrátil právě včas, aby trpaslici viděl, jak se nad ním

rozmachuje k poslednímu úderu.

A sem v…

V místnosti se zablesklo a zavanul ozón.

Glat se ztěžka vyhrabal zpod hromady knih. Od rány dveřmi mu hučelo v hlavě, ale to nevadilo tolik, co bolest vystřelující z levého zápěstí při každém pohybu. *Mám ho zlomené?* Zkusil zahýbat prsty – šlo to. Oddychl si.

Snažil se zorientovat v situaci. Viděl Targhenu tyčící se nad bezmocným Roganem a Thalase, který stál za stolem a pečlivě mířil jedním ze svých amuletů. Safír ve šperku zazářil, zablesklo se a trpaslice zařvala bolestí. Uprostřed jejích zad se objevila na patnáct coulů široká černá skvrna spáleného masa. Targhena klesla na levé koleno a sekera jí vypadla z ochablé ruky. S nenávistným výrazem na tváři se otočila k rádci.

Thalas se zasmál, odhodil pohaslý amulet na zem a vzal další stejný. Jeho safír se začal zvolna rozsvěcet.

Targhena se snažila vstát. Okamžitě se o ni pokusily mdloby. Zaťala zuby a zkusila to znovu.

Rogan si svíral zkrvavený obličej a děkoval osudu, že si ho trpaslice přestala všímat. Zapomněl na svou zbraň, která ležela před ní, a rychle se odkulil ke Glatovi. Vzhlédl k němu a na jeho opatrný pohled odpověděl zlostným šklebem: „Ten hajzl se mi vrtá v mozku!“

Glat se mu díval do očí: „Ještě pořád?“

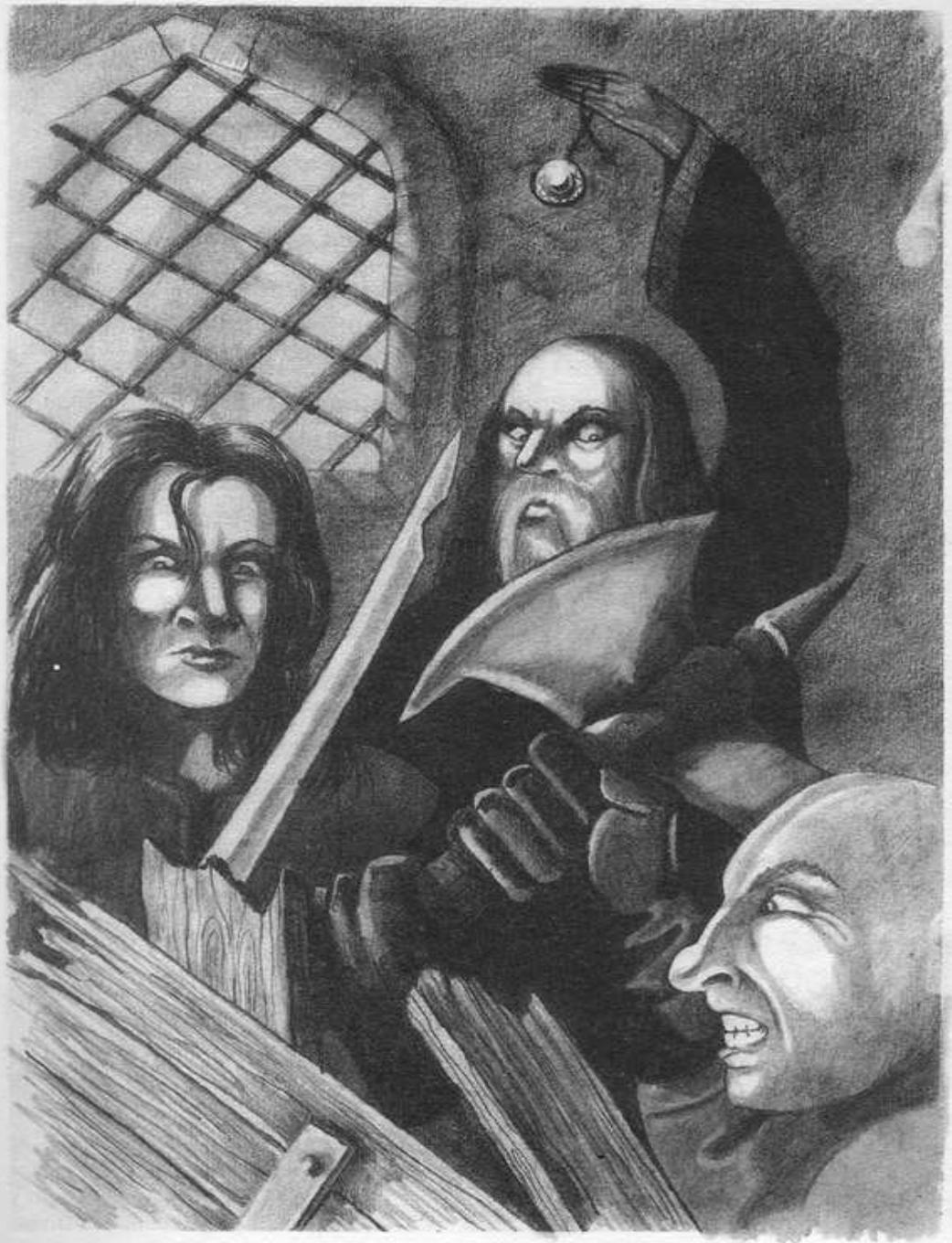
„Nevim!“

Stopař se rychle vzpamatoval a sehnul se pro meč, který prve pustil. „Snad ne. Tak pryč!“

Thalas měl stejný nápad. S namířeným amuletem, který zářil stále jasněji, proklouzl kolem Targheny ke dveřím. Pobledlá trpaslice po starci vztekle hmátla a chytila jeho plášť. Vévoda se zapotácel zpět a málem spustil kouzlo, ale potom získal rovnováhu, sáhl po zdobené sponě a prudce trhl. Nit povolila a Targhena i s pláštěm v ruce spadla na zem. Thalas skočil ke dveřím.

Glat tam byl o vteřinku dříve. „Tak jen pojď, starce! Tady to končí!“

Rádce neměl jinou šanci, než odpálit amulet bez míření. Blesk

zasyčel a roztříštil stěnu stopaři těsně vedle ramene. Glat si spršky kamení a omítky nevšímal a s vítězným úsměvem vbodl meč Thalasovi do hrudi.

Vévodovi však ještě pár trumfů v rukávě zbylo.

Sotva se ho čepel dotkla, modře zazářila a rozpadla se na kovový prach. Síla úderu, který zničehonic nenarazil na odpor, vyvedla Glata z míry. Klopýtl a málem padl rádci k nohám. Stařec od něj odskočil zpět – a narazil do Rogana.

Žoldák si jednou rukou svíral tvář a mezi prsty mu prosakovala krev. Tou druhou se rozmáchl a mrštil s Thalasem o zem. Přiklekl mu na hruď, chytl ho za vlasy a zvrátil hlavu dozadu.

„Ty sráči, klidně bys mě…“

Rádce mu tleskl před obličejem.

Glat slyšel křik přibíhajících stráží. „Rogane, dělej, sejmi ho a pryč!“

Žoldák zvedl hlavu a podíval se na něj strnulýma očima. Potom zpátky na rádce. Thalas se začal tvářit vyděšeně – ale znovu rychle tleskl.

Rogan se vymrštil a vrhl se Glatovi po krku.

Zvěd nestačil uhnout. Roganovy silné prsty se mu sevřely na hrdle a začaly drtit hrtan. Glat se je marně pokoušel odtrhnout.

Thalas se ztěžka vyhrabal na kolena. Vzápětí ho drtivý kopanec zvedl do vzduchu a odhodil přes půl místnosti.

Targhena byla bledá jak smrt, ale už zase stála na nohou. Sekeru svírala v levé ruce – z pravice jí crčela krev.

„Za tebe, bratříčku!“

Vykročila k zápasící dvojici.

Glat rozlícenou trpaslici zahlédl koutkem oka. Z jejího pohledu pochopil vše. V záchvěvu hrůzy se naposledy vzepjal, ale Roganovi se nevykroutil. Byl konec. Místnost kolem zvěda černala, jak se o něj pokoušely mrákoty.

„Je můj!“ zařvala Targhena a smýkla žoldákem z cesty. Mohutný muž odlétl jako pírko, přepadl přes jedno z křesel a zůstal bezvládně ležet.

Glatovi se podlomily nohy. Klesl před Targhenou na kolena.

„Zabils mi bratra!“

Proč jsem si nevzal svůj klobouk…

Trpaslice ho chytla za vlasy a jedinou ranou mu usekla hlavu.

Thalas se vyhrabal na nohy a se zoufalým výrazem se tiskl ke stěně. Targhena se k němu obrátila a zlověstně se usmála.

„Tys byl jeho pán…“

V tu chvíli do místnosti vpadly tři stráže. Thalas postřehl svou poslední šanci a okamžitě vykřikl: „Na ni!“

Vojáci na vteřinu zaváhali. Pohled na zkrvavenou trpaslici svírající v jedné ruce obrovskou sekeru a ve druhé uťatou hlavu v nich zrovna nevzbuzoval chuť do boje.

Targhena se po nich nevrle ohlédla: „Nepleťte se do toho!“

„Vy zbabělci! No tak, na ni!“

Vojáci s nešťastnými výrazy poslechli. Jeden z nich zůstal blízko dveří, druzí dva šli podél stěn, aby se k trpaslici dostali z boků.

Glatova hlava spadla na zem. Targheniny umdlévající prsty ji už neudržely. Trpaslice se obrátila k novým nepřátelům a unaveně se opřela o svou sekeru.

„V tomhle boji nemáte co dělat… zmizte!“

Thalas využil její nepozornosti a proklouzl kolem ní ven na chodbu. Nenávistně ho sledovala, ale zastavit jej už nemohla.

Ve dveřích se obrátil a věnoval jí posměšný úsměv. Potom se podíval na Rogana, luskl prsty a zmizel jí z očí.

Vojáci znepokojeně uskočili, když se nehybně ležící žoldák zničehonic zvedl a rozběhl k oknu, aby jím proskočil ven.

Bezmyšlenkovitě zvolil tu nejpřímější cestu, rovnou kolem Targheny. Trpaslice jen trochu mávla pěstí a Rogan se svalil k zemi jako podťatý.

Bojovnice stála proti vojákům a vypadala, že každou chvíli padne vyčerpáním. Nikdo se nehýbal. „Pusť tu zbraň a vzdej se!“ odvážil se křiknout jeden z nich.

„Neupírejte mi právo… na pomstu…“

Vykročila ke dveřím. Okamžitě na ni mířily hroty všech tří mečů.

„Z cesty. Jinak… zemřete.“

Její slabost dodala vojákům odvahu. Nejspíš by i zaútočili – ale v té chvíli dorazil Jen s Bětkou a dvěma dalšími strážemi.

„Dost, přestaňte! Zavolejte ranhojiče! Targheno, co se tady stalo?“

Trpaslice si Jenových slov nevšímala, jako by je ani nevyřkl.

Vyšla na chodbu a vydala se pryč směrem, kterým uprchl Thalas.

Jen se rozhlédl po zakrvácené místnosti. Vyslechl si hlášení vojáků, pak ukázal na Rogana: „Ten žije?“ Stráže přikývly. „Tak svázat a odvést zpátky do vězení! A tentokrát hlídat pořádně!“

Vojáci rychle plnili rozkazy, vděční za to, že už se nemusí rozhodovat sami.

„Vy dva, sledujte Targhenu – tu trpaslici – a raději jí v ničem nebraňte! Až se někde zastaví, jeden tam zůstane a druhý přijde podat zprávu, jasné?“

Muži zasalutovali a rychle odběhli. Jen se připojil k Bětce, která stála nad Glatovým mrtvým tělem a nevěřícně potřásala hlavou. Myslel si, že ji raději odvede, aby mu tady neomdlela, ale překvapila ho.

„Byl to pěknej zkurvysyn,“ prohlásila se zadostiučiněním. „Zabil Ferghana, tak mu tohle patří.“

„Ale jsme si tím jistí?“

„Targhena si byla dost jistá.“

Chvíli mlčeli a zkoušeli pochopit, co se asi stalo. Před dveřmi se zatím objevilo několik dalších vojáků – a rytíř Herman se svým panošem Keronem.

„Jeniku! Pro Pána, co se tady děje?“

Jen se ihned postavil do pozoru: „Pane, strhl se tu boj, zatím mi není známo proč! Glat Hern je mrtev, uprchlý vězeň Rogan zpět v žaláři. Trpaslice Targhena, která s nimi bojovala, odešla. Nechal jsem ji sledovat.“

Herman se zamračil: „Sledovat? Ona tady zabila vévodova muže a tys ji nechal jen sledovat?“

Jen znejistěl: „Pane… Glat Hern jí údajně zabil bratra!“

„Opravdu? A to jí snad dává právo jít a zabít jeho?“

„To ne, pane…“

„To bych tedy řekl! Měla alespoň nějaké důkazy?“

„Nevím.“

„V tom případě se jedná o sprostou vražedkyni,“ zhodnotil situaci Herman bez váhání a kývl na svého panoše: „Kerone, okamžitě zařiď poplach. Tu trpaslici chci mít do večera v řetězech. A ty ostatní zamknout v hostinských komnatách, kdyby jí náhodou chtěli pomoci!“

Keron úslužně přikývl a obrátil se k odchodu. Jen si s Bětkou vyměnil ustarané pohledy a rychle promluvil: „Pane… to bych nedoporučoval!“

Herman se k němu otočil a zatvářil se zle: „Opravdu? Nějak moc si dovoluješ, kluku. Zvykl sis, jak tě Dorien rozmazloval, co? Ale teď to vezmu do ruky já!“

„Ale…“

„Ale? Ty si mi dovoluješ odmlouvat?“

„Pane, ve vší úctě, prosím, vyslechněte mě! Trpaslíci Targhenu zavrhli, je jim jedno, co se s ní stane – ale jestli nějak omezíte jejich vlastní svobodu, bez váhání se prosekají ven! Budou to brát za smrtelnou urážku, možná za důvod k vyhlášení války! Věřte mi, vím, o čem mluvím – vévoda z Dorsi mě přeci určil za trpaslíkozpytce!“

Herman se mračil dál, ale bylo vidět, že o Jenových slovech alespoň přemýšlí. Vzápětí nad tím mávl rukou a zničehonic se usmál: „Je pravda, že Thalas dal trpaslíky na povel tobě – tak tedy běž a ohlídej si je sám. A pokud se stane něco dalšího, budeš za to zodpovědný také sám. To ti zaručuji,“ dodal stále s úsměvem, ale s nádechem hrozby v hlase. Potom se znovu rozhlédl po zničené místnosti: „A když už mluvíme o vévodovi – kde vlastně je, že se nepřišel podívat, jak mu to tady zničili?“

Jen se snažil netvářit příliš nešťastně: „Byl tady během boje, pane.“

„Cože? Je v pořádku?“

„Vojáci hlásili, že uprchl. Prý nezraněný. Rozkázal, aby Targhenu zabili, a zmizel.“

„Kam? Mluv!“

„Je mi líto, pane, to netuším. Víte o tom teď tolik, co já.“

„Ano? Tak marš k trpaslíkům, drž je pod dohledem a snaž se nic

dalšího nepokazit! Já si zatím půjdu osobně vyslechnout toho vězně.“

„Jak si přejete, pane!“

„A čekateli…“

„Ano, pane?“

„Tentokrát ti to prominu – ale jestli se svému nadřízenému ještě jednou odvážíš odporovat, tak na ten svůj nádherný štít zapomeň!“

„Rozumím, pane!“

Jen drapl Bětku za ruku a rychle ji táhl pryč, aby se už dostali Hermanovi z dohledu.

„Co budem dělat, Jene?“

„Přesně to, co rytíř Herman řekl. A ani slovo trpaslíkům, že Glat zabil Ferghana. Ještě si budou myslet, že s tím má Thalas něco společného, a půjdou po něm také.“

„Ale co když s tím něco společnýho má?“

„V tom případě budeme doufat, že z toho vyjdem živí, protože se strhne něco strašného!“

Bětka nad tím kroutila hlavou. „Moc tomu nerozumim.“

Jen si povzdychl: „Já taky ne. Ale rytíř Herman a vévoda z Dorsi byli vždy jedna ruka. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdyby se Thalas a část rytířů obrátila proti králi…“

„Hm. A co je vlastně zač ten rytíř Herman?“

„Dorienův nástupce. Skoro určitě.“

„Ale mně nepřijde moc rytířskej!“

„Je to urozený a vlivný muž. A pokud si dobře vzpomínám, jednou jsi ho označila za dobráka.“

„Tak jsem se mejlila, no. Neni rytířskej!“ trvala Bětka na svém. „Řeknu ti, nezávidím tomu chudákovi, co ho Herman šel vyslýchat. Ten se určitě nedožije zejtřka…“

„Tak to máš pravdu.“

V mučírně bylo vlhko a chlad.

Mistr popravčí už měl vše připraveno. Přivázal vězně na skřipec, palečnice mu postavil k nohám, železa rozžhavil do běla. K obvyklému výslechu většinou nic víc potřeba nebylo.

Rogan se už probral. Zachmuřeně se kolem sebe rozhlížel a přemýšlel o tom, zda je místní kat větší nebo menší šílenec než Dot.

Na rozdíl od zakrslíka ho byl pořádný kus, pas i zápěstí měl omotané řetězy a na hlavě příznačnou červenou kápi.

To, jak si při práci vesele pobrukoval, nebylo zrovna uklidňující.

Otevřely se dveře a do mučírny vešel rytíř Herman. K nosu si tiskl kapesník a na kata se ani nepodíval.

„Řekl už něco?“

Mistr popravčí se zatvářil zklamaně: „Já už směl začít, pane? Nikdo nic nerozkázal!“

„V pořádku. Začni teď. A pěkně zostra! Tenhle mizera si zaslouží každou vteřinu!“

„Jak si přeješ, pane!“ uklonil se kat úslužně. „Je libo štípání prstů? Nebo raději drcení?“

Herman se nadechl k odpovědi, ale Rogan mu skočil do řeči: „Hele, Hermane, nedělej to! Já vim, že na mě asi nevzpomínáš zrovna v dobrým, ale já nemám proč zapírat. Všechno ti řeknu – takže co takhle přeskočit takový to úvodní mučení na nahnání strachu, abych jako určitě nelhal, a rovnou si mě poslechnout?“

Rytíř se ušklíbl. „Tak to by se ti líbilo? Mluvit bez mučení? Rogane, ty to snad myslíš vážně, viď?“ Přestal se usmívat a oči se mu zúžily do tenkých nenávistných štěrbinek: „Ten tvůj malý ohníček nás tehdy stál snad třicet mužů! A další sis odvedl… málem jsme tam všichni pochcípali! A co ta vesnice včera? Ty opravdu po *mně* chceš…“

Zhluboka se nadechl, trochu se uklidnil: „Nevzdám se kvůli tobě spásy své duše. Tak tedy mluv, zbabělce. Cos dělal u vévody z Dorsi?“

Žoldák se v duchu nevěřícně usmál, pak rychle spustil, než si to Herman rozmyslí: „To Thalas mě pustil z žaláře, nějak mě začaroval. Pak řek, ať pobiju ty stráže, a zavřel mě u sebe, než se uklidní pátrání. Ví, že princezna je u jeho syna Moscy, a…“

Herman ho poslouchal a zvolna bledl vzteky: „Dost! Ticho!“ zařval nakonec rozlíceně. „Ty žoldácká špíno, to si myslíš, že ti takové žvásty uvěřím?“

„Ale… *to je* pravda, Hermane!“

„Tímhle mě krmit nebudeš!“ Rytíř se celý třásl. „Kate, roubík!“

„Roubík, pane?“ podivil se mistr popravčí. „Vopravdu? Mám pocit, že se nás nepokouší vobelhat…“

„Mlčet! Ten pocit je špatný! Jedná se o nebezpečného buřiče, který se pokouší osočit spravedlivé sevarské pány. Umlč ho a dej se do práce, ať zkrotne!“

Kat se zatvářil pochybovačně, ale už ani nemukl a odešel ke stěně pro roubík a kožené řemení na jeho přidržení.

Nemohl to vědět – ale bylo až podivuhodné, jak se některé jeho pomůcky podobaly těm v ordinaci trpasličího zubaře.

Rogan se smutně usmál: „Hermane… já vopravdu nelžu.“

„Ticho! Svou šanci na milost jsi propásl, mizero. Teď mlč! Ještě slovo a nechám ti vytrhnout jazyk!“

„Hlavně mi nehroz, že přijdu vo koule,“ ušklíbl se žoldák. „Hele, klid. Dyť už mlčim.“

Mistr popravčí mu navlékl řemení přes hlavu, zkušeně zmáčkl tváře a zasunul roubík mezi zuby. Herman poodstoupil a kývl, ať se začne.

Rogan sledoval blížící se kleště a přeci jen pocítil strach.

Vtom se rozlétly dveře a dovnitř vešel Olivir.

„Důležitá zpráva, pane.“

Herman přikývl a mávl na kata: „Zadrž!“

Mistr popravčí pokrčil rameny a spustil kleště. Žoldák si nevěřícně oddychl.

Herman se otočil k Olivirovi. „Představ si, že ten zločinec tvrdil, že to vévoda z Dorsi nařídil vraždit – a snad že i unesl princeznu a drží ji u syna na Suradu! Takovou bezostyšnost jsem už dlouho nezažil…“

Olivir se chmurně pousmál: „Pane, mohla by to být pravda. Proto sem běžím – sám jsem na nádvoří viděl, jak Thalas naskočil do svého kočáru a prchl z Fernostu.“

Rogan se přes roubík uchechtl.

„Aha…“ odtušil Herman zvolna. „To *možná* poněkud mění situaci. Nicméně odmítám ukvapenost. Nemůžeme hned říci, že tímto vévoda přiznal vinu. Mohl mít velmi dobrý důvod odjet a až se vrátí, třeba jej vysvětlí. Například si nemusel být jistý, kdo všechno mu tady ukládá o život, a tak raději odjel, dokud se věci neuklidní.“

„Možná, pane. Nicméně pokud tomu tak není, nemáme času nazbyt. Vévodův náskok se s každou minutou zvětšuje.“

Herman zničehonic sprostě zaklel. „Jak je tohle možné? Thalas doslova vystavěl Sevar! Proč se náhle obrací proti nám?“

Olivir pokrčil rameny. „Mám o této záležitosti spravit krále, pane?“

Herman se podíval na Rogana, který se celou dobu škodolibě usmíval.

„Mistře popravčí, vyndej mu ten roubík. A ty, co nám k tomu ještě můžeš říct?“

Rogan se ušklíbl: „Je to čistá pravda! Myslíš, že lžu, Hermane? Znáš mě, já vim, kdy to vzdát! A vůbec, copak ste si toho sami nevšimli? Thalas věděl, že Archibald je rebel – Mosca mu to řek –, a stejně tam Doriena poslal skoro samotnýho…“

Rytíři si vyměnili znepokojené pohledy. Rogan viděl, že už mu věří. „Skvělý, takže vám to došlo. Zachránil sem Sevar, takže co takhle teď trochu toho rytířskýho slitování a…“

„Slitování?“ rozezlil se okamžitě Olivir, „ty doufáš ve slitování, vrahu? Po tom masakru, co jsi se svými přáteli spáchal? Zasloužíš si tu trpět celé roky – a doufám, že Surahind s tebou naloží ještě hůř!“

Rogan pokrčil rameny. „No jasně.“

Kat zachytil Hermanův pohled a opět vězni zacpal ústa.

„Běž, Olivire. Řekni králi, že Thalas zradil – na mou zodpovědnost.“

Mladší rytíř přikývl a odešel.

Herman se opřel o stěnu a snažil se potlačit svůj vztek. Nedařilo se mu to. Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější, že před ním vévoda opravdu mnoho skryl. „Tos mi neměl dělat, Thalasi, co si tu bez tebe počnu…“ zašeptal potichu.

Potom se však sebral: „Tak teď mě poslouchej, vrahoune!“ zasyčel na Rogana nenávistně. „Pěkně jsi to vévodovi zavařil. Možná ho kvůli tobě i popraví – a to ti nedaruju. Pořád si ještě nejsem jistý, že mluvíš pravdu, takže si tě vyzkoušíme. Kate? Drcení i štípání, na nohou i na rukou – pořadí nechám na tvých bohatých zkušenostech.“

Žoldákův klid byl ten tam. Zbledl jako stěna.

Mistr popravčí se úslužně uklonil a vzal do ruky masivní kladivo.

Další půl hodinu byl Roganův řev slyšet po celém žaláři – i přes roubík.

Dveře předpokoje královských komnat se otevřely a vyšel komorník Jonas. Vypadal unaveně.

„Pane Olivire… Jeho Veličenstvo drží smutek za královnu a syna a nepřeje si být rušeno. Nikým a ničím.“

„Musím s ním mluvit!“

„Je mi líto, nikým a ničím, pane!“

„Na tohle nemám čas!“ zavrčel Olivir, „jestli mi okamžitě nezmizíš z cesty, rozbiju ti…“

Po obou stranách dveří stáli členové královy osobní gardy. Ti nyní výhružně položili ruce na jílce mečů. Rytíř se však jen pohrdavě ušklíbl: „A to platí i pro vás!“

Komorník zvedl ruce, aby vše uklidnil: „Zanechme toho, ano? Jsem si jist, že vévoda z Dorsi tvůj problém hravě vyřeší! Proč nejdeš za ním?“

Olivir roztrpčeně zavrtěl hlavou. Potom zničehonic odstrčil starého sluhu stranou, proběhl předpokojem, rozkopl dvoukřídlé dveře a vpadl do králových soukromých komnat.

„Pane, musím s tebou…“

Do nosu jej udeřil zápach zvětralého vína. V místnosti byla tma, slunce neproniklo zataženými závěsy. Ozývalo se hlasité chrápání.

„Co se to tu…“

Olivir se zarazil a zmlkl. Jonas získal ztracenou rovnováhu a zoufale zaúpěl. Dohnal rytíře a vykázal z komnat gardisty, kteří už vetřelce obklopili s tasenými meči. Váhavě poslechli. Když odcházeli, zvědavě se ohlíželi po rozházených lahvích. Komorník si v duchu povzdychl. Věděl, že teď už klevetám nezabrání.

„Rytíři, prosím, odejdi! Teď krále nech! Je… není ve své kůži!“

Rytíř mžoural do temné místnosti a nevěděl, co říct. Komorník ho tlačil ven: „Přijď později! Mnohem později! Jeho Veličenstvo rozjímá!“

„Ale… ale…“

„Ven! Běžte třeba konečně najít nebožátko Violu, ano?“

„Ale my už ji našli!“

„Našli? Ach… No tak to je o důvod víc jít rychle za vévodou z

Dorsi a ohlásit mu to! Jsem si jist, že on…“

„To on ji unesl!“

„Pro-prosím?“

„Tahal nás za nos! Jeden z trpaslíků na to zřejmě přišel a chtěl ho zabít, takže rádce uprchl na hrad svého syna, kde snad princeznu drží. Nesmíme ztrácet čas, kdo ví, co teď udělá!“

Jonas stál před Olivirem a soudě dle jeho naprázdno se pohybujících úst očividně ztratil řeč. Rytíř naopak konečně získal půdu pod nohama: „Takže jsme si to vyjasnili a ty ho teď půjdeš vzbudit! Bude to!?“

Komorník němě přikývl a obrátil se do místnosti. Vzápětí se Roderich vyloupl ze stínu těsně vedle něj a málem mu přivodil infarkt.

„Pane! Myslel jsem… to nechrápete… vy nespíte?“

„Rhan zastane chrápání za oba,“ pousmál se Roderich mdle. Měl zarudlé oči, zřejmě celou noc nezamhouřil oka – nebo to mohlo být i od slz. Díval se na Jonase a Olivira a mžoural proti světlu. „Nějak jsem po tom všem nedokázal usnout. Propil jsem se do střízliva, jak se říká. A hodně přemýšlel.“ Roztřesenými prsty dopínal přezku na opasku s mečem. „Viola se stala přes noc tím posledním a nejcennějším, co mi zbylo. Nevím, co tím Thalas sleduje – to se snad zbláznil, či co? –, ale mou dceru dostaneme zpět, i kdybych ho měl vlastnoručně zabít! Vyrážíme do půl hodiny se vším, co na hradě i ve městě máme! Kašlu na opatrnost, teď jde o vše – zařiď to, Olivire!“

Rytíř se radostně usmál: „Ano, pane!“, zasalutoval a obrátil se k odchodu.

Král se rozhlédl po místnosti. „Eli - promiň, Jonasi. Ale ty to zase nějak zvládneš.“

Komorník zachoval dokonale nehybnou tvář: „Jistě, pane.“

„Zavolej sem toho trpaslíkozpytce, ano? Má tu práci.“ Výmluvně ukázal na chrápajícího Rhana rozvaleného v křesle. „Nevím, jak přesně se trpaslíci budí, a nerad bych ho urazil. A když už bude čekatel u toho, ať Tergy rovnou přesvědčí, ať jedou s námi.

Pak mi nech připravit zbroj a donést ji do kaple. Stráže, doprovoďte mě! Jdu se ještě rozloučit s Alistou a synem.“

Jonas úslužně přikývl a povzbudivě se usmál.

Dva vojáci, kteří měli sledovat Targhenu, se bezradně zastavili na kraji jedné z mnoha úzkých fernmarských uliček.

„Kams koukal, mátoho? Kde je?“

„Zahnula sem, dyťs to taky viděl!“

„Blbče! Ztratili sme ji!“

„Hele, nenadávej jenom mně! Taky za to můžeš!“

„Jak si moh ztratit něco takovýho? Dyť je širší než kredenc!“

„Neštvi mě!“

„Tak já tě štvu? Já tě štvu? Tohle se dozví seržant, ty.

„Co…“

Jejich hádka byla zničehonic uťata dutým zaduněním – to jim dvě obrovité dlaně křísly hlavami o sebe.

Targhena nechala spadnout bezvládné vojáky na zem a pomalu se vydala dál. Našla si jinou uličku a tam si sedla a zavřela oči.

Glatova smrt měla být konec, ale nestačila. Bratrova duše stále neměla klid. Targhena si převazovala ruku a zachmuřeně naslouchala její zášti.

O chvíli později rozrazila podivně nízké dveře v chudinské čtvrti.

Kola kočáru drkotala po kamenité cestě táhnoucí se Fernmarskou kotlinou a Thalas se musel držet, aby s ním neustálé otřesy nesmýkaly po celém vnitřku vozu.

Proti němu seděl muž, který ani zdaleka nedosahoval kvalit mrtvého Glata Herna – prostý zabiják, žádný styl ani úroveň. Vybírat si však už nemohl – byl to jediný z jeho zvědů, který se teď ve městě zdržoval.

Zpočátku, když ho osobně vyzvedl v hostinci, kam pro něj obyčejně posílal, to zabijákovi ještě nedocházelo. Teď, když nechali Fernmar daleko za sebou, už však měl na přemýšlení dost času. Nakrčil čelo, zavrtěl hlavou a odvážil se zeptat:

„Pane, ty před někým prcháš?“

Rádce se přestal nervózně vyklánět z okna a pokusil se o uklidňující úsměv: „Jak tě to napadlo?“

„No… tak třeba ta krev, co máš na šatech, nebo jak sis oddychl, když sme projeli branou a nikdo nás nezastavil.“

„Možná tu nějaká ta potíž skutečně je, příteli,“ připustil Thalas po chvíli zamyšlení, „ale pouze krátkodobá. Jen počkáme, než se to

přežene, a vše bude zas v pořádku.“

„Musí to bejt potíž s někým hodně vysoko, když sis místo vojáků vzal za vochranku jenom mě, pane. Nepamatuju se, že bys to někdy udělal.“

Thalas raději jen neurčitě pokrčil rameny a doufal, že to bude jako odpověď stačit.

Zabiják byl opravdu chvíli ticho, ale rádce na něm jasně viděl, jak se mu myšlenky za nízkým čelem postupně dobírají k jasnému řešení:

„Pane, ty utíkáš před králem!“

Thalas se zatvářil co nejnevěřícněji dokázal: „Prosím? Zbláznil ses? Proč bych to dělal?“ Jednou rukou se přitom pokoušel nenápadně dostat do kapsy k jednomu z posledních amuletů, co mu zbyly.

„Proč, to nevim, pane. Ale rozhodně vim, že jestli je to pravda, tak si mě do toho právě zatáh taky!“

„Ale to je opravdu nesmysl!“

„A taky vim, že kdybych tě králi předal v úhledným balíku, tak by mi nejspíš poděkoval!“

„Jestli to uděláš, nechá tě zaživa stáhnout z kůže! Pokud to už předtím neudělám já za to, co jsi teď naznačil!“

Zabiják se zatvářil dosti nejistě. Thalas málem slyšel jeho myšlenky: *„Tak co, jdu do toho? Co můžu ztratit? Stejnému to už dlouho přeju, ne?“*

Thalas sevřel ruku na amuletu a sebejistota se vrátila.

Uvidíme, kdo z koho, primitive. Jestli uděláš jen jeden podezřelý pohyb, jsi mrtvý! A jestli ne, tak mám alespoň konečně někoho dost věrného…

Kočár nadskočil na větším kameni a jedno kolo prasklo. Vůz sebou smýkl do strany a vystrašené koně strhl s sebou. Náraz vymrštil kočího z kozlíku přímo na strom, kolem kterého se nebožák na okamžik obtočil jako had, než bezvládně sjel k zemi. Zabiják prorazil hlavou stěnu vozu a ztuhl ve velmi nepřirozené pozici.

Thalas si ještě uvědomil, že ho obklopuje modravá záře ze zbytků síly ochranného amuletu – pak omdlel.

~ ~ ~

Jen seděl v plné zbroji na svém rozložitém grošákovi, Bětka s jeho štítem a standartou – kterou sama v rychlosti ušila – hned za ním na svém ryzákovi, dnes výjimečně klidném. Standartu držela zabalenou, i když se jí to nelíbilo, ale Jen na tom trval. Oceňoval ten dar, ale jakožto rytíř čekatel si vlastní praporec ještě nesměl dovolit. Nemluvě o panoši – a ještě ke všemu ženské.

Pohlédl na ni a trochu se poopravil. Bětka si dala opravdu záležet, aby jako žena nevypadala. Blonďaté vlasy stočila pod přilbu, na jemné ruce si natáhla kožené rukavice pošité železnými plátky a křivky těla skryla pod Targheninou destičkovou zbrojí, kterou jí zbrojíř upravil na míru – což znamenalo, že mu zbylo dost destiček na další tři takové. Jen nevěděl, jak dívka zbrojíře přinutila, aby to pro ni udělal, a vlastně to radši ani vědět nechtěl.

Jen tak něco ji teď nezraní, ale je to trochu škoda. Už nebude vypadat tak skvěle, jako při útoku na Narnost…

Znovu si ten pohled připomněl a zasněně se usmál. Bětka si všimla, jak se na ni dívá, a zvědavě naklonila hlavu. To ho probralo. Zahanbeně se odvrátil a dělal, že si upravuje něco na zbroji.

Potom se netrpělivě rozhlédl a povzdychl si. Oba byli dávno připraveni vyrazit, ale se zbytkem fernostských to tak slavné nebylo.

Na nádvoří vládl dokonalý zmatek. Vojáci hradní posádky se mísili s přicházejícími jednotkami městské gardy, jejich velitelé řvali, aby je zase oddělili, a tím je promíchávali ještě víc; sluhové nakládající zásoby se pletli pod kola žebřiňáků, které popojížděly sem a tam po nádvoří a zcela zablokovaly bránu. Panoši se tím vším snažili proplést s koňmi a zbrojemi svých rytířů; učňové mága Renzona pobíhali sem a tam a všech se zoufale ptali, jestli neviděli Mistra; čtveřice trpaslíků zachmuřeně postávala stranou a vypadala, že brzy zaútočí na cokoli, co se přiblíží…

„Rhane, příliš se s těmi lidmi bratříčkuješ! Zapomínáš se!“ Rhan si zlostně odfrkl: „Nech mě být, Serpigu. Prostě jsem dal slovo, že jim pomůžem.“

„A to platí. Jsi Draugův syn a vyslanec a rozhodl jsi. Jdeme za tebou. Navíc – pokud někde budou ti bájní sevarští orkové, bude to na Suradu.“

„Tak o čem to teda mluvíš?“

„Měl by ses naučit šetřit svými sliby! Příliš jsme se zamíchali do lidských záležitostí. Naší hlavní starostí by teď mělo být dopravit naše padlé domů – a to nemluvím o tvých dvou závazcích!“

„Mohli jste už dávno jít. A rukavice i sekery tam dones ty!“

„Ty víš, že to nepřichází v úvahu. Jsem rád, že tohle neslyšel tvůj otec,“ sklonil Serpig na okamžik hlavu. „Rhane, promluvila z tebe zlost. Mám pocit, že se ti bitevní vřava příliš dostává pod kůži. Měl bys svou zlost lépe ovládat, ne ji živit krví nepřátel! Nebylo by dobré, kdyby se v královské rodině objevil berserk…“

„Dej mi pokoj, Serpigu. Já si nic nevybíjím. Jenom mívám trochu horší kocovinu.“

„Trochu?“ vložil se do rozhovoru zničehonic Hoger, „prej trochu!“ zopakoval a rozchechtal se na celé kolo. „Tvoje kocovina je ta nejstrašlivější zbraň, co znám!“

Rhan i Serpig ho zpražili tak rozzlobenými pohledy, že raději zase rychle zmlkl.

„Ještě jedna věc, Rhane,“ pokračoval králův osobní strážce: „Tentokrát trvám na tom, aby sis rukavice vzal do bitvy. Sluší se to, jsi králův syn – a navíc, všiml jsem si, že tady mezi lidmi čaruje snad každý, bude se ti to hodit!“

„Sluší se to, sluší se to… Aby to hora zavalila! Tak dobrá, vezmu si je. Spokojen?“

„Ještě ne. Kdy odložíš tu strašnou věc, co ji neprávem nazýváš zbraní? Viděls ten meč, který nosí lidský král? Starobylá zbraň, práce našich nejlepších, hodná vůdce lidu! Proč děláš Tergům ostudu s tím pokřiveným pavýtvorem? Proč nevezmeš do boje Leyu a Reyu? Vždyť ty zbraně urážíš, když je během bitvy ani nesmočíš v krvi!“

Rhan sevřel topor Kleyraig tak silně, že ho málem zlomil. „Serpigu…“ Kratičkou chvíli to vypadalo, že se na staršího trpaslíka vrhne.

Potom se raději otočil a místo do Serpiga uhodil vší silou do hradební zdi.

Kámen se posunul dovnitř do zdi, všude se sypal písek, nahoře na cimbuří jeden voják málem ztratil rovnováhu a spadl.

Rhan se obrátil zpět k osobnímu strážci a zamračeně zavrtěl hlavou.

Serpig pokrčil rameny: „Jak chceš, v tomhle tedy bude po tvém. Ale vymstí se ti to!“

Rytíř Olivir se zmatku na nádvoří marně snažil vtisknout alespoň nějaký řád. Z bezvýsledného řvaní už málem ochraptěl. Odehnal od sebe zoufalé učně mága Renzona, odbyl Jenův dotaz na jeho standartu a ze zoufalství mu povolil tu drzou holku jako dočasného panoše. Na okamžik se zastavil, aby si otřel pot z čela.

Jestli tohle uvidí král, propadnu se hanbou! Ty žebříňáky byly dobrý nápad, dostaneme se na Surad v půlce času a s čerstvými vojáky, ale i když ty vozy táhnou koně, řídí je jenom samí voli! Jestli se odtud nevymotají do pěti minut, tak je snad dám…

Na nádvoří vkročila ona holohlavá trpaslice a postavila se do ústraní hned vedle brány. Jí samotné by si Olivir příliš nevšímal, poznával ji – ale okamžik poté se objevilo dalších deset trpaslíků. Byli sice o poznání menší, ale všichni vyzbrojení do bitvy. Došli až k Tergům a hluboce se uklonili.

Olivir na to chvíli zíral, ale pak pokrčil rameny – posily se rozhodně hodily. Nadechl se a sbíral sílu k dalšímu řvaní.

„Podařený chaos, Olivire!“ ozval se v tu chvíli za ním škodolibý Hermanův smích. „Copak, vymklo se to z rukou? Tohle je holt něco jiného než velet na bojišti.“

„Pane…“

„Jen klid! Musíme si zvykat. Bez Thalase to všechno půjde hůř.“

Olivir bezmocně mávl rukama a raději změnil téma: „Co ten vrah? Řekl ještě něco zajímavého?“

Herman zvážněl: „Ne. Ten bastard si trvá na svém. Thalas opravdu zradil – a já ho měl za přítele… Ale dost už tlachání. Do práce!“

Vyskočil na koně, kterého mu mezitím přivedl panoš Keron, a společně s Olivirem se rozjeli přímo doprostřed všeho zmatku.

Konečně se jim podařilo vykázat žebříňáky z hradu, aby na

vojsko čekaly před městem; vzápětí seřvali kapitána hradní posádky a okamžitě zastavili nakládání zásob: „To počká, než odjedem! Však nás pak doženete!“

Když se nakonec zdařilo i přinutit takřka necvičené vojáky městské stráže, aby se sešikovali do pochodového útvaru, oddychli si.

To nejhorší máme za sebou. Teď už jen boj.

Král Roderich ztěžka vykročil z kaple, obklopen strážemi. Jeho leštěný pancíř v paprscích poledního slunce zářil jako plamen, obrovitý smaragd zasazený do jílce starobylého meče Grunzangu vrhal zelenkavá prasátka. Helmu s vysokým chocholem a klenotem v podobě jestřába, tradičního znaku rodu sevarských panovníků, nesl panovník v podpaždí – na hlavě měl stále ještě korunu.

Jen, stejně jako všichni ostatní na nádvoří, rychle seskočil z koně a poklekl s pohledem upřeným k zemi. Rytíři sice poklekli, ale pohled nesklonili.

Roderich došel doprostřed nádvoří a rozhlédl se. Rychle počítal a nehlasně přitom pohyboval rty. Nakonec k sobě netrpělivým pokynutím přivolal Hermana a Olivira.

„To je vše? Máme jich tak málo?“

„Z hradu třicet těžkooděnců a dvacet lučištníků, pane,“ hlásil Olivir ihned. „Z města pětatřicet lehkooděnců. Osm rytířů a jeden čekatel. Panošů sedm – zatím nebyl čas hledat náhrady. Patnáct trpaslíků.“

„Patnáct?“ zvedl Roderich obočí. „To se v bitvách místo umírání množí?“

„Přišly jim posily, zřejmě z města, pane,“ nedal se Olivir vyvést z míry. „A chybí mág Renzon: Jeho učňové ho již od včerejška neviděli.“

„Na mágy nikdy nebylo spolehnutí…“ zamumlal Roderich pohrdlivě. „Zase se pro něco nadchl a odjel bádat! Ti dva ho budou muset zastat, na hledání není čas!

Ale to mě trápí ze všeho nejmíň. Podívejte se, jak je nás málo! Nepřítel se nám vysměje – a to máme jít i proti orkům! Já chci, aby tohle vojsko už od pohledu budilo strach! Vezmeme si příklad z

trpaslíků, také se trochu rozmnožíme – ve zbrojnici zbytečně rezne spousta zbrojí, takže chci druhou jednotku těžké jízdy! Zavolejte mi sem toho čekatele – i všechny panoše!“

Olivir s Hermanem si vyměnili nesouhlasné pohledy.

„Pane, panoše přece… jen velmistr smí určit –“

„Ticho! Nehodlám čekat, než tě zvolí, Hermane! A mimochodem, ty jsi ten poslední, kdo mě má o tradicích Řádu co poučovat, jasné? Je mi špatně a nemám na to náladu. Ještě něco? Ne? Výborně.

Takže cokoli je schopné unést kopí a zbroj, sem a hned!“ Rytíři se možná ještě chystali něco namítnout, ale králův výraz dával jasně tušit, že by toho trpce litovali. Obrátili se a šli shromáždit panoše.

Jen, Keron a zbylí čtyři panoši poklekli před králem. Bětka bezradně stála na konci řady a nevěděla, co má dělat. Vrhala zoufalé pohledy na Jena, ale ten jen nechápavě krčil rameny. Otočila se k trpaslíkům, kteří se také přišli podívat. Garela s vážnou tváří přikývla, jako by cosi schvalovala.

Bětce to pomalu došlo. *Jestli hned nezmizím a král na to přijde… co se mnou udělá?!*

Rychle chtěla odstoupit zpět mezi přihlížející vojáky, ale v tu chvíli se král podíval přímo na ni. Tázavě nadzvedl obočí.

Celá roztřesená rychle padla na kolena. *Jsem ztracená!*

Roderich se v duchu usmál a přestal věnovat pozornost tomu hubenému chlapci, co samou trémou málem nedokázal ani pokleknout.

Taky jsem byl takový!

Ještě jednou přelétl panoše letmým pohledem, potom pokrčil rameny. *Nevypadá to tak zle, jak bych čekal!*

Tasil meč a panoši sebou znepokojeně cukli. Tentokrát se zasmál nahlas. Pak přistoupil k prvnímu z nich, k čekateli, a bez všech těch obvyklých zbytečných cavyků se dotkl Grunzangem obou jeho ramen a prohlásil: „Povstaň, rytíři, a řekni své jméno!“

Jen zděšeně zalapal po dechu. Roztřesená kolena ho málem zradila.

Ze zcela vyschlého hrdla málem nevypravil jedinou hlásku.

„Je-Jen z Polomi…“

Král se pobaveně ušklíbl: „Dorien zmiňoval nějaké jiné.“ Jen měl oči na vrch hlavy: „Jen… Mantichor z Fernostu?“ Roderich přikývl a přešel k dalšímu. Rytíř Jen měl pocit, že omdlí.

A potom se podíval na konec řady, kde klečela Bětka, a málem omdlel doopravdy.

Bětka neměla daleko k panické hrůze. Upírala zrak na zem. Viděla královy nohy, jak se zastavily u panoše klečícího vedle ní.

Věděla, že má poslední šanci utéct, ale nedokázala se přinutit k pohybu. Destičková zbroj byla najednou těžká jak cent.

Chlapec vedle ní vstal a představil se. Král kývl a přešel k Bětce. Ucítila dotyk meče na obou svých ramenech.

„Povstaň, rytíři, a řekni své jméno!“

Bětka se neodvážila ani pohnout.

Král se přívětivě usmál: „No tak, chlapče, jen se nezdráhej! Teď jsi rytíř, tak mi beze strachu pohleď do očí!“

Zvedl jí bradu a znovu se usmál: „Ty jsi tu nový, viď? Jako panoš našeho trpaslíkozpytce? Mladší bratr? Máš opravdu pěknou zbroj!“

„Já… já…“

„Tak už se ničeho neboj! Jak se jmenuješ?“

„Bět-Bět…“

Jen se prosebně podíval na Olivira, který také váhal, zda nezasáhnout. V odpověď na chlapcův pohled pokrčil rameny a ustoupil o krok zpět. Jen tedy rychle vykřikl: „Jmenuje se Bět a opravdu je to můj mladší bratr, pane! Prosím, omluvte ho, je ještě mladý! Něco takového nečekal!“

Roderich shovívavě kývl: „Však on se do zítřka otrká. Tak tedy rytíř Bět z Polomi. Výborně.“

Obrátil se a z plných plic vykřikl: „Sevare, pozdrav nové rytíře!“

Nádvořím se rozlehl poslušný jásot.

Většina novopečených rytířů to celé pokládala za nějaký omyl. Dívali se na krále, jeden na druhého i na ostatní rytíře, kteří

zachovávali nehybné tváře, a hledali vysvětlení.

Král si jich už nevšímal. Obrátil se zpět k Hermanovi a Olivirovi: „Kolik potřebujete času k dozbrojení nových bratří?“

Herman se ohlédl po zmatených chlapcích. „Zbrojíř pro ně bude muset spoustu věcí upravovat. Alespoň dvě hodiny, pane.“

„Za dvacet minut vyjíždíme, oni nás dohoní. A budou potřebovat zkušenou ruku, takže jsou tví, Olivire. Hermane, ty povedeš starší bratry. Kromě toho vyšleš někoho napřed, rychlou hlídku o pár mužích z posádky, ať dává pozor, jestli nám Thalas se synkem ze Suradu někam neprchají. Všechno jasné?“

„Naprosto, pane.“

Roderich v doprovodu stráží odkráčel ke stájím. Herman si počkal, dokud král nebyl bezpečně z doslechu, a potom zavrtěl hlavou: „Olivire, já vím, že jsem tradicím nikdy moc nedal… ale věř mi: Tohle bylo moc i na mě.“

Mladý rytíř vypadal, že je v šoku: „Nenechal je ani přísahat věrnost Surahindovi… ani Sevaru ne!“

Herman přikývl. „Musíme to později napravit. Alespoň u těch, co to šílenství přežijí…“ Pak pokrčil rameny: „Na druhou stranu, jeho přístup má v této chvíli něco do sebe.“

„Co tím chceš říci?“

„Tohle,“ zasmál se starší rytíř a přivolal si velitele hradní posádky. „Kapitáne, jistě sis všiml, že nám najednou chybí spousta panošů, takže vyber ze svých mužů ty nejvhodnější. Nechť to chápou jako svou životní šanci.“

Zanechal vojáka stát s otevřenou pusou a přešel k veliteli městské stráže: „Pošli vojáky, ať okamžitě zabaví ty nejlepší koně, co ve Fernmaru najdou, ať mají noví panoši na čem jet! Přiveďte je před město.“

Ten už se ovládal lépe, jen zasalutoval a okamžitě vyrazil. Herman se obrátil zpátky k Olivirovi, který zachmuřeně přihlížel.

„Nemrač se tak. Pokrok se nedá zastavit!“

Dvacet minut poté se část královského vojska dala konečně do

pohybu. Ve větru povlávala i standarta s mantikórou, dílo šikovných rukou stále ještě poněkud tumpachového rytíře Běta z Polomi, nad nímž ve zbrojnici právě lomil rukama zbrojíř:

„Proč já ti jenom pomáhal, holka nešťastná!“

~ ~ ~

Když se Thalas probral, odpoledne se již přechylovalo ve večer a obloha se zvolna zatahovala šedivými mračny.

Ze všeho nejdřív zděšeně vykřikl, protože hleděl přímo do vytřeštěných očí svého zvěda. Horečně se vyprostil z jeho z mrtvolného objetí a prodral se ven.

Podíval se, jak skončil kočí, a pokrčil rameny.

Měl jsem štěstí?

Nevěřil na štěstí.

Vytáhl ze záňadří pokroucenou měděnou věc, co bývala amuletem proti fyzické újmě, a zahodil ji.

Koně byli stále uvěznění v postrojích, trávu v dosahu už dokonale spásli. Thalas jednoho z nich vypráhl a s menšími obtížemi nasedl.

„Na jízdu bez sedla už jsem trochu moc starý…“ zabručel rozmrzele, když se pokoušel na tvrdé koňské páteři najít alespoň trochu pohodlné místo. „Ale co. Když jsem přežil tohle, tak už přežiju všechno.“

Na Surad dorazil současně s prvními kapkami deště.

XXI.

„Mrtvá stvůra nekouše!“

Večer byl ještě daleko, ale za okny suradské knihovny se už setmělo. Silný vítr hnal déšť přímo proti okenicím, bubnování kapek bylo zvláštně uklidňující.

Na Thalase však příliš pokojně nepůsobilo.

„Musíme pryč, Mosco! Je to ztracené! Spasíme životy, král na nás pojede se vším, co má!“

Mosca nepřítomně přejížděl pohledem hřbety svých knih v knihovně a zvolna upíjel z číše vína. Neodpovídal. Nezdálo se, že by otce poslouchal. Tomu to příliš nevadilo, dostával se do ráže:

„A je to všechno tvoje vina! Proč se ten tvůj pitomec Rogan nechal chytit? Proč jsi Glata poštval proti mně? Co jsi tím pro Rytířův hněv chtěl dokázat? Svou nezávislost?“

Mosca se jen ušklíbl. Thalas na něj kratičký okamžik zíral a vypadal, že vybuchne vzteky. Poté se však vší silou své vůle ovládl: „Ale to si vyříkáme později. Teď musíme zachovat chladnou hlavu.“ Začal po knihovně chodit sem a tam a vypočítávat možnosti, které jim zbývaly.

„V Sevaru jsme skončili. Prchat k rebelům je nesmysl: Touží po mé hlavě snad ještě víc než po samotném králi. Navíc bychom tím jen oddálili nevyhnutelné, protože rebelové jsou takřka poraženi – kromě Narnostu už přišli o dva další důležité hrady a také o Archibalda, svého kandidáta na korunovaci. Ne, s těmi počítat nemůžeme – takže nám zbývá jediné: prchnout za hranice. A to vlastně vůbec není špatná možnost! V každém z okolních království jsem pro všechny případy uložil vysoké sumy peněz, takže si můžeme žít slušně nad poměry a brzy se zase postavit na nohy.“

Mosca kroužil číší a fascinovaně pozoroval, jak se víno přelévá. Přitom tichounce zamumlal: „A co když nehodlám utéct?“

„Prosím? Co jsi říkal? To je jedno. Tu tvou sebranku tu necháme svému osudu jako návnadu pro krále. Než dobojují a zjistí, že tu nejsme, budeme za horami. Hezky potichounku, nenápadně. Hranice jsou obsazené sevarským vojskem, ale někdo úplatný se najde. Nebude to problém.“

Mosca pokrčil rameny: „Když myslíš… a má žena? Ta by šla s námi?“

„Ty žertuješ! O tom sňatku se nikdo nesmí dozvědět, jinak si Roderich nedá pokoj, dokud nás nezabije! Necháme ji tu, pořádně zdrogovanou, nejspíš si stejně nic nepamatuje! A toho kněze, co vás oddal, necháme co nejdřív potichu odstranit. Ostatní svědci už nebudou dost důvěryhodní.“

„Máš to opravdu dobře promyšlené, otče.“

„Někdo z nás dvou myslet musí.“

„Když to vidíš takhle, proč jsi sem vůbec jel? Proč jsi nezamířil rovnou na hranice, sám?“

Thalas se zarazil. „Co tím chceš říct?“

„Že určitě pochopíš, když ti řeknu – zůstávám!“

„Ty… ty ses asi zbláznil!“

„Už dávno – bylo to takové mé malé tajemství. Ale to teď není důležité, otče.

Zůstávám, protože tu Violu nenechám. Je pravda, že ve svém stavu s námi jít nemůže, takže mi nezbývá, než zabít krále a uskutečnit tvůj skvělý plán na převzetí moci v Sevaru. Je to šílené, ale pro svou lásku obětuji cokoli.“

„Co to meleš? Prober se, Mosco! Časně zrána ti král zaklepe na bránu a s sebou bude mít víc než stovku mužů! Surad si dají k snídani, je to hrádek na hraní, jenom fouknou do zdí a sesype se! Dobře, tak tu máš pár orků, dva trolly, k tomu třicet, možná padesát žoldáků. Málo! A kolik z těch lidí bude ochotných bojovat proti královskému praporci? Spáchat velezradu? To odmítnou a ještě tě sami králi vydají!“

Mosca ho tiše poslouchal a spokojeně se usmíval. „Výborně. Jestli ty víš tak málo, král neví nic.“

Vévoda zpozorněl: „Ty máš nějaké eso v rukávu?“

„Abych řekl pravdu, mám jich hned několik,“ usmíval se Mosca dál. „První, co mě napadlo, když jsi mi sem přijel a ječel, že je všechno ztracené, bylo nechat tě přetrhnout trollem a poslat králi jako dárek a důkaz mé věrností.“

Thalas se chladně usmál: „Ale to jsi neudělal a dozajista neuděláš, synku.“

„Řekněme, že si tuto nanejvýš zábavnou možnost ponechávám v záloze.“

„Žerty stranou. Mluv vážně.“

„Otče, proč si myslíš, že žertuji? Ani v nejmenším. Přijel jsi mi sem dělat potíže, dopustils, aby jim Rogan padl do rukou živý… Pěkně jsi to zpackal! I kdybych tě zabil, pořád bys mi něco dlužil.“

„Mám chuť tě…“

„Jen nech ty své amulety na pokoji. To si myslíš, že bych tě je nechal použít? Trin, pojď sem k nám.“

V jedné stěně se otevřela skrytá dvířka. Trin vyšla ven. Neměla masku a v jejím onyxovém oku zářila žhavá hvězda. Znetvořená polovina jejího obličeje vzbuzovala děs – ale tentokrát byla ještě mnohem hrozivější ta zdravá.

„Víš, otče, Trin má na tebe tak trochu zlost,“ pronesl Mosca zvolna. „Docela si Glata oblíbila – a tys ho nechal zabít. Věř mi, že bys teď proti ní neměl se svými amulety ani tu sebemenší šanci – i kdybys je měl všechny a plné. Jsi bezmocný. Řekni, jaký je to pro tebe pocit?

Trin, seber mu ty zbylé věcičky, ano?“

Magická zcela najisto vyprázdnila vévodovy kapsy. Thalas *cítil* její vztek. Neodvážil se ani pohnout.

Mosca se zasmál: „Výborně. Teď se posaď a poslouchej, staříku. Nechci tě zabít, ale taky už nemám náladu na tvé rady do života. Odpočiň si. Stanu se králem, tak buď rád. Tvé služby později uvítám, ale teď se mi pod nohy plést nebudeš. Jedno slovo a splním Trin její vroucné přání.

Trin, prosím, nevypal mi tím pohledem do otce díru. Zatím. Je všechno připravené?“

„Vašeho elixíru se napili všichni, pane,“ ucedila magická mezi

zuby a nespouštěla z rádce zrak ani na okamžik. „Těm, co nechtěli dobrovolně, jsem přivolala *žízeň*. Chlemtaj teď i z louží na nádvoří.“

„Výborně. Morálku tedy máme z krku. Co král, už dorazil?“

„Okřídlený před chvílí přinesli z lesa pár těl v královskejch mundúrech. Nejspíš předsunutá hlídka.“

„Teprv? Co asi krále zdrželo?“

„Čim větší vojsko, tim pomalejší přesun, pane.“

„A tím větší zábava,“ zazubil se Mosca. „Nu, však máme dost času. Dávej všem pít každou hodinu, ať účinek nevyprchá. Ty, co se vymknou kontrole, ať Reng vyhodí přes hradby ven do lesa. Ať páchají škodu králi a ne nám.“

„Jak si přeješ, pane.“

„Dobrá práce. Můžeš jít, Trin. A ty, otče – co takhle si otevřít další láhev a ukrátit dlouhou chvíli partií šachu? Ale nezapomeň: Ani slovo!“

Víno bylo spíše sladší, ale Thalas se tvářil dosti, dosti kysele.

~ ~ ~

Na obzoru se zablesklo. Déšť vytrvale bičoval vojáky na žebřiňácích, které se usilovně probojovávaly rozblácenou cestou do posledního kopce před Suradským údolím. Trpaslíky nebylo v bahně pořádně ani vidět.

„Pane, už jsme blízko!“ křičel Herman přes hluk bouře. „Navrhuji zanechat vozy zde a pokračovat pěšky! Teď už nás jen zpomalují, další zapadl!“

Roderich přikývl: „Zařiď to. Co naši noví rytíři?“

„Už dorazili, jsou na konci vojska. Mám Olivirovi vzkázat, ať projedou skrz?“

„Urychleně. A teď za mnou!“ Pobídl koně a v doprovodu rytířů a jejich panošů vyjel na vrchol kopce. Zaclonil si oči před přívalem vody a pohlédl dolů. Teď měl mít před sebou Suradské údolí jako na dlani, aniž by díky okolním stromům někdo z hradu zpozoroval je, ale skrz nekonečné provazce kápek nebylo vidět nic. Rozladěně zaklel. Pak se obrátil k Hermanovi.

„A kde je ta naše hlídka?“

Rytíř bezradně pokrčil rameny.

Jen se stále pokoušel proniknout zrakem do údolí. Měl pocit, že kousek dál, na cestě, leží nějaký tmavý obrys. „Pane, tam, před námi!“

Král pokynul a několik panošů se vypravilo na místo. Přitáhli zpět jednoho ze zvědů.

„Ještě žije, pane, ale zřejmě není při smyslech! Mumlá cosi o obrovské sově a netopýrovi! A je potrhaný, jako od drápů!“

Roderich se zamračil. Potom se ohlédl na zbytek vojska, které se celé zablácené zvolna dralo na kopec. „Ať lučištníci pro všechny případy napnou tětivy a sledují oblohu! Snad jim v tom vlhku luky chvíli vydrží…“

„Pane?“ ozval se Herman pochybovačně „Ten zbabělec to jistě poněkud přeháněl, honění stínů po obloze nebude dobré pro morálku. Viděl jsem už mnohem větší vojska prchat z bitvy jen tak pro nic za nic…“

„Ticho, Hermane! To, co ty vojáky zabilo, nebyl člověk ani ork a my si nemůžeme dovolit to jen tak hodit za hlavu! Ale ať už to bylo cokoli, tohle vojsko to bez obtíží porazí a Thalas bude spravedlivě souzen, odsouzen a popraven. Jasné, Hermane? Tohle chci, aby naši muži slyšeli!“

Rytíř to vzdal: „Rozumím, pane.“ Polohlasem dodal: „Nařídím honění stínů…“

Roderich dělal, jakože to neslyšel. Neměl čas na hádky. Jen si přál, aby Dorien ještě žil.

„Takže vpřed!“

Destičková zbroj po Targheně dávala velkou volnost pohybu, ale Bětka pod její vahou sotva popadala dech.

To však mladé rytířce vadilo ze všeho nejméně. Celou cestu z Fernostu se usilovně dívala jen před sebe a snažila se nevnímat pohledy bývalých panošů. Že je dívka, to věděl samozřejmě každý – a s výjimkou těch, po jejichž boku bojovala na Narnostu, se to žádnému zrovna nezamlouvalo. Zvláště Keron jí to dával hodně najevo. Jel schválně vedle ní a užíval si to:

„Lhářko! Podvodnice! Počkej, až se to král dozví!“

„Já za to nemůžu, nechtěla sem…“

„Nemůžu se dočkat, až tě potrestá! Zbaví tě titulu, půjdeš do žaláře! Možná tě i nechá pověsit! Král nemá rád, když ho někdo klame!“

Olivir se po nich nevraživě ohlédl a Keron na chvíli zmlkl. Ale jen na chvíli.

Bětka nešťastně přemítala, co udělá. Napadlo ji, že by mohla během bitvy utéct a už se nikdy nevrátit – ale to se jí nelíbilo. Nechtěla zradit přátele.

Jsem teď rytíř. Budu bojovat – a jestli to přežiju, tak před krále předstoupím a přiznám se. Když se v bitvě vyznamenám, třeba mě přijme!

Znovu si uvědomila, jak strašně těžká je ta zbroj.

Nebo se radši zachráním a uteču? Vždyť sotva zvednu ruku…

Keron se jí zase přijel posmívat: „Slepice! Nemáš se plést do mužských věcí!“

Vyprostila nohu ze třmenů a pokusila se ho nakopnout. Lehce jí uhnul a dál se smál. Málem se po něm ohnala sekerou, ale to už byl zase z dosahu – a Olivir po mladé bojovnici loupl očima a křikl: „Co to děláš? Zpátky do řady! Když už tu jsi, tak se alespoň pokus chovat jako rytíř!“

Bětka si všimla Keronova vítězného pohledu a v duchu je oba proklela. Potom se chvíli pokoušela zklidnit svůj vztek. Stále si musela představovat, jak by se jí Keron smál, kdyby opravdu utekla.

To radši zhebnu!

Trin nevnímala rozjařený řev a skřeky, které k ní skrz hřmění *blížící* se bouře doléhaly z nádvoří. Byla rozzuřená doběla. Mosca jí zakázal zabít Thalase – a za ty jeho žerty málem zabila jeho. Jen sotva se ovládla. Kdyby pro ni pán Suradu neudělal už tolik…

Zdravé oko opět začalo plakat. To onyxové se rozzářilo jasněji.

Nemohla se začátku bitvy dočkat.

Pomalu vystoupala po točitých schodech nahoru na baštu vlevo od brány. Prodrala se mezi připravenými žoldáky k jedné ze střílen a vyhlédla ven na postupující vojsko královských. Krátký okamžik sledovala, jak nepřátelé sjíždějí dolů před hrad a zvolna se řadí.

Spočítala je, porovnala jejich počet se silou obránců.

Na její znetvořené tváři se objevil pobavený škleb.

Obrátila se ke střelcům, které jí Mosca svěřil na povel. Stáli v dokonalém pozoru a všichni do jednoho se usmívali v očekávání bitvy.

„Paní, už to začne? Už můžem? Nemůžeme se dočkat, nakopem krále do prdele!“

Lektvar, který pro ně Mosca přichystal, musel být opravdu účinný. Žoldáci jen překypovali nadšením. Trin se přinutila ke klidu a zběžně je zkontrolovala. Pak kývla a chtěla odejít.

„Paní?“ ozval se jeden z nich. „Nebylo by ještě trochu toho vína?“

„Už tim jste nasáklý jak houby!“

„Bylo to to nejlepší víno, co sme kdy měli, paní! Opravdu by nešlo…“

„Necejtíte žádný změny? Nerostou vám chapadla, nebo tak něco?“

„Zatím ne, paní! Je to špatně?“

„Hm. Jak se to vezme. Mosca už asi nechtěl riskovat nic nečekanýho.“

Její poslední poznámce nerozuměli, ale vůbec jim to nevadilo: „Prosím, paní, jen jeden lok…“

Trin se znovu podívala ven. Královští měli ještě trochu zmatek v zadních řadách, ale vypadali takřka připraveni.

„Už nebude třeba. Namočte šípy v jedu a čekejte na signál. Já zatím zkontroluju druhou baštu.“

Povzdychli si, ale v pozoru nepolevovali.

„Ano, paní!“

Rhan a ostatní trpaslíci se zastavili trochu stranou od zbytku vojska. Po dlouhém pochodu byli celí od bláta, od špíny se jim nezdařilo uchránit ani své vousy; teď navíc museli čekat, než se lidé konečně uráčí začít – takže si s gustem krátili čas nadáváním:

„Podívejte na ty pěšáky! Nemaj žádnou disciplínu!“ odfrkl si Serpig pohrdavě. „Kdyby na ně pořád někdo neřval, tak by ani nevěděli, kam si stoupnout! Polovina z nich snad ani nepozná svoji

standartu!“

„A co teprve ty jezdci!“ odplivla si Garela znechuceně. „Proč na to sedaj, když ty ohromný potvory neovládaj? Proč nemůžou bojovat po svejch, lidi zatracení? Jeden bude muset dávat víc pozor na to, aby ho neušlapali vlastní vojáci, než na zabíjení těch druhejch!“

„Spousta se jich ohlíží, kudy zdrhnout,“ zavrčel Rhan. „Nakonec to zase zbude jenom na nás.“

„Tak s nima mějte trochu shovívavosti! Jsou prostě mladý a nezkušený, no!“ překvapil všechny Hoger. „Holt nepoznaj zábavu, když ji viděj.“

Mladší trpaslíci uctivě mlčeli. Targhena stála tak, aby bylo vidět, že k nim nepatří.

„Podívejte! Král vyjíždí k bráně!“

„Kde vzal tolik rytířů? Jak je to možné?“

Thalas vyhlížel z okna centrální věže, jež se tyčila přímo nad suradskou bránou. Ve tváři byl bledý, ale ne z pohledu na královské vojáky. Potrhané šaty měl od krve a slizu netvorů, kteří se na nádvoří nedočkavě rvali; Mosca ho k věži schválně provedl středem, přímo mezi nimi. Rádce už za svého života viděl mnohé, i horší věci – ale vždy si dal dobrý pozor, aby jej od nich oddělovaly pevné mříže. Teď, když to jediné, co ho od desítek kusadel, drápů a klepet dělilo, bylo slovo jeho šíleného syna, neměl daleko k infarktu.

„Musely mu dorazit posily z hranic, nebo od rebelů! Vždyť jich je tam dvakrát tolik!“

Mosca se mu lhostejně díval přes rameno. „A není to jedno, otče? Na mě to dojem nedělá. Viděls mé muže? Na ty také ne.“

„Muže? Jaké muže? To myslíš ty hrůzy tam dole? S tím chceš vládnout Sevaru? Jestli se to někdo dozví, všichni se proti tobě postaví!“

„Kdo by se to dozvěděl? Odsud nikdo živý neodejde. A i kdyby – v zametání stop jsi byl vždycky dobrý. Pokud přestaneš kňučet, nechám si tě na to. A na šachy. Byla to pěkná partie, někdy to zopakujeme.“

„Mosco, už toho mám…“

„Vzpomínáš, co jsem prve říkal? Ani slovo. Tohle ti prominu, ale teď už mlč.“

Thalas už to však nedokázal snášet: „Ne, já chci…“

Mosca chytil starce pod krkem. „Řekl sis o to.“

Vytáhl z kapsy křišťálovou lahvičku a palcem vystrčil broušenou zátku. Blyštivý skvost se roztříštil o zem.

Thalas se snažil bojovat, ale proti šílenství svého syna neměl šanci. Bezmocně lapal po dechu – vzápětí ucítil, jak mu podivně pálící tekutina proudí do krku.

Mosca ho pustil a posupně se usmál: „Vždycky jsem si přál milujícího otce, tak ho teď budu mít. Tedy pokud to ještě budeš ty. Teď mě však na okamžik omluv, nesmím nechat tchána čekat.“

Vykročil ke schodům na cimbuří. Thalas cítil, jak se mu ten pálící pocit zvolna rozšiřuje do celého těla. Vztáhl k Moscovi ruku: „Co… jsi mi to…“

„Promiň,“ zasmál se jeho syn znovu. „Opravdu rád bych ti to prozradil, vím, jak nesnášíš překvapení – ale vážně netuším. Mělo by to být něco extra. Tedy, pokud přežiješ.“

Thalas spadl na zem v křečích.

Roderich za sebe nikdy nevysílal herolda. Vždy vyjížděl před nepřátelská vojska sám – říkával, že jezdí prolomit ledy. Tentokrát to navíc bylo osobní.

V jedné ruce držel vztyčené kopí, na němž zplihle visela jeho promočená standarta, druhou měl volnou. Štít schválně zanechal u Hermana, rád lákal střelce na dobrý cíl. Zkoušel si charakter svých soupeřů – toho, kdo dal rozkaz ke střelbě, po vyhrané bitvě rozhodně neušetřil, a těm čestným vzdal čest i on.

V poslední době se tím však už přestával řídit. O ochranných kouzlech v jeho zbroji se mezi šlechtou všeobecně vědělo a nestřílel nikdo.

Král zastavil svého bělouše deset kroků od zavřené brány. Bylo to podivné. Nikde neviděl žádnou stráž, hradby byly prázdné.

Přijeli jsme snad pozdě? Zabili naši hlídku a utekli i s Violou? Ležení prázdné bylo…

Když se zaposlouchal, uslyšel zevnitř Suradu i přes skučení větru podivné skřeky.

Ne, jsou tam!

Zahnal pochyby a zařval z plných plic, aby přehlušil hluk bouřky: „Thalasi, ty zrádče, vylez! Vím, že tam jsi! Vydej mi dceru a vzdej se, nebo z téhle barabizny nenechám kámen na kameni!“

Nikde se nic nepohnulo. Odpovědi se nedočkal.

Zamračil se zařval znovu: „Jak chceš, Thalasi! Jdu si pro…“

Na cimbuří věže se zničehonic objevila postava v černém plášti a nonšalantně zamávala na pozdrav. „Moment, papá, už jsem tu! Tedy, to je mi opravdu zvláštní způsob omluvy za propásnutí svatby!“

Mosca zastihl Rodericha úplně nepřipraveného: „Co?“

„Povídám, papá, že by ses měl raději omlouvat, než sem přitáhnout se spoustou vojska a vyhrožovat! Copak ti nedoručili pozvání? Viola kvůli tobě proplakala celou noc!“

„Kdo… kdo jsi?“

„Přesně tohle čekala, že řekneš, papá. Že ani nebudeš tušit, do koho se tvá vlastní dcera zamilovala.“

Roderich ignoroval jeho breptání a pokusil se pohledem proniknout večerním šerem. Zamračil se: „Mosca? Thalasův syn?“

„Výborně, papá. A pak že nemáš v hlavě nic než války!“

„Už se nedivím, že tě Thalas málem vydědil, ty šílence! Co to tu meleš za nesmysly? Kde máš otce – a kde je Viola?“

„Otec je zrovna trochu… zaneprázdněn,“ usmál se Mosca nevinně, „a Viola řekla, že tě nechce ani vidět. Opravdu jí to nemohu vyčítat. Chováš se jako hulvát, papá.“

„Ještě jednou mi řekneš papá a…“

„Vždyť to povídám, papá. Jako hulvát. Co takhle na sebe přestat hulákat a popovídat si nad sklenkou dobrého vína, jak se to sluší ve všech spořádanějších rodinách? Když slíbíš, že budeš hodný, nechám ti otevřít bránu.“

„Otevři ji hned!“ rozzuřil se Roderich. „A přiveď Thalase! Na tvoje bláznivé bláboly nemám náladu!“

„Na mé bláznivé bláboly si teď budeš muset zvyknout, papá. Tobě to pořád ještě nedochází, viď? Už Viole věřím každé slovo – tvá tvrdá hlava se opravdu hodí nanejvýš na zatloukání hřebíků…“

„A dost! Dávám ti deset sekund na vysvětlení, jinak velím k útoku!“

„Tedy papá, vždyť ty vyjednáváš! Myslel jsem, že diplomacii

považuješ za sprosté slovo! Tak dobrá, uklidni se, už vysvětluji: S Violou se milujeme a tajně jsme se vzali. Stačí?“

Roderich přišel o řeč. Jen naprázdno otevíral ústa. Mosca se přátelsky usmíval a uznale pokyvoval hlavou:

„Skvělé, papá, tohle konečně zní rozumně. Viola se bála, že začneš řvát a vyhrožovat…“

„Jestli je to pravda, nechám tě zaživa rozčtvrtit!“

„…což nakonec přeci jen děláš. Papá, ty tedy budeš opravdu tchán k pohledání!“

Roderich byl rád, že jeho lučištníci nejsou na dostřel. Jinak by *on* byl ten bezectný, kdo dal rozkaz ke střelbě na parlamentáře.

„Ale no tak, papá, netvař se tak kysele! Schovali jsme ti kousek svatebního koláče! Viola ti odpustí, neboj, já jí domluvím, na mě dá!“

Roderich skřípal zuby, ale už neodpovídal. Obrátil koně a tryskem se rozjel zpět ke svému vojsku.

„Kam jedeš, papá? Opravdu ti tolik vadí, když ti říkám papá? Vrať se, papá, já už ti tak říkat nebudu! Co třeba: tatínku?“

Nikdo z královských vojáků neslyšel, o čem Roderich s Moscou mluvili, ale při pohledu na královu brunátnou tvář se mu každý klidil z cesty. Rozrazil přední střeleckou linii jako kuželky a vyrval Hermanovi svůj štít.

„Tohle mu nedaruju! Na ně!“

Herman se neodvážil na cokoli ptát.

„Střelci, vpřed! Beranidlo, vpřééééd! Za Rytíře, za krále, za Sevar!“

Mosca se přestal pobaveně šklebit, opřel se o cimbuří a sledoval, jak se dvacítka lučištníků pohnula vpřed. Královští se kryli za masivními štíty z tlustých, nahrubo sbitých fošen. Jakmile budou na dostřel, zabodnou je do země před sebe. Při tom, jak nízké byly suradské hradby – sotva dvanáct stop –, jim to poskytovalo velmi slušný kryt.

Pán Suradu se rozhlédl po sousedních baštách, ale ještě nenastal ten správný čas.

Sledoval, jak se většina trpaslíků a lidští těžkooděnci s meči a štíty nahlučili kolem beranidla, které si narychlo pokáceli v lese, a

poklusem vyrazili k bráně.

Ještě stále ne.

Jako první nesla beranidlo holohlavá trpaslice, ve volné ruce svírala obrovitou sekeru. Bojovnice byla o poznání vyšší než ostatní trpaslíci.

Mosca se podivil.

„Co že ti zbylí čtyři neútočí?“

Jenův grošák zaržál. Cítil blízkost boje a byl čím dál rozjařenější. Mladý rytíř mu přitáhl otěže a ustaraně pohlédl na krále.

Roderich stál v čele klínové formace starších rytířů – do které Jena jako jediného z nově pasovaných zařadili – a tvář už raději schoval pod hledím své jestřábí přilby. Herman zachytil chlapcův pohled a zamračil se. Jen se rychle odvrátil.

Sledoval klusající těžkooděnce a Mladší. Po očku se podíval po Rhanovi a ostatních Terzích.

Musí Bezectnými opravdu hluboce pohrdat, když jim jejich přítomnost zabrání i bojovat…

Šlápoty v rozbahněné půdě se rychle plnily dešťovou vodou.

Tergové svírali zbraně, ale zůstávali na místě. Tvářili se netečně, jako by se jich boj vůbec netýkal.

Jen Hoger se za Bezectnou podíval. Dal si pozor, aby to ostatní neviděli – stejně jako nesměli zahlédnout slzu, která mu stekla po tváři a zmizela v houštině vousů.

Běž! Běž a měj krásnou smrt!

Targhena cítila jeho pohled v zádech.

Chtěla – ale neohlédla se.

Trin zavřela oči a pohlédla do temného myšlenkového prostoru.

Myšlenky žoldáků, kteří stáli kolem ní, jen slabě blikaly – a všechny ve stejném rytmu. Na nádvoří to nebylo jinak; mutanti i zbylí žoldáci jen hořeli touhou poslouchat svého pána Mosca, který se krčil na cimbuří věže a zatím na sebe přitahoval veškerou nepřátelskou střelbu, naopak zářil jednolitým světlem vědomí, které

je vyburcováno k nejvyššímu soustředění. Pod ním, zřejmě uvnitř věže, se převalovalo cosi podivného, co už jen vzdáleně připomínalo Thalase a zvolna se dostávalo do stejného rytmu s ostatními proměněnci.

Trin se spokojeně ušklíbla – tím jí Mosca udělal ohromnou radost. Nemohla se dočkat, až si s rádcem po bitvě pohraje. *Jako mutant určitě vydrží mnohem dýl…*

Soustředila se na nepřátele. Viděla spoustu obyčejných mdlých myslí, které před ní chránila jen slabě zářící světélka dvou magických nedouků. S pohrdáním si je změřila. Oba učni po celou tu dobu vysílali opatrná tykadélka moci a marně se snažili proniknout skrz ochrannou stěnu, kterou kolem Suradu vztyčila.

Zrušila stěnu, nepotřebovala ji. Mentální boj možná nebyl její nejsilnější stránkou, ale ti dva špatně vycvičení opičáci pro ni nepředstavovali žádné soupeře.

Jeden z nich se jí odvážil dotknout. Znetvořená mu po jeho vlastní myšlence poslala do vědomí část své síly. Ani jí nemusela dávat příkaz k útoku. Učňovo světélko zoufale zazářilo, jak se mu mozek naplnil mocí, kterou nebyl schopen zpracovat, a pak se rozprsklo do okolní tmy.

Magická sledovala vlnu paniky, která se od mrtvého učně šířila nepřátelským vojskem, a spokojeně se uchechtla.

Tenhle způsob je možná zbytečné únavnej – ale rozhodně zábavnej. Zbavím se ještě toho druhýho a pak si smlsnu na králi!

Skupina myslí trpaslíků a těžkooděnců mezitím dorazila téměř k bráně.

„*Teď!*“ uslyšela Trin Moscův v duchu křiknutý rozkaz.

Ani neotvírala oči, jen zvedla ruku. Žoldáci z její bašty vyrazili na hradby, v podřepu, aby na sebe nepřilákali pozornost lučištníků. Znetvořená se dotkla vědomí střelců v druhé baště a ti vyrazili také. Dala signál Moscovi, aby věděl, že jsou připraveni.

Poté se vrátila k zábavě.

Rytíř Bět! Bět! Kdybych si aspoň nenechala dát tak blbý jméno!

Bětka nevěděla, proč ji tohle napadalo zrovna teď, ale z toho dlouhého čekání na rozkaz k útoku už šílela.

Ale rytířka Alžběta zní taky blbě, moc usedle, to je dobrý pro královnu, ne pro bojovnici! Co takhle Eliza? Nebo… nebo Lisbet! Jo, budu rytířka Lis…

Kousek od ní něco tiše puklo. Ohodila ji lepkavá, převážně rudá směs. Překvapeně obrátila hlavu – a vytřeštila oči na prvního z učňů mága Renzona.

Chyběla mu hlava a zvolna se sesouval z koně.

Velmi rychle pochopila, co jí to stéká po zbroji.

Nesmím ječet! Nesmím ječet! Nesmím začít kurva ječet!

Ani zvracet nesmím!

Většina královských vojáků kolem již klečela v blátě a obě činnosti střídavě prováděla.

Ti ostatní se kolem sebe zoufale ohlíželi a snažili se pochopit, odkud útok přišel. Bětka měla ze hřbetu koně lepší rozhled, ale také žádného nepřítele neobjevila.

Co to bylo? Kouzla! Kdy se to stane nám? Když se neubránil on, tak co teprv my?

Nenajít nepřítele bylo v této chvíli mnohem horší, než ho mít zničehonic před sebou. Královští podléhali panice.

„Držte formaci!“ zařval Olivir pevným hlasem. „Snaží se nám jen nahnat strach!“

A dost se jim to daří! ušklíbla se Bětka. Ten vlastní žertík ji trochu uklidnil. Ohlédla se po Keronovi, který sledoval, jak se to mezi lehkooděnci hemží.

„Lůza! Zbabělci!“ vyjádřil se pohrdavě. Všiml si, že se na něj Bětka dívá: „Taky se bojíš, co?“

Vztekle zavrtěla hlavou – a uvědomila si, že to je najednou pravda. „To radši ty si zalez k mámě pod sukně!“

„Pchá!“

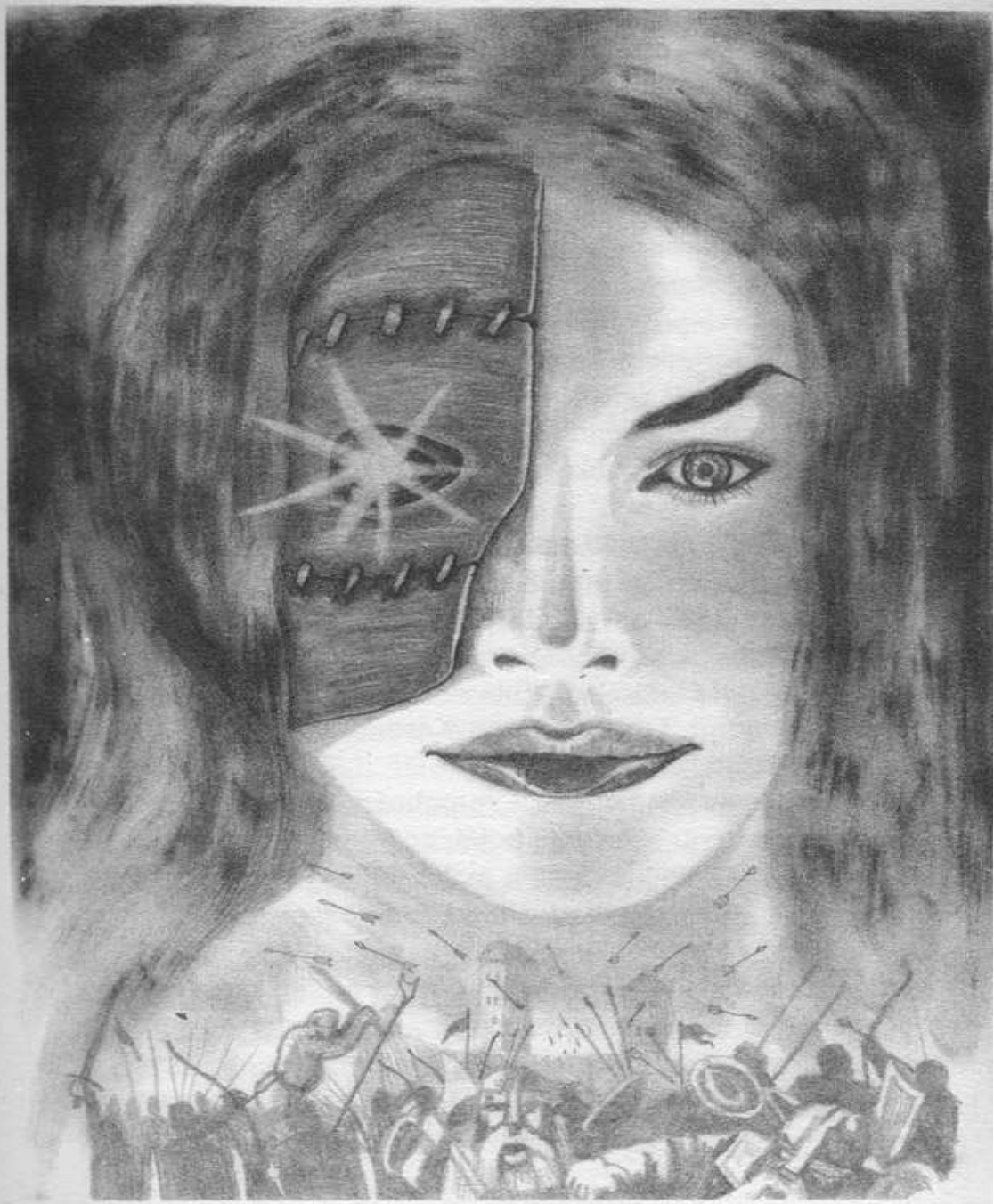
„Vydržíme!“ hřímal zatím Olivir a projížděl mezi vojáky. „Odvahu, muži! Za Sevar!“

Podařilo se mu vrátit do řad trochu pořádku.

Potom se za hlavu chytil druhý učeň.

„Mezi vojáky zavládl neklid, pane!“

Roderich vzal Hermanovo hlášení na vědomí jen zpola. Upíral zrak na jednotku kolem beranidla, která už byla od brány jen pár

kroků. Obřadným pohybem tasil Grunzang a pozvedl jej nad hlavu. Ostří meče zazářilo jasným zeleným svitem. Královské vojsko jako zázrakem ztichlo a bez dechu čekalo na rozkaz k útoku.

Trpaslíci nesoucí beranidlo vítězně řvali. Kdo se k pokácenému kmeni nevešel, kryl ostatní štítem. Lučištníci pro jistotu zasypávali prázdné hradby i cimbuří věže šípy. Roderich si povolil úsměv zadostiučinění a vykřikl: „Vojáci! Za Rytíře a za…“

Na hradbách se vztyčili muži s kušemi a vzduchem zahvízdaly jedovaté střely. Většina štítů byla proti síle kuší k ničemu; dobrých pět lidí i trpaslíků okamžitě padlo k zemi s šipkami trčícími mezi kroužky drátěných košilí. Vzápětí se z cimbuří věže sesypala hrst malých lesklých předmětů – a vybuchla útočníkům přímo nad hlavami. Tlaková vlna je rozházela po zemi, tisíce skleněných střepin se jim zabodaly do všech nechráněných míst těla.

Roderich zbledl. Hrot Grunzangu se zachvěl.

Skoro polovina útočníků zůstala bezvládně ležet. Ta druhá zoufale ječela, snažila se vstát a dostat pryč. Jen trpaslíci, lidský kapitán a několik nejtvrdších vojáků se znovu chopilo beranidla, každý jednou rukou, ve druhé štít. Targhena, se zkrvavenou tváří posetou střepy a dvěma střelami v boku, byla mezi nimi.

Královští lučištníci obrátili svou pozornost na suradské střelce a pokusili se je zahnat zpět do krytu hradeb, ale žoldáci naprosto netečně nabíjeli, pečlivě mířili a přibíjeli útočníky zpět k zemi. Některým z nich už trčely z hrudí šípy, ale pokud je síla rány nesrazila z hradeb, ani si jich nevšimli.

Beranidlo poprvé uhodilo do brány. Rozlétla se dokořán – jako by ani neměla závoru.

Král překonal překvapení z tak rychlého úspěchu a nadechl se, aby zavelel do útoku. Potom však jen nevěřícně polkl.

Z brány vykročilo ohromné, čtrnáctistopé monstrum, a těžkooděnce doslova vytlačilo před sebou. Jednou rukou sáhlo po beranidlu.

„To pěk-ný kyj. Reng vzít.“

Zkusmo se s ním rozmáchl a potěšené dodal:

„Moc pěk-ný kyj. Reng bít!“

Roderichovi vyschlo v hrdle. Přímo cítil, jak se jeho vojskem šíří

strach.

Troll jediným máchnutím rozházel zbytek útočníků po širokém okolí. Zůstala před ním jen Targhena – včas padla k zemi.

Král mávl Grunzangem a vyjel. Raději se neohlížel.

Bál se, že jede sám.

Trin začínala mít zlost.

Už potřetí zatlačila učně do rohu, ale ten cucák jí zase na poslední chvíli uklouzl. Renzonův žák neměl žádnou sílu, vůbec žádnou, ale dokázal kličkovat jak zajíc. Poučil se z chyby svého přítele a ani se nepokoušel o útok. Znetvořená za ním vysílala stále další a další moc, ale zasáhnout se jí nedařilo.

Zasraný mágové se svejma trikama! Ty mrňavej hajzle, bojuj se mnou!

Učeň proklouzl počtvrté. Trin si uvědomila, že jen zbytečně ztrácí čas – a sáhla po *záloze.*

Královské vojsko se váhavě pohnulo vpřed.

Roderich se rozjel k bráně. Jeho rytíři se vydali hned za ním a ohromní koně zvolna nabírali svou strašlivou rychlost. Kopyta rozstřikovala bláto na všechny strany.

Jen zíral na monstrum, ke kterému se rychle blížili, a doufal, že král ví, co dělá. Sklonil kopí a jen se tiše modlil, aby jeho grošák neuklouzl.

Ohromná silueta trolla rychle narůstala do obřích rozměrů.

Olivir nechal projet krále. Bětka se ještě stačila ohlédnout po bezhlesně bojujícím magickém učni: Byl bledý jako stěna a křečovitě si tiskl ruce ke spánkům, ale ještě žil. Brala to jako dobré znamení. Pobídla ryzáka do cvalu.

Řada mladých rytířů se rozjela. Na královskou jízdu ztráceli sotva tři koňské délky.

Za nimi se mělo rozjet všech šestnáct panošů, vzadu by klusali lehkooděnci.

Místo toho se z nebe snesla okřídlená smrt.

Targhena vysíleně ležela na zemi. Měla oči plné bahna i krve a jed z otrávené šipky ji rychle udolával. Matně nad sebou rozeznávala postavu nadšeně řvoucího trolla. Reng se rozpřáhl beranidlem, aby ji zatloukl do země. Věděla, že přichází konec tohle byl přece ten boj, který *viděla* a slíbila své zbrani.

Nestihnu pomstít bratra.

Ale když už zklame ve své pomstě, nesmí zklamat i svou zbraň.

Odvalila se stranou, zvedla se do kleku. Beranidlo se roztříštilo o zem přesně v místě, kde ležela. Všude létaly třísky ale to už ani nevnímala. Přímo před sebou uviděla vrásčitý šedomodrý sloup: Rengovu nohu.

Zařvala z plných plic a ťala vší silou.

Střemhlavým letem z výšky cosi přilétlo, sebralo jednoho z panošů ze sedla a i s ním opět zamířilo vzhůru k černým mračnům. Nešťastníkův zoufalý řev se rychle vzdaloval.

Z jiné strany se ozvalo táhlé soví zahoukání. Vojáci se pokoušeli ve tmě mezi stromy něco rozeznat, ale nebylo vidět nic – dokud odtamtud nevyrazil masivní obrys tmavého opeřeného těla, neprolétl mezi nimi, neposrážel je na zem a také jednoho neodnesl.

Kapitán řval vzteklé rozkazy. Pak se za ním vztyčil další netvor s ohromnými netopýřími křídly a ostrými paťáty, roztrhl ho vejpůl a zmizel nahoře.

Řev panoše, kterého odnesl první okřídlenec, se vzápětí začal velmi rychle vracet a…

Rozbahněná půda nebyla zdaleka tak měkká, jak se zdálo.

A ještě dřív, než ten chudák dopadl, si jestřábí mutant odnášel dalšího.

Mezi vojáky zavládla panika. Začali prchat na všechny strany.

Renzonův učeň nad sebou uslyšel zlověstné bzučení.

„Norg!“ zařval Reng. „Nóóórg! Vel-ký bra-tr, kde ty být? Nespat! Bo…bo-jo-vat!“

Zničehonic si uvědomil, že se kácí na stranu. Zamračil se, jednou rukou pustil zbytek beranidla a opřel se o stěnu hradeb. Podíval se dolů, aby zjistil, co se to s jeho rovnováhou stalo.

Uviděl svou nohu. Ležela před ním, hladce odseknutá těsně pod

kolenem. Z pahýlu, který mu zbyl, stříkala krev a barvila okolní louže do černoruda.

A ta trpaslice, co to udělala, klečela před ním, opírala se o zkrvavenou sekeru a vyzývavě se na něj zubila.

To ho opravdu rozzlobilo.

„Za námi," upozornil ostatní Serpig a rozběhl se.

„Konečně!" zavrčel Rhan. „Už jsem myslel, že tu umřu nudou!"

„Pěkný hnusy," zhodnotila létavce Garela a následovala je. „Jen aby to stálo za to."

Hoger se ještě ohlédl na Targhenu. Troll se pro ni shýbl, zvedl ji do vzduchu a začal drtit.

Než zemřela, zarazila mu sekeru do lebky až po bradu.

Hoger uznale pokýval hlavou a rozběhl se za ostatními.

Královským lučištníkům se už zdařilo postřílet většinu střelců z hradeb, sami mnoho ztrát neměli. Žoldáci si jich a jejich střel nevšímali – s nepřítomnými úsměvy se soustředili na několik zbylých útočníků a na královskou jízdu.

Kůň jednoho z rytířů zničehonic klopýtl a zřítil se v hrůzném kotrmelci. Svého jezdce pohřbil pod sebou.

Jen vyrovnal mezeru v klínu a snažil se nemyslet na to, že by se mu to mohlo stát také. Raději sledoval, jak se obrovské trollí tělo zapotácelo a zřítilo stranou. Několik Mladších, co se dosud drželo na nohou, se k němu hned vrhlo a jalo se jej porcovat na kusy.

Bravo, Targheno. A cesta dovnitř je volná.

Šedomodrý obr sebou škubal v posledních křečích. Král řídil koně kolem něj a do otevřené brány.

Jen se smál: *Máme…*

Než dořekl *štěstí*, zabodla se mu do mezery mezi hrudním plátem a nárameníkem šipka z kuše a srazila ho zpět. Vleže na koni ještě okamžik jel, pak mu nohy vyklouzly ze třmenů a prolétly nad hlavou – v děsivém saltu padl za zadkem svého grošáka tváří dolů k zemi a přidal se k nehybně ležícím tělům těžkooděnců.

Svým způsobem štěstí měl. Jeho šipka byla jedna z prvních, na které už nevyzbyl jed.

Zato šla skrz. Hrot trčel až na druhé straně.

Kůň cválal dál, jako by si ani nevšiml, že o svého jezdce přišel.

Bětka zoufale vykřikla a přitáhla ryzákovi otěže, aby Jena nepřejela.

Byla však jediná, ostatní pokračovali. Olívir se za to sice nenáviděl, ale útok zastavit nesměl. Mrtvolu prvního z padlých rytířů ještě objet šlo, tam bylo místo – ale Jen ležel přímo před otevřenou bránou.

„Za Rytíře, za krále, za Sevar…“ zamumlal Olivir zachmuřeně a nasadil koni ostruhy. „Třeba budeš mít štěstí, chlapče.“

Nevšiml si, jak pěstěná šlechtická ruka pouští z cimbuří další hrst lesklých předmětů. Jen mu blýskly přímo před očima – a vzápětí vybuchly koním pod břichy.

Spořádaný útok rytířského klínu se změnil v zoufalou směsici zkrvavených zvířecích i lidských těl. Olivir byl jediný, kdo stačil na poslední chvíli vyháknout nohy ze třmenů – jeho kůň padl k zemi a vymrštil ho kupředu.

Rytíř hleděl v letu před sebe. Viděl, jak se brána za zády královské jízdy zavírá.

Král je v pasti!

Narazil do zdi. Ucítil, jak mu chrupají kosti. Na zem dopadl jako kus hadru – a už v bezvědomí.

Mosca se vrhl k padacím dveřím a rychle sbíhal dolů do věže.

Byl nanejvýš spokojený. Jeho výbušná směs se ukázala ještě mnohem účinnější, než čekal. Ten pitomec Reng se sice nechal zabít, což naopak v plánu nebylo, a Norg někde usnul a obrůstá mechem, ale král uvízl uvnitř, a to bylo hlavní. Bitva skončí za pár okamžiků.

Na tvář se mu dral samolibý úsměv – ale vtom se zarazil: „Otče? Škoda. Doufal jsem, že se tohle nestane, ale to víš, pokus s tak starým jedincem… Tak rád jsi spřádal sítě, chtěl jsem ti v tom trochu rozšířit obzory. No, snad pro tebe nějaké využití nakonec přeci jen najdeme…“

Pokrčil rameny a vyšel na ochoz nad nádvoří.

Trin už by měla být s králem hotová.

Roderich vlétl na rozlehlé suradské nádvoří v plném trysku a všech

šest zbylých rytířů za ním.

Trolla máme z krku, jsme uvnitř, teď už to půjde ráz na ráz!

Nádvoří bylo takřka prázdné. Nepřátelé se krčili u zdí po stranách, aby útočníkům nedovolili využít sílu rozjezdu, ale s tím král počítal. Vedl svou jednotku doleva, aby Olivirovi uvolnil pravou stranu. Viděl tam před sebou sotva deset mužů, očividně nějakých druhořadých nájemných žoldáků nevalných kvalit. Stáli jen kousek před zdí hradeb, v rukou měli kuše, na sobě většinou zbroje z tvrzené kůže.

Pchá! Tohle je až moc jednoduché!

Žoldáci vystřelili. Šipky rytířům jen neškodně zabubnovaly o pancíře a plátové náprsně jejich ořů.

Král rozjařeně zamával Grunzangem nad hlavou a zařval: „Za Sevar! Bijte zrádce! Vítězství je naše!“

Těm deseti mužům sloužilo ke cti, že si tváří v tvář útoku těžké jízdy zachovali chladnou hlavu. Klidnými pohyby odkládali kuše a vytahovali nejrůznější zbraně. Král měl dokonce pocit, že se usmívají.

Šílenci… nu, patří jim to.

Už jen pár koňských délek.

To opravdu umřou tak rádi? Je to snad nějaká…

Z hradeb nad žoldáky něco seskočilo. Něco štíhlého a zeleného, s tenkýma nohama. Odrazilo se to od země, znovu se to mihlo vzduchem – a sedlo koně hned vedle Rodericha bylo prázdné.

…past?

Král už neměl čas si to rozmýšlet. Vrazil mezi žoldáky a máchl Grunzangem. Kouzelný meč prošel zbrojí, masem i kostmi, jako by ani nenarazil na odpor; ruka i s ohromným palcátem padla na zem. Král jel dál a sekl po dalším nepříteli. Muži odpadla hlava a horní polovina hrudníku.

Roderich se spokojeně usmál. On a všech pět zbylých rytířů projeli nepřáteli jako nůž máslem. Zarazili koně těsně před zdí a v perfektně naučeném manévru je na místě otočili, všichni na stejnou stranu.

Chystali se koním nasadit ostruhy a vrhnout se zpět do boje – ale už to neudělali.

Zablesklo se, vzápětí zahřmělo. Déšť ještě zesílil.

Rhan s řevem zaútočil na sovího mutanta, který právě začínal s hostinou na padlém koni. Netvor se na něj podíval a otočil hlavu takřka kolem dokola. Nevrle zahoukal. Potom přiměl své masivní tělo k pohybu a rozlétl se trpaslíkovi vstříc.

Kleyraig se srazila s tvrdým pařátem a neškodně odskočila. Zahnutý zoban jen těsně minul trpaslíkův krk. Netvor zakroužil a obloukem se vracel v novém útoku. Rhan sevřel pěst v sionelové rukavici a zarazil mutantovi zobák do hlavy.

Ohromné tělo na něj dopadlo a málem ho zadusilo svou vahou. Nepouštěl Kleyraig a dál zuřivě bojoval. Podařilo se mu netvora shodit stranou – a zjistil, že sova je dávno mrtvá.

Vstal a ještě ji pořádně nakopl: „Ty už žádnou smrt zvěstovat nebudeš!“

Rozhlédl se, jak se daří ostatním.

Serpiga chytil za ramena jestřáb a marně se pokoušel vzlétnout. Bezvýsledně bil křídly do vzduchu a vydával zoufalé skřeky. Starý trpaslík se uchechtl a rychle mu ukončil trápení.

Na Garelu zaútočil mutant-netopýr. Ponuře se zašklebila a počkala, než bude těsně u ní. Pak z plných plic zařvala. Ohlušený netopýr bolestně zakvičel, nesourodě zamával křídly a rozbil se o nejbližší strom.

Mouchu, která dorážela na učně magie, Hoger bez dlouhých průtahů stáhl k zemi, přidupl ji a metodicky utrhal křídla.

„Co je tohle za ubožáky? To nestačilo ani na předkrm!“

Učeň klečel vedle svého koně, jednou rukou si držel roztržené rameno a druhou třeštící hlavu; skučel bolestí. Zdálo se, že mu oči každou chvíli vylezou z důlků. Přesto chytil Rhana za rukáv a vypravil ze sebe: „Zabte jejich mága, nebo nás všechny zničí! Už to dlouho nevydržím!“

Syn krále pohlédl k bráně, na mrtvolu trolla svírající rozmačkanou trpaslici a několik zbylých Mladších, kteří z obrovitého těla co nejrychleji odsekávali kousky, aby přestalo regenerovat.

Přikývl: „Za mnou! Terg!“

Poslední žoldák, co zbyl na hradbách, pečlivě nabil kuši. Z hrudi mu

trčely dříky tří šípů, ale jen to trochu lechtalo. Srovnal si do mířidel toho rytíře v destičkové zbroji, který před branou jako jediný zůstal na koni, a zlehka tiskl spoušť.

Čtvrtý šíp mu projel krkem a úplně mu zkazil ránu.

Doufal, že mu Mosca nestrhne smrt z platu.

Bětka se nedokázala ani pohnout. Všechno jí bylo jedno, jen šokované zírala na změť lidských a zvířecích těl před sebou. Zmrzačení koně bolestně řičeli; rytíři, kteří výbuch a pád přežili, teď umírali pod jejich bijícími kopyty. Dívka sledovala, jak sebou jeden z nich nekontrolovatelně škube, čím dál pomaleji, a z úst se mu dere krev…

Vyburcovala ji až šipka z kuše, která jí sklouzla po helmě. Rytířka rychle seskočila z koně, přeběhla ke zdi, přitiskla se k ní a skryla se pod štítem.

Srdce jí bilo jako o závod. Začala se hrozně bát, ale zamaskovala to rozhodností: „Musíme jim pomoct!“ zakřičela na poslední tři trpaslíky, kteří stále sekali do mrtvého trolla. „No tak!“

Mladší ji nebrali na vědomí. Přestala si jich všímat a rozhlédla se, jestli nenajde někoho mezi samotnými rytíři.

Zahlédla Olivira. Ležel u zdi na druhé straně brány, jen pár kroků od ní. Zaradovala se. Potom však uviděla, v jakém úhlu má pod sebou zkroucenou pravou nohu.

Na tu se už nepostaví…

Stejně si k němu klekla a *začala* ho křísit. Bylo to k ničemu, nebudil se. Dýchal celkem pravidelně, ale ať s ním třásla, jak chtěla, oči neotvíral. Popadl ji strašný vztek: „Tak si tu teda lež!“

Nedbala už na opatrnost a zahodila štít i sekeru. Přiskočila ke zkrvavené hromadě, chopila se první ruky, která se naskytla, a táhla jejího majitele ven.

Ten rytíř byl naživu a vzápětí se probral – ale proti všemu očekávání jí to radost neudělalo.

Byl to Keron. Také ji moc rád neviděl.

„Díky nečekej!“

„To se neboj! Dělej, vstávej a pomoz mi!“

Tři další rytíři byli mrtví.

Pod jejich těly, jak už bylo v každé bitvě jeho zvykem, našli Jena.

Pobledlý král zíral na nádvoří a Grunzang mu málem vypadl z ochablých prstů.

Že tu byli z útočníků jediní, to ho z míry nevyvedlo. Byl zvyklý se prosekávat z těch nejhorších šlamastyk – a krále by přece nikdo nezabíjel, byl cennější jako rukojmí.

Že však všichni ti žoldáci, které během útoku rozsekali takřka na kusy, ještě stáli na nohou a kráčeli za nimi, to už znepokojující bylo. Padl jen ten, kterému král usekl celou horní polovinu těla – ostatní se pobaveně usmívali a drali se do boje, ať už jim chybělo cokoli. A dalších deset jich přibíhalo z druhé strany nádvoří.

To ale pořád nebylo tak špatné. Špatné bylo to, co teď začalo vylézat ze všech temných koutů.

Král si přál, aby se sem vrátil ten troll. To bylo alespoň něco, co znal a viděl umřít už dřív.

„Pane, tohle nevypadá na orky…“ ozval se Herman nejistě. „Jaké jsou rozkazy?“

Roderich hleděl na neskutečnou směsici nelidských stvůr, které se jim klátily vstříc, a nepřítomně kroutil hlavou.

„Pane, poslouchejte mě! Neměli bychom se vzdát?“

Jindy by Roderich taková slova ihned ztrestal. Teď však byl Hermanovi za ten nápad takřka vděčný.

Pohlédl k věži nad bránou. Na ochozu tam stál Mosca a zeširoka se usmíval. Vysekl králi hlubokou poklonu a zavolal: „Musíš uznat, že mám lepší zvěřinec než ty! Co říkáš, papá?“

Roderich vztekle zařval a rozjel se do útoku.

Trin si otřela pot z čela a zhluboka se nadechla. Pokoušela se uklidnit, znovu se soustředit. Příliš se jí to nedařilo.

Ten mrňavej chcípák! Jak mi moh utíkat, i když na něj šly ty potvory? A co se s nima stalo?

Malinké světélko učňovy mysli uklouzlo z dalšího útoku. Psychická mutantka za ním vysílala víc a víc síly, ale nebylo to k ničemu.

Jak dlouho mě ještě budeš štvát?

Věděla, že už měla být na nádvoří, aby se král a jeho rytíři příliš nevzpouzeli – ale s touhle osinou v zadnici si to nemohla dovolit.

Já tě dostanu, slyšíš? Ať to stojí, co to stojí!

Na chviličku se zastavila, aby si odpočinula. Úplně cítila, jak je z toho ten druhý nesvůj, jak je neustále připraven k dalšímu úprku.

Ale to ti už k ničemu nebude! Nasrals mě! Končíš!

Zvolna hromadila moc k poslednímu úderu.

Rhan dusal deštěm a blátem kolem královských lučištníků, kteří už neviděli žádného nepřítele a jen se krčili za svými štíty.

„Za mnou, vy zbabělci!“ zařval pohrdlivě. „Uvnitř jich určitě ještě pár bude!“

Uběhl dalších pár kroků. Hoger ho dohnal. „Nejdou! Dělaj, že nás neviděli!“

Garela s nimi srovnala krok: „No a? Co bys čekal od lidí? Nepotřebujem je!“

Údolím se najednou rozlehl strašný řev – přicházel odněkud z lesa.

„Další troll,“ podotkl Serpig suše. „Větší,“ dodal zamyšleně.

„Ty lidi si ho taky všimli – hele, jak najednou běžej!“ zachechtal se Hoger. „A vracej se i ty, co předtím zdrhli!“

Několik lehkooděnců a panošů vyrazilo z přítmí mezi stromy, jako by jim za patami hořelo. O zlomek vteřiny později se za nimi objevil Norg. V ruce držel půlku koně a ukusoval.

„Běžte dál,“ křikl Serpig a otočil se zpět. „Já se chvilku zdržím.“

Bětka Jena opatrně obrátila na záda. Nebyl při vědomí, ale dýchal, i když přerývavě – a to dávalo naději. Zoufale se modlila, aby to nebylo nic vážného. Když však uviděla hluboko zaraženou šipku, svěsila ramena.

„Blízko srdce,“ řekl Keron nezúčastněně a pokrčil rameny. „To nepřežije.“

„Ty všiváku! Ještě slovo a nepřežiješ ty!“

„Dej mi pokoj, ženská! Copak já za to můžu?“

„Musíme ho vocaď dostat!“

„Jestli s nim ještě hneš, nepřežije to určitě.“

Bětka zoufale zavrtěla hlavou.

Tak co mám teda dělat?

„Hej, ty *rytířko*, přestaň fňukat a pomoz mi s dalšíma! Ty maj třeba ještě naději!“

Roderich viděl rudě. Prosekával se skrz chechtající se žoldáky jako berserk.

V hlavě mu pořád znělo Moscovo: ‚Papá!‘ *Než mít takového zetě, to radši chcípnout!* Lidští soupeři ho sotva škrábli; magie ve zbroji prvních pár vážných ran spolehlivě odrazila. Král se zbavil posledního žoldáka a vyjel v ústrety nestvůrám. Herman a dva z řádových bratrů s ním statečně drželi krok. Ty ostatní žoldáci natlačili zpět k hradbám, zabili pod nimi koně a s šíleným řevem je doslova roztrhali na kusy.

Rytíř, jehož prve srazilo ze sedla zelené cosi, ještě nebyl mrtev. Přišel o helmu a krvácel z hluboké rány na spánku, ale stál na nohou a bojoval. Zatím u něj bylo jen ono zelené monstrum, které zběsile skákalo kolem a vzdáleně připomínalo obrovské saranče; mělo kusadla a tři páry tenkých hmyzích nohou. Zbytek vypadal jako špatný vtip: obrostl pancířem, ale zůstal lidský.

„Jedeme mu na pomoc!“ zařval Roderich, protože to v tu chvíli byl stejně dobrý nápad jako každý jiný. Navedl koně přímo přes cosi mezi člověkem a gorilou a jeho bělouš si na tom s gustem zadupal. Král zatím usekl tykadlo a kus hlavy kudlance nábožné. Spokojeně se ušklíbl, ale pak koutkem oka zahlédl, jak obrovské račí klepeto sevřelo jednoho z jeho rytířů a i se zbrojí ho přeštíplo vejpůl.

Saranče se rozhodlo pro rychlý útok, než jeho oběti dorazí posila, a konečně skočilo. Jeho kusadla však scvakla naprázdno. Rytíř obřímu hmyzu z úhybu usekl jednu z předních nohou, vzápětí ho proklál skrz naskrz. Vytrhl meč a z díry v pancíři vystříkl červenobílý sliz. Saranče zoufale zacvakalo a odrazilo se k poslednímu zoufalému skoku. Zmizelo kamsi nahoru a z dohledu.

Král procválal kolem vítězného bojovníka a rozpůlil Grunzangem vlčího mutanta, který se za něj mezitím proplížil. Pak se rozhlédl po nádvoří a zařval: „Ještě nás nedostali! K bráně! Musíme se probít zpět k bráně!“

Nedalo mu to – podíval se nahoru na ochoz.

Mosca mu uznale zatleskal.

Garela dobíhala k bráně a padajícího sarančete si všimla až na poslední chvíli. Zaječela a uskočila zpět. Hmyzí mutant se rozprskl na zemi přímo před ní a pokryl ji slizem od hlavy až k patě.

Obrátila se k Hogerovi.

„Jedno slovo, jeden úsměv a zabiju tě!“

Trpaslík se rozchechtal: „To mi za to stojí!“

Učeň magie neměl kam utéci. Protivníkova síla byla všude, svírala se kolem něj jako stěny vězení. Nechápal to. Něco takového ho Renzon nikdy neučil. Vždyť ani nebylo možné, aby někdo dokázal použít takové množství moci najednou!

Tedy někdo normální, někdo, kdo chce magii vládnout a ne se nechat ovládat…

Stojím proti šílenci.

Už dávno pochopil, že zemře. Někdy během těch dlouhých minut zoufalého boje o čas se s tím i smířil.

Tak proč vlastně také nezešílet?

Neměl co ztratit.

Sebral v sobě všechno, co mohl, a zničehonic přešel z útěku do útoku.

Tak si to vyhraj – ale jdeš se mnou!

Norg třemi skoky dostihl další jídlo, a protože už neměl hlad, dupl na něj. Pak v tom nadšeně pokračoval. Skvěle se bavil.

Najednou se však zamračil. Poškrábal se na hlavě. Něco mu chybělo. Reng. Bez Renga byl nesvůj. Přestával si být jistý, jestli dělá věci správně.

Podíval se k bráně. Doufal, že tam Renga uvidí.

Uviděl.

Poškrábal se na hlavě.

Rengovi také něco chybělo.

Norg se znovu poškrábal na hlavě.

Pak se před ním zničehonic objevilo další maličké jídlo.

S tím si poradit uměl. Neměl hlad, takže dupat.

Trin zaječela bolestí a klesla na kolena. Chytila se za hlavu. Měla pocit, že se jí snad rozskočí.

Ten sráč! Celou dobu zdrhá a najednou tohle! Kdo by to do něj řek?

Stěny pasti, kterou kolem učně vztyčila, se svíraly nekonečně pomalu.

Pochopil, že se nemůžu bránit! Že sem jedna z těch zasranejch stěn!

Nebyla si jistá, jestli protiútok vydrží, ale nic jiného jí nezbývalo. Kdyby stěny zrušila, začala by další bezvýsledná honička – a na to už taky nemusel být čas.

Obrnila se proti bolesti a čekala.

Už jen pár vteřin!

Když Tergové dorazili k bráně, Bětka a Keron právě vzkřísili jediného dalšího rytíře, který přežil. Měl zlomenou levou ruku a vypadal, že každou chvíli zase omdlí, ale když mu dali napít, statečně se pokusil vstát.

Rhan se společně s Garelou a třemi Mladšími chopil zbytku beranidla a nabrali rozběh. „Hogere, ksakru, pojď sem taky!“

„Hned! Co Jen? Proč se tu válí?“

Bětka se na trpaslíka zlostně podívala. „Copak tu šipku nevidíš?“

„Vidím! A co s ní?“

„Je to vážný!“

Hoger si přezíravě odfoukl, shýbnul se k Jenovi, odlomil pahýl šipky těsně u těla a pořádně rytíře propleskl: „Přestaň se zas flákat! Vstávej! Jsme tu kvůli boji, spát můžeš pak!“

Bětka se ho pokusila odtáhnout: „Zbláznil ses?! Zabiješ ho!“

Hoger ji zlehka odstrčil – tedy zlehka dle svých měřítek. Málem upadla. Potom získala rovnováhu a vrhla se zpět: „Nech ho, no tak!“

Vtom však k jejímu překvapení Jen pohnul hlavou a zamrkal.

„No tak, na nohy, ty jeden rytíři! Zdržuješ nás!“

„Hogere, to bolí…“

„Přestaň tu sténat, ty třasořitko, a chop se toho beranidla! Potřebujem každou ruku! Váš král je tam uvnitř sám!“

Trpaslík si přestal chlapce všímat a odešel k ostatním, kteří se už – bezúspěšně – rozbíhali potřetí.

Když teď Suradští zajistili bránu závorou, vyrazit ji zdaleka nebylo tak jednoduché.

Jen si povzdychl, ztěžka vstal a na čtvrtý rozběh se k beranidlu přidal, společně s pár lučištníky, kteří právě přiběhli.

„Co vy tři?“ zasípěl pak na Bětku, Kerona a třetího rytíře. „Přestaňte na nás zírat! Hoger říkal každou ruku!“

Ale přestat na něj zírat nebylo jen tak.

Je konec. Snad to stačilo.

Učeň magie ucítil, jak mu stěny pasti zvolna deformují vědomí, jak se mu pomalu promíchávají myšlenky s pamětí i jedna s druhou, omezují se na menší a menší prostor, splývají víc a víc, až zůstává jen jedna jediná, v níž je úplně vše na nekonečně malém prostoru…

A když pak stěny zmizely a někdo do toho všeho jen tak zlehka cvrnkl zrnkem síly, udal se velký třesk.

Doslova a do písmene. Alespoň co se mozku a bezprostředního učňova okolí týkalo.

Tohle vítězství si Trin nevychutnala jako to první. Bezvládně padla k zemi.

Serpig ukročil stranou a trollova noha se zabořila do deštěm rozměklé země až po zavalitý kotník. Trpaslík úsporně máchl sekerou a odsekl další kus namodralého masa. Vyhnul se svištícímu kmeni tenkého stromku, který Norg vytrhl ze země jakožto provizorní kyj, třemi rychlými kroky prošel mezi obrovýma nohama a přitom sekl přímo nad sebe.

Troll bolestně vyjekl, ale o moc víc na něj kastrace nezapůsobila. Okamžik se díval mezi nohy a dumal nad tím, kam jeho soupeř zmizel a kam zmizelo to ostatní. Kupodivu došel ke správnému názoru – že soupeř je teď za ním –, a ten nebývalý výkon své mysli korunoval rychlým usednutím.

Serpig se před rozmačkáním zachránil zoufalým skokem a přistáním v bahně. Nevrle si uvědomil, jak touto zkušeností utrpěl

jeho vous. Rozladěně se obrátil zpět k trollovi, a než obr stihl opět vstát, odlehčil mu ze zad a boků o dalších pár kusů masa.

Odměnou mu bylo jen tlumené bolestné heknutí. Když se podíval na netvorovy nohy, uviděl, jak se první zranění začínají regenerovat.

„Už jsem potkal hodně trollů, ale tohle…“

Norg se podíval, kam dosedl, ale soupeř tam nebyl. Pořád poskakoval kolem a štípal ho. Norg se podrbal na hlavě. Zamračil se. Potřeboval Renga, aby vysvětlil.

Reng. Chybí. Norg se podíval k bráně. Jeho bratr tam pořád ležel.

Nevěděl proč, ale začínal se o něj trochu bát.

Přestal si malého štípala všímat a raději se tam vydal.

Serpig se nevěřícně zastavil. „Tak ty si mě nebudeš všímat?“ Takhle ho ještě nikdy nikdo neurazil. „Jak chceš!“

Zvedl štít a drak vychrlil své plameny.

Roderich byl poslední, kdo ještě zůstal v sedle – Herman a zbývající řádový rytíř opěšali.

Probili se mezi mutanty skoro až k bráně a zanechali za sebou řeku slizu a krve, ale pak je nepřátelé zatlačili přímo pod Moscův ochoz. Všude kolem se to jen hemžilo tesáky, kusadly, drápy a klepety. Herman zlomil meč o rakův pancíř a bojoval jen krátkým pahýlem, druhý rytíř – ten, který zabil saranče –, viděl po ráně do hlavy dvojmo a sotva se držel na nohou.

Na Rodericha doráželi dva největší mutanti, které Mosca měl – medvěd a tygr –, ale král měl pocit, že ho jeho soupeři šetří. Jako by to jediné, čeho chtěli dosáhnout, bylo strhat z něj již beztak vybitou magickou zbroj. Připravili ho už o oba nárameníky a helmu.

Co tím sledují?

Mosca opatrně nabil do foukačky další trn a zamířil na krále. Nic. Zase netrefil.

Pomalu ztrácel trpělivost – a docházelo mu střelivo. S úsměvem si vzpomněl na Dota: „Tys mi snad umřel naschvál, mizero!“

Králi něco hvízdlo kolem hlavy, ale neměl čas si toho všímat. Počkal

si na další nemotorné máchnutí ohromné tlapy a sekl. Tři drápy i s prsty odpadly. Medvědí mutant rozzuřeně zařval a málem se po Roderichovi vrhl – ale pak se opanoval a obrátil svůj vztek na potácejícího se rytíře. Nebožák se pokusil o zoufalou obranu, ale neměl šanci. Medvěd mu takřka v jediném okamžiku utrhl ruku se zbraní a ukousl hlavu.

Když král uviděl tohle, byl si jistý: *Chcete mě živého. Váš problém! Já vás šetřit nebudu!*

„Hermane, drž se za mnou!“

Vtom ho cosi bodlo do krku. Další bolest necítil, tak to ignoroval, nasadil koni ostruhy a rozjel se přímo na tygra. Mutant zlostně prskl, ale musel uskočit a dát se na ústup. Roderich ho chtěl pronásledovat.

Pak však pocítil, jak se mu do mysli vkrádá podivná Otupělost. Vůle k boji valem mizela. Ještě jednou mávl Grunzangem, ale bylo to naposledy. Přitáhl koni uzdu.

Mosca zatleskal. Mutanti okamžitě couvli.

Herman nechápavě vzhlédl. Král se na ochoz podíval také, ale spíš netečně.

„Jak se cítíš, papá? Už je to poněkud nudné. Co takhle s tím nesmyslným bojem přestat? Víš, mohl jsem tě teď prostě zabít a mít pokoj, tak co kdybys projevil trochu uznání? Třeba bys mohl uznat můj a Violin sňatek a konečně nám dát své požehnání!“

Král se zamračil. Vzdáleně si vzpomínal, že chtěl Moscovu hlavu vystavit na kopí před fernostskou branou. Jinak však žádné vážnější překážky sňatku neviděl.

Zakymácel se v sedle. Ten divný pocit otupělosti sílil v neodolatelnou únavu. Vlastně mu bylo všechno jedno.

„Jak chceš,“ pronesl ztěžka, aby to už měl za sebou. „Dávám… své požehnání.“

Když uviděl, jak na něj Herman třeští oči, zamračil se: „Neboje to… špatně? Bolí… mě hlava.“

Mosca se z ochozu spokojeně usmíval: „Ne, řekls to přesně, papá, děkuji. Tím bychom snad měli naše malé nedorozumění z krku a mohli se přestat zabíjet. Hermane, krále už to zřejmě nezajímá, ale mohu se prokázat veškerými dalšími náležitostmi následnictví. Budeš jistě spokojen.“

„Co je králi?“ křikl Herman zlostně. „Cos mu udělal?“

Pán Suradu pobaveně pokrčil rameny. Se zájmem sledoval, jak se král v sedle naklání stále víc a víc. „Řekl bych, že je k *smrti* unavený. Možná bys mu měl pomoci dolů. Aby nám tak papá ještě spadl a srazil si vaz!“

Rytíř potlačil vztek a udělal, co mu Mosca navrhoval. Posadil krále na zem a zády ho opřel o zeď. Roderich ještě stále pevně svíral Grunzang – ale možná o tom už ani nevěděl.

„Ty šílence,“ obrátil se Herman zpět nahoru, „co máš za lubem? Snad si vážně nemyslíš, že ti tohle projde? Vrahoun a únosce králem?“

„To jsou silná a těžko prokazatelná slova, milý Hermane,“ zavrtěl Mosca hlavou. „Jestlipak víš, co o tobě můj otec vždy říkával? Že jsi dost chytrý na to, abys ses nenechal omezovat břemenem přílišné věrnosti. Takže teď svou chytrost laskavě použij a rozhlédni se. Jsi tu sám, jediný svědek. A důvěryhodný. Ano, teď zde vidíš hordu netvorů – ale co tu bude zítra? Jen já a má šťastná ženuška v romantickém hnízdečku lásky.

Povím to, jak se tak říká, na plnou hubu: Král skončil, ať žiju já! Podpoříš mě? Co ty na to?“

„Co já na to? Že jsi musel padnout na hlavu! Uneseš princeznu, přinutíš ji ke sňatku, otrávíš krále a nakonec čekáš, že ti za to klidně posadím na hlavu korunu? I kdybych to udělal, ostatní šlechtici tě nikdy neuznají!“

„Pokud se to celé dozví takhle, tak ne, samozřejmě. Ale on tu existuje také jiný pohled na věc, příteli. Co takhle: Viola za mnou tajně utekla a vzala si mě; chtěli jsme tu klidně žít a nikoho naší láskou neobtěžovat, ale Roderich se to nakonec dozvěděl, zešílel vzteky a přijel mě zabít. V bitvě mu už přeskočilo docela a moudří řádoví bratři v čele s nastávajícím velmistrem Hermanem pochopili, že není schopen dál vládnout, a zastavili boj.

Ještě je tu pár maličkostí a nesrovnalostí, ale nic vážného. Takže, co na to slovutný rytíř Herman? Podpoří následnický nárok Moscy I.?“

„Se… Sevar…“ zasípal král zničehonic a pokoušel se vstát. „Vpřed!“

Rytíř se na něj překvapeně podíval. „Je ti lépe, pane?“

Roderich si ho ani nevšiml a klesl zpět. Grunzang zazvonil o dlažbu.

„Řekl bych, že nastoupily halucinace,“ utrousil Mosca z ochozu. „Dal jsem si na té směsi záležet. Bude to s ním čím dál horší – a nakonec, odhadem asi tak za šest hodin, začnou pokusy o sebevraždu. Nevšímej si ho. Raději přemýšlej, tak trochu trvám na tvém rychlém rozhodnutí.“

Herman stále ještě mlčel. Ohlédl se přes rameno, k bráně.

Mosca zavrtěl hlavou: „V to nedoufej. Myslím, že se dovnitř nedostanou. A jestli ano,“ širokým gestem obsáhl své zbylé mutanty, „budou toho litovat.“

Pokrčil rameny: „Víš, co je na tom celém hrozně zvláštní? Já vůbec korunu nechtěl, chtěl jsem jen princeznu. Teď se mi však zdá, že si bez koruny princeznu nebudu moci ponechat – takže nemám na vybranou.

Ty mi zase nechceš pomoci, ale chceš žít. Svým způsobem jsme na tom celkem podobně, že? Také nemáš na vybranou…

Tak to vidíš, Hermane. Snížil jsem se až k obyčejnému vyhrožování. Ale co by zamilovaný muž neudělal pro svou lásku?“

Mosca teatrálně rozhodil rukama a zasmál se. Rytíř ho vztekle probodával pohledem. Nad nádvořím zavládlo ticho, rušené jen duněním beranidla.

„Co… co je s králem?“

Bětka přiskočila k Olivirovi, který se omráčeně rozhlížel: „Pane, ty jsi vzhůru!“

„Ano… jak to vypadá?“

Bětka se zatvářila nešťastně. Nevěděla, co říct.

Bylo to beznadějné. Měli tu sice téměř dvě desítky vojáků, dokonce se vrátili i tři panoši na koních, ale ke krátkému zbytku beranidla se vešlo sotva osm mužů – a to na zdolání suradské brány nestačilo.

Rhan vztekle pustil kládu: „Tam uvnitř je ticho! Je po všem!“ Začal do brány bušit Kleyraig – ale spíš jen proto, aby se zbavil zlosti, než že by čekal nějaký výsledek.

Vtom se od lesa ozval strašlivý řev.

Všichni se otočili. Uviděli masivní, navzdory hustému dešti šestnáct stop vysoký, zoufale řvoucí plamen, běžící přímo k nim.

Za ním uháněl Serpig se svou pavézou, krátkými zášlehy dračího ohně upravoval směr a divoce se chechtal.

„Hermane, já prostě nechápu, proč tak dlouho váháš," povzdychl si Mosca unaveně. „To je pro tebe zrada opravdu tak nepřijatelná? Vy rytíři…"

Herman zachmuřeně mlčel. Mosca ho ještě chviličku sledoval, pak zničehonic mlaskl a zasmál se: „Víš co, ulehčím ti to. Události se vyvinuly tak, že koruna ztratila svou důležitost – co bych s ní dělal? Prozradím ti tajemství: Viola *není* Roderichova dcera. Váš panovník je neplodný.

Tak, a je to venku, už na Sevar nemám nárok. Přál bych si teď vidět otce, jak puká zlostí… ale ten už to asi nepochopí.

No? Co ty na to?"

Rytíř na něj šokované zíral. Vzpamatoval se až po chvíli: „Já… je to šílené, ale asi ti věřím." Pohlédl na netečného Rodericha, potřásal hlavou: „Pustíš tedy krále? Máš protijed?"

„Hermane, vzdal jsem se koruny, ale úplný pitomec nejsem. Roderich samozřejmě zemře; jinak bych ho tu měl hned zítra zpátky. Vládněte si v Sevara, kdo chcete a jak chcete, jen už odsud konečně vypadněte a nechte nás…"

Brána vybuchla.

Z oblaku prachu a třísek vyrazil hořící Norg. Ani si nevšiml, co udělal; zoufale řval a běžel rovně dál. Narazil do protější zdi hradeb a omráčený padl na zem. O zlomek vteřiny později se probral, znovu se rozeřval a začal se válet, aby plameny uhasil.

Na nádvoří vbíhali útočníci. Mosca rozeznal několik podsaditých postav trpaslíků a dalších pár siluet v rytířských zbrojích. Za nimi spíše neradi klusali obyčejní vojáci.

„Velmi překvapivé. Situace se nám komplikuje, Hermane. Jestli s tím okamžitě něco neuděláš, budu přinucen k něčemu drastickému!"

Rytíř unaveně zavrtěl hlavou: „Ukaž jim krále. To bude stačit. A pak nás tedy nech odejít, mizero. Pro mě za mě si tu s Violou dělej, co chceš.“

„Skvělé, otec se v tobě opravdu nemýlil!“ Mosca se spokojeně usmíval: „Takže teď vyraz ke svým přátelům a vysvětli jim situaci. Není to skvělé, začít velmistrování zažehnáním zbytečného krveprolití? Domluv kapitulaci – a až budete venku z údolí, pošlu krále, ať si ho ještě chvilku užijete. Můžete se za něj třeba modlit, nebo tak něco, když už jste ti Surahindovi rytíři.

Jestli ho bůh chce, vyléčí si ho. Vidíš, nemůžeš říct, že bych nejednal fér. Hodně štěstí!“

„Terg! Terg!“

Řvoucí čtveřice Tergů a tři Mladší trpaslíci rychle zkracovali vzdálenost k nepřátelům a vůbec si nevšimli, že s nimi zbytek dobyvatelů nedrží krok. Uvědomili si to až tehdy, když za nimi začal Olivir řvát: „Zadržte! Mají krále jako rukojmí!“.

Rhan se ani neohlédl. Potom si vsak uvědomil, že Serpig zpomaluje.

„Do výhně s tím! Co je?“

Zvedl ruku. Hoger a Garela se zaklením poslechli. Mladší také zastavili – ti se však klít neodvážili.

„Pojďte zpátky!“ křičel za nimi Olivir. „Ustupte! Musíme vyjednávat!“

„Vyje-co?“ Rhan si znechuceně odplivl: „Serpigu, na to mu kašlu! Dokud dejchám, ustupovat nebudem!“

Starý Strážce se také tvářil dosti rozmrzele. „Naneštěstí musíme, Rhane. Ohrozit život jejich krále by bylo jako vyhlásit Sevaru válku.“

„Tak jim ji ksakru vyhlásíme, zbabělcům!“

„Cítím to stejně. Ale koneckonců – to oni to vzdali, ne my. Jejich hanba. Necháme je odejít a zaútočíme později, sami.“

Rhan ještě okamžik vypadal, že se opět rozběhne, ale potom zlostně přikývl a vší silou vůle se uklidnil. Vyzývavě se otočil k nepřátelům zády a odcházel. Ostatní ho napodobili.

Zastavili se u brány, povýšeně sledovali nepřátele a čekali.

Olivir využil nastalého klidu a požádal Bětku, ať mu dvěma opasky přiváže ke zlomené noze dlouhou třísku z beranidla jako dlahu. Potom se nechal vysadit na koně jednoho z panošů.

„Už nemají lučištníky, takže rytíři do sedel. Jen vám velí. Jestli v tom bude nějaká zrada, zaútočíte!“

Vyjel na nádvoří a setkal se s Hermanem na půli cesty.

Jen nastavil tvář dešti, aby se alespoň trochu občerstvil. Málem omdléval bolestí. Bylo mu zle z toho, jak se zbytek šípu třel o vnitřek rány; v prostřelené hrudi mu navíc pěkně škubalo. Také se mu točila hlava. Málem už nerozeznával, kde je nahoře a kde dole.

Doufal, že to na něm není moc vidět. Nechtěl se před trpaslíky ještě víc ztrapnit. Dost na tom, že ho našli v bezvědomí.

Zkoušel na tom všem najít něco dobrého. *Třeba, že kdyby tam ten šíp nebyl, už bych vykrvácel?*

To teda bylo dobré! Tak jinak: aspoň jsem tentokrát neskončil pod hromadou mrtvol…

Zasmál se – načež si hned založil seznam věcí, které už nesmí udělat, protože ďábelsky bolí.

Chtěl také odebrat koně jednomu z panošů, ale potom si všiml svého grošáka. Rozložité zvíře lhostejně stálo za branou a čekalo, až bitva skončí. Když uvidělo svého pána, zastříhalo ušima – ale to bylo vše.

Asi už vím, jaké ti dám jméno.

„Jedem… Poklide.“

Nesmím ani mluvit! Další položka v seznamu.

S obtížemi se vyšplhal do sedla a připojil se k ostatním rytířům, kteří napjatě sledovali Hermanovo a Olivirovo rokování.

„Á, náš *veliteli“* ušklíbl se Keron. „Tak jaké jsou rozkazy, *panel“*

„Držet hubu… a krok!“

„Ó, jak je náš velitel drsný! Už se ho bojím!“

„Buď zticha, Kerone!“ okřikla rytíře Bětka a starostlivě se k Jenovi obrátila: „Jseš v pořádku? Můžeš dobře dejchat?“

„Ne…“ zašklebil se. „A mluvit… taky moc ne.“

„No… tak nemluv!“

Pokrčil rameny. Pak si ten pohyb rovněž připsal na seznam.

Hoger se opíral o své kladivo a vrtěl hlavou: „Jen se na to podívejte – jeden hnus vedle druhýho! U sekery mý báby, neni támhleto žába? Fakt vodporný. Co je to za boj, špinit se s něčim takovým?“

Goreg a ostatní Mladší trpaslíci uctivě přikývli.

„Na druhou stranu,“ vzdychl Hoger znovu a pokrčil rameny, „lepší nějakej boj, než žádnej.“

Mladší opět uctivě přikývli.

„Asi jsem moc vybírávej.“

Mladší se včas zarazili.

Hoger se zašklebil. Už nevěděl, co by říkal dál, takže zavládlo ticho.

Zasmušilé ticho.

„Hele – chodící požár se už uhasil!“ objevil pak Hoger k nelibosti zbylých tří Tergů další téma. Pozornost se obrátila k trollovi, který s bolestným sténáním vstal, přihlouple se ohlížel po Moscovi a doutnal. „Serpigu, nevzpomínám si, kdy jsi naposledy nevyhrál…“

„Jsem příliš starý, než abych si mohl dovolit ztrácet čas,“ odfrkl si starý Strážce nevrle. „Ten primitiv mě ani jednou netrefil, jen velmi rychle regeneroval. Připadal jsem si jako řezník při porcování masa. A sotva jsem spustil oheň, dal se na útěk – zbabělec.“

„Ale jako beranidlo by se uživil, tu bránu votevřel pěkně,“ poznamenal Hoger spokojeně. „A už toho moc nezregeneruje – to sou kosti, to bílý mezi tim všim černým?“

„Ano, konečně se vyčerpal,“ přikývl Serpig. „Vlastně je to zázrak, že ještě stojí.“

„Dlouho už nebude,“ zavrčela Garela.

„Pokud ovšem lidé nevyjednají smír.“

Rhan se přestal zabývat nejnovějším zubem na ostří Kleyraig a opět si odplivl.

Když Olivir přijížděl k Hermanovi, starší rytíř se tvářil zamyšleně, jako by se snažil sám sebe o něčem přesvědčit. „Jak je králi, pane? Jaké jsou Moscovy podmínky?“ Herman se krátce ohlédl a podíval se na ochoz. Potom spíš sám pro sebe potřásl hlavou a rozhodl se: *Tenhle mizera nade mnou nevyhraje. Surahinde, odpusť mi lži a polopravdy, které teď v zájmu spravedlnosti pronesu…*

„Král byl otráven,“ pronesl tiše. „Zemře – a nám zbude jen pomsta.“

„Cože? Počkat, to…“

„Mlč, Olivire, prosím. Poslouchej mě. Tomu bastardovi to nesmí projít. Já zůstanu stát tady, ty se vrátíš k našim a budeš dělat, že se o něčem radíš a chceš se ke mně ještě vrátit. Místo toho vojáky připravíš a zaútočíte.“

„Ne! Vždyť krále zabijí! To je velezrada, Hermane!“

„Není! Říkám ti, že král je otrávený! Má to spočítané, nemůžeme ho zachránit!“

„Jestli ho Mosca otrávil, snad má i protijed! Musíme…“

„A proč by nám ho dával? Olivire, mysli! On opravdu unesl princeznu, navíc si ji i vzal! Je to následník trůnu, Rodericha *potřebuje* mrtvého!“

„Následník trůnu? Jak si ho princezna mohla…“

„Prý se už dávno tajně milovali. Ten únos byl jen zástěrka, aby ji Roderich nenašel. Ať je to jak chce, sňatek je zřejmě právoplatný. Mosca možná Violu doopravdy miluje, nebo ji jen využil – na tom nezáleží. Každopádně je to budoucí král!“

„Ale vždyť víme, že Rodericha otrávil! Nikdo ho…“

„Šlechta bude chtít důkaz, Olivire! Máme jen mé svědectví – a to je slovo proti slovu. Projde mu to. Kdybychom Moscův nárok zpochybnili, spousta nespokojenců ho podpoří. Využijí to jako záminku, spojí se s rebely – a Sevar se rozpadne.“

„Takže chceš Moscu zabít. Jako by padl ještě během Roderichova útoku. Král ho zabil v nevědomosti, jako sprostého únosce své dcery.“

„Přesně! A neříkej mi, že si to Mosca nezaslouží! Zachráníme království, je to to nejlepší řešení! Nebo se mnou nesouhlasíš?“

Chvíli bylo ticho. Pak Olivir nešťastně rozhodil rukama: „Musí to jít i jinak!!“

Herman se jen zasmál: „Ale jistěže. Mohl bych tam jet zpátky, odlákat jejich pozornost, a až zaútočíte, zkusit krále ubránit, než dorazíte. Potom hrdinně zvítězíme, zajmeme Moscu živého a pod pohrůžkou smrti ho přinutíme, aby nám vydal či vyrobil protijed, který bude zázrakem účinkovat. Král i princezna jsou zachráněni,

zazvonil zvonec, pohádky byl konec a všechno dobře dopadlo. Rytíři, probuď se!“

Olivir se zarazil a neodpovídal. Zkoumavě se na svého velitele zahleděl.

„Tak moment!“ zamračil se Herman. „To neudělám! To je čiré bláznovství!“

„Dobře. Pojedu já.“

„Šílenče! Zemřeš pro nic za nic!“

„Surahind nade mnou bdí, pane. Pospěšte si.“

Pobídl koně a pomalým krokem se vydal mezi mutanty.

Herman se za ním díval. Pak pokrčil rameny a usmál se.

Hrdinství. Kdo ho pochopí?

Mosca, se překvapeně díval, jak si rytíři vyměnili místa. Nevěděl, co to znamená.

Krátce se ohlédl k baště, odkud už dávno měla vyjít Trin. Na jeho vkus se tu dělo až příliš mnoho věcí, o kterých neměl přehled.

Bedlivě sledoval, jak Herman došel ke zbytkům královského vojska. Zatajil dech. Zdálo se ale, že je vše v pořádku, že velmistr ukazuje, aby královští odešli.

V duchu přikývl. Tak to bylo správně – Viola pro ně přece byla bezcenná a krále zachránit nemohli.

Viděl, jak se Herman otáčí zpět směrem do nádvoří a zakládá si ruce na prsou. Předpokládal, že velmistr jen čeká, než Olivir dojedná zbytek. Mosca tušil, že to bude žádost o slitování – a celkem se těšil.

Znovu se ohlédl po Trin. Nic. Znepokojeně mrkl zpět na Hermana.

Mladší rytíř mezitím dojel až pod ochoz. Vypadal unaveně a nohu měl v dlaze, nebudil dojem nebezpečí. „Prosím, vydej nám pro krále i protijed!“ zachraptěl vysíleně přesně, jak Mosca čekal. „Dokaž, že jsi následnictví hoden, že nejsi jen sprostý vrah!“

Mosca se na něj překvapeně podíval: „Počkat! O čem to mluvíš, říkal jsem přece, že mě následnictví nezají…“

Královští se mezitím potichu rozběhli.

Když Herman mladým rytířům polohlasem sdělil, co se od nich žádá, všichni jen mlčky přikývli. Uznale se usmál.

„Výborně, bratři – a hm… sestro. Musíte prorazit mezi ně. Doběhneme k vám co nejrychleji; zatím se držte u sebe a navzájem se kryjte. Sevřem je mezi dva ohně a zdrtíme! Dnešek je dnem hrdinů!“

Bětka a Keron si vyměnili vyzývavé pohledy; oba pálily na jazyku uštěpačné poznámky, ale před svým představeným se je neodvážili říct nahlas. Jen se tázavě podíval na čtvrtého rytíře, který si opaskem vázal štít ke zlomené paži a ve tváři byl popelavý bolestí. Když utáhl řemen a přikývl, Jen se obrátil k veliteli:

„Jsme připraveni, pane.“

„Tak jeďte,“ zavelel Herman potichu. „Zachraňte krále.“

První Poklidův krok byl utrpením. Druhý už se dal snést. Při třetím mladý rytíř tasil meč a na seznam bolestí zapomněl. Vlna vzrušení ho rychle zaplavovala – grošák hrdě cválal na špici klínu a nesl ho k nepřátelům jako vítr.

Ve středu nepřátel to vřelo. Na okamžik zahlédli Olivira, který se točil na koni nad ležícím králem a sekal kolem sebe jako smyslů zbavený – pak zase zmizel v přívalu tesáků a drápů. Jen se modlil, ať starší řadový bratr vydrží ještě chviličku – čtveřice mířila přímo k němu, ale cestu jí zastoupily tyčící se postavy lidoraka a lidokraba. Nestvůry natahovaly po útočnících ohromná klepeta a zlověstně jimi cvakaly.

„Za Rytíře! Za Sevar! Za krále!“ řval Jen ze všech sil. Přitiskl se ke grošákovu krku. Krabí klepeto mu scvaklo těsně vedle zraněného ramene. Chlapec se narovnal a drtivým sekem roztříštil pancíř na zádech lidoraka, který se ohánět po Bětce. Vytryskla krev, ale netvor se jen trochu zapotácel. Jeho klepeto zatím sevřelo ryzákův krk a mrštilo s koněm o zem. Bětka zoufale zaječela a proletěla dopředu. V pádu narazila do zad tygra, který se zrovna chystal skočit po Olivirovi.

Jen vedl grošáka k ní, aby jí poskytl čas na vzpamatování. Znovu na něj zaútočil krab. Chlapec se po něm pořádně ani neohlédl, jen zachytil úder klepeta na štít. Síla nárazu ho málem shodila ze sedla. Máchl mečem po tygrovi, který se obrátil, proti mrákotně vstávající

dívce. Šelma prskla a uskočila zpět. Jen čekal další útok od kraba, ale vtom uviděl jeho masivní obrys rychle prchat pryč: pravé klepeto viselo jen na vlásku a z pahýlu crčela krev.

Pro jednou ti něco dlužím, Kerone!

Na víc než děkovný úsměv nebyl čas. Olivir padal k zemi. Z rozdrásaného břicha jeho koně vyhřezávaly vnitřnosti, mutanti vítězně řvali.

Jen se zoufale rozjel vpřed.

„Terg! Terg! Téééerg!“

Norg zíral na rychle se blížící čtveřici trpaslíků a oči měl jen pro dračí štít. Vzpomněl si na plameny. Vzpomněl si na bolest. Hned věděl, co má dělat.

„Správně, ty hromado škvarků! Prchej, zbabělce!“

Ničeho si nevšímal. Musel pryč od plamenů, pryč od bolesti.

Před ním byla zeď. Zvolnil a rozhlédl se. Uviděl bránu.

Ven. Tam Reng.

Prchal tedy tam.

Do cesty mu vběhla spousta malých tvorů. *Ci-zí.*

„Pomoc, běží to na nás! Spas se, kdo můžeš!“

Nepatřili sem, měl je zabít – ale oheň byl blízko. Jen je trochu rozházel.

Vedl je tvor v lesklém kovovém obalu. Norg na něj dupl.

„Áááá, moje noha! Vraťte se, vy špinavci! Zvedněte mě!“

Troll si Hermanova řevu nevšímal. Ničeho si nevšímal. Proběhl ven.

Ležel tam Reng.

Norgovi pomalu docházelo, proč mu bratr neradí.

Trpaslíci vrazili mezi netvory jak ocelová pěst.

Mutanti, kteří dotírali mladým rytířům na záda, se před svištícími sekerami a kladivy nakrátko stáhli, ale potom se s obnovenou zuřivostí vrhli zpět do boje. Dlažba nádvoří byla kluzká krví.

Serpig si probíjel cestu přímo do středu řeže, oči upřené na medvěda, který přidupl Olivira k zemi a sápal se mu po hrdle. Rytíř

zoufale lapal po dechu a z posledních sil tlačil slinící mordu stranou.

Garela okamžik pronásledovala trolla, ale pak to vzdala a klusala zpět. Do cesty se jí připletl bokem prchající krab, úplně zmatený. Zoufale po ní máchl zbylým klepetem, nastavila štít. Zaseklo se do něj a zůstalo v něm vězet. Zatočila jím a strhla netvora na zem. Zle se na něj usmála, máchla sekerou a připravila ho i o druhé klepeto. Nechala bezručku ležet a rozběhla se zpátky do boje.

Hogerovo kladivo se pokrývalo krví, slizem i úlomky nejrůznějších pancířů. Roztáčel ho kolem sebe ve zběsilých oblouc ích a s každým dopadem se otřásla zem. „Hrome, tohle mě baví!“

Potom narazil na jakéhosi štíhlého ještěra a kladivo místo netvorovy lebky roztříštilo jen dlažbu. Lidoještěr sebou bleskurychle mrskl stranou a vrhl se trpaslíkovi po krku. Z ostrých zubů mu odkapávaly sliny.

Zakousl se hluboko. Hoger pustil kladivo, vrazil mutantovi prsty do obličeje a strhl ho ze sebe. Ještěr se ihned odvalil stranou a odrazil se k dalšímu skoku – vtom klesl k zemi s Goregovou sekerou v týle.

Hoger si přitiskl ruku na krvácející krk, shýbl se pro svou zbraň, pak Mladšímu pokynul. Ten se uctivě uklonil a vrátil se do boje.

Rhan se zatím s burácivým řevem vrhl na račí monstrum, které svíralo v klepetech rytíře se zlomenou rukou, mávalo s ním nad hlavou a zkoušelo ho přeštípnout.

Kleyraig zasvištěla v širokém oblouku a neškodně odskočila. Rhan se zamračil. Uhodil znovu. Pancíř jen zapružil. Rak se zvolna obrátil a upřel na snažícího se trpaslíka pobavené oči.

Zase nic. Ani mělký škrábanec.

Kleyraig, přece mě nezklameš! Já vím, co v tobě je!

Rozzlobeně sekl vší silou.

Křivé ostří se srazilo s netvorovou hlavou – a rozsypalo se na kousky.

Syn krále nevěřícně zíral na osiřelý topor.

Netvor s podivně bublavým smíchem odhodil bezvládného rytíře a scvakl nehybného trpaslíka.

Rhan zamáčkl slzu – a opravdu se naštval.

Herman se, podpírán jedním z lučištníků, belhal kupředu, řval na vojáky nadávky a hnal je za rytíři a trpaslíky do boje.

To zuhelnatělé hovado mi rozdrtilo kotník!

„Vpřed! Za Sevar! Čeho se bojíte, vždyť vítězíme!“

Nebo možná ne, ale je to moje jediná šance. Jestli nás porazí, já tu s tou nohou zůstanu!

„Bojujte! Zabte ty zrůdy! Za Sevar! Za krále!“

Snažil se zahlédnout, jak to s králem vypadá. Olivir padl, ale ti mladí se tam ještě mohli dostat včas.

Snaživci… ale Rytíři, ta holka je mi pěkná zuřivka! Být tím tygrem, zdrhám! A co můj bývalý panoš, jak si vede?

Sakra!

„Kerone, za te –“

Hmm… no, jeho otec by mi už stejně nic neplatil.

Pokrčil rameny a podíval se nahoru na ochoz. Mosca tam stál, naoko klidný – ale rukama svíral zábradlí, až mu klouby zbělely.

Bojí se – dobré znamení. Proč se ale pořád ohlíží k té baště? Má tam snad posily? Měl bych tam někoho poslat…

Pak zničehonic uslyšel strašlivý řev. Dokonce i burácení bouře na okamžik ustoupilo do pozadí. Herman pohlédl směrem, odkud řev přicházel, a uviděl toho černovousého trpaslíka, jak roztlačuje klepeto račího mutanta, obrací je proti němu a přeštípává s ním netvorův vlastní krk. Vzápětí strhává ze zad podlouhlý vak, vytřepává dvě nádherné sekery a vrhá se s nimi do boje jako šílený žnec.

Herman se nevěřícně díval, jak Rhan likviduje jednoho mutanta za druhým, a na tvář se mu dral spokojený úsměv.

Jestli tohle vydrží, tak jsme vyhráli.

Od brány se ozval rachot, ale v trpaslíkově řevu se úplně ztratil. Voják, co Hermana podpíral, se tam letmo ohlédl – a vzápětí se dal s vyděšeným jekem na útěk.

Herman zamával rukama po ztracené opoře, žádnou nenašel a rozplácl se na zemi, hlavou v louži. Prskal špinavou vodu společně s kletbami, vytíral si ji z očí a pokoušel se vstát.

Cosi mířilo přímo k němu, co krok, to zadunění.

Pro Rytířovu milost, to hovado se vrací!

Vzápětí mu děsivá váha rozdrtila druhý kotník.

Norg slepě tápal, oči plné prachu z toho, jak ve vzteku proběhl bránou a její klenbu strhl ramenem. Došlápl na něco měkkého. Křuplo to úplně stejně jako prve ten ci-zí v lesklém obalu.

Napadlo ho něco báječného: Zastavil se a protřel si oči. Dokonce to udělal rukou, ve které nedržel sekerku. Najednou zase viděl.

Byl na sebe právem hrdý. Tak hrdý, že zapomněl, co vlastně chtěl.

Rozhlédl se po nádvoří. Pomalu se usmál. Tady by se Rengovi líbilo. Reng miloval boj.

Reng. Chybí.

Podíval se na sekerku, co v Rengovi přebývala.

Vzpomněl si.

Zařval a rozběhl se zabíjet.

Garela s vítězným výkřikem rozdrtila malou lebku lidohada a obrátila se proti blížícímu se trollovi. Pohrdavě si odfrkla: „Vrátil ses… tak jak chceš!“

Vrhla se Norgovi vstříc. Rozrazila skupinku vojáků, kteří před ním naopak prchali; vůbec si jich nevšímala.

„Tady jsem, zbabělce! Tentokrát neutečeš!“

Obr se ztěžka hnal za prchajícími královskými a rozháněl se Targheninou sekerou. Jednoho z vojáků hladce přepůlil. Ostří z dílny Mistra Hengara hnané trollí silou působilo opravdu strašlivě.

Ještě jednou zařvala, aby ji troll slyšel přibíhat. Tupě se k ní otočil. Rozmáchl se.

Garela měla oči jen pro něj. Sekera se k ní rozlétla. Trpaslice se přichystala k úhybu na poslední chvíli. Na poslední možný krok.

Špatně došlápla a uklouzla na mokré dlažbě.

Zarazila kladivo do trollova kolene a zůstala na něm viset.

Sekera dopadla.

Jen se shýbl v sedle a ropuší mutant proskočil nad ním. Chlapec bodl a rozpáral bílé břicho od krku až po rozkrok. Rozplizlá stvůra dopadla na zem, ještě jednou se zoufale odrazila a táhla za sebou

vzduchem střeva. Další doskok byl poslední.

To je za Kerona, ty jedna přerostlá bradavice!

Ohlédl se po svém bývalém sokovi, který teď nehybně ležel na dlažbě.

Nikdy bych neřekl, že tě budu mstít, ty mizero… ale o mrtvých jen dobře.

Bojiště nebylo dobré místo na zamyšlení. Rychle se rozhlédl po nepřátelích – a překvapeně zjistil, že u něj už žádní nejsou.

Mrkl na Bětku – stála nad králem, u nohou mršinu tygra, a unaveně se kymácela. Usmál se na ni, oplatila mu úsměv.

„Že je ale Rhan žene, co? A Serpig je snad vtělení anděla války…“

Pohlédli na dvojici trpaslíků, kteří společně s několika vojáky zatlačili zbytek mutantů do rohu nádvoří.

Hoger se kousek od nich opíral o zeď a vypadal, že brzy padne, ruku si tiskl na krk. Mladší už nestáli žádní.

„Vidíš Garelu?“

Jen se ohlédl k bráně. Právě včas, aby viděl, jak Norg zasekává sekeru do trpasličina ramene a skrz něj i do své holeně. Garela padla na zem, ruku napůl oddělenou od těla. Nehýbala se.

Rytíř zaklel.

„To nemohla přežít…“

„Ale ne… a ten troll jde sem?“

„Ano.“

Bětka se rozběhla za Serpigem.

Jen se podíval nahoru, na ochoz, kde nehybně stál pán Suradu.

Porazíme tě, mizero…

„Jene… Jene!“

Olivirův hlas byl úplně slabý.

„Pane? Ty žiješ! Dokázali jsme to, král je…“

Velitel se bezmocně pokoušel zvednout. Bolestně zasténal – jak na něm prve stál medvěd, málem ho rozmačkal. Rytíř to raději vzdal a klesl zpět: „Král je otrávený… dostaň z Moscy protijed!“

„Spolehni se, pane!“

Pobídl grošáka směrem ke schůdkům na ochoz. Vtom se za ním ozval hlas, který vždy poslechl bez ptaní: „Počkej!“

Mladý rytíř se nevěřícně otočil: „Veličenstvo? Jedete se mnou?“

Roderich stál na nohou, ve tváři *vážný výraz*, Grunzang v natažené ruce: „Zapomněl sis meč, tatínku!“

„Co-cože?“

„Tvůj meč, tatínku, jak bys mohl do bitvy bez něho?“

Jen nevěděl, co má dělat. Pohlédl na Olivira, ale ten už byl opět v bezvědomí. Chlapec tedy zastrčil svůj meč do pochvy, vzal od zdětinštělého krále Grunzang a rozjel se.

Lepší meč v ruce nikdy nedržel. Magická čepel ještě stále trochu zářila.

Rozjařeně s ní zamával,nad hlavou.

Mosca sledoval mladého rytíře, jak sesedá z koně a vybíhá na schůdky, a chladně zvažoval své šance.

Měl o dění na nádvoří dobrý přehled. Mutanti byli takřka rozprášeni, cesta k němu na ochoz volná, Norg sice odváděl dobrou práci, ale dlouho už vydržet nemohl.

Přišel čas taktického ústupu.

Podíval se na Trininu baštu a dal znetvořené poslední šanci.

Upřeně zíral na dveře. Ještě nebylo *úplně* pozdě.

Když se najednou skutečně otevřely, nemohl tomu uvěřit. Měl pocit, že jej šálí zrak.

Znetvořená dívka vyběhla ven na hradby a s nevěřícným výrazem kmitala pohledem po nádvoří. Pak se zoufale podívala na Moscu, jako by se snažila omluvit.

„*Nech toho,*“ promluvil k ní jen ve svých myšlenkách – doufal, že jej slyší.

Potom ukázal na mladého rytíře, který už vyběhl po schodech a vyrážel po ochozu k němu.

Trin přikývla a přivřela oči.

Jen padl k zemi.

Mosca se spokojeně usmál a pak jediným pohybem ruky obsáhl celé nádvoří.

„*A teď je zabij. Zabij je všechny!*“ Znetvořená se zašklebila a poslechla. Navzdory dešti z dlažby vyšlehly plameny.

Nad suradským nádvořím se roznesl pach spáleného masa.

Trin spokojeně sledovala své mistrovské dílo. Už byla unavená a plameny nebyly tak žhavé, jak by si přála, ale na pořádnou paniku to stačilo. Dole pod ní zavládl dokonalý chaos. Zbylí mutanti i královští vojáci zoufale řvali a s šílenstvím v očích prchali všemi směry, naráželi do sebe a váleli se po zemi. Norgův vztek zmizel – obrovitý netvor se potácel po nádvoří, bez sebe hrůzou řval a dupal po všem, co se mu připletlo pod nohy. Zranění, kteří nebyli schopní vstát, ječeli bolestí a zvolna se opékali. Jediní trpaslíci si zachovali rozvahu: Ten šedobradý zachmuřeně ukázal na Trin. Společně s dalšími dvěma se rozběhl ke schůdkům.

Magická se ušklíbla. Nechala plameny trochu pohasnout, aby jí neodčerpávaly sílu, zavřela oči a soustředila se.

Z mumraje myslí na nádvoří se jedna oddělila – byla unavená zraněním a bolestí. Vyběhla na schody. Trin se dala do práce a zhasla ji do mrákot dřív, než dorazila do půlky.

Minule sem vás neznala, vy trpasličí svině, ale teď vás mám!

Soustředila se na druhou mysl, patřila tomu šedobrademu. Byla starší a mnohem, mnohem zkušenější. Trin na spáncích vytryskly krůpěje potu. Nemohla v krunýři toho vědomí najít dost velkou skulinu.

Tohle by ty zasraný mágové zvládli hned a já se s tim tak…

Trpaslík už musel být na vrcholu schodů. Trin vztekle uhodila na největší skulinu plnou silou a rozšířila si ji. Pak pustila moc dovnitř. Trpaslíkova mysl zoufale zablikala a pohasla.

Trin byla skoro na dně, ale oddychla si. *To musel bejt ten nejhorší… kde se fláká poslední? No tak, vylez! Pospěš si, nezdržuj, spousta lidí tam dole už by ráda chcípla!*

Cosi se k ní blížilo. Něco plného magie. Dvojice.

Sakra, co to je? Nikdo to nenese! Jaktože to nevidím?

Nic. Bylo to už nahoře na schodech.

Ne! Kde si? Ukaž se mi!

Už jen pár kroků. Poznala to.

To sou ty naše sekery! To letěj vzduchem?

Rychle otevřela oči. Uviděla Rhanův nenávistný škleb a dvojí záblesk vířící oceli.

Jak se sem dostal?

Vrhla po trpaslíkovi vše, co jí zbývalo, a přidala k tomu svůj vztek i strach. Oheň na nádvoří zaskomíral a pohasl. Strašlivý výbuch moci odhodil znetvořenou na záda. Rhana zahalila bouře vířících plamenů.

Teď musel chcípnout! Musel!

Plamenný mrak se rozdělil na dva vířící proudy, které do sebe lačně nasály Rhanovy rukavice. Trpaslík jim věnoval oceňující pohled, pak se poplácal po doutnajících vousech a s hrozivým výrazem vykročil.

Trin to nechápala: „Ne! Jak?“

Leya dopadla, těsně za ní i Reya.

Jen ucítil, jak s ním někdo třese. „Vstávej! Už zase se válíš, místo abys bojoval?“ Dřív, než si uvědomil, kde je, stál na nohou. Rhan ukázal na dveře na vzdáleném konci ochozu – vedly dovnitř do hradu.

„Běžel támhle. Jestli ho chceš dostat, pospěš si.“

„Počkej! Pojď se mnou! Mosca má protijed, král je otrávený!“

„Mám tu ještě práci. Hoger a Serpig chrněj jak zabitý a ti dole na toho trolla nestačej!“

Jen už nestihl říct ani popel. Rhan se s řevem rozběhl po schodech dolů a přes nádvoří.

Ve chvíli, kdy mladý rytíř dorazil ke dveřím, krátce se ohlédl. Uviděl, jak se troll vzpamatoval, začal mávat sekerou nad hlavou a kolébavě vyrazil trpaslíkovi vstříc.

Jen zalomcoval klikou – zevnitř byla závora. Chlapec zaklel.

Ne! Co teď?

Grunzang se zaleskl. Mladý rytíř na zbraň okamžik zíral a připomněl si legendy, které o ní slyšel. V duchu se zbrani omluvil, rozmáchl se a sekl.

Rozkopl čerstvě dvoukřídlé dveře a vběhl do Suradu.

Uvědomil si, že trpaslíkův řev mezitím utichl.

Kdo vyhrál?

Na zvědavost nebyl čas.

Mosca doběhl k Violině komnatě a před dveřmi zastavil. Vydýchal se, upravil si vlasy a uhladil pomačkaný oděv. Potom zaťukal a vešel.

Princezna ležela na posteli a netečně zírala do stropu. Přistoupil k ní s omluvným výrazem.

„Lásko, je mi to velmi líto, ale trochu se nám to zvrtlo. Obávám se, že musíme přerušit líbánky."

Rychle jí uvolňoval pouta. Pořád si ho nevšímala.

„Připadáš mi dnes strašně tichá, lásko."

Ruce už měla volné, obrátil se k nohám. Stále ležela jako tělo bez duše.

„Ale no tak, alespoň letmý úsměv! Jedno slovíčko! Nebo se po mně klidně vrhni a rozsápejme, jenom něco dělej!"

Nic.

„Děsíš mě. To ti ten *lék* chybí tolik?"

Princeznin obličej zkřivil slabý tik. Mosca pustil řemeny a klesl vedle Violy na kolena: „Byl jsem takový hlupák, že jsem ti to udělal…"

Chodbou se rozlehl dupot páru nohou, cinkání ostruh a řinčení zbroje.

Mosca vstal a vzal princeznu do náruče.

„Musíme běžet, lásko."

Došel ke dveřím a počkal, než řinčení utichne. Potom opatrně vyhlédl. Ten mladý rytíř s Grunzangem stál na vzdálené křižovatce chodeb, zády k němu, a bezradně se rozhlížel.

Mosca rychle ucukl zpět.

„Jen počkáme, než ten pitomec někam odběhne…"

Viola se zhluboka nadechla a začala ječet.

Jen už byl zoufalý. A zesláblý – prošívanici kolem prostřelené hrudi měl úplně nasáklou krví. Malátně se rozhlížel a chystal se hledání vzdát.

Dívčí křik ho opět vyburcoval. Rozběhl se po hlase. Kdosi křik ihned zadusil, ale Jen už šel najisto. Když jen kousek před ním zapadly dveře, bez váhání je prosekl.

Mosca se smutně díval do vyčerpané tváře svého pronásledovatele. Před napřaženým mečem ustoupil zpět do středu místnosti.

„Pusť princeznu a vzdej se!“

Pán Suradu pokrčil rameny a sundal dlaň z princezniných úst. Dívka od něj ihned odskočila stranou. Mosca se obrátil k Jenovi zády a vyčítavě se Viole zahleděl do očí, které jen planuly nenávistí.

„Měls mi to dát!“ smála se na svého únosce pomstychtivě. „Nedals, tak si teď umři! Jeniku – jmenuješ se tak, že? Okamžitě to zvrhlé prase zabij! Slyšíš?“

Rytíř zavrtěl hlavou: „Promiňte, princezno, to nemůžu. Mosco! Chci ten protijed!“

Mosca si ho nevšímal. Začínal být zoufalý: „Violo! Ty jsi zradila naši lásku… jen kvůli tomu *léku!!*“

„Jeniku! Neslyšíš? Zabít! Hned!“

„Protijed! On má protijed pro tvého otce, princezno! Nesmím ho zabít, možná ho nemá u sebe!“

„Stejně ho zabij!“

Chlapec znovu zavrtěl hlavou. Viola oběhla Moscu a chtěla rytíři vzít meč z ruky. „Tak to tedy udělám sama!“

Odstrčil ji stranou: „Ne! Prosím, nech toho!“

Mosca zatím sváděl mučivý boj sám se sebou – a prohrál. „Tak dobrá,“ pronesl tiše. „Dám ti to, Violo. Mám to přímo tady, opravdu! No tak! Chceš to, nebo ne?“

Princezna se zarazila. Otočila se k němu s pochybovačným výrazem: „To už jsi sliboval… nevěřím ti!“

Rytíř sledoval, jak se na princeznina tváři mísí pochyby s lačností. Začínal se bát: „Princezno? Princezno, o co tady…“

Nečekaně se na rytíře vrhla. Zaťala mu nehty do obličeje. Současně se pohnul Mosca, skočil vpřed.

Chlapec se zapotácel a naslepo před sebou máchl mečem. Nevěděl, zda Moscu zasáhl či ne, u Grunzangu nikdy nenarazil na odpor. Blesklo mu hlavou, že teď ho Mosca zabije, a zapomněl na skrupule. Neurvale odstrčil princeznu stranou – krátce zaječela a padla k zemi.

Mosca si se vzteklým výrazem držel ruku na rozseklé hrudi. Prve stačil uskočit zpět, ale jen tak tak. Rytíř mu namířil Grunzang na

hruď: „Ten protijed. Jinak zemřeš.“

Koutkem oka stále sledoval i princeznu. Syčela jako zlostná zmije, ale už nic víc.

„Protijed?“ zašklebil se Mosca a trochu se uklidnil. „Ach ano. Mám. Samozřejmě mám. A dám – když mě i Violu necháš jít.“

„Nechám tě jít – ale nejdřív chci vidět, jak to králi pomohlo! Půjdeš se mnou! Dávám ti své slovo, za sebe i za Řád, že když krále vyléčíš, jsi volný!“

„Nevěřím ti a nikam nejdu. Dám ti to tady, nebo nedostaneš nic.“

„Zabiju tě a vezmu si to!“

„Do toho, chlapečku. Mám u sebe spoustu lahviček, nepoznáš tu pravou. Já nemám co ztratit. Umřu tady, nebo tam dole.“

Rytíř zaváhal.

„A jak poznám, žes mi dal tu správnou?“

„Chytrý chlapec,“ ušklíbl se Mosca. „Co takhle *moje* slovo?“

„Já ti také nevěřím!“

„Ale *ty* nemáš jinou možnost.“

Rytíř zoufale zavrtěl hlavou. Pak sklonil meč.

„Dej mi to – a běž! Ale Viola zůstane!“

„Ne!“ řekli Mosca i Viola současně.

„Princezno, měj rozum! Vždyť chce zabít tvého otce!“

Viola měla slzy v očích: „Tomu… tomu bys nerozuměl, Jeniku.“ Princezna vstala a přistoupila k Moscovi. Ten sáhl do kapsy a vytáhl malý flakónek. Podal ho Jenovi.

„Vidíš, rytíři? Vyhráls. Určitě tě povýší.“

Chlapec se nešťastně díval na lahvičku ve své dlani. Princezna a Mosca prošli kolem něj. Poraženě stál a snažil se v sobě najít dost vůle, aby pána Suradu přeci jen zabil.

Dal jsem své slovo. Slovo rytíře. Jakou má cenu? Stojí za to, aby ten hajzl žil a odvedl princeznu?

Aby vyhrál?

Rozhodl se. Chtěl za nimi vyběhnout, ale nohy ho zradily. Opřel se o stěnu, aby neupadl. Sledoval, jak prchají pryč, a marně se pokoušel v sobě najít sílu je pronásledovat.

Bastarde…

Pak ale uviděl, jak se zarazili. Na druhém konci chodby se

objevila Bětka.

Rozběhli se zpátky k němu. Sklonil hlavu, jako by je pouštěl.

Mosca mu věnoval přátelský úsměv.

Rytíř se ušklíbl v odpověď. Pak se odrazil od stěny a sekl.

Princezna začala ječet.

„Nééé! Ty… tys ho zabil! Kdo mi to teď vyrobí?“

Mladý rytíř ležel na zemi a spokojeně se usmíval. Na odpověď už se nezmohl. Zíral na lahvičku ve své dlani a tiše doufal.

Princezna přestala plýtvat dechem a vrhla se k Moscovu bezhlavému tělu: „Kde to měl? Kde to měl?!“

Bětka k nim doběhla. Při pohledu na princeznu se překvapeně zarazila. Viola Moscu zuřivě prošacovala, nacházela lahvičku za lahvičkou, vytrhla zátku, přičichla a zahodila. Rudla v obličeji stále větší zlostí. Chodbu plnily střepy.

„To je princezna? Co to dělá?“

Chlapec potřásl hlavou.

„Je tu ještě někdo?“

Pokrčil rameny.

„Jak ti je?“

Usmál se a ukázal jí lahvičku.

Viola vztekle zavyla: „Nemá to! Nemá! Zase mi lhal!“

Uviděla flakónek s protijedem. Vrhla se po něm a zmocnila se ho dřív, než se unavený Jen vzpamatoval.

„Ne! Vrať…“

Rozběhla se pryč. Vytrhla zátku. Zastavila se a přičichla. Než se k ní Bětka dostala, zklamaně s flakónkem mrštila o zem.

Rytíř zdrceně zíral, jak se střepy rozprskly po celé chodbě. Svěsil hlavu.

„Teď jen doufám, že mi lhal…“

~ ~ ~

Mladý rytíř se nechal podpírat, dokud nevyšli z hradu – pak trval na tom, že půjde sám. Bětka jen pokrčila rameny a nechala ho.

„Začínáš bejt horší než voni…“

Bouřka už zvolna přestávala. Nádvoří vévodila obrovská silueta ležícího trolla; Hoger a Garela – pobledlá, jednoruká, ale živá – se o ni opírali a Serpig jim zručně ošetřoval zranění. Goreg a tři Mladší stáli poblíž se skloněnými hlavami a trpělivě čekali, až na ně přijde řada.

Rhan zachmuřeně sbíral úlomky Kleyraig. Na okamžik vzhlédl a oběma rytířům pokynul.

„Byl to dobrý boj, Mantichore.“

„Ano… dobrý boj.“

Kdesi za hradbami pár zbylých vojáků dobíjelo prchající mutanty. Zoufalé skřeky pohltilo poslední zahřmění.

Chlapec došel ke králi. Roderich seděl na bobku, něco si prstem maloval do bláta a tiše si broukal. Když mu Jen vrátil Grunzang, panovník se nechápavě zamračil a chvíli si svou zbraň prohlížel. Pak pokrčil rameny, pustil ji na zem a vrátil se ke svým obrázkům.

Jen Mantichor sklonil hlavu. Pak se raději odvrátil a začal zjišťovat, kdo přežil.

~ ~ ~

Chvíli poté dorazily vozy se zásobami a ranhojiči se pustili do práce.

Jen a Bětka stáli v hodovní síni Suradu a přehlíželi dlouhou tabuli, na které leželi ranění jeden vedle druhého.

„Alžběto… já… asi bych tě chtěl políbit…“

„Raději si taky konečně lehni.“

Rytíř unaveně přikývl a nechal se vysvléct ze zbroje. Potom ulehl na konec stolu a zavřel oči.

Když se jeden z ranhojičů dostal až k němu, chvíli jen mlčky zíral.

Potom si odvedl Bětku stranou: „To, že ještě žije, je zázrak! Opravdu nevím, jestli ho z toho dostanem…“ Ustaraně se podrbal na bradě: „Jak že tam ten šíp má dlouho?“

Když uslyšel odpověď, pokusily se o něj mdloby.

Epilog

„A jestli je to nezavalilo,
šťastně kutají dodnes…“

Král Roderich III. zešílel a na trůn usedla královna Viola. Za svého krátkého, avšak nezapomenutelného panování změnila sevarský dvůr v ráj alchymistů, které však místo v hledání léku pro otce štědře podporovala v neúnavném vynalézání recepisu legendární Esence štěstí.

Velezrádce Thalas nebyl nikdy nalezen, ale mnozí soudí, že podivně vetchá pavoučí stvůra, která byla chycena v jedné ze suradských věží, mohla být on. Byla převezena do fernostského zvěřince, kde ji později při pokusu o útěk sežralo mládě mantikóry.

Pro sevarský Řád Safírového meče bylo dobývání Suradu událostí, na niž rytíři vzpomínají se slzami vzteku v očích. Rytíř Olivir a všichni ostatní, kteří toho dne statečně položili své životy za královu záchranu, byli pohřbeni v kapli Řádu jako hrdinové. Mnozí z přeživších, mezi nimi nechvalně prosluly rytíř Keron, si z bitvy odnesli doživotní zmrzačení. Sám velmistr Herman se už nikdy nepostavil na nohy a jeho nenávist k trollům se stala příslovečnou.

Uzdravení a plné zotavení rytíře Jena Mantichora z Fernostu se stalo prvním ze zázraků, jež jeho život tak bohatě provázely. Zápis dalších činů tohoto velkého muže ať si přičinlivý čtenář vyhledá v jiných svazcích, stejně jako vyprávění o činech trpaslíka Rhana, který se tehdy navzdory přání svého otce, Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory, syna Grolima Drtohlava, odmítl vrátit domů a stát se králem.

Toto rozhodnutí, jak historie ukázala, bylo pro Sevar v pozdějších nedobrých časech velkým požehnáním – stejně jako důsledek činů sv. Rogana, který prý právě v této době seznal, že jeho dosavadní život nebyl správný, a stal se oním laskavým světcem, na kterého s láskou vzpomínáme dodnes.

O Bitvě Suradské,
z Kronik Království Sevarského,
svazku XVII.

Martin D. Antonín

Křivé ostří

Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Jana Kopečková a Zuzana Kupková
Sazba Michael Bronec
Obálka a ilustrace Jan Pekárek
Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint
Vydalo nakladatelství Straky na vrbě (Horáčkova 1208, Praha 4, 140 00) jako svou 57. publikaci, 32. v edici Česká fantastika
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a. s.
Vydání první, Praha 2004
Náklad 2.000 výtisků
Cena 225 Kč

ISBN 80-86428-47-8